

พราหมณ์

ลืบบี๋ลวงแล้วๆ ของ หุตะ โกวิท
โลหะธาตุที่จะส่ง ไปโลกพระจันทร์
กลอนของ ทิดมุ่มปากน้ำ
ล่องทหาธาณู ของ อินเหนื่อ

เมษ.

๒๔ ๖๘

ระเบียบการของหนังสือเดือน "ไทยเชชม"

กำหนดเวลาออกของ "ไทยเชชม"

หนังสือ "ไทยเชชม" จะออกในวันที่ ๑๕ ของเดือนทุก ๆ เดือนไป หากจะคลาก
A เคลื่อนไปยัง โดยอุปสรรคต่าง ๆ คณะก็ตั้งใจจะพยายามไม่ให้เกินกว่าในเดือนที่ออก
ทุก ๆ เดือนไป

ฉะนั้น ท่าน ผู้ใด ที่ได้ขอรับชำระหนังสือ "ไทยเชชม" ยังไม่ได้รับหนังสือ "ไทย
เชชม" ภายในกำหนดเวลาที่แจ้งไว้ข้างบนนี้แล้ว ขอได้ โปรดเคลื่อนไปยังสำนักงานด้วย

อัตรากำนำจ

๑ ปี (๑๒ เล่ม) เป็นเงิน ๑๐ บาท

๒ ปี (๖ เล่ม) เป็นเงิน ๖ บาท

การบอกรับ

ถ้าไม่สะดวก ที่จะส่ง คนไป ขอรับ ที่ สำนักงาน "ไทยเชชม" เลขที่ ๓๕๕
ถนนหน้าพระลาน พระนคร โปรดเขียนจดหมายแจ้งความประสงค์, นาม และตำบลที่อยู่
ให้ชัดเจน ส่งไปยังบรรณาธิการ ณ สำนักงานที่ใกล้ตัวไว้ข้างบนนี้แล้ว โดยทางไปรษณีย์

ส่วนเงินค่าชำระจะส่ง โดยทางธนาคารไปพร้อมกับจดหมายขอรับที่เคียวก็ได้ ถ้า
ท่านอยู่ใน กรุงเทพฯ จะให้ ไปรับที่บ้านของท่านที่เคียวก็ได้

อัตราค่าลงแจ้งความ

ก. ในแผ่นกระดาษหลังยก พิมพ์ด้วยหมึกสี เต็มหน้า บละ ๖๐ บาท
ข. ในแผ่นกระดาษสีต่าง ๆ มีสีเขียว, เหลือง, แดง, ชมพู, แดง คิวพิมพ์
สีคำ สดอยู่ภายในเล่ม เต็มหน้า บละ ๕๐ บาท ครึ่งหน้า บละ ๓๐ บาท

การบอกลงแจ้งความ

ถ้าท่านมีความประสงค์จะลงแจ้งความใน หนังสือ "ไทยเชชม" ตั้งแต่ เล่ม ประจำ
เดือนใด หรือ เมื่อดลงแจ้งความแล้วต้องการจะเปลี่ยนแจ้งความในเล่มหน้าต่อไป ขอให้
ท่านแจ้งไปยัง สำนักงาน "ไทยเชชม" ภายในวันที่ ๘ ของเดือนนั้น

ส่วนเงินค่าลงแจ้งความจะเก็บเมื่อใด แล้วแต่ จะได้ กระทำความตกลงกัน.

พระมหากษัตริย์คุณ	นำ พิเศษ
ศ. ก. ส.	” ”
มาคำสนธ	“ศรีไชย” ๑๕๗๕
ปฏิกิริยาของขัณฑทิคอินเคีย	“ปากกาสนธิ” ๑๕๘๐
ลัทธิ (ต่อ)	บ. ศรีวรรณ ๑๕๘๓
พุทธศาสนิกานตธม (ต่อ)	“อุบลวรรณ” ๑๕๘๕
ยุทธศาสตร์เจ้าเล่ห์	“ทองปลอม” ๒๐๐๓
กายศักดิ์สิทธิ์ (ต่อ)	“อายัดโนม” ๒๐๐๘
สียขั้วแล้ว ๆ	“หุตะโกวิท” ๒๐๒๐
กลอนของทิกมัยปากน้ำ	” ๒๐๓๓
สองทหารหาญ	“ธนเหนือ” ๒๐๓๖
โลหะธาตุที่จะส่งไปโลกพระจันทร์	อ. สามพระยา ๒๐๖๔
ความรักทำให้กายออก	“ศรีนพรัก” ๒๐๗๑
ศรีวิชัยของไทยเขมม	“หลานแม่ครัวหัวป่า” ๒๐๘๘
แก่นคักรักคู่ (ต่อ)	“สระ” ๒๑๐๖
วิชชานารี	จ. จันทรอุทัย ๒๑๕๐
สารเขมม	” ๒๑๕๒
ปริศนาวงเวียน	“เทศะเพทย์” ๒๑๕๖
ขันควา	” ๒๑๖๐

ภาพหน้า.....

เพื่อเห็นแก่เกียรติยศของลูกผู้หญิง
และนำที่ลูกผู้ชายชาติทหาร.....

หน้า ๒๐๑๓

พระมหากุณาธิคุณ

มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ราชเลขาณการในพระองค์ จักส่งหนังสือพระราชนิพนธ์ เรื่องมีทันพาหรือตำนานคอกกหลาย ๓ เล่ม และบทเสภาเรื่องพญาราชวงศ์ณัฏฐสมัคเสวก ๓ เล่ม มาพระราชทานแก่คณะไทยสยาม บรรดาธิการได้รับพระราชทานไว้แล้ว คณะไทยสยามรู้สึกยินดีในพระมหากุณาธิคุณเป็นล้นเกล้าฯ ขอน้อมเกล้าฯ ถวายอิฐาน อัญเชิญสิ่งศักดิ์สิทธิ์ในสากลโลก มีคุณพระไวยงกัน เป็นอาทิจงอภิบาลรักษา พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ให้ทรงเกษมสุขสำราญ ไร้โรคพยาธิ ราชสัตรูภัยอันตราย พระพรตพิลาศพละกำไร มีพระราชประสงค์สิ่งใด จงสถิตสมพระบรมนโรทรทุกเมื่อเทอญ.

พระราชนิพนธ์เรื่อง "พญาราชวงศ์" ทรงนิพนธ์ตามเรื่อง "โอเทลโล" ของเชกส์เปียร์เป็นหลัก แต่ทรงนิพนธ์เป็นบทละครนอกอย่างไทย ทรงเปลี่ยนนามบุคคลและนามเมืองในเรื่องเป็นไทยทั้งหมด บทละครนอกทรงนิพนธ์ขึ้นตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๕๔ ถึงแก่กันจนจบเรื่องความของเดิม ส่วนพระราชนิพนธ์บทเสภา นั้น ได้ทรงนิพนธ์ขึ้นภายหลังเพียงพญาราชวงศ์ประราถถึงการระโปรยและศึกถึงยี่สิบวัน จนถึงยกทัพแล้วเรือออกเที่ยวทะเลเท่านั้น ไทยดัดแปลงบทละครนอกให้เหมาะ กับที่จะขับเป็นเสภา และทรงนิพนธ์บทส่งคำเติมขึ้นใหม่อีก.

พระราชนิพนธ์เรื่อง "สมัคเสวก" เป็นพระราชนิพนธ์อีกเรื่องหนึ่ง ซึ่งรวมอยู่ในสมุดเล่มเดียวกัน ทรงนิพนธ์เมื่อปี พ.ศ. ๒๔๕๗.

พระราชนิพนธ์เรื่อง "มีทันพาหรือตำนานคอกกหลาย" นี้ เป็นพระราชนิพนธ์ฉบับใหม่ ซึ่งทรงพระราชนิพนธ์เป็นบทละครนอกพดคำฉันท ๕ องค์จบ ทรงผูกโครงเรื่องขึ้นด้วยพระองค์เอง ไม่ใช่ได้นำเนื้อเรื่องหรือเค้าโครงมาลอกแห่งใด ๆ เลย สมมถ์เรื่องว่าเป็นไปในการกระวรม (อินเกีย) ในโบราณสมัย ถ้อยคำไพเราะมีคติสอนใจหลายแห่งอันเป็นของแปลกในกระบวนวรรณคดี แต่งได้โดยยาก ซึ่งยังไม่เคยมีกวีคนใดได้พยายามแต่งมาแต่ก่อน คณะกรรมการวรรณคดีสโมสรยกย่อง พร้อมกันทำประกาศนิยมนิพนธ์นี้ว่า "ดวายเป็นสำคัญ."

ทั้งนี้คณะไทยสยามรู้สึกภูมิใจในพระปรีชาญาณของพระองค์เป็นล้นพ้น จึงมีคำกล่าวว่ "จะหาพระราชจริยาที่ไหนได้ ซึ่งทรงเป็นทั้งนักปราชญ์และนักรบ".

บรรดาธิการ

ภาพนัยใหม่ไทยเขมม
 มา กลศกพศกไต้พยวาร์
 ชิก ของไทยเขมมสัน
 ทั้ง มวลถวันทุกอัน
 หลาย หมันฉน่ายอยู่
 ทั้ง ผู้ช้อหนึ่งสือคอน
 ชาย นันก็ให้สัสมารมณมาก
 หญิง ให้สัสมาวิลจินตนา
 จง สยศวริศวิวรรธณแมนันทรเคน
 สบ สขทกขทัยกลายอาวณ
 สิ่ง ศิวสวัสภักพลัน
 ตำ เร็วเสร์ทั้งปวง
 ฏญ คานคิภาพ
 ประ สพมาพยประจัน
 มาณ พล กังหนังคช
 หมาย ลิขิตคิกเป็นกลอนยอนนิปวาย

ท โจนด้วยปรีดิ์เปรมเกษมสานต์
 ลตท กาลคิดอันคึกวัน
 ปี ติจินตนาสวรรค์
 ทั้งหมายมั่น นี สมนิยมวอน
 นัยแต่ นฤ สโมสร
 ก็นัย อยู่ ในพรทให้มา
 สท วาทยังร่างทุกทางท่า
 ุบาย ขำขออวยอานวยพร
 ติง ที่เห็นอยู่ซึกประภิศร์
 เรื่อง ที่ ร้อนอย่าไกรุมมาสมทรวง
 ประสพ สวรรค์ สัมฤทธิประสิทธิสรวง
 จงเลยล่ง บวร ลุย์รุณ
 ขอสสาธ ิบาย หยายทุกสิ่งสรรพ
 ให้หาย ขยายพลันรดิกลาย
 ข ิบาย พจน์ยอกความตามท้หมาย
 ิมา ธิบายส่งความสุขทุกท่านเฮย.

ศ. ทิมศิริ

ในนามของ คณะ "ไทยเขมม"

มาศานุสร

เมษายน

สุภาษิต

ยาพิสั วโปเต พิชิ ทากิลิ ลกเต ผลั
กลุขานการวิ กลุขานิ ปาปการวิ จ ปาปกิ
สมุมาปณิหิตเหตุ สพเพ คานนทิ สุคติ

อินทวิเชียรฉันท

๑. หว่านพืชชนิดใด ผลไถ้ฉนั้นมิ
ทำก็ไถ้ไถ้ก็ ผิดชั่วก็ไถ้ทวาม
๑. บ่วงลัทธิจะไถ้สู่ คติภูมิก็จวาม
กัวยเหตุแห่งความ อริจิตตรชบฉวรวม

ศรีเชบ

ปฏิภาณ
ของบัณฑิตอินเตีย
ของ
“ปากกาลนิช”

ในรัชสมัย เมื่อพระเจ้าอาเล็กซานเดอร์มหาราชสามารถกับยอห์นปากกาลนิช เคอร์มหาราชสมัยทวีปแห่งมะซิโดเนียประเทศต่าง ๆ ทั่ว ว่องไว แลใช้ถ้อยคำเพียงสั้น ๆ เสกเกร็ดวิชาพิสดารแผ่พระเดชเดชานุภาพโพธิ์วันหนึ่ง ทรงใคร่จะทอดลองสติปัญญาบัณฑิตศาลไปในภาคยุโรปาทิศ ขณะทีเสกเข้ามาถึง เหล่านั้น จึงรับสั่งให้นายบัณฑิตทั้ง ๓๐ นาย ประเทศอินเตียนั้น ท่านปลุก้ากักไว้นอกได้ นั้น ชินมาเฝ้า แล รับสั่งว่า จะทรงตั้งยอห์น บรุษายไว้ ใน ตำแหน่ง การ สงคราม ของพระ แก่บัณฑิตเหล่านั้น แลถ้าคนใดแก่มิชอบ ของค่อนหนึ่งมิกระพริบตาทั้งนี้ — มิถูกต้องจะลงพระราชอาญาถึงแก่ชีวิต

ใน สมัยนั้น พระเจ้าอาเล็กซานเดอร์มหาราช ทรงจับบัณฑิตชาว อินเตียไว้ เป็น เซลย ๓๐ คน เพราะบัณฑิตเหล่านั้นได้ทูลยุยงให้ กษัตริย์เซบัสตัสซึ่งเป็นราชาแห่งเมืองนั้นเป็น ขบถต่อพระองค์ แลทั้งได้กระทำความเคียด ร้อนให้แก่กองทัพมะซิโดเนียเป็นอันมาก จะมีจำนวนมากกว่ากัน บัณฑิตผู้นั้นแก่ว่า บัณฑิต ๓๐ คน ที่ ทรงจับไว้ นั้น ชนทั้ง “มนุษย์ ที่ ยังมี ชีวิต อยู่ มี จำนวนมากกว่า หลายเลืองถึงกันกว่า ล้วนเป็นผู้มีปฏิภาณ เพราะมนุษย์ที่ตายหาได้สูญสิ้นไปไม่”

พระองค์ ทรงรับสั่งถามบัณฑิต คนที่สอง ว่าทรงใคร่ทราบว่า “พนพิภพ ฤๅ ท้องทะเลหลวง เป็นที่เกิดแห่งสัตว์ที่ใหญ่ที่สุด” บัณฑิตผู้นั้นทูลตอบพระองค์ว่า “พนพิภพ เพราะท้องทะเลหลวง เป็นแต่ภาค ของ พน พิ ภพ เท่านั้น”

พระองค์ ทรง ตั้ง บัณฑิต แก่ บัณฑิต คนที่สามว่า สัตว์ชนิดใดเป็นสัตว์ที่มีนิสัยปล้นปล้นมากที่สุด บัณฑิตผู้นั้นทูลแก้ว่า “สัตว์ชนิดนั้นคือสัตว์ที่มนุษย์ยังไม่เคยพบปะ”

พระองค์ ทรง รับ สั่ง ให้บัณฑิต คน ที่ สี่ อธิบายให้ทรงทราบว่า บัณฑิตเหล่านั้นได้ใช้ อูบาย ประการใด แะให้ ถิ่น คิรี แซย ขาส เป็นเขตล่อพระองค์ได้ บัณฑิตผู้นั้นทูลว่า “หาใช้ อูบาย อัน โกล มี ได้ พระ พุทธ เจ้า ข้านอกจาก จะ หล แก่ ถิ่น คิรี แซย ขาส ว่า พระ องค์ท่านควรที่จะดำรงพระชนม์ชีพอยู่สืบไป ฤๅมิฉะนั้นก็ควรระสละชนม์ชีพเสียเพื่อให้พระเกียรติยศปรากฏสืบไป”

พระองค์ ทรง ตั้ง บัณฑิต ถาม บัณฑิต คนที่ห้าว่า กลางคืนแลกลางวันนั้น ฝ่ายใดจะมีอายุแก่กว่ากัน บัณฑิตผู้นั้นแก้ว่า “อย่าง น้อยที่สุดกลางคืน ต้องมีอายุแก่กว่ากลางวันชั่วเวลาวันหนึ่ง” แล เมื่อ บัณฑิต ผู้นั้น สังเกต เห็นว่า ไม่ ทรง พอ พระทัย ใน คำ คอย

ของคน บัณฑิตผู้นั้นจึงทูลแก้ต่อไปว่า ไม่ควรที่จะทรงสนเท่ห์พระราชหฤทัย เพราะ บัณฑิต ที่ แยก บ่อ มี คำ แก่ ที่ แยก เช่น เกียวกัน

พระองค์ ทรง ตรัสถาม บัณฑิต คนถัด ต่อ ไปว่า บุคคลจะต้องปฏิบัติอย่างไรจึงจะมีผู้รักใคร่มากที่สุด บัณฑิตผู้นั้นแก้ว่า “บุคคลผู้นั้นต้องมีอำนาจมาก แลก็ต้องไม่กระทำตนให้ อื่นเกรงขามนัก”

พระองค์ ทรง ตั้ง บัณฑิต ถาม แก่ บัณฑิต คนที่เจ็ดว่า มนุษย์จะต้องปฏิบัติอย่างไรจึงจะได้บรรลุสำเร็จเป็นพระเจ้า บัณฑิตผู้นั้นทูลว่า “ต้อง กระทำ สิ่ง ซึ่ง มนุษย์ ไม่ อาจทำได้”

พระองค์ ทรง ตรัสถาม บัณฑิต คนที่แปด ว่า มนุษย์ ควร จะมีอายุ อยู่นาน สักเท่าใด บัณฑิตผู้นั้นทูลว่า “จนกระทั่งจะตาย มากกว่าอายุแก่วิถีคอบ”

เมื่อ พระองค์ ทรง บัณฑิตถาม บัณฑิต ทั่วทุกคนแล้ว จึงมีรับสั่งให้บัณฑิตที่ทรงตั้งให้เป็นตุลาการนั้น ออกความเห็น บัณฑิตผู้นั้น ทูลว่า “ตามที่ ข้าพระพุทธเจ้าได้ รับ พระราชทานพิจารณา คำ คอย ทั้งหลาย ข้าพระพุทธเจ้า เห็น คับ เกล็ด ว่า คำ คอย ของ บัณฑิตทั้งหลายนั้นยิ่งเลวกว่ากันลงทุกที”

กษัตริย์อาเล็กซานเดอร์ — “อ้าว ถ้าเอย นั้น จะเป็นรัชสั้่งที่เลวโหล.”
 เห็นเช่นนั้น เองค็องเป็นผูู้้ที่คายก่อน” พระเจ้า อาเล็ก ซานเดอร์ ทรง พระ สรวล
 บัณชาทิ — “พระยารมีปุกเกล้า ฯ การ กัวย พอ พระราช หลุทย ทรง ปรน ข้าเท็นจ
 จะเป็นเช่นนั้น มิไ้ เว้นเสียแต่รัชสั้่ง ของ ราชวลให้ แก่บัณชาทิผู้มีปฏิภาณเฉียบแหลม
 พระองค์ท้าวผู้้ที่คอบเลวที่สุจะค็องคายก่อน เหลานั้นแล้วมีรัชสั้่งให้ปล่อยทวิไป.

๕๗. โลกที่อยู่นี้เป็นของกว้างใหญ่จริง แต่เป็นของแคบสำหรับท่านที่มีใจคับแคบ

“โดนท่านจึงทำใจเช่นนั้นเล่า เพราะโลกไม่แคบเหมือนใจของท่านจริงนา.

ของ น.ส. พิชยญาติ

สังครว

บ. ศีวีวรรณ:

แปล แล เรียบเรียง

(ต่อจากหน้า ๑๔๙๐ ฉบับ มิน)

บทที่ ๖

พรหมจารีผู้เคราะห์ร้าย

วันหนึ่ง ลังคุ อาน หนึ่งในสี่พิมพ์มาแดง
ทราบข่าวว่าการที่มากามคุเซและอิเกรบูคร
ชายได้สาบสูญไปโดยไม่มีร่องรอยนั้น มา
ถามพิมพ์มิ่งน้องสาวของหล่อนไ้ข่าวความไป
แจ้งที่กองกองตำรวจแล้ว และในเวลานั้นเจ้า
พนักงานกองตำรวจกำลังสืบข้ออย่างแข็งแรง
เพื่อหาคนที่มันามว่า “เรมอญักฮาร์” ลัง
คุรวีเรื่องราวตามข่าวหนังสือพิมพ์ตลอด ตาม
เสียงโหยกกันว่า พอมัน มาถามคุเซ แล
บูครีชายแล้ว หลบหน้าหนีไปอย่างไม่มี

ร่องรอย และข้อการนี้คงจะเป็นนามปลอม
ของผู้ร้ายสำคัญ

ข่าวจากหนังสือพิมพ์จะทำให้ลังคุ ตรี
หนักอกใจแม่แต่นึกเสียก็ทำไม่ได้ หากเร
มอญักฮาร์เป็นคนฉลาดดีถนัดแล้วกองตำรวจ
จะจับเขาไม่ได้โดย ต่อมาอีกสองสามคืน
ลังคุกรกลับมาถึงถิ่นฐานค้าขายในชื่อลิโพ เอ
หนึ่งในสี่สำคัญ แลชวนเพ็ชรซึ่ง เป็น สมบัติ
ของมากามคุของเก็บไว้ ที่วังออกจะเป็น
การปลากมากที่ลังคุยังเลืกขายสิ่งของเหล่านี้
นี้ สมบัติของสภที่ทุกคนที่เขาฆ่าเป็นคณ
ว่าหนึ่งในสี่สำคัญ ลังคุ มกั จะเก็บไว้ เสมอ
เหล่านี้เองเป็นเครื่องช่วยนำผลร้ายมาให้แก่

ลึงครุภายหลัง

ลึงครุใช้ลายเส้นสอง อย่าง ชึ่ง เป็น ลาย
เส้นที่เผอิให้เจ้าพนักงานรู้จัก ครั้นเมื่อมา
ตามกุหลองตายแล้ว ลึงครุเลหลัง สมบัติ
รวมทั้ง ที่ ไป ถอน มา จาก ธนาคาร คัวย รว

๓๑.๓ ปอนต์

เวลาล่วงมาได้สามสัปดาห์ ณสถานโฮ
เปอรา เวลานี้บรรดयरทุกคนงานพึงระ มา
ถึง ผู้คนกำลังสืบสนเป็นอลม่าน ลึงครุ
พบหญิงรุ่นสาวคนหนึ่ง แค่งตัวเรียวร้อย
มีอายุราว ๑๘ ปี หล่อนจะมีเรื่องร้อนใจอะไร
สักอย่างหนึ่งเป็นแน่ เพราะหล่อนยื่นเช็ด
น้ำตาและทำตาแดงๆ ลึงครุเห็นเป็นโอกาส
ที่จึงเข้าไปพุกกัวย และไต่ถาม ถึง เรื่อง รว
หล่อนตอบว่า หล่อน ชื่อ อังเกร มาเขมแลย
ขึ้นแรกหล่อนเป็นนางพยาบาลแต่ได้ยวัน ถูก
ไล่ให้ออกเสียแล้ว เวลานี้หล่อนไม่มีที่พัก
เพราะทั้งไว้ไว้ว่าจะไม่กลับไปหามารดา คัวย
โอกาสที่บอกให้เช่นนั้น ลึงครุจึงรีบวิ่งรอกทันที
ที่ หล่อนมีใจ ซักคำขอของเธอ เวรอนที่
รู้ได้ ก็โดยลึงครุบรรทุกไว้ ในสมุดรายวันซึ่ง
ท่านตุลาการได้ชื่อนานามไว้ว่า “สมุดคำ
มก” สมุดเล่มนั้นมิวายชื่อของหญิงที่เขา
ไต่ทำลายชีวิตมาแล้ว นอกจากนั้นชื่อ ของ
แม่สาวน้อย อังเกร มาเขมแลย ยังติดกล

ไปในสมุดเล่มนั้นด้วย

อังเกรมาอาศัยอยู่ในสำนักงาน ฝ่าย
หมอกุ ของ หญิง คนหนึ่ง มีความ ว่า วิชา
ในเมืองแบเลอวิต ต่อมาสักหน่อย ลึงครุ
ชวนให้ออกเสีย หล่อนทำตามคำสั่งสอน
ของลึงครุเพราะหล่อนรัก เขา เมื่อหล่อน
แต่งงานแล้วก็ไม่มีใครทราบว่าหล่อนหายไป
ทางทิศใด

ความทางสืบสวนได้ความว่า ลึงครุพา
หล่อนไปยังค่ายลึงแคด คิดว่าจะไม่ฆ่า
เพราะหล่อนไม่มีทรัพย์สินสมบัติอะไร วันหนึ่ง
ขณะเมื่อลึงครุไปธุระ หล่อนขึ้นไปยังห้อง
ชั้นบน ซึ่งเป็น ห้อง ที่ ลึงครุใส่กุญแจอยู่เสมอ
หล่อนไขกุญแจเข้าไป พยเสื่อผ้าแล สิ่ง
ของต่าง ๆ เป็นสมบัติของลึงครุที่ถูกฆ่าทิ้งสิ้น
ในกองผ้าเหล่านั้นหล่อนพบจดหมายฉบับหนึ่ง
เขียนชื่อว่า “อังเกร คูเซ” ชื่อนี้หล่อนเคย
รู้จักว่าเป็นชื่อของชายหนุ่ม ที่ สามี สดุดไปไม่
ได้ ร้องรอยและในเวลานอกจึงดำรงกำลังสืบ
จับอยู่อย่างแข็งแรง พอลึงครุกลับ มา ถึง
บ้าน หล่อนบอกว่าเขาหาว่าเขาคือ เรมองย
คัวย แต่ก่อนเคยอยู่ใน จังหวัดแวนูเลท
เป็นผู้ร้าย สำคัญ ที่ กอง ตำรวจ ต้อง การ คัวย
เหตุนี้ลึงครุเกรงว่าถ้าหากปล่อยให้หล่อนพ้น
มือไปไ้แล้ว ความลับของเขาจะต้องผา

จนอย่างแน่นอน จึงชักชวนออกประหาร
 หล่อนเสียทันที ครั้นแล้วเอาศพไปเผาใน
 เตา ส่วนกระดูกและเท้าที่เผาแล้วเอารวม
 รวมใส่หม้อฝังไว้ใต้ดิน แต่ยังกลัวไม่
 พย เรืองนัระตรวงไม่พยร้องร่ายใต้แน่นอน
 ก็วิ่ง ยังมีสิ่งกบฏในยานนั้นอีกคือหีบเหล็ก
 ฝังอยู่ใต้ลานคอนกรีต นอก จาก นั้น พย จด
 หมายและร่องเท้าของหล่อนอีก
 เมื่อ เจ้าพนักงานทำการสืบ ต้อง ทำ งานหนัก
 มากในเรื่องนี้ ได้ปล่อยให้ความเสียไปโดย
 เปล่าประโยชน์และนัก อยู่ เสมอว่า ถ้าใคร
 ไม่เห็นแทรกแผ่นดินไปได้แล้ววันหนึ่งจะต้อง
 อยู่ในกำมือของเจ้าพนักงาน เช่น นั้น ทั้ง
 บ้านแห่ง ความลับ ที่ ค่ายล ถึงแบล็ก ก็ จะ ต้อง
 แหกหักลงวันหนึ่งเหมือนกัน

บทที่ ๗

เหยื่อนำเบอที่ ๘

สังครุก็กับผู้ที่หญิงอีกคนหนึ่งชื่อ มาตาม
 ขุขของ ถ้าสังครุไม่รักหญิงคนแล้ว เรื่อง
 รวายังเป็นปัญหาอยู่ว่าสังครุจะถูกจับหรือไม่?
 ในที่สุดคำเขาพูดไว้ว่ามาตามขุขของเป็นคน
 ที่ ๗ ที่เขาได้เข้ามาแล้ว แต่ไม่ต้องการตั้ง
 เลยว่าสังครุจะฆ่าแต่เพียง ๗ คนเท่านั้น
 มาตามขุขของเป็นหญิงหม้าย หล่อน
 รับผิดชอบ แต่ง งานโดย ได้ ทราบ จาก หนังสือ

พิมพ์ และ หล่อน ได้ รับ จด หมาย ของ สังครุ
 ขยายถึงความรักมากมาย ถ้ามีโอกาส
 หล่อนมักจะมาพบสังครุเสมอ ส่วนรูป
 โฉมของหล่อนนับว่าพอจะถูกใจ หล่อน พ
 สังครุไปรู้จักกันน้องสาว ทั้งสอง ของ หล่อน
 ที่บ้านเลขที่ ๘๕ ถนนสายลพบุรียังก็แะ น้อง
 สาวคนหนึ่งชื่อ มาตามไปเลห์ อีกคนหนึ่ง
 ชื่อมาตามมัวเซลลาโกสและ หล่อน ยัง ขอ
 กับสังครุอีกว่าหล่อนมีบุตรอีกคนหนึ่งตายอก
 ที่สองข้างทำอะไรไม่ได้ อาศัยอยู่ที่บ้าน
 ใกล้กับค่ายลพบุรีของ สังครุใช้นามปลอม
 ว่า “ชาครวี” น้องสาวทั้งสองต่างชมว่า
 สังครุเป็นคนทำงานมีลักษณะดีและวันต่อไปจึง
 เชิญสังครุมารับประทานอาหารที่บ้าน สังครุ
 เป็นคนมีนิสัยเกลียดภรรยาที่หนึ่ง ช่าง ภรรยา
 เขาก็จะรักอยู่เสมอว่าคนเหล่านั้นเป็น ศัตรู
 ของเขาทั้งนั้น มาตามมัวเซลลาโกสเป็น
 ผู้ที่เสียสละแก่คนแทนพี่สาว ของ หล่อน จน
 กระทั่งจับตัวได้และใส่กุญแจมือนำมาที่สถานี
 ตำรวจ มาตามขุขของก็เห็น
 มาตามขุขของได้ส่วนเรื่องมาตามขุขของนี้ไม่
 ใ้รู้จะแน่นอนนัก แต่ได้ แก้วว่า มาตาม
 ขุขของย้ายไปอยู่ที่ค่ายลพบุรีแล้วแน่ หล่อน
 ได้ รับ จดหมาย ของ มองซิ เออร์ชาครวี ใจ
 ความว่า ขอให้ หล่อน มา ที่ ภัตตาคาร

กำบลโยแวลี และกล่าวแก่ หล่อนว่า เขา
ไม่สบายแพทย์ประจำตัวห้ามไม่ให้เขาไปใน
ป่าวิค

หล่อนได้ รับ จกหมาย แล้ว หล่อนไป พย
กับเขาที่สถานนั้น เวลานั้นถึงครุฑมผ้าตั้ง
แต่ศีรษะตลอดเท้าและ กุชชชัศลงไย มาก
คล้ายกับเขาจะเพรื้อใช้ ใหม่ ๆ

“บอกรัก” ลังกรกล่าวขณะเมื่อเดิน
จากสถานมายังภักทาว “ฉันคิดว่า จะ
ไม่ไ้เห็นหน้าหล่อน เสีย แล้ว ฉันจึงใช้
ตลอดทั้งวัน ถึงกับเพื่อนไม่มีสติ เกี้ยว
นั้นค่อยยังชั่วขึ้นแล้ว จึงไ้มาทบทไ้ แต่
เหมือนจะนำฉันควรจะแปรสถานทีเสียจึงจะ
มีความสุข แต่..... แต่ฉันไปคนเกี้ยว
ไม่ได้ หล่อนจะไปกับฉันไหมละจะ ฉัน
คิดว่าหล่อนควรจะ ออก จาก ป่าวิคไป เปลี่ยน
อากาศเสียชั่วคราว”

หล่อนรับว่าจะไปด้วย คืนวันนั้นเอง
หล่อนกลับไปบ้านพัก แจ รวย รวม เลือผ้าใส่
กระเป๋ารุ่งขึ้นหล่อนกลับ มา ยัง กำบลโย
แวลี อีก พักอยู่สองวัน แล้วไปจังหวัด
มายของกับ ลังกร เพราะ หล่อนต้อง การ จะไป
เยี่ยมบุตรภักมย์ ลังกรคิดว่าสำหรับมากาม
บุษของนเขาเห็นจะไม่ต้องกลัวในเรื่องที่ว่า
จะไม่มีเงินใช้ เพราะเงินของหล่อนฝากอยู่

ในธนาคารเป็นกำยกอง ในเวลานี้หล่อน
ก็ทำให้เขามีความสุขพออยู่แล้ว เขาก็
ว่าเราจะพักอยู่ที่นี่ราว ๒ - ๓ สัปดาห์ แล้ว
จะกลับเข้าไปป่าวิคหรือที่ไหนอีกยังไม่แน

ฝ่ายมากามบุษของ หล่อนหลังรักถึง
ครุเสื้อสุกสวาทซาบใจ ลังกรจะทำอย่างไร
ยอมตามทั้งนั้น ก่อนที่หล่อนจะมา อยู่ กับ

เขาในเมืองโยแวลี หล่อนได้เขียนจดหมาย
เก็บไว้ในเรื่องรักมายังลังกรหลายฉบับ อนิจ
จา หล่อนหลุ่มหลงเจ้าลังกร เขาควม
หิวล้าน เลี้ยงจนเกินขีด จนกระทั่งจดหมาย
ความติดคอของคนที่สองนี้ เจ้าพนักงาน
ไ้เก็บรวบรวมไว้เสียต่างหากเพิ่มหนึ่ง และ
ทำฉลากปักไว้ว่า “บุษของ หญิงหม้าย”

หล่อนอยู่กับลังกรประมาณ ๒ ปีกับ ๓ ลัง
กรชวนหล่อนไปเที่ยวรรณเขต และ เลยไปใน
เมือง บัธรา วิค พักอยู่ ที่บ้านในเมือง น
บัช ๓ ความคิดของลังกรสำเริงจกความ
ภาคภูมิใจที่มากักอยู่บ้านเอง และเวลา
นั้นข่าวคราวตลอดกันว่ามากามบุษเขาไปอย่าง
ปลาดิ้นคนคู่ก่อนเจียนกันไปแล้ว ลังกรเข้า
ใจว่าเขาเห็นจะพ้นอันตราย จึงเก็บมีการ
คอยทะ สังหาร มากาม บุษของ อยู่ ทุก ขณะ
แต่ยังไม่ไ้ โอกาส เียนวันหนึ่ง ลังกรชวน
ไป รับประทานอาหาร ที่ ภักทาว แห่ง หนึ่ง

เมื่อรบปรวทานเสร็จแล้วจึงส่ง กาแฟ มาสอง
ถ้วย ด้วยหนึ่งถ้วยลอบเอายาพิษใส่ไว้
โดยหล่อนไม่รู้ตัว ต่างคนต่างรบปรวทาน
กาแฟแล้วจึงรีบกลับมาชนรวบจับข้อไป ผล
ที่สุดแห่งมาจากมยุของก๊อหล่อนนัง คอ พับ
หมกสติดอยู่ในรตนเอง

พอหล่อนหมกสติดหายไ้แล้ว ลังคร
ยมพลางเร่งเสกวรรค ผ่าเข้าไปใน บำ สัน อัน
เจิมส่งกซึ่งไม่มีผู้คนสักรไป มา เมื่อ
ซบมาถึงที่ๆ เป็ลยว และ เป็นไซยภูมิ ที่
เหมาะ เขาจึงหยก รด และ เป็ลยง ผ่า พิน
กายออก จับตัวหล่อนใส่ใน กระสอบ เอา
เชือกผูกปากกระสอบเสียแน่นหนา หยิบ
จอมที่เตรียมมาออกชุก หลุม จัก แง ผังไว้ ที่
นั้น เมื่อเรียบร้อยแล้วจึงกลบมาอยู่ กับ ยศ
กรรบาในนครปาริศ อย่าง เติม ลังครได้
เงินรวมทั้งหมกทราว ๔๐ ปอนด์

ต่อจากมากามมยุของไป ปรากฏว่า
มากามโยเมอร์เป็นผู้รับหน้าที่แทนมากามมยุ
ของ ลังคร ใช้ นาม แทน ตัว ของ เขา ว่า
“ลูเซียงแบต” มากามโยเมอร์อยู่ที่บ้าน
เลขที่ ๒๐ ค่ายลรเคอร์ชัน ใน นคร ปาริศ
หล่อนเป็นหญิงสามีร้าง เพราะเหตุ กอง
คำรเวหาว่าสามี ของ หล่อน เป็นโจร ทำ การ
ปล้นทรัพย์และหนีไปยังจับตัวไม่ได้ นาม

เดิมของหล่อนคือ “บาเทเลมัย” ลังคร
บรรทมกลในสมุก ประจํา ตัว ว่า “เลขที่ ๒๐
ค่ายลรเคอร์ชัน” หล่อนซ่อนข้างระสาวอยู่
สักหนอย รูปไม่ใคร่สรวบ แต่ผิว ร้าง
มาหลายปีแล้ว ถิ่นศาสนาแคทโทลิก
เจกหมอย ที่ ลังคร มีไป ถึง หล่อน ชัน คัน

แปลกๆ เช่น “หล่อนผู้ที่ ฉันทูชาด้วย
ความรักอันบริสุทธิ์” และ เื่อความ ท่อไป
เขามักจะกล่าวเป็นคำชมเชยว่า “เนกร์
ทั้งสองของหล่อน วาว และ ชุ่ม ตั้ง หึ่ง กลีย
คอกไม่อันอ้อมด้วยหนาน้ำค้างเมื่อคราวทอง
แสงแฉกอ่อนๆ ในเวลาเช้า” เขามักจะ
เอานกมาเปรียบเทียบกับด้วยความรัก และ
เอากอกไม่มาเปรียบด้วยความงาม รวม
ทั้งการสกดทวงจิตด้วยคำอันคมของเขานั้น
จึงไม่ต้องสงสัยเลยว่าสตรีที่ถูกมัดด้วย สาย
ตาอันคมของเขาแล้วจะไม่หลงรักในคำพูดที่

เขายกยอ

การดำเนินชีวิตอย่างเคียดขี้ตัวแล้วๆ มา
กล่าวคือพา หล่อนไป ที่ บ้าน ใน ค่ายลรแกแบร์
เมื่อหล่อนไปถึงที่นั่นแล้วหล่อนเห็นทุกๆ สิ่ง
ทุกๆ อย่างก็ไปหมด จนกระทั่งบ้าน ซึ่ง
ตั้งอยู่ไกลจากสายตาคณดิยหล่อนก็ ว่า ก็
เหมาะมาก ลังครรู้ยู่ว่าถ้าหล่อนเสีย
เขาคงจะไม่ได้เงินมากแต่ความจำนยังคย

ให้ทำไป

ในวันเสาร์ก่อนเช้า หล่อนบอกแก่สังกร
ว่าจะไปโบสถ์ขอให้สังกรพาไป ครั้นสังกร
พาหล่อนไปถึงโบสถ์หล่อนเข้าไป สวดมนต์
อธิษฐานพระผู้เป็นเจ้า สังกรเข้าไปคุกเข่า
อยู่ข้างหล่อนเหมือนกัน เสร็จใหม่เคยปรากฏ
ว่าผู้ร้ายโยธามหิตคนโกโกลังกรโพนอย่าง
เช่นสังกร ถึงเวลาเย็นอากาศโปร่งท้องฟ้า
ขาว สังกรชวนหล่อนขึ้นรถไปเที่ยวยังกรุง
ปารีสกลับถึงบ้านเป็นเวลามืด สังกรมีใ
แสดงพิริยให้หล่อนเห็นเลยว่าเขาเป็นผู้ที่คอย
จะแก้ชีวิตของหล่อนอยู่ทุกเมื่อ

วันรุ่งขึ้นหล่อนตื่นแต่เช้า เขียนจดหมาย
ฉบับหนึ่งแฉะ ตั้งใจจะเอาไปทิ้งที่ประตูสลัด
แต่ถึงกรณิ์เอามาเสียและบอกว่าจะเอาไปทิ้ง
ให้เอง ผลที่สุดเขานำจดหมายฉบับนั้นกลับ
มาเสีย โดยที่คิดว่ากลัวว่าเธอจะทำเช่นนั้น
ประโยชน์มากเพราะเป็นการที่รักความดี
คือระหว่างหนังสือทั้งสองอย่างเกิดขาด มี
คนนำผลที่หล่อนทิ้งจดหมายไปนั้นนำมาซึ่ง
ความยุ่งยากต่อภายหลัง

เป็นอันจบเรื่องของหล่อน คราวนี้พอ
เข้ามาในท้องวัดประธาน ฮาหวงที่บ้านแห่ง
ความมรณะนั้น จากคำว่า “บอกรัก ชีวิต
ต่อไปภายหน้าของหล่อนก็จะต้องคงเป็นดังนี้

ของฉิน.....ของฉินชั่วชีวิตก็ทน ยัง ค้าง
อยู่” หล่อฉินคนเดียวเป็นผู้ที่นำความสุขและ
ความเบิกบานมาให้แก่ฉินและชีวิตของฉินจะ
ไม่รู้จักแก่.....ไม่รู้จักกับเมื่อ ฉิน เห็น หน้า
หล่อฉินและคอยประคองหล่อฉินอยู่นั้น ขอ
ให้ว่าทั้งสองจึง มี ความสุข ความ สำคัญใน
ขณะเมื่อไปร่วมสมรสด้วยกัน”

“กะ ล. เขียง คำพูดของท่านแทบ
จะเคล้นหัวใจของกิณห์ออกมา ว่างโพวระ
คึกกมเสียนกระไร กิณห์ไม่วะนำ คำพูด
อะโรมาพูดให้สมกับคำที่ท่านกล่าว นอกจาก
กิณห์จะชอกกล่าวแก่ท่านเสีย ยัง เล็กน้อยว่า
กิณห์ขอมอบชีวิตให้แก่ท่าน แก่ท่านคน
เกี้ยวเท่านั้น”

หล่อนรักนางม่าย มีได้ นึกความ หาย
 นึกถึงบังเกิดชนแต่หล่อนภายหลังเลย อัน
 ความรักของสดนนั้นก็เ็นของประหลาด ต่าง
 รักเขาเสียจริง ๆ รักนล้นคัว ถึงเวลา
 เ็นถึงครุพาหล่อนไปเที่ยว ครอบค้อ คราว
 น้พาหล่อนไปไกลกว่าแต่ก่อน มาก หน้า
 สงสารสคร ที่ม าย อยู่ ภายใต้อันนา แห่ง
 ความรัก ทาเมื่อไรมาสกใจ หล่อน ยัง
 จำได้เาะ ที่ หล่อน นัง อยู่ ณ มี เาะง มีต ที่
 เกรียมมีไ้วสำหรับความสุขของหล่อนที่จะนำไป
 สู่ปรโลก ลังคร มีอันนาในคว นปลกกว่า

มนุษย์ทั้งหลาย ซึ่งอำนาจอันปลาคัน เป็น
ของที่เหลืออันสยทังจะหอยกขณมายรรายให้
เห็นได้ และสามารถที่จะใช้อำนาจอันนั้น
ยังค้ำให้จิต ใจของ หลิงไม่ว่าระ สว หรือ
นักกษัตริย์สูงต่ำใดๆ ให้ โน้มท่าตามอำนาจ
ของเจ้าพระยารบการไปใคร่

ถึงครูนารอดนค้มึงไปยั้ง กรุงปรัส ส่วน
หล่อนก้นงแนบยอข้างเขา อย่าง มีความสุข
แค่ผลสุดท้ายเขา เลี้ยวไป ตาม วิม ทุม ยาน
ค่าง ๆ ทะลุออก ดันกาเซอร์วัง คัก บาดะ
เมารบาของเซอร์แล่นเลื่อยไป อย่าง แท้ก็
หุยกุดถึงชมสัดานทันนั้น ถึงครุระ นัย ว่า
เป็นคนที่มีความรู้สูงเยี่ยมกว่ามนุษย์ทั้งหลาย
ก็ได้อีก ทั้งรูปร่างลักษณะไม่ผิดอะไรกับภานิต
ที่กล่าวคึกข่ากกันว่าหน้า เนื้อใจ เลื่อ

ประหารมนุษย์ใดเท่ากับคนฆ่าตัว เขาเนอมา
เป็นอาหารก็ปานกัน หากอาการเหล่านั้นถึง
ครุยังลสามารถถ่านนิสสัยของสตรีกู้ไว้ว่า โดย
มากสทวิซอบอะไร ครั้น แล้วจึงนอนโลม
ความความชอบเหล่านั้นพร้อมทั้งการใช้อำนาจ
สกดกวงจิตคักด้วย

จนกระทั่งวันตกดิน รวดของถึงครุยัง
คงแล่นเลื่อยไป หากาควันนั้นก่อนข้าง ระ
หนวามาก จึงทำให้หล่อนรู้สึกไม่มีใครสบาย
เหตุนั้นจึงเป็นโอกาสของ ถึงครุ ที่ จะ ค่อง เบิก

วันนี้ให้หล่อนรีบทานเพื่อบรรเทา ความ หนาว
เมื่อ หล่อน รีบทาน แล้ว ประมาณ ๕ นาที
มีอาการเพียบมากถึงกับหมดสติและสิ้นชีวิต
อยู่บนรถนั้นเอง นัยว่า ถึงครุเอา ศพ ฝัง
ไว้ในป่าใกล้ๆ ทุ่งหวัคมาโลเคอวนนั้นเอง แต่
กองตำรวร ได้ ออก สืบ ส่วน อย่าง เค็ม ความ
สามารถแล้ว ยังไม่ใคร่ ร้อง รวย ว่า ถึงครุ
เอาศพไปฝังไว้ ที่ไหน หรืออาจะเป็นได้ อีก
ทางหนึ่งว่า เมื่อหล่อนตายอยู่บน รถ นั้น
ถึงครุเอาผ้าคลุมเสียและพาไป ที่ โรง งาน ทำ
กระรอกที่อยู่ใกล้ ทุ่งหวัคไวแอ่วซี เอาศพ
เผาลับกเตาที่โรงงานนั้นเอง เพราะเวลา
นั้นเป็นเวลากลางวันคนเฝ้าสังคักทั้งไม่มี คน ที่
จะสัณเฑาะไปมากด้วย เมื่อสมคัก ความ คึก
แล้ว ถึงครุจึงฉลิตหื้อเข้าครอบ ครอง เงิน
๓๐,๐๐๐ แฟรังก์ซึ่งเป็นทรัพย์สินของผู้ตาย ครั้น
ต่อมาเมื่อรู้ ว่า เงิน จำนวน ๓๐,๐๐๐ แฟรังก์
เป็นทรัพย์สินของใคร เพราะได้ทราบว่ามี
ของหล่อนหลบหนีไป มีอาชีพในทางโร
กรรมและในเวลานั้นอยู่ในฐานะที่เจ้าหน้าที่จะต้อง
การคว้ เมื่อถึงครุรู้เบาะแสรุ่นึง รีบ ใช้
เงินให้หมกไปโดยเร็วและใช้อย่าง พุ่ม เพื่อย
แม้ ว่าถึงครุจะ รวย เงิน นัย เป็น จำนวน หมื่น
แฟรังก์ก็จริง เขา ยังไม่ พอใจ อยู่ นั้นเอง
ข้ากกลับมายานของผู้ตาย เก็บทรัพย์สินสมบัติ

ออกขายเลหลังจนหมดสิ้น ไก่เงินราว
๑ ปอนด์เศษครึ่ง กึ่งที่ไก่อีกปรากฏอยู่ในสมุด
หมายเหตของเข่า ชั่วในเวลาไม่กี่มาก
น้อย ถึงกับประหารไปแล้วรวม ๘ คน

บทที่ ๘

หญิงที่ลี้ภัยรัก

ในเวลากลางวันนิสัยของลี้ภัย มักจะไม่
ใคร่อยู่ติดบ้าน เข่าเก็บไปในที่ต่าง คาทัง
สอง คอยร้อง อยู่ว่า สัตว์คนใด ที่ มี เงิน ย่าง
เมื่อใดทากัดสันทเข้าไ้ ย่างวันหนึ่ง ใน
เดือน พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๖๐ ลี้ภัย ขึ้น
รถรางไป ขณะนั้นเหลือเห็นสัตว์คนหนึ่ง
รุ่นสาว นั่งมาใน รถนั้นด้วย เข่าก็พอใจ
และตามหล่อนไปทันที หล่อนซื้อเพื่อรวานิจ
แซแกรท เป็นผู้ช่วยทำการค้าขายอยู่ในห้าง
ห้างหนึ่ง วันนั้นเป็นวันหยุดงานหล่อนจึงขึ้น
รถรางไปเที่ยว

ตามคำให้การของหล่อน ซึ่งไปแสดงใน
ศาล ที่ พระราชวัง แวโซล ข้าพเจ้า ได้
พิจารณาตลอดจดหมายว่า... วันนั้นหล่อนกับ
เพื่อนหญิงอีกคนหนึ่งขึ้นรถรางเพื่อจะไปที่ห้าง
ในรถคันเดียวกันนั้น หล่อนพบ สภาพฤษ คน
หนึ่งอายุราว ๔๐ ปี นั่งมาด้วย หล่อนให้การ
ว่า "เขาเป็นคนที่มีสภาพมาก คาทังสอง
ของเขาถึงคอยแค้นกับฉัน ในเวลาที่

จ้อง ดู เขาเอา มือ ลุย เคาว่า ที่ คาง อยู่ ไป มา
ประหนึ่ง ว่าเขาจะพันพิเคราะห์ทุกลักษณะ ของ
ดิฉันด้วยสายตาอันมีอำนาจ อย่างแปลกแปลก
ดิฉันรู้สึกกระดากเป็นเหลือล้น พอดิฉันจก

แรงระลอกจากรถเข่าถึงยัง และพุกกับดิฉัน
แต่ดิฉันมิได้ค่อยประการใด เป็นแต่รีบเดิน

ให้เร็วเข้าเพื่อหนีไปเสียให้พ้น และมุ่งตรง
ไปยังห้างที่ดิฉันทำงานอยู่... เขาพยายาม
เดินให้เร็วขึ้น จนกระทั่ง เขามาเดิน อยู่ข้าง ๆ
ดิฉัน ส่วนดิฉันมีโทษเช่นมาจึงกเขาเพื่อ
ให้เขาไปเสียให้พ้น เขากลับพุกด้วยเสียง

อัน อ่อนหวาน และน่าฟังว่า "ไอ้ เขี่ย
หล่อนเจ้า ฉันเป็นโสทรอยู่คนเดียวในโลก
และอยากจะทำเพื่อนทั่วๆ และขอสัจย์ ต่อ ดิฉัน
สักคนหนึ่งเพื่อเป็นเพื่อนคู่ชีวิตต่อไปภายหน้า
ถ้าหล่อนไม่สัญญาว่าจะไปพอกับดิฉัน ณสถาน
ปลาเชอร์เลอคอบ ครม มุมถนนอาแวว์นีย์
วาร์จ เวลา ๑๐ นาฬิกาพรุ่งนี้เช้าแล้ว ฉัน
จะไม่ยอมปล่อยหล่อนไป"

มาความมีวิเชตแซแกรแรงแก่ข้าพเจ้าว่า
หล่อนรู้สึกประหลาดมากในเมื่อได้ ยินคำพูด
อันอ่อนหวานและทำทาง ที่เขาแสดงต่อหล่อน
ดิฉันในโรบิค้าสัญญาไว้ อย่าง สละสลวย เต็ม
ทน ครั้นแล้วเขาสัมผัสกับหล่อนและเย็ด
หมวกเคาพอย่างสุภาพ หากหล่อนไป

ทั้งสองฝ่ายต่างไปพอยกกันตามสัญญา ต่อ
จากวันที่ ไปพอย กันแล้ว สอง วัน หล่อนได้ วั
รเทศหมายจากเขาเป็นฉบับแรกซึ่งเขียนว่า
“วันพฤหัสบดี ค่อนเย็น
ถึงเธอชอกรัก

นับแต่วันสัปดาห์ ที่เราไปพอยกัน
แล้ว ฉันไม่มีความสุขเลยแม้ แค
น้อย คอยเล่าแต่ความถึงเธอชอกรัก
ไ้ช้าก เธอยังปลากอยู่อีกหรือว่า
ความรักของฉันนั้นจะเป็นหมัน ขอ
ให้ เธอจงทราบดีเสียแต่บัดนี้ว่า ความ
รักของฉันมีค่า อันเปรียบมิได้ ชาว
กุลาฝ่ายอื่นไม่มีที่ใด ฉันรักเธอ...รัก
เธอเทียบด้วยดวงชีวิต ซึ่ง จะ ปลีก
จากเธอเสียมิได้ อย่างใดก็ใด ฉัน
จะเป็น ผู้ริษยา จะหาความสุข มาให้
แก่เธอผู้เสียใจเท่านั้น ขอเธอจงรับ
รศหมายอันนี้ด้วยไมตรีจิต และคอย
อย่างฉันมีศรัทธาเดียวกัน

จากฉันผู้ซึ่งคอยอยู่ชอกรักอยู่เสมอ”
ขณะนั้นในชอกรักกรรพารัสถาลัง อยู่
ในเขตรัถเวท ล้อมไป ด้วย อันคราย อัน หนา
แน่น เพราะจะห็นหน้าไปทาง ไกลแล้วไป
ด้วยเสียงขื่น และเสียงระเบิด ซึ่งเป็นที่ หน้า
หาวกเลี้ยวทั้งสี่ เหตุนี้แม้ออกสู่เขยิบแล้

ใช้น้ำเย็นเข้าลูบเป็นที่ขื่นใจแก่หล่อนจึงทำให้
คิดเห็นไปว่าหากไปอยู่กับลู่เขียงแล้วคงจะมี
ความสุขทานอภัยไม่และอีกประการหนึ่งเพื่อจะ
หนีไปเสียให้ พ้นจากเสียงขื่นและเสียงระเบิด
ที่ ก้อง อยู่ในโลตอร์ ประสาคร ของ หล่อน อยู่
ตลอดวันตลอดเวลากว้าง จึงคิดสินใจ เป็น
เด็ดขาดที่จะไปเป็นคู่ร่วมเสนาหากับลู่เขียง
หล่อนไป อยู่กับลู่เขียง ที่ค่ายหลวงโรเซอรั
ซึ่งมีความสุขปราศจากสิ่ง อันน่าหาวกเลี้ยว
ต่าง ๆ

บทที่ ๙

ความชั่วครั้งสุดท้าย

หากลู่เขียงจะเก็บแม่สาวน้อยไว้เพื่อทำ
เป็นเหยื่อของเขาคือ ยังไม่วายที่จะไปเที่ยว
หา ที่ อื่น อีก ดัง ปรากฏว่า เมื่อ วันที่ ๒๖
มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๖๑ ลังคบุรีได้กระทำความ
รักก็ยกมาตามปราสาทหล่อนอยู่ที่ห้องเล็ก ๆ
ห้องหนึ่งที่ตั้งด้วยสรตังคาว มีทิวทัศน์สมบัติ
ทั้งหมควาว ๒๐ ปอนด์ ลู่เขียงแสร้งทำว่า
เขารักหล่อน และเชิญให้หล่อน มาอยู่ ที่ บ้าน
ของเขาที่คำปลังแบ้ว หล่อนนำแม่ซึ่ง
กำลังน่ารักไปเลี้ยงด้วยสามตัว นับแต่วัน
แรกที่หล่อนได้ เหยื่อ เข้าไป ใน บ้าน นั้น แล้ว
หล่อนไม่เคยเขยิบมากลายออกมาอีกเลยพร้อม
ทั้งแม่สามตัวนั้นด้วย ดังกฎกติกาเข้ามา

ยंत्रกรปาวีสชนทรพยสมบัติออกจำหน่ายหมก
ไ้เงินที่ขายไ้คราว ๑๖ ปอนกั ส่วนแนวทัง
สามนน คณะนักสืบ ตรวจพยลงอยู่ไ้ พิน
คณครีทภายในยวเณย้านนน

ร่องรอย ของมามากาปยาสกาล ทวายจาก
สมุกประจำตัวของลึงครุ ซึ่งเขาไ้ ๓๖ วั เป็น
ลายมือของเขา ทังแต่ พยหล่อน ครั้ง แรก ว่า
“ปาสกาลยั้งสาวอยู่ แ่่งกบายเรียบร้อยชอย
สรวมหมวกยักใหญ่” และในเล่มนี้เคียวกัน
ยั้ง เขียนไว้ ไ้วันที่ ๕ ทรง มุม ข้าง บน ว่า
“๑๗, ๒๑, ๓๕” หมายบ ความว่า “ย่าย ๕
นาพิกา ๑๕ นาที----เป็น เวลาที่ หล่อน ถึง
แก่ความตาย”

การที่มามากาปยาสกาลทวายไปอย่างปลาก
นั้น สันสัยว่าลึงครุเสาหล่อนเสียด้วยเขา
อนนน เมื่อเสาเส้าแล้วนำกระดูกไปฝังไว้
ที่ใดที่หนึ่งในยวเณย้าน เสร้าแล้วจึงกลย
มามากาปยาสกาลมัวเซลแซแกรท

ลึงครุหาเลี้ยงชีพ โดย ทำนองขายเค็รื่อง
เรือนของสททที่เขาออลวงมา จนกระทั่งถึง
วันหนึ่งกลางเค็รื่อง อันวาคม ลึงครุเริ่มรู้จัก
กับมามากาปยาสกาลมัวเซลแซแกรท หล่อนมีลักษณะ
พอกุไ้ มีอายุ ๓๗ ยมมีทองให้คนเช่าอยู่
ค้าขายลวแซงยาถ เวลานั้นหล่อนถ้งการ
จะเซ้งทองแลสรพสมบัติต่าง ๆ เพื่อจะ ย้าย

ไปปลูกบ้านใหม่ หล่อนจึงไปปลูกยักยักลึงครุ
ส่วน ลึงครุใช้นาม แแทน ตัว ของ เขา ว่า
โมเรท ครั้งแรกทักยักกัน ลึงครุสร้งทำ
หลวกรักหล่อน ถึงกับยั้งเลหล้งสมบัติทังหมก

เป็นราคา ๒๐๐๐ แพรงค์และเชิญให้หล่อนไป
เทียวกับ้านของเขา ยักค้ายลึงครุ แล่ หล่อน
ก็ไ้ไ้กว่าลึงครุรักจริง จึงไปยักเขาที่ ย้าน
พร้อมทังนำเงิน ๒๐๐๐ แพรงค์ ทัก ทัวไป คัวย
หล่อน เข้าไปใน ย้านนน ไม่ ถึง สองชั่วโมง ก็
ปรากฏว่าหล่อนถูกวางยาพิษเสียแล้ว ลึงครุ
จึงเขาปักครื่องเงิน ๒๐๐๐ แพรงค์ของทัวอย่าง
เก็ม ครั้นแล้วจึงนำศพไปเผาเสียยั้งเคาไฟ
ที่โรงทำกระเจก

เหตุการเหล่านี้ เป็นเหตุ การย้อ ๆ ของ
ลึงครุท ขยรทักไว้ ในสมุก ประจำตัว แต่
การฆาฏกรรมที่เขาลงมือทำเร้าเร็วประการ
ไ้ทวายไม่แน่นอน

บทที่ ๑๐

บลูเบ็คมิดหนา

หากว่า บลูเบ็คจะ ถือ คน ว่า เป็น คน ที่
ฉลาดคัวยเล่ทกลประการไ้ทักก็ ความชั่ว
ร้ายของเขาจะรอกันมัวเ้าพันกงานไป ก็ทว
ไม่ เพราะเหตุเจ้าพันกงานรวมมือช่วยกัน
ทำการสืบสวนหาเค้าเงื่อนอย่างแข็งแรงแและ
สันสัยว่าย้านที่ค้ายลึงครุ แล่นนน จะเป็นช้องลึง

ล้วยจึงนำตำรวจไปคอยคุ้มภัยทั้งเวลากลางวัน และกลางคืนรวมเวลาได้สามเดือนเต็ม จะปรากฏว่า ล้วยทำ ความ มี ก็ มี ราย ให้ เจ้า พนักงานเป็นต่งสยักไม่ปรากฏ เป็นด้วยอะไร เป็นด้วยเขารู้ล่วงหน้าหรือ? ข้าล้วยก็ ไม่ปรากฏว่าไป ที่ บ้าน นั้น อีก นี่ย แต่ วันที่ ตำรวจไปคุ้มคอยรับอยู่ ขี้เกียจ ขี้เกียจ พนักงานยังขบไม่แตก

เมื่อกองตำรวจมิได้ เห็น เหตุ การ หรือ ว่า แว่วประการใดภายนอกบ้าน เขาใจว่าล้วยรู้ตัวเสียแล้ว จึงพินิจพิจารณาเข้าไปในบ้าน และค้นของต่าง ๆ ภายในบ้านนั้น สิ่งต่าง ๆ ซึ่งเป็นสมบัติภรรยาเครื่องใช้ ก่อนที่ล้วยจะออกจากบ้าน ได้ จักไว้เรียบร้อยมิได้ทำ เลินเล่อปล่อยให้ตำรวจที่เข้าไปค้นบ้านนั้น จับ พริบได้ ครั้นเข้าไปใน ห้อง รับแขก พบ หนังสือพิมพ์เก่า ๆ เป็นภาษาอังกฤษ ทั้ง กระดาษในหอนั้นแลดูสามล้วย เมื่อหาเหตุ ร้อง รวย ไม่ ได้ จริง ๆ จึง ลง ความ เห็น ว่า ยล้วยเป็นคนชาติอังกฤษ

ภายหลังเมื่อกองตำรวจไปยึดบ้านไว้แล้ว ยังใช้เวลาทำการสืบสวน ทาสครึกที่หายไป อีก ๑๐ คนครั้งใดกล่าว มา แล้ว อีกโดยมิให้ เวลา เสียไปโดยเปล่าประโยชน์ เวลานั้นล้วย ถูกจับมาได้ส่วนแล้ว มองซิเออร์ โยแนง

นับว่าเป็นผู้ที่เชี่ยวชาญในทางกฎหมาย ทำ การสืบ ได้ ส่วน ส่วน ทัวล้วยสิ้นเวลาเกือบสอง ข้างมิได้ทำความอะไร เพราะล้วยไม่ใคร่ จะบอกความจริง นาน ๆ เขามักจะอ้างคำ พุก ว่า ท่าน ท้าว ข้าพเจ้า มีความ ผิด อุดมการร์เช่นนี้ ขอเชิญท่านหาเหตุผลมา แลต่งซี ท่านมักจะท้าวข้าพเจ้าเป็นเจ้าชู้ ในกรงป่าวิธ เป็นเนืองนิจ ท่าน ต้องเข้าใจ ว่า ผู้หญิงเขารักแต่ผู้ที่มารักเขาเท่านั้น”

มองซิเออร์ โยแนงพยายามปล่อยปลุกใจ เพื่อจะลั่นเอาความจริงจากล้วย ขอมสละ เวลาให้สองข้าง ก็มีได้ผลอะไร พอแต่ ล้วยทำเป็นทองไม่รู้ร้อนและเบิกบานสรวล ใจตลอดที่อยู่ในความควบคุม ท่านจึงหมด ปัญญาไม่รู้จะหาหนทางใด จึงสั่งให้นำตัวไป ทรมานไว้ในคุกมีกำหนด ๓ เดือนจนกว่าจะ รู้สึกตัวและสารภาพเสีย ล้วยถูกขังอยู่ใน คุก ไม่นาน ความเยือกเย็น ของตัว ก็ ค่อย ๆ อ่อนลง เพราะรู้สึก ถึง ความ คับ แค่น ที่ ได้ รับ แก่ตนเอง การไต่สวนความอาญาในประเทศ ฝรั่งเศส เขาเรียกนักโทษไปไต่สวนอย่าง ล้วย ๆ เพื่อหาโอกาสให้นักโทษสารภาพบอก ความจริงโดยไม่มีภัย

วันหนึ่ง ท่านมองซิเออร์ โยแนงสั่งให้นำ ตัวล้วย เข้ามาใน ห้องทำการ เพื่อ จะไต่สวน

ถึงเรื่องมากามมีเชลมาซาเคียร์ พอท่าน
ตั้งอยู่ที่ซามาม ลังครุ ก็ปฏิเสธว่าเขาไม่
เคยรู้เคยเห็นมากามมีเชลคนไหนเลย

ลังครุมีพนักงาน เข้ามารายงาน ถึงเรื่อง
ความ^๑เรื่อง^๒อื่น “ฉันไม่มีเวลาแล้ว ท่าน
ตุลาการ กล่าว” อังคาร หน้า จะ ต้องไป
เปลี่ยนอากาศเสียสักหน่อย ทำงานหนัก
มุนอยู่เช่นนี้แะนี่”

“ขอ ขอย คุณ พระเจ้า” ลังครุ แะยัง
“กระผมเห็นจะมีเวลาพักผ่อนบ้างกระมัง”

ต่างหยกหนึ่งไปสักครู่หนึ่ง ลังครุถอนใจ
ยาวและกล่าวว่า “เมื่อไรหนอกระผมจึง
จะมีเวลาเป็นอิสระ เหมือนกับเขาบ้าง มัน
ไม่ใช่เป็นเวลาวันสองวันแล้วนะครี๋ย หรือท่าน
จะเห็นเป็นอย่างไรวะ หรือท่านจะให้กระผม
ไปอยู่กับท่านด้วย ผมเห็นว่าที่ที่เคียว ไปตาก
อากาศด้วย และ ทำ งาน ด้วย ท่าน คงจะมี
ความสุขมาก เป็นแน่ อย่างไร ครี๋ย เห็น
ด้วยไหม”

“อ้อ เรื่องนั้นละ อย่าหัวเลย ท่าน
พูดลามากนัก ฉัน ขอ ชม เป็นพิเศษ ส่วนตัว”
ท่านตุลาการตอบ

“ก็เช่นนั้นท่านหาว่าผมมีความผิด นึก
ของท่านว่าเป็นจะต้องได้ส่วนเอาเอง” ลังครุ
กล่าว

ภาพและคำพูด ของลังครุ มัก จะ ปรากฏ
อยู่ในหน้ากระดาษ หนังสือพิมพ์ รายวัน เสมอ
มิได้ขาด ภาพที่ แต่งกาย ด้วยชุด สี ดำ
ศีรษะล้านมีเครายาวดำเป็นมันย้อยจดหน้าอก
และทำให้การของลังครุกลายเป็นคัพพัท ที่พูด
กันอยู่ทั่วไปสำหรับชาวกรุงปารีส

อย่างไรก็ดี ใคร ๆ ก็ยอมรับว่าอยู่แล้ว
ว่าลังครุมีความผิดโทษถึงประหารชีวิต แม้
กองตำรวจเองก็รู้้อย่างแน่นอน แต่จะทำ
อะไรลังครุไม่ได้ ก็โดยพิศุจน์เหตุผลแห่ง
ความจริงไม่ไค้นตนเองจนหนังสือพิมพ์มาแต่ง
ขนานนามว่า “บลูเบียท” แปลว่าทวน
สีฟ้าซึ่งคนธรรมดาไม่เคยมีปรากฏว่าทวน
เป็นสีฟ้า คุณข้างเป็นข้อตั้งที่สมกับเขาเอา
ไว้ไครายาวจริง ๆ

การที่ลังครุฆ่าเพ็ญคนเป็นคนที่มิชอบเสี่ยง
ไค้งกับทั่วโลกเช่นนี้ก็นับว่าทำ ประโยชน์ ให้
แก่พวก นักกระวี ทั้งหลาย มาก ย่างท่าน
แต่งเพลงมีเนื้อ เกี่ยวกับภัย การ ของ ลังครุ
ที่ดำเนินไป ส่วนท่านเองเมื่อถึงตอนที่ไค้รัก
หรือคอนแสดงความรักต่อสตรีก็ว่า เสีย อย่าง
หยกย้อยส่กระพรวน

วันหนึ่งขณะเมื่อมองซีเออร์โยแนงกำลัง
ไค้สวนลังครุกล่าวว่า “ถ้ากระผมได้ ไป
ปรากฏอยู่หน้าบัลลังก์ ทำทางคงจะสง่ามิใช่

น้อย ชนไทยมากพลอยเห็นว่ากรรมเป็น
เจ้า ชั่วที่สุดในโลกไปไหน ถ้าเป็นดังที่เขาเห็น
จริง กรรมก็อธิบายว่าเมื่อผมอยู่เช่น
นี้จะมีใครมารัก กรรมบ้าง กรรมมีได้
วิเศษไปกว่ามนุษย์ทั้งหลายในโลก”

ถึงครูยังทวนอยู่เสมอว่า คำรว จะไปค้น
บ้านที่ตำบลกึ่งเขาส็อก คือบ้าน ที่ข้าพเจ้าไป
ช่วยทำการสืบสวนนั่นเอง การ ดำเนิน วิช
สืบสวนค่อนข้างช้ามาก จำต้องทำไปอย่าง
ช้าที่สุดที่จะช้าได้ และต้องทำ อย่างละเอียดยก
สุด ข้าพเจ้าเองเป็นผู้ที่มีพื้นอยู่ในการงาน
อันมากมายกับนายคำรว ทั้ง มาจาก กรุง
ปารีสก็ส่นาย เวลาที่จะต้องไปสืบสวนที่
บ้านตำบลกึ่งเขาส็อก ข้าพเจ้า กับนายคำรว ต้อง
ขึ้นรถยนต์ไปแค่เช้าและไปทำงานอยู่ที่นั่นทั้ง
วันคือเมื่อถึงเวลาเย็นจึงจะขึ้นรถ กลับ บ้าน ได้
การงานที่เราต้องทำที่บ้านนี้ คือชุดสนามและ
พินกันตรวจทุก แห่ง เพราะสงสัยว่า คงจะมี
ร่องรอยที่ฝังอยู่ใต้ พินกัน ถึงครูเป็นคนที
ชอบเล่นกุกหลายมาก ในส่วนออกไม้ของ
เขาค้นค้ายไปทั่วคันกหลายแปลก ๆ ทั้งสิ้น
พวกเราขุดขึ้นกองไว้ เป็นกองใหญ่ ฝ่ายเจ้า
คนขี้รถของข้าพเจ้ามีนข้างคันคันกหลายเสีย
จริง ๆ เป็นวันหนึ่งขณะที่เมื่อเราเลิกงานแล้ว
เจ้าคนขี้รถ หอบเอา คันกุกหลายหอบใหญ่ขึ้น

รถเพื่อจะเอาไปปลูกที่บ้านของมัน รถแล่น
เข้าไปในกรุงปารีส ก็เป็นที่แปลก ตามแก่ประ
ชาชนมาก ที่สุดแห่งการขุดพินกันนั้นไม่น่า
ซึ่งผลอะไรเลย เมื่อเป็นเช่นนี้พวกเราจึงคิด
การที่จะขุดลานคอนกรีตอีก การขุดกินเวลา
หลายอาทิตย์ ผลที่สุดก็เปล่าประโยชน์ใน
ทำนองเดียวกัน แต่ใช้ว่าการตรวจครั้งแรก
เมื่อ ไม่ เห็น ผล พวกเรา ก็ มี ได้ ละ ลก ยัง
พยายามต่อไปอีก จน สิ้นกำลัง ครั้น การ
ตรวจครั้งที่สอง จึงปรากฏว่า มีถ่านหิน ที่ เผล
แล้วและหิน ที่เผลแล้ว ด้วยความร้อน อันแรง
กล้าและยังเห็นมีวัตถุ คล้าย กระดกสัตว์ ปน
อยู่ด้วย นอกจากนั้นพบเข็มขัดผมและของ
อื่น ๆ อีกซึ่งเป็นสมบัติของสัตว์ ข้าพเจ้า
ได้นำมาเป็นหลักฐานครบถ้วนทุกอย่าง

การตรวจครั้งแรกเข้าใจว่าจะไม่มีผลหรือ
เป็นยาก ที่ จะ ทำไป แต่ได้ผล ตรงข้าม
หมอลโปลเป็นผู้นำกระดกชิ้นหนึ่งไปตรวจด้วย
กล้องจุลทรรศน์ เมื่อตรวจ แล้ว จึงนำ เอา มาให้
ข้าพเจ้าดู ท่าน กล่าวว่า เป็น กระดก ส่วน
หนึ่งของโพกของมนุษย์ เหตุนี้เองจึงได้
เพิ่มความมานะของเราขึ้น พวกกันไปตรวจ
อีกเป็นครั้งที่สอง ภายในสามวันเท่านั้นเอง
ก็พบกระดูกและของต่าง ๆ ซึ่งแพทย์ ที่เชี่ยวชาญ
ชาญสองนายลงความเห็นว่า อย่างไรก็ดีต้อง

เป็นกระตุกกันอย่างแน่นนอน

เมื่อมีมูลเช่นนี้ ก็ต้องตรวจจริงจัง ทั่วถึงทั่วออกจากการนำวัดมาขึ้นบนเส้าราญ ของเขา เพื่อให้เห็นของกลางต่าง ๆ ที่ตรวจพบแล้วเป็นพยานหลักฐาน ทั้งและคดีไว้เรียงรายในห้องรับประทานอาหาร ห้องนี้เป็นห้องที่อยู่ทาง คำน ถน และ เป็น ห้อง ที่เหมาะสมสำหรับท่านหมอลีด นาคต้อง เจดที่ค้นมาทั้งทำการตรวจของกลาง และในห้องซึ่งนำมาบังผลสำไว้แห่งความมีชัยของคณะนักสืบด้วย ในเวลาเช้านั้น อากาศค่อนข้างจะหนาวมาก ขณะเมื่อพวกเขากำลังอยู่ในห้องรับประทานอาหารที่ขานลึงครุ ไท ยืนเสียบรถยนต์มาจอดหน้าบ้านพวกเขาจึงพร้อมกันออกไปดู พยลึงครุลงจากรถอยู่ในความควบคุมของตำรวจกองพิเศษ สามนายคุมตัวมา ส่วนมอซีเซอร์โยแนงไปไ้มาเพราะขยับ ให้คนอื่นมาแทน

เมื่อเขาเข้ามามีในห้องซึ่งเป็นห้องทำการฆาฏกรรมของเขา เขาหัวร่อว่าเข้า มา ครั้นแล้วจึงหันไปทางตำรวจกล่าวด้วยคำอันไพเราะว่า “ข้าพเจ้าขอขอบคุณท่านทั้งสามที่นำข้าพเจ้ามาส่งถึงบ้าน” แล้ว หันมาปราศัยกับข้าพเจ้า จะเป็นด้วยเขาเข้าใจผิดว่าข้าพเจ้า เป็นหมอ หรืออย่างไรก็ไม่ทราบ

เขากล่าวว่า “ท่านหมอลีดเชื่อว่าท่านหมอลีดจะ ตรวจพบ รอย ซึ่งเป็น ที่พอใจยิ่ง กระมัง”

พอนั่งเป็นที่เรียบร้อยแล้ว จึงถามปากคำต่อไป แต่กลับได้รับตอบว่า “ท่านทั้งหลายไปรบกวนเสียใหม่ว่า บ้านนี้เคยเป็นบ้านของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่มีรู้ในเรื่องสรีร เหล่านี้” จะบังคับให้ข้าพเจ้ารู้ได้อย่างไร คุชีบ้านช่องของข้าพเจ้า ท่านทำเสียหมดหมดแล้ว” อาการกิริยาของลึงครุที่แสดงแก่พวกเขา นั้นมิได้ ล้อล่ก สายตา ของข้าพเจ้าไปเลย สิ่งที่ทำให้ข้าพเจ้า แปลกใจ มาก คือ ลึงครุมิได้แสดงอาการสทกสท้านใน เมื่อ มาเห็นของกลางเหล่านั้นเลย

ครั้นได้เวลาอันสมควรแล้ว ตำรวจจึงนำตัวไปขึ้นรถ เขาหันมาหัวร่ออย่างลึบผายแก่พวกเราที่นั่งอยู่ในห้องนั้น พร้อมกับ คำพูดว่า “ลาก่อนละ ท่านทั้งหลาย ไม่นานออก ก็คงจะต้องกลับมาที่ นอ ก บ้านไหน ก็ไม่สบายเหมือนบ้านนี้ ขอลาอีก เป็น ครั้งสุดท้าย” สันเสียดตำรวจที่ลากเขาตัวขึ้นรถไป

เหตุผลที่ตำรวจโดนนี้จึงเป็นหลักฐานที่เขานำคดีขึ้นศาลสูง ศาลนี้คดีพิจารณาวันที่ ๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๖๔ มี ราษฎรไป ฟัง มาก พร้อมทั้งพยานพวกลี้ภัยอยู่ ประมาณครึ่ง ของ

คนทั้งหมดยกเว้นน้องซีเออร์บี แขนงเป็นประธาน
ส่วนลี้กวีมีได้ สักก สักกอย่าง ไรเย็นมออยู่
คลอเคลียเวลา ศาสนิกพิจารณาข้อไปจนถึงวัน
สิ้นเดือนข้าพเจ้าไปฟังทุกครึ่งมีไคซาค เพื่อ
สังเกตกิริยาท่าทางของลี้กวีด้วย รู้สึกว่า
ลี้กวีไม่เขินอาย อย่าง เช่นก่อน เมื่อ สย
พยานหมดสิ้นแล้ว ก็กลืนว่าลี้กวีเป็นผู้ร้าย
สำคัญใน คค เรืองน ลี้กวีหมกมุ่นอยู่จริง
เถียงว่า

“ควีนทุก ๆ ก้อน ทิ้งลง ออก จากปล่อง
นำกลิ่นเหม็นเขียวไป เขาหมอก คน แสบ ว่า
มนุยส์ กำลัง ถูก เผลอ อยู่ใน เตา ฉะนั้น หรือ ”
ลุง ครูดาม ชื่นชอบ ใจ หวัง เสีย ชดเชย เมื่อ อยู่ ใน คอก
จำเลย

ส่วนวันที่พิจารณาถึง เรื่อง ทวิพิ สมบัติ
ของผู้นั้น ลังกรเป็นผู้ที่ถูกละเลหลัง
สมบัติของสัตว์ที่เขาประหาร ดังนั้นลังกร
จึงกล่าวถึงกล่าวประชาว่า "ท่านช่างเหมาะ
สำหรับเป็นเลหลังจริง ๆ เราะสมบัติให้
มืองซีเออร์ยแบร์ ซึ่งเป็นประธานในที่นี้ เป็น
ผู้ชานวราสิ่งของ" คนที่นั่งฟังอยู่ด้านหลัง
โดยมาก มองดู เขาไป ตาม ๆ กัน เพราะ
ลังกรหาญใช้คำพูดซึ่งไม่เคยมีใครนำขึ้นไป
สาทกยณศาต

ครั้นใด เวลา อัน ควร มอง จิเฮอร์ บแปร

พร้อม ด้วย กรรม การ กลีย เข้าข้าง ใน เพื่อ
ปลูก ญา ไทย ชี ชาติ พนั กงาน ไร ณา ตั ว จั ต ฐ
มา ชี ้ง ล่าง เ คิน ผ่าน ที่ นาค ัน ทัง ทั ล ทั ท ัน ึ่ง พัง
คำ ตัก สัน ท่าง พาก ัน มี เลื ้ง ต่าง ๆ มา ๆ
ย่าง ดี ทั ว เระ แล ะ กระ ชี ย ชี ้ง ก ัน แล ะ ก ัน แช ้ง จัน
พัง ไม่ ศี พ

ประมาณ ๓ นาฬิกาถึง กรรมการพร้อม
ด้วยท่านอื่นแล้ว กลับออกมา นั่งขัดลังก์ อย่าง
เดิม เจ้าพนักงานจึงนำตัวลิงครเขามาใน
คอกจำลอง เดินผ่านทางหน้าสัตว์ทั้งนั้นฟัง
ในศาล นั้น ลิงคร จึง คุก อย่าง ประสงค์ ร้าย
พลางน้อมกายพร้อมด้วยคำพศด้วยอาการม
บ่งว่า “ท่านสุภาพสัตว์ทั้งหลาย มีใคร
อยากกระยาคำแห่งแทนข้าพเจ้าบ้าง” นั้นเป็น
คำพศครั้งสุดท้ายที่ลิงครกล่าวแก่ ประชาชน
เมื่อนำไปประจําที่เรียบร้อยแล้ว จึงพร้อม
กันพิพากษาประหารชีวิตลิงครให้ ตาย ตกไป
ตามกัน

[illegible]

“ขอยใจ” ลังครุทอย เมื่อไต่กัมเหล่านี้ ซึ่งเห็นอยู่ภายในเสื้อออกข้างลงไปตรงกลาง
 รั้วหมกด้วยแล้ว “ฉันจะไปคาบในที่เช่นนั้น หัวใจ คับขี้อยู่ที่นั่นเอง รวมสัตว์ทั้งหมก
 ทำไม่ เลียซื่อเปล่า ๆ ลูคาบเลียบอย่างนี้ไม่ ที่ถูกล่อลวงมาโดยลังครุ เจ้าพนักงานไต่
 กิกว่าหรือ” พอพูดซำคำลัง ลังครุชักมีก ตรึงตราไว้อย่างแน่นอนมาถึง ๒๙๓ คน

๕๘. ทำแล้วทำกันไม่ได้ เพราะฉันนี่ก่อนแต่จะทำต้องคิดให้รอบคอบ ท่าน

จะได้ไม่เสียความมุ่งหวังแห่งใจ.

ของ น. ถ. พิชญาทิ

ในทศภาณีสถาสน โดย **จูบลวรรณ**

(ต่อจากหน้า ๑๑๔๒ ฉบับมัน)

ปราภาวสุตตคาถา

๓๓	ผู้ชำนาญรอบรู้	วิชาโน	ปรากฏ
สบสุขสรรเสริญสา-		วิทยา	ดีเยี่ยม
ผู้ปราศจากกิเลส		มารณแล	
นับว่าผู้เลอแล		ชาญฉลาด	
		เที่ยงข้างฉิบหาย	
๓๔	ผู้ใคร่หมายมุ่งเกอ	ธมฺมกาโม	ปรากฏ
ความสวัสดิ์ตัวตนสำ-		กอบธรรม	
ผู้หน่ายเกลียดชังกรรม		เร่งแล้ว	
นับว่าผู้เลอแล		กิจชอบ	ธรรมนา
		เที่ยงข้างฉิบหาย	
๓๕	ผู้ใดหมายแสนหั้นน้อม	อสนตสูส	ปิยา โหนติ
ไปชอบปราชญ์เชี่ยวชาญ		สนฺเต	น กุเรเต
ขอบธรรมแห่งอสน-		บิย	
นับนอบามุขแก่		ตํ	ปรากฏโต มุจ
		ในพาล	
		กล่าวแก่	
		คนรุษ	
		เที่ยงข้างฉิบหาย	

นิมิตาสี สภาสี อนุชิตา จ โย นโร

อลโส โภทปัญญาโน ตัม ปราภาโต มุขิ.

๔๐ ขาโยโตใจเกียจกรัน ชัมเข

มัลพิโรธโกรธเขา อนแล

นอนนิตยจิตตัมวีรมา มัลพุด พลัมแฮ

นื้อบายนมุขแท้ เทียงข้างฉิบหาย

โย มาตร วา ปีตริ ชินฺณกัม คตโยพุนิ

ปหุสนโต น ภรติ ตัม ปราภาโต มุขิ.

๔๑ คนโตหลายทรัพย์พร้อม ยศลา

พ่อแม่แก่ชรา ภาพแปล

ไปเลี้ยงไปรักษา, เสพสุข เองแฮ

นื้อบายนมุขแท้ เทียงข้างฉิบหาย

โย พราหมณ์ สมณ วา อญฺญ วาปี วณิพุกิ

มุสวาทน วญฺเจติ ตัม ปราภาโต มุขิ.

๔๒ คนมีปรายถ้อยเต็ม ลวนลาม

แต่สมณพราหมณ์ พรตแปล

ลวงวณิพุกทรม เพศน่าละ อนนถอย

นื้อบายนมุขแท้ เทียงข้างฉิบหาย

ปหฺตวิโต ปุริโส สหิรัญญู สโกชโน

เอโก กุญฺชติ สาธุ ตัม ปราภาโต มุขิ.

๔๓ ขาโยโตมีทรัพย์พร้อม เงินทอง โภชน์แฮ

กินแต่ของคิมอง มากแม่

เฉพาะอาตม,ไปปอง เฉลี่ยญาติ มิตรเส

นื้อบายนมุขแท้ เทียงข้างฉิบหาย

ชาติถุโร ชนถุโร

โคตถุโร จ โย นโร

สญญาตี อติมญญะตี

คัม ปราภวโต มุขัม.

๔๔ ชายใดกระต้างเพราะ

ชาติสกุล

ถือว่าตนทรพัยมุล

มากแล้ว

ดูหมิ่นหม่มุประยูร

ญาติมิตร

นั้นอบายมุขแท้

เที่ยงข้างฉิบหาย

อติธรรตโต สุรธรรตโต

อกุธรรตโต จ โย นโร

ลทุธ ลทุธ วิมาเสตี

คัม ปราภวโต มุขัม.

๔๕ ชายนักเลงคบค้า

สตรี เลวนอ

เสพสุราฤมี

สร้างแสร้ง

นกลักสะกาดี

มีต่อ พนันนา

นั้นอบายมุขแท้

เที่ยงข้างฉิบหาย

เสหิ ทาเรหิ อสนตุญโฐ

เวสิยาสุ ปทุสสติ

ทุสสติ ปราหาเรสุ

คัม ปราภวโต มุขัม.

๔๖ ชายไปสั่นไคยรู้ด้วย

ภรรยา คนเลว

การคบหญิงแพศยา

ไปแพ้ย

เคาะเคาะบาทบริจา

ขายอื่น

นั้นอบายมุขแท้

เที่ยงข้างฉิบหาย

อติตโยพุพโน โปโส

อาเนติ ติมพรุคณัน

คสุสา อิสฺสา น สุปติ

คัม ปราภวโต มุขัม.

๔๗ ชายชราถ่วงพัน

วัยเยาว์

ครองสตรีสาวเพรา

เพริศแล้ว

ถ่วงถ่วงถ่วงพัน

นอนแพ่ง พิศไส

นั้นอบายมุขแท้

เที่ยงข้างฉิบหาย

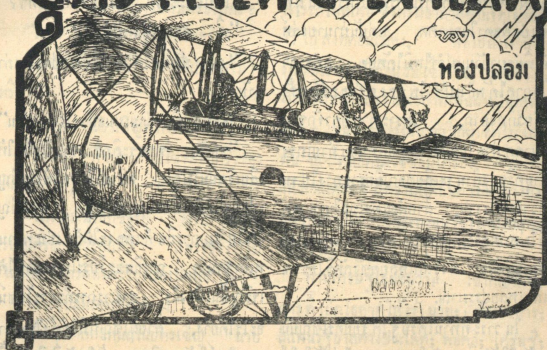
อติดี โสณเทวี วิกิรณี	ปฐิส วาปี ตาทีสี
อิสสรียสมัน รุเปติ	คัม ปรางวโต มุขี
๔๘ หลิงพุ่มฟายทรัพย์ช่อ	สาธารณ
ชายเช่นเห่นปุนปาน	นั่นแล
ตั้งให้บริหาร	หอมทรัพย์ สิ้นแฮ
นั้นอบายมุขแท้	เที่ยงข้างฉิบหาย

อปปโกโค มหาตณโห	ขตุติเย ชายเต กุเล
โส จ รุขัม ปตถยติ	คัม ปรางวโต มุขี
๔๙ ชายชาตินักรบไร	ทรัพย์ที่ราม โลกเฮย
มักใหญ่ในจิตต์หลาม	โลกแปล
กอบกิจพยายาม	ครองราชย์
นั้นอบายมุขแท้	เที่ยงข้างฉิบหาย

เอเต ปรางเว โลเก	ปณชิตโต สมเวกขิย
อริยทสุสนสมปโน	ส โลกั ภาเต สิว
๕๐ บัณชิตหมายรอบรู้	เรื่องหลาย
แห่งเหตุฉิบหาย	เหล่านี้
เป็นผู้สุดสองสาย	สืบอริ- ยะแฮ
จึงสพลวโลก	ลับพันสงสาร

เรือข้าพเจ้าเกิด

ณวันก่อนบ่อะไร ข้าพเจ้าก็จำไม่ได้
ท่านพ่อค้าผู้หนึ่งได้รัยบัตรเชิญให้ ไป ประชุม
ค แสดง การบิน ของกรมอากาศยาน ณท่ามด
ก่อนเมือง. ท่านพ่อค้าผู้หนึ่งได้ระพูดกันถึง
หลักทวีปแล้ว ก็ ต้องนับว่า ท่าน เป็นเศรษฐี
เต็ม ๆ ใดคนหนึ่ง, ท่านมีบุตรเป็นทวีก
เพียงสุกสวาสกษากใจของท่านเพียงคนเดียว
เท่านั้นชื่อแม่วิไล. ในยุคนั้นยังมีนายเลห์
เรื่องการค้าที่โคโคพเห็น แม่วิไลครั้งหนึ่ง ก็
เกิด ความ ประศพิพทั้ ผูกพันใน ความ สรรว
งาม ของ เจ้าหล่อน ถึง ใด ก็ คิด จักการให้ ผู้
ใหญ่ไปส่งของต่อคุณพ่อของเจ้าหล่อน. ท่าน

เศรษฐีผู้หนึ่ง มี นิสัย ก่อน ข้างโบราณ อยู่ ลัก
หน่อย, เมื่อมีผู้มาพุดราสขอยุทธ์ของท่าน ๆ
ก็ ตั้ง คำสินสอศของหมั้น ก่อน อะไรอื่น ๆ ทั้ง
หมด แม้ แต่ ตัว นายเลห์ ท่าน ก็ ยังไม่ รู้จัก,
(ที่เป็นเช่นนั้น ชาติท่าน จะ โผล่ ณ ดังการส่งน้ำ
มันขายมากอยู่ลักหน่อย. ท่านจึงคิดว่าคา
ยุดของท่านประสงค์การขายน้ำมัน). ฝ่าย
ผู้ใหญ่ของนายเลห์ เมื่อ เห็นว่า วาการค้างว
ไม่แพงเกินไป สมควรที่จะรับซื้อไว้จักการ
คยแต่่งให้นายเลห์ได้ ก็ ยอมตกลง, ครั้น
ถึงวันถูกยัก ก็ จักการ นำขึ้นหมากหมั้น มาบัง
บ้านท่านเศรษฐีตามระเบียบ แล้วก็พาตัว

นายเล่ห์ทำการเคารพไหว้ ท่าน ผู้ที่
จะเป็นพ่อค้าในอนาคต, แต่นั่นมานายเล่ห์
ก็เพียรมาบ้านแม่รำไพมาให้หยุก แต่หา
โอกาสได้ พย แม่รำไพ สอง ต่อสอง สัก ครั้ง
เกี่ยวกับขี้ยา, เพราะ ท่าน ยึดจักขุใน
อนาคต ท่าน โยธาธกิจ อยู่สักหน่อย ท่านเกรง
ว่าบุตรของท่าน จะเสียออกเณรทางไป เหน
กว่าจะแต่งงาน, ฝ่ายพ่อครูเขยในอนาคต
ก็ไม่หมกความพยายาม เพราะ ต้องการจะเอา
ชนะอยู่ด้วย ทั้งรู้สึกเกลียดชังลัทธิโยธาธ
เสียเหลือประมาณ.

ใน วาระ ที่ท่านเศรษฐี ได้ รับยืมเงินนั้น
แล้ว ก็ให้รู้ สัก หนึ่ง ก็ เพราะ คนไม่เข้าใจใน
การสมาคมชนิดนี้ จึงให้ไปเชิญตัวนายเล่ห์
เรื่องคำรที่มาปลูกษา, นายเล่ห์ก็อธิบาย
ถึง คุณ ประโยชน์ ของการยืม และ แนะนำว่า
ควรจะไป เพราะ จะ หาโอกาส เช่นนี้ ได้ ยาก,
ในขั้นต้นท่านเศรษฐี ยังไม่ยอมเห็นด้วยจึงพูด
ว่า: “จะเป็นประโยชน์อะไรกับเรา เรา
เชิญเราไปก็เพื่อหวังจะให้เราออกเงินบำรุง,
ถ้าเราไม่ไป เราก็ไม่ ต้องเสีย เงิน มี ก็ กว่า
หรือ?”

นายเล่ห์จึงตอบว่า: “คุณพ่อคิดเช่น
นั้นไม่ถูก,” ท่านโยธาธกิจก็สอ
จันมาว่า: “ยัง! ฉันยังไม่เข้าใจ.”

“โอเอเดชะอริบ ถ้าเช่นนั้นก็ให้ทำ?”

“ฮิ ออกจะสูงเกินไป.”

“อย่าง นั้น จะ ให้ สม เวียก อย่างไร แล้ว
ครึบ?”

“เอาแต่เพียงท่านเป็นอย่างไร? ท่าน”

“ขอรับ, ท่าน จะดีกว่า เรา เชิญไปให้
เสียเงินนั้นไม่ถูก, ความจริงผู้ที่ได้รับเชิญ
เป็นผู้ที่ ได้รับเกียรติยศอย่างสูง การเชิญ
ให้ไป ชม การยืม ก็ เพื่อจะให้ไป เป็น พยาน
หลักฐานว่า การยืมของประเทศสยามได้
เจริญขึ้นเพียงไร สามารถจะทำประโยชน์
อะไรได้บ้าง, ฝ่ายผู้เชิญก็มีได้ทั้งใจจะมา
กระเกณฑ์ให้จ่ายเงิน, ทั้งในวันที่เชิญไปนี้
เราไม่ยอมรับเงินเสียด้วยซ้ำ, เราต้องการ
ให้เห็นของแปลกๆ และเห็นคุณประโยชน์
ของการยืม ว่าเครื่องยืมเครื่องหนึ่งสามารถ
จะบรรทุกคนโดยสะดวก ก็ มากน้อย, และ
บรรทุกคนสักใด ก็ มากน้อยต่างหาก.”

“เออเครื่องยืมนี้ จะใช้ บรรทุกคน มันได้
บ้างหรือไม่ว่าง?”

“บรรทุกคนใดก็ได้ที่เคียวขอรับ.”

“ถ้าออกจะชดชด.”

“ก็ ตามธรรมเนียม เมื่อ เครื่องยืม ต้องเดิน
ทางไปไกล ๆ ก็ เขาก็ต้องบรรทุกคนมันไป
มาก ๆ อยู่แล้วเดชะอริบ.”

“ก็... แทะไปช่วยกันหรือไม่ละ?”

“แม้ว่าไฟไปช่วยหรือเปล่าขอรับ?”

“ให้ไป ช่วย ก็ได้ เขาไม่ห้ามไม่ใช่หรือ?”

“ขอรับ เขาเชิญทั้งครอบครัว.”

“โอ๊ะ! ก็ แก ยังไม่ใช่ ครอบครัวของ คุณ?”

“ไม่เป็นไรบอกขอรับ อีกไม่ช้าผมก็จะไปครอบครัวอยู่แล้ว และเขา คงไม่รังเกียจในการที่ผมจะไปด้วยแน่นอน.”

“ถ้าเช่นนั้นเขาเป็นตกลง.”

ครั้นถึงกาลกำหนดในเย็นค่ำ เชิญ นาย เล่ห์ เรื่องคำวิหี ก็แต่งกายไปนั่งคอยอยู่ที่บ้าน ท่านเศรษฐีนั้นนั่น, ด้วยหวังว่าท่านเศรษฐี จะให้ทั้งให้ทุนเป็นมรดกเทศ เมื่อคนได้ทำ ความชอบแล้ว ยางที่ จะได้รับรางวัล สักอย่าง หนึ่ง คือ ความสนธิชัคเชอกับแม่ว่าไฟ, แต่หาได้ คิดให้ ลึกซึ้งลงไปไม่ว่า การที่ จะทำความสนธิสนม ต่อแม่ว่าไฟไฉน จำ จะต้องเปลี่ยนความคิดอย่างหัวโบราณของท่าน เศรษฐีด้วยจึงจะสำเร็จ หาใช้ผลแห่งรางวัล ของท่านกงทนายเล่ห์คำวิหีไว้.

เมื่อใกล้จะถึงเวลาตามกำหนด ท่าน เศรษฐีก็ขยี้ครีพร้อมด้วย นายเล่ห์เรื่องคำวิหี กันนั่งรถยนต์ไปยังสถานที่ หลากไปง เพื่อโดย

สำรวจไฟฟ้าเค็ม ซึ่งกรมอากาศยานรักเตรียมไว้ ไป ลงที่ถนนเมือง, พอไปถึงเจ้าหน้า

ฝ่าย ข้าราชการ ก็ คั่น รับ เชื้อเชิญ เป็น อย่างดี เมื่อได้รับคำขานแจ้งในเวลาที่จะผ่านไปตรวจ ทางๆ เช่นการสร้างบึก ทำโยพค อีกไม่ เย็น ต้น อดา คลอดนวิชัยหอมเคื่อง, กระทำ ให้ท่านเศรษฐี มีความขี้ขลาด เป็นอย่างยิ่ง, แล้วก็เลยไปนั่งรอประทานน้ำชา และสนทนา กันต่อไป.

ท่านเศรษฐีเอ่ยขึ้นว่า: “เขาคิดก็มาก การที่ เขาคิดออกให้เจ้า นาย; ข้าราชการ; ผู้แทนรัฐบาลต่างประเทศ; พ่อค้า; เศรษฐี; คหบดี; มาดูการ เช่นนี้ ต้อง นับว่า เป็น ยุทธ ศาสตร์ใน การ หา เงิน ขำรุ่ง การ ขิน อย่าง ก็ ที่ สด.”

ท่าน ลูกเขยใน อนาคตก็เลยหัน ต่อไป ว่า: “เป็นยุทธศาสตร์อย่างก็ทำก็เปรียบ มิได้, ถ้าคุณพ่อ เอ๊ย! ถ้าท่านหาทาง ยุทธศาสตร์ในการส่งน้ำมันไค เช่นนี้ จะ ก็ หาน้อยไม่.”

“นั่นซี ฉันทาลงก็คอยเก็บยันทึเคยว.”

ท่านนั่งนั้นก็นั่งอยู่สักครู่หนึ่ง นายเล่ห์ เรื่องคำวิหีจึงพึมพำว่า: “ผมเห็นว่าเราควร จะไปขออนุญาตท่านเศรษฐีกับเขาบ้าง.”

แม่ว่าไฟเห็นชอบ จึงอ้อนวอนบิดาของตน

ว่า: “คุณพ่อไปขออนุญาตขึ้นที่ดิน
อยากขึ้น.”

ท่านเศรษฐี ถึงความตื่นตัว จึงพากัน
ไปขออนุญาต ต่อ เจ้ากรม อากาศยาน ๆ ก็
อนุญาตให้ขึ้นตามความประสงค์. ครั้นไป
ถึงเครื่องบินเข้า ท่านเศรษฐีรู้สึกท้อถอย
ขึ้นมาทันที, ก่อนจะเข้านั่งประจำที่รีบ
ร้อยไต้ท้อง ไต้ตอย และ คัดค้าน กัน อยู่ นาน,
เพราะ ท่านเศรษฐี ก่อน ข้าง ระดาขาว อยู่ลึก
หน่อย, แต่แรกจะไม่ยอมขึ้นเสียให้ ไต้,
ฝ่ายแม่ว่า โพนนี้อยากขึ้นเต็มที, ถึงแม้
คุณพ่อ ของ เจ้าหล่อน จะไม่ ขึ้น ก็ตามแต่เจ้า
หล่อนขออนุญาตขึ้นโดยลำพัง, ส่วนนาย
เลห์ ก็ อาจา จะ ขึ้นไป ด้วย เพื่อ เป็นเพื่อนเจ้า
หล่อน. ท่าน เศรษฐี รู้สึกไม่ใคร่ จะพอใจ
เลย. ครั้นจะขับไล่บุตรจึงจนมากเกินไป
ก็ ดู เป็น การไม่ สมควร จึง แฉ่งใจ ขึ้นไป ด้วย
ใน ที่ สุก นาย เลห์ เรื่อง คำวิหัง นั้น นำ ให้ ไช้
เครื่องผูกไว้ กับ เก้าอี้ ท่านเศรษฐี เห็น
ชอบ และ ค่อย รู้สึก สบายใจขึ้น เป็นอันมาก,
ขณะเมื่อเครื่องบินหมุนเครื่องและขยับเคลื่อน
ขึ้นพ้นจากพื้นแผ่นดิน ต่างคนต่างก็มอง
ลงมายังพื้นภูมิประเทศ เบื้องล่าง ต่าง ก็ รู้สึก
หวียวไปคามัน. แม้ว่า โพนนี้แค่แรกก็นั่ง
อยู่ห่างกับนายเลห์มาก, จะเป็นด้วยความ

กลัวหรือตกใจอย่างไรก็ไม่ทราบ ค่อย ๆ
เลื่อนเก้าอี้เข้ามาใกล้ นายเลห์ หนักเข้าทุกที
เจ้าหล่อนคงจะเชื่อมั่นแล้วว่าถ้าเจ้าหล่อนจะมี
อันตรายอย่างไรเกิดขึ้นก็คงมีนายเลห์ผู้เดียว
ที่จะช่วยเจ้าหล่อนได้, เพราะบิดาของเจ้า
หล่อน ถูกมิดเสียแล้ว จะช่วยเหลืออะไร เจ้า
หล่อนไม่ไปไหนแน่. เมื่อท่านเศรษฐีมอง
ดูภาพแห่งสนาม และ โรงงานการบินแล้ว จึง
กล่าวขึ้นว่า: “โรงโพน เป็น โรงเก็บน้ำมัน
นายเลห์ก็ตอบว่า: “ไม่ทราบ,” แล้วกล่าว
ต่อไป ว่า: “การ ที่เรามาประชุมกับเขา
ครั้งนี้ ก็ ต้องนับว่า เป็นยุทธศาสตร์ อย่างหนึ่ง
เหมือนกัน ถ้ามี โอกาสเหมาะก็ควรจะตกลง
ทำสัญญาส่งน้ำมันกับกรมอากาศยานเสีย
ทีเดียว, จะไต่ ไม่ เสีย เทียว ที่ เรามา ใน
ครั้งนี้.”

“จริงซี ถ้าทำสัญญาส่งน้ำมันทันที
ก็ต้องนับว่า เป็นยุทธศาสตร์ถูก,” พอพูด
ขาดคำ ก็ เหลือวุ่นวายมาก เห็นมุม ของ นาย
เลห์กำลังจ้องอยู่ที่แก้ม แม่ว่าไฟ. ท่าน
เศรษฐี ชัก พิน เสีย แต่ จะ ทำ อะไร ก็ ไม่ได้
เพราะ คน ถูก มิด คิด อยู่ กับ เก้าอี้ เสียแล้ว,
ไต่แต่เพียงร้องทูลว่า: “นั่นทำอะไรกัน?”
นายเลห์ก็ตอบว่า: “แม่ว่าไฟขอให้ผม
กมกลืนน้ำมันซึ่งปลิวมาจากเครื่องบินคิดอยู่,

ที่แก้มของเจ้าหล่อนชอรัย
กลืนคล้ายน้ำอ้อยฝรั่ง."

"อะไร น้ำมัน ะ มี กลืนเหมือนน้ำอ้อยฝรั่ง
อย่างไรได้?"

"จริง ๆ ชอรัย คุณพ่อควรระคิกยุทธร
ศาสตร์ในวิธีกลืนน้ำมัน ข่ายต่างน้ำอ้อยฝรั่งจะ
ได้กำไรมากทีเดียว, ฤทธิชอรัย กลืนหอม
ชอรัย," พุกพลาบจนหมกไปสู่อีกกลืนที่
แก้มแม่ว่าไฟโดยแรงอีกครั้งหนึ่ง.

ท่านเศรษฐีผู้สิ้นเสียใหญ่ ร้องทวงถาม
อีกว่า: "พุทธศาสตร์อะไร ๆ ก็ไม่คิดอีก
ต่อไปละ!" ส่วนแม่ว่าไฟเห็นบิดาโกรธ
ก็เขยิบเก้าอี้ห่างจากนายเล่ห์ออกมา แล้วพุก
ว่า: "คุณเล่ห์เขาคงไม่ทราบบ่กิดนั้ใช้

น้ำอ้อยฝรั่ง เธอจึงเข้าใจว่าน้ำมันกลืนเหมือน
น้ำอ้อยฝรั่ง." ท่านเศรษฐียังไม่หายโกรธ
จึงพุกกระซาง ๆ ออกมาว่า: "เออนะ
เข้าใจละ," แต่แล้วก็คิดเห็นว่าระโกรธ

หรือ อะไร ก็ไม่เป็นประโยชน์ทั้งนั้น จึง สู้ส่งย
โทษนั้นไว้. เมื่อลงจากเครื่องบินแล้วก็
เลยเกินไปที่สถานีรถไฟ นั่งรอขบวนกว่า
รถไฟเคลื่อนขบวนกลับกรุง ฯ.

พอวันรุ่งขึ้น ท่านเศรษฐี ก็ ้วย กิจพิชการ
วิวัฒนาการกลั่นที่, โภยมีต้องปลูกมหาวิ
กัยผู้ใหญ่ฝ่ายชาย เพื่อหวังจะมีให้นายเล่ห์
เรื่องคำวิหัทกล่าวหรือใช้คำว่า "พุทธศาสตร์"
อีกต่อไป.

๕๕. ถ้าท่านจะสอนผู้น้อยในทางดี ท่านต้องประพฤติตนเท่าที่สอน ดังท่าน

เสพสุราแล้วจะสอนให้เขาไม่เสพ นับว่าพลาดมาก เพราะผลที่ท่านสู
ออกแรงสอนจะไม่มีแก่ท่านเสียเลย.

ตอนที่ ๒

ตัดต๋เฮล็ดมั่ว

โดย

อานัญไมษ

(ต่อจากตอนที่ ๑๔๑ ฉบับก่อน)

บรรพที่ ๔

๕

ครั้นมาถึงค่าย โขยไต้ผ่านอุปสัค
ต่าง ๆ มาบ้างเล็ก ๆ น้อย ๆ ทรายกระทั้ง
บรรลุลูกความสวัสดิภาพแล้ว ข้าพเจ้าก็เข้า
ไปกราบเรียนแด่หลวงเทศการณ การถูกขยเป็น
เชลย และ ข้อความ ตกลง มากับ ตัวแม่ทัพ
ทวายให้ท่าน ออกพระราชมาน แล เจ้าคุณ
ออกญากลาโหมทวายตั้งแต่ต้นจนวสาน

ท่านผู้เป็นประมุขในการสงครามทั้งนา
ราชนึ่งเป็นกุญแจภาพอยู่คู่หนึ่ง ตามนิสัย
ของผู้ใหญ่ ที่จะต้องใช้ความพินิจพิจารณา
ในน้ำหนักคำบอกเล่าของ ข้าพเจ้าให้เลียบ

ลอบและสุมคมักรภาพเป็นที่สุก ซึ่งในที่
สุกของเรื่อง ข้าพเจ้าต้องเอาทั้งเกียรติยศ
และชีวิตให้เป็นประกันทนายแก่ท่าน กับ
ไต้ ประทอมไป ด้วย เหตุ ผล อีก หลาย อย่าง
ต่าง ๆ ประการ จึงครั้นหนึ่ง ท่านได้ม
ออกมาด้วยความพอใจ พลังก็เชื้อมน
เข้ามาลอบคำค้ำประกันข้าพเจ้า ด้วยความกรุณา
ปราณี สหายเอ๋ย! ในขณะนั้น ข้าพเจ้า
ทุกแทบไม่ถูกว่า หัวสารพางค์กายข้าพเจ้า
เอง มันได้มีอันเป็นไปด้วยอำนาจสิ่งใดเข้า
มาครอบงำ ช่างรู้สึกขนลุกขนชัน เต็มค

ไปด้วยความปรายปลมยัตินันต์เสียเป็นทนต์
พันแล้ว

คำวนันต์ ซึ่งตรงกับวันศุกร์เดือนเจ็ด
แรม ๓๐ ค่ำ ปีระกาสัปตศก จุลศักราช ๙๔๘
เพลาล่วงแล้วได้ ๒ นาฬิกาเศษ สังคหิ
เป็นศุภกาลสมทาดุญ พันท้องนภาภาค
มคมิด้วยยามกาฬภัย อันดวงดาวทั้ง
ใหญ่่น้อยนั้นกลับสลวยวิวิธ ๆ หริ มีมลทิน
อมาวรสอยู่เป็นอัน ๆ จนเกลือนกลุ่มแสง
คลุมเครือกระหม่อมครมครางออกครน ๆ ปาน
ประหนึ่ง ก็จะเป็นปดณนิมิตร แห่ง พระพิรุณ
เจ้า อันปรากฏอยู่ในอุตุกาลฉนั้น

ขณะนั้น บรรดาชนพลขุนกองและนาย
กองอาสาทุกหมู่ทุกเหล่าต่าง ๆ กำลังสพรบ
พร้อม เข้าแถวประจำการ เตรียมตัว อยู่เป็น
ชนก อันกระถึงข้างและกระพรวนมาไต่เก็บ
ปลกเสี้ยน เพื่อย่องกันไม่ให้มีสิ่ง
หอกดาบสรรพยทอทุก ๆ อย่าง ก็เอาทมิแห่ง
กินทราย เกลือนกลบเงา และมีนเสี้ยนทุกตัว
คน ก็ใช้สังขปากเสี้ยนผูกอาอยู่ทั่วไป
ชุดไฟให้ห้ามขาด มียอมให้ตีเป็นประกายจน
ครันการเสร็จแล้วก็แยกประตูค่ายออกทุกค่าย
ตัวนายชัยพลให้ ไต่สพานเลือกข้ามคูออกไป
ใช้เงา ร่มไม้ จัเป็น ทาง เค้น กระบวน ด้วย
ความระมัดระวัง การไต่การ เสี้ยน เป็นที่ สก

อาสาสมัครกระเหรง ซึ่งทำนาคเป็นกองระวง
หน้าหมวกหนึ่ง และคูคิกค่อทั่วไปพากันเข้า
ไปถึงยามรักษาต่านของข้าศึกได้อย่างน่าชม
และได้ช่วยกันฆ่าฟันยามต่านและกองรักษา
การของข้าศึกเสียสิ้น โดยปราศจากการอึก
กะทักครกโครมอย่างใดหมก ท่านเจ้าคุณ
แม่ทัพ เลี้ยม มา เข้า มา ยึก แก้ม ออก ขน
สุวรรณคีรีสัพยอกด้วยความพอใจ ทั้งนี้ได้
เป็นผลสวดกแก่กองทัพไทย อย่าง มากมาย
ซึ่ง ต่อมา อีกครู่เดียวเท่านั้น ก็ได้ เข้าประชิด
ถึงค่ายของพม่าข้าศึกอย่างสมคาศ ทั้งนั้น
เมื่อทุก ๆ กองต่าง ๆ ก็ถึงกันเรียบร้อยดีแล้ว
ก็ได้ ริยศาสตร์ให้ โดย ยึกกา เวียงราย กัน เข้า
ทำการ ย่น ปลน ค่าย ของ ข้าศึก ให้ที่ เคี้ยว
พร้อมกันทุก ๆ ค่าย ทันที จึง ยึก ไน
สำเนียงจวน ไหว้องไฮโยของบรรดาทหารทั้ง
หลาย และเสียงขึ้นชุกทุกชนกทั้งน้อยใหญ่
ก็ถึงสนั่นหวั่นไหว จน อย่างกึกก้องกัมปนาท
ตลอดทั่วไปทั้ง ๔ ทิศ เมื่อหลุมพลางหลุม
ขวาก หนาม อัน เป็น เครื่อง กัก ขวาง ได้ ถูก
ทำลายไป สิ้นเชิง แล้ว จึง อาสา ราม, ลาว,
เขมร, มอญ ก็ ช่วยกันเฮาบรรโศพากันไป
ย่นรื้อระเนียบ และพากันทุ่มทิ้งเชื้อกินเพลิง
กำมถันน้ำมันยาง กับขี้ตาสากขึ้นผลงไปในที่
ต่าง ๆ ของข้าศึก พลันไฟก็ลุกคิกคุน

อย่างรุ่งโรจน์โชติกาการ จนจับต้อง หิมะพร
แลดู เป็นที่ น่า สยดสยอง ยิ่งนัก ช้างศึก
๓๒๘ ช้าง ชุนคช ๓๒ กรม ทั้ง ๓๒ นาย
กำลังขึงคัมภีร์ช้างให้เข้ากลืนเสี้ยมแทงระเนียบ
วี และ ประศุก่าย อยู่ ทุก ๆ ระยะ ๓๒ ก้าว
เป็นแนวขนานเพื่อระทำลายเสี้ยมด้วยกำลังงา

เป็น ที่ น่า สงสาร สหาย ทั้งหลายเอ๋ย
ข้าศึก ที่ม้วนนี้ เปรียบประศุก ด้วยสัตว์ใน
ยมโลก หาได้เป็นอื่นที่จะกึกกวยคุ่มกัน
หันหน้าเข้ามาสู้รบกับพวกเราไม่ ทั้งไพร่
นาย กำลังอยู่ใน ความหลยสันท เพราะ ความ
ประมาท ต่าง ๆ พวกนี้เขาแต่ตระหนกตก
ใจเที่ยววิ่งวิ่งร้องไห้เรียกหากันอยู่เป็นไกล
หล อันการทั้งนี้ในเวลาเดียวกัน ขุนยล
ซึ่งอ้างตนว่าเป็นแม่ทัพถวายทัพบรรดาทหาร
ของตน ออก เทียวสกัด รุกไล่ พัน แห่ พม่า
รวมญพวกเดียวกัน ความที่ใด สัญญาไว้
กับข้าพเจ้าฉัน เป็นคลุมบอน ข้าศึกของเขา
ถูกที่ เวียนออก และกลับใน เพราะเกลียดเป็น
หนอน ก็ยังอดท้อหนอนท้อจน ที่ใครยัง
พอมสิดีระเข้าคอดคอบ เพราะ ความจนตรอก
ก็ ก็ หรือที่หมกสิดีเพราะไม่มีประศุกะไป
ก็ ก็ ยุทธพลทั้งสองจำพวกนี้ ความตายก็
มีนาหนักเป็นที ถ้าภักดิ์ ตกลงอยู่ในสถานที่
เอาชีวิตไม่รอดทั้งนั้น และเป็นจำนวนมาก

มายก่ายกองน่าสยดสยองยิ่ง ซึ่งเป็น
การ ยาก ที่ ข้าพเจ้า จะ สามารถแปลงเล่าให้
เลื่อยคล้อย ถูกต้อง อย่าง หมด เกรงใจ ๆ ได้
ถ้าท่านสหายทั้งหลายลองหลับตานึกให้เห็น
เป็นภาพของคนซึ่งปราศจากอาวุธ และอยู่ใน
สถานะอันตกใจ อย่างยิ่ง ทั้งหมั่นแน่น และ
กำลังตกอยู่ในวงล้อมแห่งกำแพงเปลวเพลิง
และ ภายใน นั้น มีพืชชาติไม่น้อยกว่า ๕๐๐
คน สรรพไป ด้วยมือทั้งสอง กุมอาวุธ อยู่
ทุก ๆ ชนิด กำลังเที่ยวไล่ต้อนแทงอยู่อย่าง
ไม่มีความเวทนาปราณีเลย พร้อมทั้งช้าง
ม้า ค้างวีย ๆ พัน ๆ ซึ่งไม่มี ความยอม อยู่
คอยบังคับ ก็กำลังวิ่งไล่ช่วยเหยี่ยวย้อย
อย่างสับสน เพราะความตกใจอันแลไฟนั้น ๆ
ว่ามันจะเป็นที่น่าสยดสยองของเพียงไร ท่าน
ก็พอจะนึกเอาดูได้เป็นอันคมใช่หรือ ?

เมื่อบรรณียกค่ายทางคันทนาลี้ ซึ่งเป็น
คันทช้างเจ้าประจำการอยู่ ได้พังทลายลง
เพราะโดยฤทธิ์ข้างสังหารเสี้ยม ไฟสลาย
ลงบ้าง ดังนั้น พวกเราทั้งหมดก็พากัน
เฮเข้าไป ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการเสียมันออก
จะยากตรงมาหลายชั่วโมงแล้ว ยังไม่ ได้ยึด
ซัดเสียบ้างเลย จึงออกคำสั่งแก่ทหาร
ใหม่ให้ตามข้าพเจ้ามาทางหนึ่ง พร้อม
กับให้ร้องไซโยนำหน้าขึ้น พลางข้าพเจ้า

ออกไป แต่ข้าพเจ้ารีบวิ่งกลับมาไวทัน แล้ววิ่งพุก่อไปว่า

“ท่านได้ ทำ ความฉงน สนเทห์ไว้ ให้แก่ ข้าพเจ้าอย่างมากมาย ท่านแม่ทัพ ถ้าท่าน เห็นว่า ข้าพเจ้า ควร เป็น สหาย ของ ท่าน ได้ ท่าน ก็ ควร จะให้ข้าพเจ้า ทราบบ้าง ว่า ท่าน ก็คือใคร?”

เขา อมยิ้ม แล้ว ก็มำหน้า คอยอ้อบ ๆ ว่า “ข้าพเจ้า คือ สหาย ของ ท่าน ๆ จะยัง พิเศษ สูงยิ่งอะไรอยู่อีกหรือ?”

“ข้าพเจ้า คือ นาย หมู ขวัญ ทหาร ภาย ข้าพเจ้าขอแนะนำตัวข้าพเจ้าเอง สำหรับ ท่านแล้ว ท่านคือใครท่านแม่ทัพ?”

“โอเถ่! ท่าน ผู้ กล้าหาญ!” เขา หัวเราะขบขัน ก้องก้องวาลหวาน “เมื่อถึง

เวลาแล้วท่านก็จะทราบได้เอง” หัวงูใจ ว่าเราจะจะได้พบกันใหม่ ขอลาท่านก่อน”

พอ เขาพูด จบคำ ก็ กระแตกแสงข้างม้า ลงทันที ฝ่ายม้าแสนรู้มันก็ยกเท้าหน้าทั้งสองขึ้น โยนหงสยักล้มหน้าหล่นจากมือ ข้าพเจ้าไป พลวงมันก็กระโผน ออกได้ วิ่ง แยกไป ทาง แม่น้ำ ปาน คง ประหนึ่ง ลม พัด ไม่ทันที่ข้าพเจ้าจะชักขวางไว้ได้ อีก ให้ออกรู้สึกเสียใจเป็นอย่างยิ่ง

“ไ้เท่า จะรีบศึกหัวใจ ชนะได้ อย่างไร ?

องนามมันมาพุก่ออยู่ข้าง ๆ ข้าพเจ้า แล้วก็ หัวเราะขบขัน ๆ

“แกเข้าใจว่าอย่างไร องนาม ?” ข้าพเจ้า จึงหันไปถาม

“ก็ผมจำได้นั่นขอรับ เขาเป็นคน ๆ เคี้ยว กันกับ คนที่ผมไป พย ที่เมืองทวาย” เขา หัวเราะคอง

“เฮ! แล้วอย่างไรอีก?”

“แล้วก็ยัคน ผมเข้าใจว่าเขาเป็นผู้หญิง เสียแล้ว!”

“เฮ! เหลวหนะ!!”

“โอเถ่! แล้วได้เท่าที่คอยไป ว่า ลูกนัยดาของผมนั้นคนไม่รักเลย”

“เฮ! ถ้า คัง นั้น แก ก็ อยู่ คม หมู ประเคียวชัก ฉนั้นจะตามไปเอาเองให้ ได้”

ไม่ให้ชักช้ารีบ ข้าพเจ้าก็รีบกระโดด ยังเหียนม้าออกหือตามไปทันที ในขณะที่ ผู้คนข้างม้า ก็ ยัง กำลัง พลุกพล่านฆ่าฟันกัน อยู่ตามเดิม จึงเป็นการยากที่ข้าพเจ้าจะไป ยิ่งที่มุ่งหมายได้ง่าย ๆ โดยความตั้งใจของข้าพเจ้าคิดว่า จะไป คอยสังเกตุที่ท่าน้ำ ซึ่งเขา ว่า อย่างไรเสีย ก็ คง เป็น ได้ พย กับ แม่ทัพทวายอีกเป็นแน่นอน

ทันใดนั้น ก็พอกับบรรดาข้าบทัพต่าง ๆ ของพม่า ก็พากันคิดเพลิงขึ้นทั่วไปอย่าง

รวกเร็ว ส่วน ก้าน ทางขวามือ นำ ซลา
 สนามหญ้า ซึ่งเป็นที่พักกองขมิ้นชาคาราท
 ของข้าศึก ที่ข้าพเจ้าเคยได้ถลกกัณฑ์มา
 แล้วตามที่ไต่ไล่ให้พม่าแตกหนีนั้น เป็น
 ระยะซากไฟยังไม่ไหม้ ไหมมาถึง ข้าพเจ้า
 สุกูรี ที่ระคนทิ้งไปทางโคไ้ เพราะไฟ
 กำลังลุกลามอยู่ทั่วไป ดังนั้นข้าพเจ้าจึง
 ซักม้าเข้ามายังความร้อนเข้าอยู่ในร่มชายคา
 ที่พักนั้นไปพลาง ก่อน ตั้งใจไว้ว่า พอให้
 ไฟซาเสียสักหน่อยหนึ่ง ข้าพเจ้าก็จะไต่ออก
 ติดตามตัวเขาค่อยไป

กระซิบไป ข้าพเจ้าก็โยนเสียงไว้ ๆ
 กวักกรักของสัตว์ผู้หนึ่ง ซึ่งอยู่ภายในห้อง
 ที่พักนั้น ปรากฏขึ้นเป็นระยะ ๆ อย่าง
 ซอซกล และมีเสียงคุกคามารมของชายอีก
 คนหนึ่ง กำลัง คุ ดิน หั่ว ๆ อยู่อย่าง เกรียว
 กราก ข้าพเจ้าออกรู้สึกสงสัยเป็นอันมาก
 จึงยืนขึ้นบนเขาสลึงม้า เหยียดคอขึ้นดูเข้าไป
 ในหน้าต่าง ทันใดก็ประสพกับภาพอันแปลกใจ
 และน่ามหัศจรรย์ยิ่งนัก ภาพนั้น คือ อ้าย
 คาทโธลเบส ซึ่งกำลังหันหลังให้แก่ข้าพเจ้า
 เอามือข้างหนึ่งกดคอผู้หญิงไว้ และมีอีก
 ข้างหนึ่งกำลังเงอะงะเขิน จะวิ่งแทงสควรนั้น
 ด้วยกิริยาอันล้ำค่าว่า กำลังมุ่งมาดไว้ในอะ
 นันลามก หญิงผู้น่าสงสารนั้นไต่ปราศจาก

เครื่องนุ่งห่ม เกือบจะเปลือยกายอยู่สิ้นแล้ว
 ผมเผ้าสยายออกมาร่วงรัง พลันข้าพเจ้าก็
 ทราบดีความประสงค์ ของ อ้าย คั มหายาตร์
 โคโคนที่ ดังนั้นเพื่อเห็นแก่เกียรติยศของ
 ลูกผู้หญิง และนำทของลูกผู้ชายชาติทหาร
 ข้าพเจ้าก็กระโดดพุ่งตัวเข้าไปในหน้าต่างอย่าง
 รวดเร็ว เมื่อถึง คั ข้าพเจ้า ก็ ขมิบมือ
 คาทโธซึ่งทมิ้นถืออาวุธอยู่ได้ทัน พลางก็
 กระชาก คั มินให้ ออก มา จากหญิงนั้นโดย
 กำลังแรง คาทโธไม่ทันรู้ตัวได้กระเด็นไป
 ฟ้าอยู่ทางหนึ่ง ถึงกับล้มลงกับกระแทก
 ส่วนหญิงนั้นก็ผลุกกลืนคว่ำหน้าลงท่อนสะไบ
 ซึ่งไต่ถูกเปลืองนั้นด้วยเอามาทิ่มพันด้วยความ
 อับอาย เป็น ล้นพิน และ พุช หน้า ร้องให้
 กระชาก ๆ อยู่แทบเท้าของข้าพเจ้า
 “อ้ายผู้ร้ายซึลลาค มึง ทำกับ ผู้หญิง
 ดังนี้ เพื่อประโยชน์อะไร อ้ายคาทโธ?”
 ข้าพเจ้าทราบดีความผิดออกไปอย่างถึงก้อง
 “อ้อ! อ้ายขวัญ” ในที่สุดมึนคำความ
 ขานต่อข้าพเจ้าออกมา
 “เออ! กู มึงจะทำไม?” ข้าพเจ้าคอย
 “มึง เข้า มา ซักขวาง ความประสงค์ของ
 กู” มึนพิทพลาทักลูกขนิ้นเขินขมิบ
 “มึงไม่ใช่ลูกผู้ชาย อ้ายคาทโธลเบส
 มึงทำกับผู้หญิงที่เขาลุ่มไม่ได้” ข้าพเจ้า

ก็ชักตัวออกมาถือเคียวมาตัวไว้

“ใครว่า อ้ายขวัญ!” มั่นคะโณออกมาด้วยความโกรธ

“ไม่มีใครว่า กุพทอยู่คนเดียว”

ข้าพเจ้าก็สลับเท้าเข้าไปหามันทันที หึงพม่า เจ้าทุกข์ได้ลุก พรวกพรวก เข้ามาขวางหน้าข้าพเจ้าไว้ แล้วก็คุกเข่าลงแทบเท้าข้าพเจ้า พลาง ก็ อ้อนวอน ข้าพเจ้า ด้วยสำเนียงอ่อนหวานน่าสงสาร ซึ่งต่อมาเป็นครูข้าพเจ้า จึงนึกเฉลียวใจได้ จึงรีบวางหล่อนให้หันมาทำให้เห็นถนัด อธิชา! เธอคือเจ้าหญิงก่งฟ้าพาทิมัย ผู้ซึ่งเคยเฝ้าขังแห่งความพิศواسักก็คลั่งคลอข้าพเจ้ามาหนึ่งแล้วนั้นเอง

“อย่า! ท่านผู้กล้าหาญอย่า!! ขอให้ฉันเสียเถิด” เธอพริบปาก

“ข้าพเจ้าจะกระทำการตามหน้าที่แห่งสัจธรรมเจ้าหญิง! ท่านจงหลีกทางให้แก่ข้าพเจ้าเถิด” ข้าพเจ้าแหวกมืออะไรไป แต่เธอยังพยายามชักขวางไว้

“ท่านสู้เขาไม่ได้หรอก ท่านจงหลีกหนีไปเสียดีกว่า” เธออ้อนวอน

“มีมันทรยศต่อข้าคืออย่างนี้เอง” คำที่โอ คำราม เอา กับ เจ้าหญิง ด้วย ดวงตาอันชุ่มเขี้ยว

“ก็มันเล่า? อ้ายคาทิลโอ! มันก็ทรยศต่อพระบิดาของเธอ หรือ เปล่า เล่า?” ข้าพเจ้าว่า

“พวกมันตามวัง ๆ อ้ายขวัญ! อันการชั่วสาวเช่นนั้น มันเห็นว่ากุทรยศก็จริงไหน?” มันแค้นเสียงเสียง

“เอาเถอะ! มันจะนึกอย่างไรก็ตาม? แต่กุทรฆำนึงเพื่อเห็นแก่ศักดิ์ของผู้อื่น”

ข้าพเจ้า พกแล้ว ก็ กระโดดข้ามกายเจ้าหญิง ซึ่งโศกสลดเพราะทานกำลังข้าพเจ้าไม่ได้ และทันใดนั้น ข้าพเจ้าก็โถมเข้าพันอ้ายคาทิลอภัยด้วยแขนเต็มแรง ถ้าไม่ใช่เพราะมันรีบชิงหลบเสียทันแล้ว ก็ไม่ต้องสงสัยว่า ร่างของมันจะต้องขาดสย็นออกไป

จากกันเป็น ๒ ท่อนทันที และในบัดนั้นเอง อ้ายลูกสมุนชั่วฉลาด ของ อ้าย คาทิลโอ คนหนึ่ง ซึ่งมีมันคงจะได้เฝ้าคุกเหตุการณ์อยู่ด้วย ได้กระโดด พรวกพรวกออกมาจากลับที่ประตูข้างขวา มันก็เฝ้าก่อนไม่สนใจอะไรจะยอมหนัก ฟาดลงตอศีรษะข้าพเจ้าทางเบื้องหลังอย่างสมรักรของมันที่หนึ่ง ถึงกับข้าพเจ้าเซว้าพมุนงไปโยนไถ่หัก เกือบสิ้นใจ จะพยายามขึ้นตัว อย่างไถ่ก็ไม่สามารจรทรงกายยืนอยู่ได้ อันดวงตานั้นพราวพรายเห็นเผื่อนฝ่าพมุนคว้างไปหมด ครู่หนึ่งก็ล้ม

หลายลงอย่างหมกทำครู เว้นแต่สติเท่านั้น
ซึ่งข้าพเจ้าเห็นยั้ง เธอไว้ได้ ด้วยความ
กล้าบากบากเขื่อง

เมื่อเป็นโอกาสอย่างงดงามแก่สติครั้งนั้น
คาทิโอก็พุ่งตัวเข้ามา พร้อมกับเงือกเงือ
มีคพกชนไว้อย่างรักแร้ขึ้น พลังมันก็ทลวง
แทงลงหน้าอกของข้าพเจ้าโดยแรง เป็นที่
น่าใจหาย ท่านสหายทั้งหลายเอ๋ย ใคร
จะนึกฝันมาบ้างว่า สตรีที่มีหัวใจอันหมกมุ่น
อยู่ในชายแห่งความรัก จะยอมอุทิศกายออก
สนอง แม้นแต่ก่อนครายสิ่งใด ๆ ก็มีริษามได้
อย่างน่าสรรเสริญ เห็นปานดังเจ้าหญิงกิงฟ้า
พาหุมี ผู้มีนางสาวนั้น เห็นจะไม่มีที่ไหนอีก
แล้ว ในขณะเดียวกันกับที่ปลายมีคของ
คาทิโอ จะพุ่งลง ยังทรวงอก ของ ข้าพเจ้า นั้น
เธอ ก็ หลั่งกาย เข้ามาอกคประทัยข้าพเจ้าไว้
แน่น และในพริบตาหนึ่งเอง พระวรกาย
เธอก็สั่นงันงกขึ้นทันที ก็โยกโย่งลงพระ
สุริยเสียงหวีดกึก ๆ กันหลายครั้ง เพราะ
ความเจ็บปวดแห่งคมขวาน ซึ่งข้าพเจ้าก็
เชื่อว่า คาทิโอ คงจะไม่ไ้ตั้งใจแทง แต่
หากว่าเป็นขยาเลวร้ายที่ เธอกระเทือนเลือก
คืนอยู่กระแแล้ว ๆ นอกของข้าพเจ้า เป็นที่
น่าสมเพชยิ่งนัก อัน คาทิโอ นั้นอ้าปากคา
เหลือกทำหน้าอ้ากแล้ก โดยอุทธี ที่ตกใจไม่

น้อย เหมือนกัน พลันความ มั่นคง ของ
ข้าพเจ้า ก็ เสื่อม หายไป เป็น ปลัดทั้ง กัน
โมโหโทโส ก็ เข้ามาประทุแทนจนเต็มชมของ
ข้าพเจ้าจนเท่าด้วยถูกหน้าอ้ายผู้ร้ายใจอำมหิต
กระเด็นไปคิออยู่ข้างฝา พลังข้าพเจ้าก็
เจ็บกาย เจ้าหญิงกิงฟ้าพาหุมี ลงวางเสืยยัง
พื้น ผกกลขึ้นไล่ฟันมันอย่างบ้าเลือด คา
ทิโอ ยักคอยู่คู่หนึ่ง ซึ่งดูเหมือนข้าพเจ้า
ก็พ้นถูกคามแฉน และ ตามตัว มันได้ บ้างสัก
๒-๓ แผล แล้วมันก็กระโดดหนีออกจาก
น่าค้างไป ส่วนอ้ายลูกสมุนนั้นจนตัวหนี
ข้าพเจ้าไปไม่ทัน เลยกกลายเป็นกองหม
บะฉิ อยู่ ที่ ธรณี ประตุนั้นเอง แล้ว
ข้าพเจ้าก็ยืนนำต่างคามมันออกไปข้าง แต่
ที่ไหนได้ อ้าย เสือร้ายได้ ชะโมย เอา มา ของ
ข้าพเจ้าไปเสียด้วยแล้ว ข้าพเจ้ายืนสว้าย
คาอยู่คู่หนึ่ง ก็ไม่เห็นแว้วว่ามันหนีไป
ทางไหน รู้สึกว่าแทบจะคลั่งใจตายด้วยความ
โกรธ ครั้นว่าจะมุ่งม่งงาหราคิตคามมัน
ต่อไป ก็ยังเป็นห่วงเจ้าหญิงซึ่งกำลังถูกยาค
เจ็ยอยู่ อาการระหนกเขาสอย่างใด ข้าพเจ้า
ก็ยังไม่วาย คังนั้น ข้าพเจ้าจึงต้องหมุ่น
ยืนนำต่างกลับเข้าไปยังที่เดิมใหม่ เห็นเธอ
ยังคงนอนคว่ำมีคยักคาหลัง กำลังร้องครวญ
ควางอยู่อย่างน่าสงสาร มีหยาดโลหิตชัน ๆ

เกือบขึ้นมาปัก ๆ ที่ปากแผล ข้าพเจ้าสุดที่
จะสังเวชใจเป็นล้นพ้น แพทย์ว่าน้ำตาจะไหล
ออกมาดีกว่าได้ ข้าพเจ้าคุกเข่าลงประคอง
กายเธอไว้แล้ว ก็ค่อย ๆ ก็ยังมีออกมา
จากแผลเบา ๆ เป็นครู่หนึ่งจึงเธอออกได้
ด้วยมีคนนั้นร้องเล็ด จึงได้คุกเข่าแผลแน่น
อยู่ แต่อย่า! ข้าพเจ้าสังเกตดูอาการเธอ
เป็นทรมานทรมานเสียแล้ว ข้าพเจ้า ค่อยโยย
กายเธอขึ้นมาวางไว้บนที่ก้น ด้วยความ ระทก
ระทือใจ พลังก็ชานเรียกพระนามเธออยู่
หลายครั้ง ครู่หนึ่งเธอก็ยอมล้มพระเนตร
ขึ้นดูข้าพเจ้าด้วยแววตาอันละห้อยให้ และ
รับสั่งออกมาอย่างแผ่วเบาว่า

“ฉัน จะ คาย เกี้ยว น แล้ว ท่าน ผู้
กล้าหาญ”

“ยัง! ยังก่อน!! เธอยังไม่เป็นไร
หม่อมฉันจะพาเธอไปหาหมอเดี๋ยวนี้” ข้า
พเจ้ากล่าวพลอย

“อย่าเลย ฉันขอโทษท่านแล้ว” เธอ
สรวบ พักครู่ “ฉันไม่มี หนทาง รอดแล้ว
ไปขอช่วยฉันทางอื่นเถิด” เธอถอน แล้วก็
เอากر ทั้งสอง กอดคอข้าพเจ้า แล คล้าย กับ
ทวารซึ่งกำลังกระหายกระสี้วาม

“ไปทรมานสั่งให้หม่อมฉันเถิด ว่าหม่อม
ฉันจะผลองพระคุณ เธอได้ โภค สดงานใด?”

ข้าพเจ้า ต้อง ก้ม คอ ลง ผ่อน ตาม ด้วย ความ
ปรารถนา

“ฉันได้รักท่านเพียงใดมาแต่ก่อนนี้ จน
เวลานี้ฉันก็ยังรักท่านอยู่” เธอหยุดรับสั่ง
แล้วถอนอัสสาสะยาว แลแซงพระเนตรมายัง
ข้าพเจ้า “แต่ท่านได้สละความรักของฉัน
และหลบหน้าฉันไปเสียอย่างไม่มีเยื่อใย ถึง
กระนั้นนัก! ความรัก ของฉัน ก็ มิได้ ใจทาง
เหือกหยายไปจากหัวใจไม่ ซึ่งการทั้งนี้ผู้ชาย
น้อยคนนัก จะได้ รู้จัก ค่าแห่งความรัก ของ
สตรีว่ามาน่าหนักสักเพียงใด แต่สำหรับฉัน
ฉันยอมเสียอยู่เสมอว่า ซึ่งท่านไม่มีความรัก
ตัวฉันนั้น เพราะว่าคุณใจท่านไม่ได้เกลียด
ซึ่งฉัน แต่หากท่านเป็นผู้ชาย ซึ่งเลิกไป
ด้วยเกียรติยศศัณษีกรบ เห็นแต่ประโยชน์ของ
ประเทศชาติเท่านั้น ดังนั้น ฉันจึงปฎิญาณ
ใจไว้ว่า จะไม่ยอมมีสัมพันธ์ไปในชาตินี้ เพื่อ
กุศลสมาบัติทางนี้ ต่อไปภพหน้าท่านอาจ
จะได้ไปเป็นสามีที่รักใคร่ของฉันบ้าง ความควร
แก่การนี้ แต่อย่าเขย!” เธอหยุดส่อน
ครู่หนึ่ง จึงรับสั่งต่อไปว่า “ฉันได้ ตั้งใจ
แก่ท่านถึงเพียงนี้แล้ว และจะต้องตายไป
จากท่านในบัดนี้ ท่านจะแสดงความรักใคร่
ฉันบ้างเป็นไร นี่ทำให้ฉันหวั่นหาคายไป
เป็นสุข ไปรอกอย่าถือว่าฉันหรือท่านเป็น

สัตว์กันด้วยซาคีและกำเนิกเลย” เธอหยุด
ทรงกระแสงสอนพุ่มพ่ายชลนา ประกอบกับ
ประโยชน์สิ่งซาคาอยู่เป็นห่วง ๆ

ข้าพเจ้าไหวหยาบวบ จนเมื่อได้ฟังรับสั่งดังนี้
นั้น จึงกล่าวปล่อยออกไปว่า “หม่อมฉันขอ
แสดงความเสียใจ ด้วย เธอ เป็น อันมาก เจ้า
หญิงที่รัก เติมทีหม่อมฉันหาได้คิดถึงไม่
ว่า เธอ จะ รักใคร่ หม่อมฉัน ถึงเพียงดังนี้
แต่จะกระทำประการใดได้ มันสายไปมาก
แล้วเธอเอ๋ย เธอจงสงขารมย์ไว้ ให้ เป็น
ปรกติเถิด อย่าห่วงไย อาลัย ขาวรณใน
ข้าพเจ้านักเลย เอาไว้ ไปประสพพบเห็นกัน
ในซาคีหน้าเด็ก หม่อมฉันจะปฎิญาณตาม
ถ้อยคำทำงานของเธอจนทุกประการ”

ข้าพเจ้าว่าแล้ว ก็โอบกายนเธอเข้ามาแนบ
ข้างด้วยความรักและความสงสาร ให้รู้สึก
เสียสยน้ำพระทัยไมตรี ของเธอเป็นอย่างยิ่ง
พลางก็จรกนาสิกกลงบวบและมูมิศปราง” เธอ
ทั้งซ้ายขวา น้ำตาแห่งความคั่งแค้นแน่นใจ
ในความโหดร้าย ของสัตว์ กับ ความสมเพช
ปราณี ได้ไหลหลังถึงทันออกมาจากคลอง
รักของข้าพเจ้าไม่ซาคาส่าย เธอเผยอเนตร์
ขึ้นแล้วก็ถอน พระวิชัยกระวีสันอยู่

วิก ๆ ทรงสรวัยพักตร์ไปมาด้วยเวทนาทุกข
ครุหนึ่ง พระกร ที่ กำลัง วิก คอข้าพเจ้า อยู่ ก็
กระหวัชขึ้น เธอแอ่นอรุณเผยอลอย
คอขิกไปทางหนึ่ง โอบอุ้ม เย็บ และ
ดวงเนตร์ ซ่อนลอย กลับไป เมืองบน เสียง
สีกตึก ๆ กันได้ สองครั้ง หักด้ทั้งสองก็
หลุดปล่อยลงจากคอข้าพเจ้า ลั่นพระชนม์
อยู่บน คัก ข้าพเจ้า ด้วย ความ สงบ เวียงร้อย
พระพักตร์นั้นนวลปลั่งดังดวงพระจันทร์ในวัน
เพ็ญ ข้าพเจ้าร้องไห้รำลึกอยู่ช้านาน จึง
ครุ่นหนึ่งก็ลุกขึ้นยืนปฎิญาณ ต่อหน้าพระศพว่า
ข้าพเจ้า จะขอพยายาม แก่ แค้น ทกแทน ชีวิต
ให้แก่เธอ ถ้าชีวิตของข้าพเจ้ายังอยู่ทวาย
ใด ข้าพเจ้าจะขอฆ่าอ้ายคาทิโอสยีสด้วย
มีดเล่มที่เธอถูกแทง ด้วย มือ ของ ข้าพเจ้า
เอง เพื่อใช้หนี้ชีวิตให้แก่เธอเองได้ ขอ
วิญญานของเธอจงเป็นพยานแก่ข้าพเจ้าด้วย
เถิด ข้าพเจ้าเปลี่ยนคำรักประกาศทรมานชน
ของ หลวง ออก คลม พระ ศพ เธอ เสรี แล้ว
ข้าพเจ้า ก็กลับขึ้นน้ำค้าง ออกมา ยังข้างนอก
ตามเดิม

ที่นี้ก็ยังเกิดความ ปลาตกใจขึ้นอีกเป็นลัน
พัน ด้วย เหตุว่า ทำไม หนอ ? มาของ

๑ ขาดิว่า เป็นอาการของจมน้ำ | ในที่นี้มีทั้งสองอาการ
๒ ขาดิว่า “ ” ” ปกติ

ข้าพเจ้าจึงกลับมาอยู่ยังที่เดิมได้อีก ๓ วัน
มันช่างลึกลับซับซ้อนซ่อนเงื่อนกันยิ่ง ไซย
กลั่นๆ และในทันใดนั้นเอง ข้าพเจ้าก็
เหลือบเห็นเงาของคนๆ หนึ่ง หลบแวมหลบ
ลง กับ พิน กิน ด้วย กิริยา อัน ว่องไว รวดเร็ว
ทันนั้น ข้าพเจ้า จึง วิบ หอมอบลง คอยที่ อยู่อย่าง
ขรุขระปลาดุกนั้นนานๆ จึงค่อยๆ โผล่ขึ้นมาที่
สระน้อยๆ และทำอาการคร้านเข้ามาหา
ข้าพเจ้า ด้วยท่าทาง อันประสงค์ ว้ายอย่างฉีก
แฉะ เมื่อได้ระยะกันดีทั้งเขาและข้าพเจ้า
คล้ายกับโดนตักกันไว้ ก็กระโดดเข้ากระทุบ
ระจับกันทันที เมื่อม้วยหมัดไถ่รบภาคลง
ไปแล้ว ม้วยปลาดุกก็เริ่มขึ้นอย่างทรหอคอก
ทน กลิ้งไปกลิ้งมาดัง ๓๐ กว่าทอด ซึ่ง
ข้าพเจ้า ออกรู้ สัก พอใจ ใน ขลุ่ย คู่ ม้วย ของ
ข้าพเจ้า เป็นอันมาก เพราะเขาย่างว่องไว
กระฉับกระเฉงยิ่งนัก

ตามที่ใดกล่าวมาแล้วว่า ยรรยาค่าย
ทัพพิภของพม่าข้าศึก ได้ พินาศไป ด้วยกองทัพ
ไทยเอาไฟเผาเผาเผาเสียสิ้นหน้ ณะยคน
ก็โดนลูกกลามมาตึกเข้ากับตัวค่ายใหญ่ ซึ่ง
ภายใน มี ศพ เจ้าหญิง กิ่งฟ้าพหุสมัย อยู่ นั้น
และไม่ช้าเลยที่ระคายและศพ ก็เป็นพทูลจุล
ไป เป็น เท้า ถ่าน โดย สั้น แสงไฟได้ส่อง
กระว้างมาตึกเราทั้งสอง ซึ่ง กำลังปลุกปล้ำ

กันอยู่ เห็นหน้กันโดนคันศรก็เห็น คู่
ม้วยของข้าพเจ้าได้รำซื่อแล้วกลุกขึ้นยืนหัวร่อ
เสียดเสียดๆ

“บ้าจริงแฮ้! หมู่วณู้น” เขาว่า

“อ้าว! นี่ท่านชกคอกหรือ?” ข้าพเจ้า

ถาม

“ก็ใครเสียดอีกล่ะ! ขึ้นไม่ตกถามกัน

เสียดก่อนกันนี้ ไม่ซำคอกคงได้แทงกันออก

หักวันหนึ่ง” เขาว่าพลางก็สลักเสื่อทางเง
ซึ่งเขื่อนผืนลตของออก

“สมแก่เหมือนกันซี” นี้กว่าจะแทงท่าน

ชกก็เป็นหลายครั้ง คิดว่าเป็นอ้ายคาคิโฮ

ข้าพเจ้านักขึ้น เป็นอันมาก เสียดปล่อยักัก

ออกมา

“คาคิโฮลั้ไหน? แม่ทัพทวายคนที

แก่ให้ ถิ่นเอาตาคูร พ่อเมือง มาสั่งให้แก่เขา

เขามิมีมันไฟลั้หลังเป็นครุฑาไป เสียด นมนาน

แล้วละ!”

“เฮ้! แม่ทัพทวายหะหรือ? เป็น

คนรับอ้ายคาคิโฮได้”

“เขายั้ววานให้กัน เอมำของแก มาดู

ไว้ ทั่วต่างนั้นเลย”

“แล้วเคียวนี้เขาออกทีไหนล่ะ?”

“เคียวนี้มีเข็กไปเสียดเลยแล้วหรือ กอ

ทัพทวายบุกเอาเวอริยของพม่าไปนุ้หมก”

“แห่มสำคัญจริง!”

“ใครสำคัญ?”

“คนนั้นนี่ซี!”

“เขาว่าแกแหละเป็นคนสำคัญ”

ออกจันสวรณหิวระขึ้นอย่างน่าสงสัย

“เฮ้! เขาว่าอย่างไร?”

“เขาว่าอย่างไร? เขาก็ว่าแกนี่นี่ซี!”

“เอาอีก ท่านขุนก็พลอย ประสมโรงไปกับเขาคับ”

“จริง ๆ มาผ่าซีเขาวัวแกทั้งนั้น เขาว่าแกกระเสี้ยคนก็เพราะผู้หญิงจริงหรือไม่ละ!”

“เฮ้! ไม่เข้าใจเลยท่านขุน ไหนลองเล่าให้ฟังหน่อยเถอะ”

“เขาว่าแกกระเสี้ยชีวิต เพราะผู้หญิงจริงหรือไม่เล่า?”

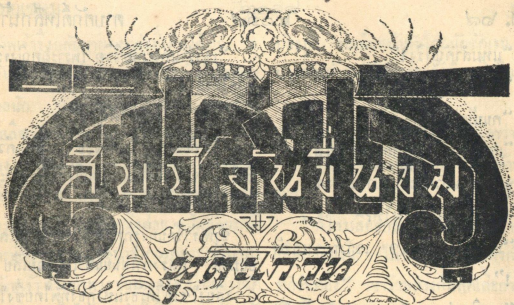
“อ้อ! เรื่องเจ้าหญิง...”

“ไม่ต้องอ้อ ไม่ต้องอ้อ มันก็กลัวเข้าไป เขาว่าก็เสี้ยอีกที่ผู้หญิงชิงรัชเคราะห์ไป มีคนนั้นแกก็ยกให้แล้ว”

ข้าพเจ้าโดนทั้งรักทั้งแค้นเข้าเช่นนั้นเลย ยอมอภัย แสร้งทำเป็นยินหัวเราะเคยเสี้ย

เสี้ยงไซโยให้ร้องแห่งกองทัพบกซึ่งได้ชัยข้ามระ ชัยไล่ ราชสถิต ซึ่ง ยิงธำ เข้ามาเหยียบทั่วแดนไทยให้หนี กระจิกกระวายไปทั้ง ๑๖ ทิศ ทอดทั้งสรรพาวุธบรรณาธ ข้างม้าสารพัดทัศนุณานปีการไว้เป็นราชพัตยา สุกที่ระคณณานิประมาณ เทียวแล ท่านสหายทั้งหลายเอ๋ย!

(เดือนหน้าจะเล่าถึงอวสานแห่งชีวิตของคานาโออุเมส)

คาบนับใหม่ขึ้น
 สรรพทุกขจักเจริญไป
 ชีวิตจึงยืนมา
 เป็นลาภกว่าได้แก้ว
 ช้าน้อยขอส่งข้า
 ต่างเครื่องสักการ, พลั
 แห่งท่านซึ่งนฤทุกข
 เรื่องต่อไปนี้, เรา

เมษา ยนเอย
 ปราศแล้ว
 ทราบบัดนี้แล
 ก่องศรี.
 ความสุข นั้นแหละ
 แทบเท่า
 เชิญอ่าน
 จิตใด ?

๑๐ ปีล่วงแล้ว ครั้งแต่มา ลาชา
 แห่งสงครามไค้ลาลงลงบนพื้นโลก, ๓๐ ปีอัน
 ขนขมจะมาปรากฎอีกหรือ ? ๓๐ ล้านคนผู้
 อยู่ในวัยอันแข็งแรง โดยทั้งร่างของเขาให้คนอื่น

อยู่อย่าง น่าสังเวช ขนสนามบุทท์ ในแดนแห่ง
 ประเทศฝรั่งเศส, ในแดนทะเลทรายอันแผก
 เผาด้วยแสงอาทิตย์แห่งประเทศอียิปต์, ใน
 แคนแห่ง ประเทศเมโสโปเตเมีย ซึ่ง อยู่ทาง

ตะวันตกของประเทศเอเชีย, ในแคว้นแห่ง
แหลมแกลลิโปลี อัน เรียบเรียงแห่งประเทศ
เคอริก, และในท้องทะเลหลวงอันลึก เขา
เหล่านั้นได้ สละชีพอันเป็นที่รักเพื่อประโยชน์
ช่วยให้พ้นจากการสงคราม!

เรา (ชาวอังกฤษ) ได้รักษาคำปฏิญาณ
ว่าจะคอยแทนเขาเหล่านั้นเสียพลชีพอย่างไว้มั่ง
หรือ? แม้ ๑๐ ปีจะไ้ล่วงไปแล้ว ฉายา
แห่งมหาภัยอันตราย ยังฉาย เป็น เงามืดอยู่บนพื้น
โลก ประชันหน้ากับพระอาทิตย์อันส่องแสง
อยู่ เหนือ หลุมฝังศพ ของ ทหาร ผู้กล้าหาญ
เหล่านั้นอยู่เนื่องนี้, เราไม่ได้อะไรกับความสัจ
ซื่อสมกัยที่ได้ ไ้ไว้วางใจ อันมีหลักฐานมั่นคง,
เราจึงได้ เห็นมหาสงครามเกิด ขึ้นจากคำมั่น
สัญญา อัน ได้ ถูก ทำ ลาย แล้ว จน หมก ลึ่ม.
เฉพาะ แต่ดวงจิตต์ ที่ ไม่รู้จักทำลาย คำมั่น
สัญญาของชนทั่วไปเท่านั้น ที่จะ ช่วย โลก ให้
พ้นจากการ ลงโทษ อย่างทารุณ ร้ายกาจแห่ง
สงครามคราวหน้า - สงครามที่จะเกิดขึ้นใน
อนาคต - ถ้าเกิดขึ้นจริงละก็ คงจะทำลาย
อารยธรรมทั้งหมด สงครามคราวหน้า, แม้
บุคคล ทั่วไป จะ ขอร้อง ด้วย สำเนียง อัน โอค
ครวญอย่างใด ๆ ก็คงไม่สำเร็จทั้งสิ้น, เพราะ
คงไม่ใช่สงครามที่ทำกันในระหว่างพวกทหาร
เท่านั้น แต่เป็นสงครามที่กระทำต่อมนุษย์

ชาติทั่วไป ซึ่งไม่ว่าชายหญิงเด็กและคน
ชราต้อง ได้ รับอันตราย อัน ร้ายแรงทั่วหน้ากัน
เช่นในหิยาเกีย, ซาซาก, คายอก, สำลักไอ
พิษตาย, ตลอดจนทำลายสรรพสิ่งอันสว
งามที่ก่อสร้างไว้มากมายด้วย.

ภัยอันตรายอัน น่าสยดสยอง และน่าหวาด
เสียวที่สุดจากสงครามคราวหน้าคงจะปรากฏ
แก่เราเป็นแน่แท้, นี่อำนาจแห่งอนาถกรรม
ได้ ครอบงำ อำนาจ แห่ง วิทยาศาสตร์ เสียสิ้น
แล้วหรือ? จึงได้ทว่านักพิชแห่งอนาถกรรม
ลง เหนือ โลก ซึ่ง จะ เกิด ผล เป็นความ
พินาศแก่ลูกหลานของเราผู้ สืบเป็นชาติต่อไป
ภายหลัง.

เรื่องนี้ เป็นความพยายาม ที่จะหาหนทาง
เข้าไปสะกิดใจนักรบผู้กล้าหาญที่รวมกันเป็น
กองทัพใหญ่นั้น, ให้ระลึกถึงลูกหลานของ
เราที่สืบเป็นชาติอันมีชื่อเสียงต่อไปในโลก -
สำหรับลูกหลานของเรา และสำหรับผู้ที่จะ
ยังเกิดต่อไป มา - สำหรับผู้ที่ทำให้ โลก มั่น
คงด้วยคำมั่นสัญญาเป็นที่ไว้วางใจได้ ข้า
พเจ้าจึง ขอโอกาสแสดง ถ้อยคำบางประการ
ดังนี้.

๑ เรื่องนี้เป็นความปรารถนาของชาวอังกฤษผู้หนึ่ง เมื่อ
จะเป็นคดีแก่เราได้บ้าง จึงลงแปลสู่กันฟัง

ท่านย่อมมีความรักครอบครัวยิ่งของท่าน
ท่านได้พยายามก่อสร้างฐานะแห่งความสม
บูรณ์และความสุขสำหรับลูกหลานของท่าน
ด้วย^๑ความ^๒เหนื่อยยาก^๓เป็นอันมาก แล้วแหละ
ตัวท่านย่อมจะต้องเหลือความสุขสมบูรณ์ซึ่ง
ท่านได้สร้างสมไว้เป็นมรดกแก่ครอบครัวหรือ
แก่บุตรหลานของท่าน ซึ่งรวมกันเป็นชาติ
ขอเราแทนตัวท่านค่อยไปในโลกนี้ ท่าน
ได้พยายามหา^๔พืชมั่ง^๕ไว้ ซึ่งบุตรหลาน
ของท่านจะได้^๖เกี่ยวเกี่ยว^๗ในภายหลัง ท่าน
กำลังหา^๘ข้าว^๙ลงบนนาอันอุดม, ท่านได้
ลงแรง ด้วยความพยายาม เป็นอันมาก เพราะ
หา^{๑๐}ว่า^{๑๑}สิ่ง^{๑๒}ที่^{๑๓}ดี และที่^{๑๔}ดีลงบนนาซึ่งท่าน
หวังผล ตลอดเวลา ที่ท่าน ทรงชีวิตอยู่ด้วย
ความยากนั้นมี^{๑๕}ได้^{๑๖}ตลอด แต่^{๑๗}ยังมี^{๑๘}สิ่ง^{๑๙}จะ
ประ^{๒๐}กิจ^{๒๑}แก่^{๒๒}ตา^{๒๓}เรา^{๒๔}ท่าน^{๒๕}ทั้ง^{๒๖}หลาย^{๒๗}ใน^{๒๘}วัน^{๒๙}ที่^{๓๐}พระ
อาทิตย์^{๓๑}ขึ้น^{๓๒}สูง^{๓๓}ที่สุด^{๓๔}นั้น คือ^{๓๕}อยู่^{๓๖}ทน^{๓๗}ความ^{๓๘}ยาก
ศัตรู^{๓๙}ผู้^{๔๐}ย่อง^{๔๑}ร้าย^{๔๒}จะ^{๔๓}มา^{๔๔}หา^{๔๕}ท่าน^{๔๖}เมื่อ^{๔๗}ใด^{๔๘}หน้^{๔๙}อัน
ปรา^{๕๐}จาก^{๕๑}ประ^{๕๒}โยชน์^{๕๓}ลงบน^{๕๔}พิน^{๕๕}ที่^{๕๖}นา^{๕๗}แห่ง^{๕๘}ความ
เจริญ^{๕๙}ซึ่ง^{๖๐}ลูก^{๖๑}หลาน^{๖๒}ของท่าน^{๖๓}จะได้^{๖๔}เกี่ยว^{๖๕}เกี่ยว^{๖๖}นั้น
เสีย เขา^{๖๗}ผู้^{๖๘}หา^{๖๙}ว่า^{๗๐}พืช^{๗๑}แห่ง^{๗๒}หายนะ^{๗๓}ที่^{๗๔}หา^{๗๕}ว่า^{๗๖}
ลงบน^{๗๗}นา^{๗๘}ของ^{๗๙}ลูก^{๘๐}หลาน^{๘๑}ของท่าน^{๘๒}ผู้^{๘๓}เต็ม^{๘๔}ด้วย^{๘๕}อา
รยธรรม และผู้^{๘๖}มี^{๘๗}ชีวิต^{๘๘}อยู่^{๘๙}แล้ว^{๙๐}โดย^{๙๑}สัน^{๙๒}ติ^{๙๓}ภาพ
แล้ว^{๙๔}จะ^{๙๕}ปรากฏ^{๙๖}ผล^{๙๗}เป็น^{๙๘}ความ^{๙๙}พินาศ^{๑๐๐}อย่าง^{๑๐๑}น่า^{๑๐๒}สย^{๑๐๓}
ของ คือ^{๑๐๔}สงคราม^{๑๐๕}คราว^{๑๐๖}หน้า^{๑๐๗}อัน^{๑๐๘}ปรา^{๑๐๙}จาก

อารยธรรม.

นี่ไม่ใช่เป็นครั้งแรกของมนุษย์ผู้คำนึงถึง
การสงคราม อันเป็นสาเหตุความร้ายแรง ด้วยวิธี
พลิกแพลงต่างๆเกินความจริงไปเสีย เสีย
อันหนักก็ได้ออกให้รู้ล่วงหน้า ถึงความร้าย
แรงอย่างใหม่ที่จะปรากฏแก่โลกอีก ถ้า
มีบางคนคำนึงว่ายังไม่ถึงเวลาที่จะทำนบการ
ล่วงหน้าถึงผลแห่งการรบของมนุษย์ เพราะ
คงจะไม่เกิดไปกว่าที่เป็นอยู่แล้ว แต่ท่านพึง
เชื่อเถิดว่า ความมีชัยอย่างใหม่ของมนุษย์
จะต้องเข้าอยู่ในความล้มเหลวทางศาสนาอัน
ลบล้างอันช่วยให้เป็นแท้ เชื่อนั้นที่เคียดว่า
เมื่อใดความคึกของมนุษย์ถึงที่หมายอันเป็น
ผลที่สุดของวิทยาศาสตร์แล้ว เมื่อนั้นแหละ
หน้าที่ปกครองชาติอันหนักที่สุดก็ตกอยู่
แก่บรรดาคน ที่ทำการเป็นผู้นำทางของชาติ
และรัฐบาลของชาตินั้นเอง.

ทำไมจิตใจของมนุษย์จะสามารถอันม
ลงในการที่จะทำ^๑ความ^๒พินาศ^๓ อันน่า^๔สย^๕ก^๖สย^๗ของ
ให้แก่^๘มนุษย์^๙เอง^{๑๐}เกือบ^{๑๑}หรือ^{๑๒}? ไม่มี^{๑๓}ภาค^{๑๔}พิน
อัน^{๑๕}สูง^{๑๖}กว่า^{๑๗}ที่^{๑๘}ชาติ^{๑๙}ทั้ง^{๒๐}หลาย^{๒๑}จะ^{๒๒}ได้^{๒๓}ประ^{๒๔}สพ^{๒๕}หรือ^{๒๖}?
แล้ว^{๒๗}แหละ^{๒๘}มอง^{๒๙}ข้าม^{๓๐}ไป^{๓๑}ให้^{๓๒}พิน^{๓๓}ภาค^{๓๔}พิน^{๓๕}
มอง^{๓๖}ทุก^{๓๗}ทั่ว^{๓๘}ทั้ง^{๓๙}โลก ไม่^{๔๐}ใช่^{๔๑}แต่^{๔๒}ส่วน^{๔๓}หนึ่ง^{๔๔}ส่วน^{๔๕}ใด
และ^{๔๖}ประกาศ^{๔๗}ว่า^{๔๘}สิ่ง^{๔๙}นั้น^{๕๐}เป็น^{๕๑}ความ^{๕๒}หวัง^{๕๓}แห่ง^{๕๔}สัน^{๕๕}ติ
ภาพ^{๕๖}ของ^{๕๗}โลก ไม่^{๕๘}ใช่^{๕๙}แต่^{๖๐}ส่วน^{๖๑}หนึ่ง^{๖๒}ส่วน^{๖๓}ใด

ของโลก ข้อนั้นควรระบุนั้นได้ หรือไม่ว่า
วิทยาศาสตร์ ทางอากาศที่มนุษย์ คิดขึ้นด้วย
ปัญญาอันหลักแหลมนั้นควรเตรียมสำรวจไว้
สำหรับเป็นคุณประโยชน์ แก่มนุษย์ มากกว่า
เป็น เครื่องมือ ของ กองทัพ สำหรับ ทำความ
พิชิตให้แก่มนุษย์นั่นเอง.

หากเราจะพิจารณาอย่างความสันอันเหลว
ไหลว่า ขอให้เลิกใช้ทางอากาศยานเป็น
สนามรบเสียเถิดจะดีหรือไม่? เสียงบิน
ใหญ่อันควรกระหึ่มระโศก ไม่มาแทนเสียงนก
ที่ร้องเพลงอยู่บนต้นไม้อย่างน่าฟัง เครื่อง
จักรแห่งมฤคยู่ที่แท่นมาทางอากาศ จะ
โศก ไม่มาขบขันแสงอาทิตย์ซึ่งให้ ความสว่าง
ทำให้ ชีวิตดำรงอยู่โดยปรกติภาพ.

เมื่อมวลพสกนิกรถึงสิ่งที่เราได้พยายามก่อ
สร้างความสำเร็จ และสะสมความสมบูรณ์ไว้
สำหรับลูกหลาน ซึ่ง ดำรงเป็นชาติของเราต่อไป
ไปในอนาคตกาลแล้ว โดยอำนาจข้างร้าย
แห่งการบิน สิ่งเหล่านั้นจะกลับกลายเป็น
ภาพที่น่าสยดสยองอย่างที่สุด เรื่องนี้ไม่
ใช่เป็นแค่เพียงความรำพัน ที่ ไม่อาจเป็นจริง
ได้ แต่ว่า ความคึกคักนั้น อยู่ในอำนาจของ
มนุษย์ที่สามารถทำให้เป็นความจริง และ
ที่สถิตย์ใน อำนาจ ของ มนุษย์ ที่ สามารถทำให้
เป็นความไม่จริงก็ได้ เพราะวิทยาศาสตร์

แห่งมนุษยชาติก็อย่างเคียดแค้นวิทยาศาสตร์
แห่งเครื่องจักรกลโลก คนที่สำคัญ ๆ และ
นักวิทยาศาสตร์ทั้งหลายในสมัยนี้กำลังพยายาม
คิดให้ทุกอย่างตกที่ และหวังไว้ว่า สิ่ง
ที่คิดขบขัน ดำเนินไป สู่ผลสำเร็จ ยิ่ง ทุกที่ด้วย
เราจะกล่าวได้หรือไม่ว่า ภายใน ๕๐ ปี นัก
ปราชญ์ที่สำคัญ ๆ ในยุควิทยาศาสตร์ ผู้พยายาม
คิดค้น อย่างกระตือรือร้น จะ ขอบ ยล่อย
อำนาจแห่งความสำเร็จใน วิทยาศาสตร์ ใหม่
ให้หล่นมือไป เกือบหรือ แทนที่ จะพากัน
ขบขันหมากๆ เพื่อความสันติภาพของมนุษย
ชาติจะพากันส่งเสริมความหวาดเสียวให้แก่
มนุษยชาติ และยอมให้ควมหยาบคายแผ่
ฤทธิ์อยู่บนมหาทวีป และบนมหาสมุทรอีก ไม่
มี วิทยาศาสตร์ ของ วิทยาศาสตร์ อีก ที่ หรือ
ที่ระบอบจามนุษย์ชาติในโลกให้อยู่ในสันติสุข
และปรกติภาพเสมอไป. ไม่มี เสียง ร้อง
ครวญครางจากวิทยาศาสตร์ ที่สูงยิ่งหรือว่า
ความฉลาดของมนุษย์ ในเรื่องคิด เครื่องประ
หารอย่างใหม่โดยใช้ วิทยาศาสตร์ จะไม่
ต้องถูกขายให้กระเทวาทหารบก และทหาร
เรือ ซึ่งจะกลายมาเป็นภัย แก่ลูกหลานของเรา
เองผู้ดำรงเป็นชาติสืบไป แต่อย่างไรก็ตาม
ความมีชัยในผลสำเร็จ ใน วิทยาศาสตร์ ขอบ
ก้าวหน้าเสมอไป แต่ไม่ควรจะให้เป็นอย่าง

ในทางล้าหลังชาติมนุษย, ควรให้เป็น
ไปในทางพระโยโลกให้สูงขึ้นด้วยภูมิธรรมอัน
สูง และเลื่อนฐานะของชาติมนุษยให้สูงขึ้น
ในความเจริญทั่วไป โลหิตของมนุษยได้
ไหลนองเป็นแม่น้ำแล้วในภาคพื้นแห่งประเทศ
ฝรั่งเศส แข่งกับกระแสในแม่น้ำที่ไหล
เชียวอยู่ใต้สะพาน หลังจากเวลาที่กล่าว
นี้ได้เขียนลงแล้ว ภายหลังคราวอันน่าสยด
สยองนี้ยังจะต้องอยู่ในใต้ประสาธของเรไปอีก
หรือ? อาชญาอันร้ายแรงจะมารวมกันเป็น
กำลังต่อสู้เอาชนะแก่กำลังแห่งความก่อกวนอัน
อีกหรือ? เราทั้งหลายเห็นมีสิ่งไรบ้างที่จะ
เป็นเครื่องประกันอันประเสริฐเพื่อสันติภาพอัน
แท้จริงในโลก นับแต่วันอันเต็มไปด้วยโชค
ร้ายในฤดูร้อน แห่งปี ๒๔๕๗ อันเริ่มมหา
สงคราม!

การศึกประชิดอาวุธอันใหม่สำหรับการ
สงครามนั้น ควรต้องให้มีความทันในลักษณะ
ที่โหดร้ายทารุณ คือเมื่อใครคิดเครื่อง
ประหารชนใดใหม่ ที่สามารถฆ่ามนุษยอย่าง
โหดร้ายนั้น ซึ่งแปลว่าเขาคิดสิ่งที่จะฆ่า
ชาติของเขาเอง หรือเพื่อนร่วมชาติ ของเขา
เอง ความชั่วจากที่ แค่อะไรก็ตามที่เรา
ชวนจะเห็นไปว่า เมื่อนายช่างวิศวกรรม
ผู้ฉลาดได้มียกกรรมวิธีเครื่องประหารที่คน

คิดได้ใหม่ให้แก่ประเทศของเขา, นั่นคือ
เขาได้ช่วยชาติของเขา, แต่ความจริงตรง
กันข้าม, ถ้าสมมุติว่าผู้อันเรานั้นเป็นนัก
วิทยาศาสตร์ได้ คิดค้นพบแสงอันที่สามารถ
ฆ่ามนุษยได้ ในระยะไกล และเขาได้มียก
สิ่งที่คิดได้นั้นให้ แก่ รัฐบาลอังกฤษเป็นการ
บูชาประเทศ, แน่่อนที่เกี่ยวกับอังกฤษต้อง
มีเครื่องประหารชนคนก่อนผู้อื่น แต่ก็นับ
ได้ว่า เป็นแต่เพียงการตั้งต้นเท่านั้น เพราะ
นักวิทยาศาสตร์ ชาติอื่น ๆ ผู้ค้นคว้าหาของ
ใหม่ ก็ คงค้นพบ ความลับนี้ ได้ เหมือนกัน
หรือบางทีจะคิดได้ ดี และพิเศษ กว่าแสงอัน
ซึ่งรัฐบาลอังกฤษมีก่อนผู้อื่นนักได้ เพราะ
ได้ ยืนหรือแลเห็นแบบเป็นตัวอย่างอยู่ ด้วย
เหตุการณ์การคิดค้นหาเครื่องประหารชนใด ใหม่
นั้น จึงย้อนกลับไปคอยแทนชาติผู้ริเริ่มเดิม
นั่นเอง ออกจะเป็นธรรมดาของชาติที่เตรียม
รบ และ สละม เครื่องอาวุธยุทธภัณฑ์ สำหรับ
สงคราม เช่นปืนเล็ก, ปืนใหญ่, ปืนกล,
เรือรบต่าง ๆ, เรือดำน้ำ, และเครื่องบิน,
ที่จะต้องแสวงหาเครื่องประหารชนที่ ทักษที่สุด
ให้ทันสมัย, เหตุฉะนั้นเมื่อพวกใดค้นพบ
ก่อน, ชาติอื่นก็เอาอย่างหรือลอกแบบอย่าง
กันให้ ได้เร็วที่สุด เพื่อมิให้เสียเปรียบกัน
และเพื่อแข่งกัน ชนหน้า, เพราะฉะนั้นต่าง

ชาติจึงต่างเพิ่มพูน กำลัง ของคน ควีย เครื่อง
ประหารที่รวดเร็วและง่ายที่สุดให้มาก พก
ถึงเครื่องบินโดยฉะเพาะ, การทะทะเก็บความ
ลับที่คิดได้ ใหม่มิให้แพร่หลาย หรือเก็บ
ไว้ให้ได้นานนั้น เกือบจะกล่าวหาเหลือ
วิสัย เพราะเป็นของที่มีเหตุผลง่ายมาก,
แค่พอเอาออกใช้หรือเอาออกทดลอง ชาว
ก็แพร่หลายไปเสียแล้ว แม้ที่สุดระบิกไว้
ไว้ หากว่าได้ บินทดลองหรือถูกยิงคยให้
ลงในอาณาเขตคยของต่างประเทศ จะเป็น
คยวิธใดก็ตาม, ความลับนั้นก็จะหาย
ออกให้รู้กันได้ทันที มหาสงครามที่ได
กระทำกันตลอดเวลา ๔ ปีนั้น ทำให้ความ
คยคยในเรื่องเครื่องบินเจริญขึ้นมาก ก็
เพราะได้เห็นแบบอย่างกัน บางทีครั้งสมัย
ก่อนเครื่องบินกลไกสำหรับการรบนั้นไม่เคย
เจริญ ก้าวหน้า อย่าง รวดเร็ว เหมือน สมัย น
เช่นเมื่อเริ่มมหาสงครามที่แล้วมา, อังกฤษ
มีเครื่องบิน ๑ กองเท่านั้น และทั้งเครื่องบิน
ก็เป็นชนิดเลวและใช้การไม่ใคร่ได้ เมื่อ
รัฐบาลอังกฤษได้ ให้เวลาทราบว่า กอง
อากาศยานของอังกฤษเป็นชนิดที่คยที่สุด ก็
ให้นึกประหลาดใจอยู่ เพราะว่าตามความ
จริงสำหรับเวลานั้นแล้ว นับได้ว่า เป็นแค่
เครื่องบิน เล่น ของ เด็ก คล้าย ที่กระดาก เท่านั้น

กองบินของอังกฤษ ๑ กองซึ่งมีเครื่องบินอย่าง
เลวเมื่อก่อน สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๕๗ นั้นได้
เจริญขึ้นในช่วงเวลา ๔ ปี เป็นกองบินถึง ๒๐๐
กองซึ่งประกอบ คยเครื่องบิน ที่สามารถใช้
การได้ ที่คยที่สุด เรียงจำได้ว่า เมื่อครั้ง
นักบินฝรั่งเศสชื่อ เบรเวอค ซึ่งเป็นเวลา
๔ ปี มาแล้วได้ บินข้ามช่องอังกฤษได้ สำเร็จ
เป็นครั้งแรก ทำให้มหาชนตนตนและพา
กันพิศวง เป็นอันมาก ทำไม เครื่องบินจึง
เจริญขึ้นในทาง ความสามารถได้ คย อย่าง
รวดเร็วหรือ? ก็เพราะว่า เครื่องบินเป็น
เครื่องเล็กและทำงานง่าย, ในการสร้างขึ้นเมื่อ
เปรียบเทียบการสร้างเครื่องบิน กับ การสร้าง
เรือรบลำต่อลำแล้ว เครื่องบินมีราคาถูก
กว่าเป็นอันมาก นี่เป็นเหตุอย่างหนึ่งที่เรา
ผู้สร้างเครื่องบินให้เกิดความชำนาญมากยิ่ง
กว่าการสร้างเรือสงครามลำซึ่งมีราคาหลาย
ล้านปอนด์ คราวนั้นเรามาจนถึงความจริง
อีกอย่างหนึ่งว่า การที่ชาติทั้งหลายพากัน
สะสมกองทัพอากาศให้มีจำนวนมากขึ้นทุกที
นั้น, ในทางประหารและความร้ายแรงของ
เครื่องบินแก่ทั้งเจริญขึ้นโดยเร็วเช่นเดียวกับนี้.
ในปีพฤษภาคมนี้ แม้กองทัพอากาศยังนับว่า
อยู่ในปฐมวัยก็ แต่การรุกรานทางอากาศ
แม้ ในเวลานี้ ก็สามารถสร้างผลานุสงมณษย์

ไม่ว่าชายหญิงเด็กผู้ใหญ่ให้ล้มตายและบาดเจ็บได้มาก โดยเครื่องบินได้นำลูกกระเบิดมาโปรยลง เรย์จำได้ว่า เมื่อครั้งมหาสงคราม เยอรมันได้นำลูกกระเบิดโดยอากาศยานและเครื่องบินมาทิ้งลงที่ประเทศอังกฤช ถูกคนตาย ๑๕๓๑ คน และบาดเจ็บ ๑๕๐๗ คน คราวหนึ่งเมื่อกลางคืนใน พ.ศ. ๒๕๔๗ ถูกคนตาย ๖๐ คน แต่กระสุนของจำนวนหนึ่งเข้าไปอยู่ในตึกชั้นล่าง ซึ่งเข้าไปว่าคงพันภัย แต่โดยอำนาจของลูกกระเบิดจากเชื้อเพลิงนั้น ก็ทำให้ทำลายชีพของคนเหล่านั้นทั้งหมด, อีกคราวหนึ่งก็เกิดถล่มลงบนคอนลูกกระเบิดได้ตกจากเชื้อเพลิง ทำให้คนตาย ๑๖๒ คน นั่นเป็นแค่ทำโดยเท่านั้น, ที่ทำไม่ได้ก็ยังมีอีกหลายคราว เหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องด้วยลูกกระเบิดในคราวมหาสงครามนั้นเด็กที่โตพอจะจำความได้ ก็คงยังจำเรื่องได้เว้นแต่เด็กที่เล็กเกินไป ความร้ายแรงของสงครามในเข็ญอันเป็นแก่เพียงเล็กน้อยเท่านั้น ในสงครามคราวนี้ความร้ายแรงจะเหลือคณนาที่เกี่ยว เราทั้งหลายคงต้องนึกเห็นได้ว่า ในราวที่อินทรีร้ายและหาวาเลี้ยวกลับ ผู้คนนับตั้งล้าน ๆ จะพากันหนีภัยเข้าไปชุกซ่อนอยู่ในถ้ำในคอก, ในอุโมงค์, และในท้องใต้ดินเพื่อหลบหลีกลูกกระเบิดที่ตกลง

มาทั้งหล่น, จงจำไว้ ท้ายว่า อินทรีร้ายอินทรีร้ายในสมัยนั้นคงเป็นราคาที่ไม่สามารถจะคณนาได้, เพราะลูกกระเบิดกลุ่ ๑ ที่ตกลงจากเครื่องบินในสมัยนั้นก็จะกลบกลาย เป็นทั้งแสนลูก ในสมัยนั้น, ชีวิตที่เสียไปก็จะกลบกลาย เป็น ทั้งหมื่น ทั้งแสน ชีวิตสำหรับบูชาแก่ลูกกระเบิดกลุ่ ๑! ตลอดวันและคืนแห่งสงคราม, ชีวิตของเรากำลังหลายต้องอยู่ในอาการหวาดเสียวและหมกหมัว ความตายมาล่อหน้าอยู่ทุกขณะ ไม่ว่าชายหรือหญิง, เด็กหรือแก่เฉาอย่างไร.

บัดนี้ เรา ต้อง พิจารณา ถึง ลักษณะ ของสงครามทางอากาศว่าเป็นอย่างไร และต่างจากวิธีรบอื่น ๆ อย่างไร.

กล่าวได้อย่างแน่นอนว่า สงครามทางอากาศนั้น ส่วนมากก็รบแก่ผู้ที่ไม่ใช่พลรบ และจำเป็นต้องเป็นเช่นนั้น จำนวนคน ๑๕๓๑ คน ซึ่ง ตายด้วย ลูกกระเบิดจากเชื้อเพลิงของเยอรมันที่กล่าวมาแล้วนั้น ก็ไม่ใช่พลรบเลย แล ความ รังในจำนวนนี้เป็นผู้หญิง และ เด็กเสีย ๖๗๗ คน ท่านย่อมทราบว่าคุณพลเรือนคามจรรมคานนี้ย่อมไม่มีอาวุธป้องกันตัวในชีวิตของเขา และทั้งเขาก็ ไม่มีโอกาสป้องกันตน ด้วยประการใด ๆ จากลูกกระเบิดที่ระตกลงมานั้นได้เลย.

เอง เช่นเช่นกันว่า โรงงานทำเครื่องครัว
และทำเครื่องรบต่าง ๆ ก็ต้องการคนพลเรือน
มาทำเป็นจำนวนมาก มีอะนั่นก็ทำไม่ได้
เพราะฉะนั้นกองทัพอากาศก็ไม่มี ก็แปล
ว่าไม่มีพวกพลเรือนนั่นเอง ซึ่งไม่ต้องสงสัย
ว่า ชายหญิงเด็กและคนชราจะไม่เคยเป็น
อินมาก.

ถึงแม้ผู้ซึ่งเครื่องรบจะมีความกล้าหาญ
โลกโชนอย่างไรในการใช้เครื่องรบ ก็ไม่มี
สำคัญเท่าไร, ที่สำคัญที่สุดก็คือตัวเครื่อง
รบสงครามเองนั้นมีราคาสูง และทั้งนี้คือ
ผู้ซึ่ง ๆ หน้า และการโจมตีโดยเครื่องรบ
ทุก ๆ อย่าง แม้ป้อมยิง ย่อมให้ร้ายบ้านเรือน
เหมือนการกระทำของชาติ ที่ร้ายในประวัติ
การ แม้ราชาของพวกซันมีที่นามว่า อี
ติลา ผู้นำทัพเข้ามาบุกรบในยุโรป ได้ทำ
ลายสถานที่และล้างผลาญผู้คนอย่างโหดร้าย
ทารุณ เมื่อประมาณ ๑๐๐๐ ปีล่วงมาแล้ว
ก็ยังไม่มีร้ายแรงเท่า สงครามทางอากาศ
เป็นการทารุณร้ายกาจที่ลอบฆ่าผู้มนุษย์โดย
ไม่รู้ตัว ทั้งไม่เลือกว่า เด็กผู้ใหญ่ ชาย
หญิง คนวัยวัย คนชราอย่างไร, ชีวิตอันไม่
มีทางป้องกันเหล่านี้ จะต้องเป็นเหยื่อของลูก
ระเบิดที่ตกลงมาจากเครื่องบิน!

ลูกระเบิดของอนาคตกาล ลูกระเบิด

ของเครื่องบินที่ปรากฏขึ้นในอนาคต โดยนัก
วิทยาศาสตร์ชั้นเยี่ยมเหล่านั้น มีน้ำหนักร
หลายตันทีเดียว และบรรจุด้วยแก๊สพิษ
เมื่อตกลงระเบิดและ กระจายไปบน ภาควิน
ของเมืองใหญ่ ๆ ที่มีผู้คนมากมาย สามารถ
จะทำให้มนุษย์ล้มตาย และคัมชีพของพล
เมืองได้ทั้งหมด ถึงแม้เขาเหล่านั้นจะหลบ
หลีกหนีไปในที่ใด ๆ ก็ไม่พ้นความตายไปได้
เครื่องบินใน กองทัพ ของ สหพันธรัฐอเมริกา
สามารถรบทุกลูกระเบิดที่มีน้ำหนักถึง ๕๐๐๐
ปอนด์ ในจำนวนนี้มีสิ่งที่ใช้ในการระเบิด
และคัมชีพมนุษย์ ถึง ๒๐๐๐ ปอนด์, หาก
เวลาที่ล่วงไปทุก ๆ เดือน เราได้ทราบข่าว
ว่า การคิดทำลูกระเบิดสำหรับเครื่องบินได้
เจริญและดีขึ้นทุกที เมื่อยกกลาณนมชาว
ปรากฏในหนังสือพิมพ์ว่า สหพันธรัฐอเมริกา
ได้สร้างเครื่องบินทิ้งลูกระเบิด, ในเครื่อง
บินลำ ๑ มีเครื่องยนต์ ๓ เครื่อง มีกำลัง
เครื่องละ ๑๐๐๐ แรงม้า แล่นได้ชั่วโมงละ
๕๐ ไมล์ แต่ถ้าจะให้เร็วขึ้น อาจทวี
จักรขึ้นได้เป็นชั่วโมงละ ๑๐๐ ไมล์, เมื่อ
เร็ว ๆ นี้ เครื่องบิน ของ ฝรั่งเศส เครื่องหนึ่ง
สามารถรบทุกลูกคัมชีพได้ที่มีน้ำหนัก ๑๕๕๐
ปอนด์ได้อย่างสะดวก.

ในราชานาวีของสหพันธรัฐอเมริกา กระ

ชวนสร้างเครื่องบินแล้ว นับว่าขึ้นหน้าชาติ
อื่นๆ หก เครื่องบินของสหปาลรัฐอเมริกา

ชนิดใหญ่มีเครื่องยนต์ถึง ๘ เครื่อง และ
มีกำลัง ๓๐๐ แรงม้า มีปีกกว้าง ๓๕๐ ฟุต
น้ำหนักตัวเครื่องบินหนัก ๓๐ ตัน และมีที่
บรรจุน้ำมัน ที่สามารถใช้น้ำมันได้ไกลถึง
๒๓๐๐ ไมล์ เครื่องบินทิ้งลูกระเบิดชนิดเล็ก
กว่าที่กล่าวแล้ว ก็เป็นสิ่งที่น่ากลัวเป็นอย่าง
มาก ในกองทัพอากาศของ สหปาลรัฐ
อเมริกามีเครื่องบินชนิดเล็ก เล่นไต่ขั้วโม่ง
ละ ๒๕๕ ไมล์ นักบินที่เล่นทวนลม
และตามลม, ตามการทดลองปรากฏว่า
เมื่อ เล่น ตาม ลม จะเร็วถึงขั้วโม่งละ
๒๕๕ ไมล์.

ขีปนาวุธความเร็วของผลิตรเครื่องบิน
นี้เป็นขีปนาวุธที่สำคัญมาก เพราะสามารถ
ทำให้ชาติซึ่งเป็นข้าศึกเสียขวัญได้อย่าง
ประหลาดอย่างที่ไม่เคยได้ ยืนในประวัติศาสตร์
ของโลก.

เครื่องบินมีลักษณะต่างจากรถไฟหรือเรือ
ที่สามารถไปถึงที่หมายได้เป็นทางเส้นตรง
เมื่อการไปทางตรงรวมเข้ากับความรวดเร็ว
ของผลิตรแล้ว จึงเป็นมหาภัย อันร้ายแรง
รวดเร็วในการโจมตีของข้าศึกยิ่งนัก และ
ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ชาติทั้งหลายจำเป็นต้อง

เปลี่ยนแปลงแผนการรบ และ วิถีทำสงคราม
ทั่วไป.

ยี่สิบ ข้าพเจ้า จะ นำระยะ ทาง จาก เมือง
สำคัญ ๆ มากล่าวไว้ ให้สังเกตกันข้าง :-

จาก ลอนดอน ถึงปารีส ราว ๒๕๕ ไมล์

,, เบอร์ลิน ,, ปารีส ,, ๕๕๐ ,,

,, โรม ,, ปารีส ,, ๖๘๐ ,,

,, มอสโก ,, วอซอ ,, ๗๒๐ ,,

เมื่อเรามองดูตัวเลขข้างบนแล้วจะรู้สึก
เห็นจริงได้ว่า เมื่อข้าศึกต้องการจะโจมตี

เมืองหลวงของประเทศเหล่านั้น ภายใน ๒-๓
ชั่วโมงเท่านั้น กองทัพอากาศก็พากันมา

ร่อนอยู่เมืองหลวง และทิ้งลูกระเบิดอันตราย
แรงลงทำลายผู้คนและสิ่งที่อยู่บนพื้นดินได้

สิ้น กรุงลอนดอนอาถูกโจมตีโดยกองทัพ
อากาศ จาก ประเทศ ย่น ทวีป ภายใน ชั่วโมง

เกือบเท่านั้น ! ชาติที่มีอำนาจเช่นนี้เป็น
สิ่งที่น่ากลัวและน่าสยดสยองยิ่งนัก เพราะ

สามารถจะทำความพินาศอันใหญ่หลวงอย่าง
ร้ายกาจซึ่งที่ทราบกันอยู่แล้ว พลเมืองที่อยู่

ใน กรุงใหญ่ ๆ เช่น นิวยอร์ก, ลอนดอน
หรือ ปารีส, เมื่อใดขึ้นเสียง ลูกระเบิด

เป็น อาณัติสัญญาณ ครั้งแรก แห่ง สงครามนั้น
ข้าศึกก็มาปรากฏอยู่เหนือศีรษะของพวกเขา

เสียแล้ว,

ธรรมชาติการรบกัน การรุกโจมตีย่อม
ง่ายกว่าการป้องกันมาก ในอากาศนั้นไม่
มีถนนและไม่มีท่า หรือสะพาน ในอากาศ
เป็นถนนและเป็นท่าทั่วไปก็ได้ การโจมตี
ของข้าศึกอาจมาได้ทุกด้าน และด้านที่ข้าศึก
จะมาเล่าก็ยากที่จะเห็น และยากที่จะหา
เพราะฉะนั้นการป้องกันประเทศจากการโจมตี
ของข้าศึกทางอากาศจึงเป็นการยากอย่างยิ่ง
และ ต้อง ระวัง เครื่อง ยิง กัน มาก มาย ใหญ่
หลวง ซึ่งต้องลงทุนมากเหลือประมาณ

การ เตรียม การป้องกันข้าศึกโจมตีทาง
อากาศนั้น ในเวลานี้แม้เครื่องบินขับไล่
ทุกขนาด เครื่องฉายไฟอย่างแรง และ
ปืนใหญ่อย่างก็ สำหรับยิงเครื่องบิน และ อื่น ๆ
อีกบ้าง เท่านั้นยังไม่พอไม่ ถ้าจะให้ดีกว่า
ต้องก่อสร้างทางรถไฟใต้ดิน เมื่อการก่อสร้าง
สิ่งจำเป็นและสำคัญยิ่งในการป้องกันไว้
ใต้ดินก็โดยยากเสียแล้ว การที่จะป้องกัน
พลเมืองทั่วไปอีกด้วยนั้น จึงเป็นการเหลือ
วิสัย และการที่จะก่อสร้างบ้านเมืองไว้ใต้
ดินสำหรับพลเมืองทั้ง ประเทศ หลบหลีก
ระเบิดจากเครื่องบินนั้น ก็ เป็นการ เหลือวิสัย

เหมือนกัน เพราะ จะต้องลงทุน ใหญ่มาก
เหลือประมาณเกินที่ชาติใดๆ จะทำได้

เมื่อเป็นเช่นนั้น ในที่สุดเราทั้งหลายจึง
ชีวิตอยู่ในอาคาร ที่ ปราศจากการ ยิงกันการ
โจมตีทางอากาศ และต้องปราศจากเครื่อง
ยิงกันเสมอไป เพราะไม่มีอะไรยิงกัน
ได้ ด้วยเหตุนี้บางชาติจึงถืออาคารทั่ว
กองทัพอากาศให้มากกว่าทางอื่นเป็นทางยิง
กัน หรือมีฉนวนนอกจากกองทัพอากาศที่
มีอยู่ในเวลาปรกติแล้ว ยังได้ทั้งการเตรียม
ไว้อย่างพร้อมสรรพ สำหรับตัวกำลังกองทัพ
อากาศในเวลาสงคราม ชาติใดแม้จะมีกำลัง
กองทัพบก กองทัพเรืออย่างบริบูรณ์ แต่
หย่อนกำลังทางอากาศแล้ว ก็ยังชื่อว่า หา
มีกำลังเพียงพอไม่ เพราะกองทัพ อากาศ
อาจโจมตีให้ พินาศใน ๒-๓ ชั่วโมง ก่อนที่
กองทัพ บก กองทัพ เรือ จะได้ ยাত্রารออกไป
การเตรียมกำลัง ทางอากาศก็ได้ ปราศอยู่แล้ว
โดยที่ชาติใดๆ ชาติใดสมัยนี้คง
ก็แข่งขันในการที่จะเป็นเจ้าแห่งการยิง พยา
บายที่จะมีเครื่องบิน ใ้ ดีที่สุด ให้มากที่สุด
พร้อมด้วยเครื่องประหารอันร้ายแรงมากที่สุด

* กลัสนักผู้สหายเรศวรของตนว่า ถ้าประเทศเราจะต้องสงครามคราวหน้าซึ่งคงต้องมีส่วน เป็น
กันก่อน รบแรง ต่อโจน พวกเราพลเรือนก่อน เป็นแต่ เหตุฉะนั้นพวก เราคงมาช่วยกันป้องกันร่วมกับรัฐบาลเกิด
คือช่วยกันออกเงินหรือขอให้รัฐบาลสร้างเครื่องบินให้มาก ๆ ออกฉนวนคราวละน้อย ๆ ก็ได้ เจ้าหน้าที่ในกรม
อากาศยานอินดีคือรับเงินจากท่านอยู่ทุกเมื่อ.

ด้วย แล้วเราทั้งหลายผู้อยู่ในโลกอย่าง
สงบสยบสลายก็จะแก่ล้าชราเสีย, ไม่อยาก
ประชันหน้า กับสิ่งอันวิเศษอย่างอมาตย์ที่จะ
มาเยี่ยมเรา และทำให้ฝูงมนุษย์ทั้งหลาย
ทุกอายุพา กัน ลมคาย ขาดใจ อย่าง น่าสยด
สยองมากมาย, ตลอดจนปราสาทราชวัง
วัดปุณณิยสถาน, ตึกรามอันใหญ่โตที่สร้าง
ไว้อย่างวิจิตร, ห้างร้านค้าขายทั้งหลายจะ
พังทะลายเกิดไฟไหม้ เผลาผลาญให้ วนาศไป
ด้วยอำนาจของลูกกระเบือกที่ลงมาจากเครื่อง
บิน, เราทั้งหลายพึงรู้สึกได้ว่า ความร้าย
แรงแห่งสงครามคราวหน้าจะไม่เกินความจริง
ที่กล่าวเลย ทำอย่างไรเราทั้งหลายจึง
จะหลีกเลี่ยงพ้น จาก ความชั่ว อย่าง ร้ายกาจเข้า
เงื่อนไขคนใดหรือ?

มีชายคนหนึ่ง ซึ่งพอจะบอกเข้าได้ — เป็น
ชายหนุ่มเดียวเท่านั้นที่ใช่ ไฉนจริง — การ ที่พา
กันขอร้องว่า ให้ชาติทุกชาติจากัดอาวรณ์
ไม่มีประโยชน์อะไร เพราะ เครื่องบินนั้น
สามารถสร้างขึ้นได้ง่ายและรวดเร็ว, การ
สร้างเรือสงครามลำ ๓ ของการเวลานับเป็น
ปี, การที่หวังที่ทหารเรือจะยังคงการสร้างเรือ
รบไม่ให้มีใครรู้หนึ่งไม่ได้ แต่การสร้าง
เครื่องบินสามารถสร้างขึ้นได้ ๓๐๐,๐๐๐ ลำโดย
ใช้เวลาเท่ากับสร้างเรือสงครามลำ ๑ !

เพราะฉะนั้นเราจึงมาถึง และต้องการ
ให้ ชาติทั้งหลายรวมกัน เพื่ออารยธรรม
และสันติภาพของมนุษย์ โดยตกลงเป็น
สัญญาระหว่าง ประเทศ ในส่วน ที่ ควร เล็ก ใช้น
อากาศยาน เครื่องบิน, เครื่องจักรทางอากาศ
ทุกอย่างในการที่จะทำสงคราม ต่อกัน เสียให้
สิ้น ประเทศทุกประเทศควรรวมกันเป็นน้ำ
หนึ่งใจเดียวรักษารวมระหว่างประเทศนี้โดย
เคร่งครัด และ ต้องลง ทะเบียนเป็นหลัก
ฐานที่สถลสันนิบาตชาติ, ต้อง คอย ดูแล
ตรวจตราให้ ชาติทั้งหลาย ประพฤติตามโดย
เคร่งครัด นอกจากประเทศทั้งหลายจะไม่
เตรียมรบทางอากาศแล้ว ประเทศที่ร่วม
สัญญากันนี้จะต้องควบคุม และมีข้อบังคับใน
การสร้างเครื่องบิน และ อากาศยาน ทุกชนิด
ในประเทศของตนเอง ไม่ว่าเพื่อประโยชน์
สำหรับการค้าขาย หรือเพื่อ ประโยชน์สำหรับ
การไยประโยชน์ และโดยสาร และอย่างใดๆ
อีกให้อยู่ในอิทธิพลของสัญญาระหว่างประเทศแห่ง
สถลสันนิบาตชาติ.

เรื่องนี้มีเหตุผลพอที่จะเป็นความหวังอยู่
ว่า หนังสือสัญญาระหว่างประเทศในส่วนนี้
คงจะอุบัติขึ้นในไม่ช้า เพราะ ชาติทุกชาติ
มีความต้องการอารยธรรม และสันติภาพของ
มนุษย์ทั่วไปแล้ว, ถ้าแม้ โดยความปรอง

ของของชาติทั้งหลายที่หันหน้ามาสู่สถาบัน
ชาติชาติ เพื่อความสันติสุข อย่าง เกื้อว กันได้
กระทำไปเป็นผลสำเร็จ ทั้งที่ มุ่งหมายไว้แล้ว
คงเอื้อมไปดังสัญญาอื่นๆ อีก เช่นสัญญา
ที่เกี่ยวกับเรือค่าน้ำเป็นต้น ความมุ่งหมาย
ของข้าพเจ้านั้น ถ้าสัญญาเรื่องเครื่องบิน
สำเร็จเป็นขั้นแรกแล้ว ก็ควรให้เกิดสัญญา

อื่นๆ ในขั้นต่อๆ ไปซึ่งในที่สุกชาติทั้งหลาย
ในโลกนี้จะไม่มีชีวิตอยู่โดยปรกติสุข และ
มีสันติภาพอันแท้จริง สมควรแก่อารยชน
ไทยแท้ แล้วและจะได้พากันละทิ้งความ
ขัดแย้งร้ายการโดยใช้วิทยาศาสตร์ในทาง
ประหารกันและกันนั้นแล.

๖๐. ท่านอย่าเห็นแต่ได้มากกว่าเสีย
การปล่อยใจไปตามกำลังอยาก
ร้อนเสมอ.

อันจะเกิดขึ้นแก่ท่านภายหลัง เพราะ
โดยไม่พิจารณาให้ถ่องแท้ ท่านจะเดือด

กลอนของทิดมุ่ม ปากน้ำ

ผดุงเผือกเริ่มเรียงว่าสนอง
 ประเล่ห์หลอวงระลอกความตามเตือนคน
 ครอบชาติคึกขื่อรายระควายสนธิ
 พ่ายผ่องพันพาลภัยพิบัติเบียน
 ถึงน้อยนคึกเกิดกรรมเกษียร
 สิ่งทีคึกฉะเพียรเพิ่มพินนา
 อยาลอองลือภัยอ่อนร่อนเวหาหม่นอศก
 น้อมเกรอะกรังวักดาเสื่อมชาทรา
 ทิลน้อยค้อยชกชั่วร้ายหลาม
 กัสรู้ความวิบัติวิยากคน
 เส้าธูสำหักกงสยสุพุนผล
 ะวิกลกแต่เร้วฤชากาล
 ำเรื่องลือเล่าทั่วทุกถิ่นถัน
 ไม่ต้องหาญเห่หาให้ทวย

ภาษิตสอนสั่งคำควรคึกป้อง
 ผิดระลึมนเอนไวยะเลิงจิต
 ไวยะเน็เครื่องเปลืองปลิกโมหาคล
 อันชั่วคึกความอย่าหยาบคึก
 สิ่งทีชั่วชกร้ายรุกรานเวียน
 อันผ่นผดอยลยลวงละลือล่อง
 ลงรัชของเคืองใช้หลาย ๆ ครา
 ถึงการชั่วชั่วเช่นชีประภัย
 พาทูกไทยทิดจกทำถึงกรรมตาม
 กักการคึกเป็นเช่นเชิงว่า
 ไม่คึกกลาเกลื่อนเหมือนมุ้งผดุงคึก
 อันชนชั่วหรือคึกยอมมิช
 ไม่ค้องบึกคึกโออวดประมาณ
 เมื่อเป็นเท็กเล็กลอยเย้าอาช

พ.ศ. ๒๔

๒๐๓๕

กลอนของทิคมุ่ยปากน้ำ

ชาญแก้วกล้าสามารถฉลากการ

ระเียบระยอระยิบยลสमान

คำนึงงานการกอบรอมคอบควร

คึกให้ยาวยืนยงสยสวัน

อย่าโศกควนกับวคิกพินิจเ็น

อันรยแผลหรือจะหายอย่าหมายเ็น

ไม่เหมื่อนเช่นปลั่งการพาลวาคี

อย่าขีทาเขยคเขยขึ้นใช้พอท

จะเลี้ยควิศิริสังการมมงคล

แล้วเริ่มวิตรีทอของตรีภตราชย

ขำรรู้ฟเพองฟ่งผคงกาล

จงแผ่เผื่อเจือจานอย่ารวนร้าว

หมายไมตรีก็กว่าซึ่งรักชั่วชวัน

ฉิพลั้งพลาทเพดียงที่ถอยพวงแก

ใช้พลั้งอกตกประหม่ากระโคโนกระเคน

กระทำกิจวิตรีทอทั้งหน้า

ถึงนคทนอยถอยคักก็เลื่อมความคิ

๖๑. สวรรค์เป็นสถานไกลดิบ สำหรับคนชั่ว นรกก็เป้นดินที่ไกลยิ่ง สำหรับ

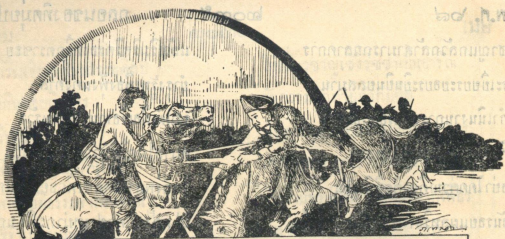
คนดี

ท่านเกลียดทุกซ์ชอบสุขมิใช่หรือ

ถ้าท่านบำเพ็ญแต่ความดี

ชื่อว่าท่านยืนอยู่บนสวรรค์แล้ว.

ของ ค. ถ. พิชยญาติ

สองทหารชาย

นิพนธ์

ปลและเรียบเรียง

๑

ท่ามกลาง ความมืดและ เงียบสงัด
วังเวง -- นำ พิลึก สฟิงกลัวในยามรัตติกาล
เมื่อคราคึก แหลวมโหยเรียนอันเป็นเขตต์
ยุทธนาการระหว่างฝรั่งเศส, สเปน, และ
อังกฤษ ฌ็อง ค.ศ. ๑๘๐๘ ใน ครั้ง กระโน้น
เต็มแน่นไปทั่วยหุล้านกัรบผู้ใหญ่ แท่ง
กายด้วยเครื่องแบบสีคามวมัก มีปรากฏผู้
ซึกซายรายไปรอบๆ บริเวณคึก คินแค้น
สเปนด้วยกัน ได้ถูกตัดตอนและแบ่งกัน
ออกเป็นสามส่วน แล้ว แล้วทั้งคึกทางภาค
เหนือของ สเปนริมเชิงเขา พีเรนีส ซึ่ง ตก

เป็นกรรมสิทธิ์อยู่ในความควบคุม ดูแล ของ
กองทัพฝรั่งเศส อีกสองส่วนทางภาคใต้
นั้น ส่วนหนึ่งเป็นของสเปนและโปรตุเกส
และส่วนที่เหลือก็คึกคินแค้นอันคึกอยู่ในความ
ยึดถือของอังกฤษ ซึ่งยกข้ามทะเลมาจาก
เกาะน้อยกลางสมุทร เพื่อประสงค์จะช่วย
เหลือสเปนและโปรตุเกส เข้าทำการร่วม
มือขับไล่ราชศัตรู อันเป็นศักราก่อกลียุค
เสมอมีหัยุกแก่เหล่าปมพิภพตะวันตก ให้
ถอยหลัง หลบข้าม แค้น เจ้า คิน ค้าว ถึงเคม
ต่อไป

พนกันอันแข็งแกร่งภายในกระท่อม แนนอน เขา คงต้อง พัง ระกลีย มา จากการเปลี่ยนยาม และคงจะรู้สึกเห็นแก่เห็นอยไม่น้อย จึงได้ล้มตัวลงนอนหลับยามประหนึ่งสลบทั้งที่ควยงเดิมไปด้วยเครื่องสนาม ศีรษะของเขาเวลานพาค่อยนอนยาม ส่วนร่างกายทอดเหยียดยาวไป ตาม พนกัน อัน เย็น เลียบปราด จาก เสื้อคลุม อัน เปน ของ ประจําตัวนักรบใน ครั้ง กะโน้น เพราะเขาได้ทำมันหายเสียแล้ว หายในสนามรบ ขณะที่เขา กำลัง ขำเพ้อคนเดียว สมองกับหน้าทนายสืบ ซึ่งในเวลาเดียวกัน บรรดาอามีร์ของเขาทั้งหลาย ก็ ประจักษ์ แล้ว ซึ่งความสามารถของเขา ถึงแม้ว่า ความหนาวใน คืนวันนั้น จะ ทวีคูณ ขึ้น อย่าง ชุ่มชมนที่สุด และเหล่านักรบผู้รักชาติทั้งหลาย กำลังยืนตัวสั่นพันกระตักกันมีหูกอยู่ด้วยก็ตาม แต่สำหรับรอกกีเกอร์แฮม ความเห็นอย ๆ ซึ่งเขาได้ประสมมาแล้ว ตั้งแต่วันวาน และ คืนนี้ ช่วยบรรเทาให้เขาได้มีโอกาสผ่อนพักร่างกาย อย่างแสนระคุช ที่สุด มาทว่า เขาจะกำลังหลับ แต่ใบหน้าก็คงยังยิ้มเผล่ คายคัสซัสของเขาสพายคิอยู่ข้างควย และส่วนบนซึ่งประจุไว้ เสรีจุกไว้ ใต้ยามหรือหนึ่งหมอนสมมุติในยามกันการ ดู

ประหนึ่งระ — เควียม — เควียม พร้อมไว้ทุกเมื่อ จนกว่าใจที่งต้องเข้าผจญภัยเหล่าข้าศึก

ครู่หนึ่งใหญ่ ๆ เขาค้นชน และควยความว่องไว อันเป็น นิสัยประจำตัวของผู้ที่เต็มไปด้วยเขาวนปลาท นักรบผู้สามารถก็ควยขึ้นซึ่งประจุไว้ เสรี จ้องถึงตรงไปยังประตู เสียงผลเท้าสวบ ๆ ซึ่งก็อยู่ข้างกระท่อมหายไปสักครู่ ร่างอันกำมคของผู้เป็นเจ้าของผลเท้าก็ปรากฏ เป็น รูปเด่น อยู่ในท่ามกลางของความมืดอันดำสนิท

“ใครอยู่นั้น ?” เขา ร้องถามเสียงเฉียบขาด เพราะไม่ สามารถ ที่จะแลเห็นทวงหน้าของ ผู้เป็น อาคันตุกะได้ ภายในฉากอันวิจิตร

“อย่าเข้าไปหน่อยเลยวะ” เสียงตอบพร้อมควยอาการหวีเราะอย่างรุนแรงถึงวาล “ผาซี ! รอกกี นั้น แกกำลังตั้งถาวรปลุกกองทัพให้ คำนว ?”

นายสืบเอกหนุ่มลคยีน พลางเดินตรงเข้าไปหานายสืบผู้เป็นสหายควยความพิริพินิเคราะห์

“แก่นั่นเอง อ่า ! เกอิลัส” เขาออกชื่อหานายสืบผู้เป็นอาคันตุกะ “แกชุกชนมาทำไมกันตกกันอยู่อย่างนี้

เซ ? หรือจะแกล้งไม่ให้กันนอน ว่ามา !”

“งกเสียทีเถระนำ, อ้ายการนอนหลับของแถมะ” ลีลลิตคอย พลังยกไหล่ “แถมะรู้ใหม่ว่า แถมะกำลังถูกต๋องการตัวอยู่แล้วละเดี๋ยวนี้”

“ต๋องการ ?” นักรบหนุ่มร้องขึ้นด้วยความฉงน “ใครต๋องการกัน ? ทำไมกันถึงถูกต๋องการ ?”

“กันจะไปรู้รี๊ แถมะถามหลายอย่างนักนี่หว่า” ลีลลิตหัวเราะตอบหัวนๆ “ออกจะวัยแรงอยู่สักหน่อย กันเกรงว่าคงจะเป็นเช่นนั้น ท่านแม่ทัพคงได้สั่งให้หาแถมะมาซี ! รอค, กันจะพาแถมะไปหาท่านผู้บัญชาการทัพ”

“ท่าน — ท่านผู้บัญชาการทัพ เอ๊ะ !”

“เฮอ, ถูกหละ มาซี ไปหาท่าน — ท่านคงไม่ชอบที่จะคอยแถมะกันหรอกฮะ”

๐ ๐ ๐ ๐ ๐

ลีลลิตทำให้หลัง นักรบสองนายแห่งกองเฮน — ซี — โอ ก็กระทำกันอย่างเท้าเข้าไปปรากฏอยู่ภายในเขตรั้วล้อมซึ่งถูกสมมุติเป็นที่บัญชาการทัพ ชั่วคราว ของ ค่ายกัณฑ์ถึงตันผู้เป็นจอมทัพ ที่นั่นลีลลิตและรอดก็ได้ออกซิกขวาง หั้ม มิให้ล่งล้า เข้า ไปโดย ทหารการกัณฑ์ แต่เมื่อเขาทั้งสองได้สัปดาห์สัญญา

จากปากของลีลลิตแล้ว รอดก็ก๊วย่านายสิบผู้นำทาง ก็เป็นอันว่า ทักค่าน ขึ้นหนึ่งสำเร็จภายหลังเมื่อ เสียงเคาะประตูยังเกิดขึ้นโดยมือของลีลลิตแล้ว ยานประตู ก็เผยออกพร้อมก๊วยร่างของนายทหารล่าเหยื่อหนึ่งโผล่ออกมา

“สิบเอกเกรแฮม ขอรับ” จ่านายสิบลีลลิตร้องบอก

“เข้ามาซี” เสียงหัว ๆ ภายในสั่งก๊องออกมาข้างนอก

รอดก็เกรแฮม อย่างท้าวท้าวก๊ก ๆ เคนตรงเข้าไปในห้องด้วยอาการอันปรกติ มาทว่า เขาจะต้องผ่านเหล่านายทหารชั้นสูงซึ่งมีจำนวนไม่น้อย และทั้งได้ประสพสายตาของบางคนมาแล้วก็ตาม แต่กระนั้น รอดก็ก็ยังรู้สึกปลอดภัยอยู่เสมอ ณ ตรงหน้าที่เขาอยู่คือผู้บังคับ เป็นต๋องของโต๊ะเล็กล้อมยาวโต๊ะหนึ่ง ซึ่งแลดูตระการการเข้าไปด้วยแสงสว่างของเทียนไข นายทหารหกคนซึ่งรอดก็เข้าใจเขาเองว่าคงเป็นแม่ทัพ นั่งล้อมอยู่รอบ ๆ และที่ตรงหัวโต๊ะเป็นร่างของบุรุษสูงอายุผู้หนึ่ง นั่งวางท่าเป็นสง่าน่าสพึงเกรงอย่างยิ่ง นั่น — คือ ค่ายกัณฑ์ถึงตันจอมทัพผู้มีนามสมญาว่า ‘เกราะอังกฤ’ “เซอเขียนท์ เกรแฮม เจ้านั้นหรือ ?”

กษัตริย์สั่งถาม

“พระเจ้าข้า” สิบเอกหนุ่ม ทูลตอบ
พลางโค้งตัวลงกระทำความเคารพ

“เคอเนล, แม่ทัพของเจ้า, ยอภักดิ์ข้า
ว่าเจ้าพวกฝรั่งเศสได้... อ้อ, เจ้ามีม้ากี่...
ขี่ไม่ใช่หรือ?”

“ฝ่าพระบาทหมายความว่าถึงยี่สิบสี่” แนน
ทูลตอบพระเจ้าข้า, “มันเป็นม้าที่ดีที่สุดในกอง
พันตัวหนึ่ง”

“รู้ไหม? ทางจากนี้ไปถึงบ้านของ
โกลเท่าไทร์?”

“ประมาณสัก ๓๐ ไมล์พระเจ้าข้า” เกร
แฮมทูลตอบอย่างเชิดความภาคภูมิใจในตัว

“เจ้าชำนาญทางนั้นหรือ?” กษัตริย์
สั่งถาม พลาง จ้อง พระเนตร เป็น เชิงไม่ แนน
พระทัย

“ก็พอไปได้ ย่างและพระเจ้าข้า”

“บ้านของนั กำลัง เติบโตด้วย กองทหาร
ของชาติ, แต่ข้าต้องขอให้เจ้าไป... ไปยัง
ที่นั่นโดยไม่มีร่องรอยใดๆ เจ้าไปไหม?”

“เข้าใจแล้ว พระเจ้าข้า” นายสิบเอก
หนุ่มทูลตอบอย่างเย็นที่สุด ป่านประหนึ่งจะ
มีขมิ้นต่อภยันตรายสิ่งใด ซึ่ง จะบังเกิด ขึ้นทั้ง
หมกจากคำสั่งของผู้เป็นจอมทัพ

“เสียบึงและเครื่องนุ่งห่มเป็นของจำเป็น

ที่สุดสำหรับพวกเราในขณะนี้” เจ้าต้องไปสับ
คูให้แน่นหนาว่า เรือเข้าเทียบท่าแล้วหรือยัง
ไม่ต้องช้านัก ข้าหวังว่าเจ้าคงจะกลับถึงกันได้
อยู่ในราว ๓๐ นาฬิกา คืนนี้. นึก ๔ นาฬิกา
ก.ท.แล้ว รวมเวลาทั้งหมด ๓๑ ชั่วโมง
ด้วยกัน พอไม่ใช่? อ้อ, ไปเถิด”

รอคกี เกรแฮมโค้งกาย ลงกระทำความ
เคารพเป็นครั้งที่สอง ครั้นแล้วก็กลับหลัง
หันเดินออกมา

“สืบทอดชั่วโมง, อ้อ, พอใช้” เขา
พิมพ์แก้ตัวเอง “ทั้งไปและมาขอร่วมกัน
ทั้ง ๖๐ ไมล์ และเราต้องทำให้สำเร็จ เรา
ถาวรจริง”

เวลาล่วงไปเร็ว รวด กับ มี ๖ ๑ ภาค
นาฬิกาผ่านพ้นไปแล้วเซอเรเนียนที่ผู้สามารถ
ก็เตรียมตนพร้อมแล้ว เจ้ากระโดดขึ้นม้า
คู่ชีพ พลางซบสับค้ำอย่างเหาะไปเรื่อย ๆ
ตามสายถนน ภูเขาต่ำลง ซึ่ง ทำทอดเป็น
ระยะคดค้อมกันจากขอบมณฑลถึงคันทัน คราวจนถึง
ลำน้ำนัฟเวอ เสียงเท้าม้ากระทบกับก้อน
หินเล็ก ๆ ที่เกลี่ยถนนดังกุกกัก และหิมะซึ่ง
ปกคลุมอยู่แตกกระจาย พระพายุที่พัดเย็น
ยะเยียบเฉียบ ประทุคคมมีดเขาคือหน้า นาย
สิบเอก, เป็นชาและปวงกรำนันคาราวกับจะ

ปะทุ, ความเย็นจากโกสนเหล็กที่เขาเหยียบ
ส่งความรู้สึกเสียวสท้านเข้าสู่ผิวหนัง มาท
ว่า เขาจะปราศจากเลือดคลุ้ม ซึ่งเขาทำหาย
เสียแล้ว แต่กระนั้นท่าทางก็ยังคงเป็นปกติ
ใบหน้าซีดขาวด้วยอำนาจของความเย็นในยาม
คืน แต่ส่วนภายใน หัวใจของเขายังคงเต้น
แรงเร็ว ความรู้สึกแห่งท่วงจิตให้ อัมเอิบ
อยู่เสมอเป็นนิจวัตร

จริงอยู่, แม้ว่าการกระทำปฏิบัติตนให้
เป็นไปตามคำสั่งทั้งนี้ ก่อนข้างจะไม่มีอยู่ใน
เกณฑ์ที่เป็นไปตามธรรมดาจริง ด้วยตาม
มูลเค้าเดิมที่ระสังเกตุ ก็ย่อมเห็นได้ง่าย ๆ
ว่าเป็นการเสียชีพ แต่มีผลดียิ่งอย่าง รอคัก
เกรงแฮม นั้นะหรือ ระพึงทวน, ไม่มีเสียอะไร,
ชื่อว่าราชกรของพระเป็นเจ้าแล้ว มาตราว่า
จะเป็นการเสียอย่างไรก็ตาม สำหรับเขา,
แน่ที่เกี่ยว, ต้องพร้อมอยู่ทุกเมื่อที่ ระอุทิศ
หยาดโลหิตให้แก่ราชพลี ตลอดพระคุณใน
ยามวิบาก อา! แนนอนที่เกี่ยว นิสสัยเช่น
นี้คงไม่เฉพาะแต่รอกก็ แม้นักบวชอื่น ๆ ที่
มีน้ำใจเยี่ยงทหารหาญ ก็คงคำนึงรอย
ดูเกี่ยวกัน ใครบ้างที่จะไม่ยินดี ในเมื่อ
สำนักตนเองว่า ตน, ตนผู้เกี่ยวเท่านั้น ที่
ได้ถูก เลือกพ้นหาโดย รอมทพ ผู้ เรืองนาม
และได้ รัย การระกฤษณ ยังยว เข้าไว้ใน อ้อม

แขนของตน เขาค้องทำ ทำเพื่อชาติ --
เพื่อชีวิตของเหล่าหลาย ผู้ร่วมชาติ และ
มาทว่า จะมี ความรู้สึกอันหนึ่งคอยกระตุ้น
ไล่ต้อนอยู่เสมอก็ตาม แต่รอกก็ระสังพรั้น
แม้แต่่นอยก่ทำมิได้ เขาทรวบได้ ที่ที่เกี่ยว
ว่า ผู้ใดของลำน่านฟเวอ ทางที่เขาจะ
มุ่งไปอยู่ณที่นั้น ตลอดถนนสายถนนซึ่งพุ่ง
ตรงไปสู่ เซนต์มิง แล้วก็ตาม ตกอยู่ใน
ความควบคุม ของกองทัพฝรั่งเศส ซึ่งมีจอม
พล ฮาร์วีย์ เป็นผู้บัญชาการ เหล่าทหาร
ฝรั่งเศสยักนี้ กำลังกระจาย อยู่รอบ ๆ เขตที่
ยึดได้ รอกก็ไม่ใช่คนฉลาด แต่กระนั้น
ตนเองก็ยังมี รู้สึกว่าทางที่ถูกต้อง พยายาม
หลบให้พ้นจากคลองจึกษ์ของข้าศึก และ
ในที่สุดท้ายเขาจะต้องได้รอกนั้นคำสั่งฝากบิน
ควายไปตามบัญญัติ พรหมด้วยนำผลในเมื่อ
กลับสู่ที่นั้นยัง รอมทพ ผู้ แน่ใน ความ สามารถ
ของ ตนให้ เป็นไปด้วย ความ เรียบร้อย ทุก
ประการ

เมื่อมันถึงปลายทางของถนน เขาก็
ชักม้าได้วช่วยคัตไปทางขวา และณที่ใจ
นั้น ภาพจังหวัดเซนต์มิง อันเป็นที่ชุมนุม
กองทหารอังกฤษ ก็พลันจมหายลงเข้าไปใน
ความมืด ทางที่เขาคำนึงต่อไปนี้ เป็น
ถนนสายบุรีศัณคณา ชลุดระไปด้วยกัน

หินโดและเล็ก แล่นเลียบไปตามลำน้ำซึ่ง
ไหลผ่านและคึกคักด้วยค้าขายลวาทที่มาจาก
อากาสในภูมิประเทศตอนนั้น ค่อนข้างสดชื่น
เพราะเป็นเนินเขาลาดลงไปตามลุ่ม เบื้อง
ใต้ของลำน้ำแลเห็นหุบเขาเล็กๆ ซึ่งเป็น
สาขาของพิชพระนลส์ เจ้าปรีณส์, ม้าคู่ชีพ
ของเขา, เมื่อได้สัฟโอกาสเหมาะและทำเล
ที่เข่นนั้น ก็ชักม้าพองใจจึงคนองควยไปตาม
ทางเต็มเท้า แต่รถก็รู้ลึกว่า คนยังมี
ธุระกิจจำเป็นที่จะต้องใช้น้ำมันอีกมาก เพราะ
ฉะนั้นถ้าปล่อยให้น้ำมันคนองต่อไปอีก เกรง
ว่ากำลังจะถอยและเสียการไต่เร็ว

“เขาเถอะ, ปรีณส์” เขาพูดซ้ำๆ
“เจ้าก็เข่าละ ต้องมีทางไปไกลอีก มากนัก
อย่าทำให้กำลังของเจ้าถอยในเมื่อเวลาคืบขึ้น
นะ เจ้าเพื่อนยาก”

การเดินทางของรถก็ยังคงดำเนินเป็น
ไปตามคุณสมบัติภาพ ปรกติอยู่ใต้ประมาณสัก
สองชั่วโมงเศษๆ และในบัดนี้ขณะที่เขา
เบรหน่าขึ้น ทอดสายตามองตรงไปข้างหน้า
ภาพแห่งจังหวัดคัมโบ ก็พลันฉายปรากฏ
ประจักษ์แก่กล้องถ่ายรูป แลดูสว่างจ้าและ
กำแพง สดขาว สดว้ๆ ภายในท่ามกลางของ
ความมืดมิดเบื้องใต้ของลำน้ำ นายสิบ
เอกหนุ่มซึกม้าองอยู่ลัดคู่หนึ่ง แต่ในผล

ที่สุดความตกลงใจก็พลันยังเกิดขึ้นว่า ควร
เข้าไป เพราะค่าที่เวลานี้ ปรีณส์ก็ซึกจะ
อิดโรยกำลังลงข้างแล้ว และทั้งทั้งสองของ
ตัวก็ซึกจะอึดอัดขึ้น มาตังคึกๆ การเดิน
ทางโดยปราศจากหัวแวงของซึกก็ก ช่วยให้
ความเต็มพญูของเขาทวีขึ้น และในทัน
ใด ก็จะถูกยิงเหียนย้ายหน้าม้าตรงไปยัง
คัมโบ

“เจ้าอาหารที่นั่น มันคงคืบขึ้นไว้อย่าง
ถึงใจไปเน่น” รถก็คืบคานึง ด้วยความทิว
“แต่น่ากลัวจริง ผ่าซึก! ถ้าพยกันละก็คง
ต้องไต่ไว้นานขึ้นยท่เคียว ยะ! ซ้ายแม่
นั่นนะจะไม่มัสพานข้ามเสียละกะมึงไว้วัย ก
มันยังโง่งนกันซะ ไม่ได้การต้องลียลาคเลา
ทจากบ้านนี้เสียก่อน”

บ้านที่รถก็เกรแฮมกล่าวถึงนั้น ความ
จริงถ้าจะเรียกว่าโรงฆวนา ก็จะไม่ผิดแลก
อะไรกว่ากันนัก เจ้าของบ้านเป็นชายชาว
บ้านนอกอาศัยอยู่ในเรือนกลางสมัย อากัปป
กวียาท่าทางแสดงว่า พึงคนจากนอกใหม่ ๆ
แก่อ้าปาก พลังเขามือ ย้องท้าว อยู่หัวอก ๆ
คว้นแล้วก็ซึกงนัยนคาคันซึกมเชื้อ เพราะด้วย
อุทธเมาที่นอน ตรงไปยง อากันคุดะผู้แยก
หน้าใน ยามวิกาล, เป็นเชิงไม่พอใจในการ
ที่นำคน เข้า มา ขวาง การเข้าสูที่นิทวารมณ

ของแก

“บอกฉันหน่อยเถอะพ่อลุง ไกล ๆ นี มีสะพานข้ามแม่น้ำโขงไหม ?” รอคักถาม เป็นภาษาฝรั่งเศส ซึ่งตนคาดคะเนเอาเอง ว่าแกคงเข้าใจ

ตาชวาวนานั้นยื่นธงหน้าคอกันคอกะของ ตนด้วยความงงอยู่เป็นครู่ใหญ่ ครั้นแล้วก็ทำท่าทาบโศกเสียดายอากาศ อันสดชื่นในยาม คึกเข้ไปยอไฉน ในยอก พลังพื้มพาอะไร ออกมาสองสามคำซึ่งรอคักไม่ทราบ แต่ ก็พอจะซึมได้ คำว่า แกคงใจที่จะสารภาพกับ เขาว่า ภาษาที่รอคักพูดในชีวิตอันเต็มไป ด้วยความโง่ของแก ไม่เคยได้ยินเลย

คราวนี้เกรแฮม ชยิ์ทำใหม่ เพราะ เล็งเห็นแล้วว่า ถ้าขึ้นพูดกับแกต่อไปอีกก็ คงจะไม่ได้เรื่อง จึงแต่จะเปลี่ยนเวลาเปล่า โขยใช้เหตุ จึงยอมขึ้นทำทำว่ายนัยอก ไปก็ยกแกว่าเขาคงต้องการจะข้ามลำน้ำ ตานัน กะพริบตาจึงอยู่ลึกลับๆ ก็แสดงอาการวิ หันที่ แกยกมือขึ้นทำทำว่ายนน้ำและเพียก พระเบิกกับนายสิบเอกหนุ่มเป็นเชิงว่า แก เข้าใจวิธีของมีชของเขได้แล้ว เกรแฮมรู้ ติ ว่าแกคงจะต้องการการะเบิกปากอีก จึงหยิบ เงินซิลลิง โยนให้หันงอน ซึ่งคานันรับตะครุ พันที่ด้วยความจะละที่สุด ครั้นแล้ว แก

ก็ยกมือชี้ไปทางฝั่ง ของ ลำน้ำ ซึ่งอยู่ ไม่ห่าง จากที่นั่นเท่าไรนัก

รอคักเกรแฮมมองตามมือที่แกชี้ แต่ ก็ไม่เห็นมีภาพอะไร ที่ จะ ประจักษ์ แก่ คลอง จักยกว่าเป็นสะพานข้ามลำน้ำ ผลที่สุด ภาย หลังเมื่อได้ทอดสายตามองกวาดดูรอบ ๆ แล้ว รอคักก็พลันซึมตันท้าว ที่ตรงที่แกชี้ให้ คง เป็นที่ ๆ แคบและตื้นพอจะลุยข้ามได้ หา ใช้จะมีสะพานคงที่คิดไว้แต่ก่อนไม่ ตกลง เมื่อตรองหาหนทางอื่นไม่ตกแล้ว เกรแฮม ก็เห็นสัญญาณยอมลุยข้ามน้ำทันที

ความจริง กระแส น้ำในขณะนั้นค่อนข้าง เชี่ยวมาก เกรแฮมรู้สึกได้ว่า สายน้ำคอย บัดชาคน และ เจ้าบริตส์หลาย คู่ยากให้ออก นอกทางเสมอ หากแต่คนยังคงมีกำลัง คงและเกร็งน้ำหนักตัวอยู่เสมอ เจ้าบริตส์ ก่อนข้างอีกโรยมาก เสียงทรายไหลของมัน ซึ่งคุคล้าย ๆ หอบรวลชักระยะเข้า เกรแฮม รู้สึกสังสาร แต่ตนเองก็หันมก้นทางที่จะ ช่วยเหลือ

“กลัวไว้ อ้ายพอนยาก” เขาหัน เจ้าบริตส์ “อย่าให้ ไค่ลงกลางน้ำได้ เกือบถึงฝั่งแล้วเห็นไหม ?”

เจ้าบริตส์มือได้ ยืนเสียงหนุน จากผู้เข่น นายของมัน ก็ยังเกิดกำลังพล้งขึ้นอีก มัน

ผิงกัหวีพลางพยายามตะเกียกตะกายขึ้นด้วยความ
 ความแค้นลำบาก ซึ่งถ้าไม่เป็นเพราะความ
 พยายามของมันครั้งนี้ ทั้งมันและคนก็คง
 จะถูกกระแสน้ำพัดพาไปตามยถากรรมเสีย
 นานแล้ว ครู่หนึ่งก็ขึ้นลงถึงที่คน เกเรแฮม
 ต่ำไปเป็นอันมาก รีบกระโดดขึ้นลุยโคลนสายยัง
 เห็นลากเข้าป่วนสั่น ครั้นแล้วก็พากัน
 ตะเกียกตะกายขึ้นชน คลัง อันสูงชัน และ ชว
 ชวจะไปด้วยชงอันหินอีกเป็นครั้งที่สอง มาท
 ว่าความหนาวเหนียวก็มาก กอปรทั้ง ความ เหน
 ของน้ำที่ ไครย ลำสัด ดัง ครุ่นทอนตัว จะช่วย
 หนุนให้พื้นของรถก็ขยับขึ้น ประการเครื่องจักร
 และล้อลาที่ขุมกันจะส่งความรู้ สึกกระเทือน
 ไปเข้าไปถึงที่ลึกเท่าไรก็ตาม แต่กระนั้น
 ความหิวกระหายก็ยังมิได้เสื่อมคลาย ความ
 หิวที่ระไกรเข้าไปหยดผ่นพักกว้างกายตามโรง
 เข็มก็กลับทวีหนักขึ้น และเนื่องด้วยเหตุ
 เหล่านี้และ รถก็จึงสามารถนำมันเข้ามา
 ของตนบนบ้ายคลังอันเต็มไปด้วยชงอันผาชัน
 มาได้ทันสำเร็จ บัดนี้เขากำลังยืนทอดสาย
 ตามองกวาดดูข้าศึกชาวฝรั่งเศส ซึ่ง เกเรว่า
 จะพบบ่อยเลื่อยกลอส อยู่บนถนน ซึ่งพุ่ง
 ตรงเข้าไปในจังหวัด
 วาเรน ความเงยส่งก็ได้ออเข้ามา
 ปกคลุมจังหวัดคิมโบเลียนหนาแน่นคู่ประทุ

เมืองร้าง กอปรด้วยยานนี้จนจะเข้า
 สู่ประตูสลัม แสงโคมตะเกียงต่าง ๆ ซึ่ง
 ตั้งตามโถงเสาด้านใน จึงแลกริบหรี่ ๆ มัวลาง
 ด้วยความหิวมันนั้น รถก็จึงมาเกินทอด
 อารมณ์เรื่อยตามถนน และฉับทีไรนั้น ภาพ
 แห่งโรงเคี่ยมมอซอ ก็ฉายเข้าไปปรากฏแก่
 คลองจิกน มีป้ายแขวนอยู่ข้าง ๆ ว่า "สิ่ง
 โดเคง" เขากะโดดเข้าไป เอา มือเกาะ
 ประตูวอยล์ลิกครุ เจ้าของร้านก็โผล่ออกมา
 หน้างดมึงทั้งขอกอยู่ไม่รับ แต่เมื่อแก
 ยกมือขึ้นชี้ยังหน้าตัว เห็นผู้ ที่เข้ามาใหม่
 ไม่ใช่ชนสามัญ ผู้สวาทาที่เกือบจะหลุด
 ออกจากปากไปอยู่แล้วรอมว่อ ก็พลันซังก
 และหยดเปลี่ยนคำพูดใหม่

"ต้องการอะไรทีนหรืออรรย์ ๒" แก
 ลามเสียงหัว ๆ เป็นภาษาฝรั่งเศส ด้วย
 ถ้อยคำอันอ่อนหวาน แต่คำท่าทางไม่ค่อย
 เต็มใจนัก ในเมื่อทราบดีว่าแขกของตนเป็น
 นักรบชาวอังกฤษ

"อาหารและไฟสำหรับสิ่งเสื่อผ้าของกัน"
 เกเรแฮมคอบหัวน ๆ ด้วยความหิวจิก
 คาเจ้าของร้านสยดะไร พิมพ์ ๆ อยู่ใน
 คลองตามคำ ครั้นแล้วก็หันไปคอบกับ
 เกเรแฮมด้วยเสียงสยด ๆ ว่า
 "ไม่มีเลย ทั้งสอง อย่าง ไปหาที่

“อันเถอะ”

รอกกี เกรแฮม มีความไม่พอใจเป็นอันมาก ในเมื่อตระหนักแน่แล้วว่า เจ้าบ้านที่ตนมาหาไม่ยินดีที่จะรับรองตัว และเลือกเสียดยิบยกให้ไปหาที่อื่น รอกกีไม่ชอบการกระทำเช่นนั้น เพราะเท่ากับเป็นการดูหมิ่น เคารวะ แยะนัก รัชชาธิราชก็ดูที่ตนสรวลโดยคง

“ไม่มีแน่หรือ?” เขาทวนคำพูดคำถามอีกทีหนึ่ง “กันเข้าไปดูก็ได้ไหม? ไปกับแกละแหละ เฮ้! ถ้าแก่พวกจริง กันจะออกจากรั้วไปโดยไม่พาความ ยุ่งยากอะไรให้กันแก่ที่เดียว พะเจ้า”

“ตามใจ” เจ้าของร้าน คอยกระซอก ๆ พลางก็กลัวความให้เลเห็นเป็นแนวหนูนั่นที่กระพุ่มแก้ม แก้มมันน้อย ๆ อย่างมีเสน่ห์พิกล ครั้นแล้วก็นำรอกกีเข้าไปข้างใน ส่วน ประคูนก็ยังคงเฝ้าโล่งไว้หาได้ ยึดไม่

เกรแฮมกระซอกเจ้าปวิณส์เข้ามาใต้ชายคา เขาสายยังเหียนคล้อยเข้าไปอีกคอไม้ ครั้นแล้วก็สำรวจทั่ว ก้าวสรวล ๆ เข้าไปข้างใน เสียงเสปอร์สันเท้าก็ขยลลยกระซิบ กระแทกฟันดังเป็นจังหวะ ๆ และในทันทีประตูดังในก็เปิดผางออก ภาพที่ขยู่ภายในก็ปรากฏ

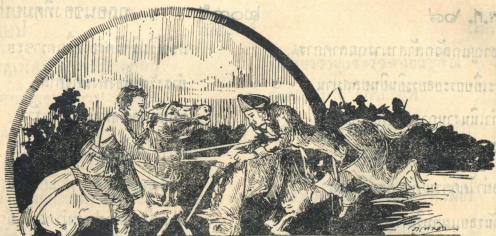
ประจักษ์ขึ้น ไฟที่ทาเฝ้าของร้านบอกว่าไม่มีนั้น ยักกำลังคิดครุ่นเป็นประกายอยู่ในเตา รอกกีก็ถึงขั้นตานั้นเข้ามาใกล้เพื่อจะถามแก่ว่า ในเตาข้างหน้านั้นอะไรแน่ แต่ทันใดนั้น สายตาของเขาที่แปรไปประสพนายทหารหนุ่มน้อยชาวฝรั่งเศสผู้หนึ่ง ซึ่งกำลังหมกมุ่น ทำอะไรก็อยู่ กับอาหาร อย่างเคร่งครัด บนโต๊ะซึ่งเป็นที่ตั้งอาหาร มีขนมปังเหลืออยู่ อยู่สองสามปอนด์ ส่วนนอกนั้นก็เป็นที่ทอดและกาแฟยังเล็ดกันอยู่

พลันที่ภาพประจักษ์แก่กลองจิกๆ เกรแฮมก็ลงมือเขมือบลงไปด้วยตัวมันเอง เสียงสเท้าซึ่งเขาอย่างเข้าไปโยกให้ นกย ชาวฝรั่งเศสผู้ ซึ่งมีอายุอยู่ในวัยเดียวกัน นั้น ชื่นจากความขมก้นเขม้นกับอาหาร เขาเบยหน้าขึ้นดูเจ้าของสเท้า และปล่อยให้ซอมกยซ้อนลอยอยู่ในอากาศ ด้วยความตกคลั่งลึกลับ ครั้นแล้วก็เปลี่ยนสีหน้าเป็นขมก้นน้อย ๆ พุคทำลายความสงบเงียบขึ้น ก่อน เป็นภาษาของคนที่ว่า

“นี่งัดนี่งัด! แก่เย้ยกโสดกที่เดียวสหายเอ๋ย”

“ว่าขำขำน้ำมา” เกรแฮมตอบหัวน ๆ “แต่ความจริงแก่ก็ไม่ว่าจะสลับ”

“โอ้ โอ้! แก่ว่าขำขำ แม่น้ำ มาเที่ยว

ล่องหนบรรพณ

๑๖ เนื่อ
 ปลและเรียบเรียง

๑

ท่ามกลาง ความมืดและ เงียบสงัด
 วังเวง -- นำ พิลิก สฟิงกลัวในยามรัตติกาล
 เมื่อคราคึก แหลมไอย์เรียนอันเป็นเขตต์
 ยุทธนาการระหว่างฝรั่งเศส, สเปน, และ
 อังกฤษ ฌย ค.ศ. ๑๘๐๘ ใน ควังกระโน้น
 ได้แน่นไปด้วยเหล่าทหารผู้ ใหญ่ แต่
 ภายด้วยเครื่องแขยสคำมัมมิก มีปรากฏฝ่าย
 ซักทาบรายไรรอย ๆ บริเวณคึก คินแคน
 สเปนญณกัน ได้ถูกตัดตอนและแย่งกัน
 ออกเป็นสามส่วน แล้ว แล้วทั้งสามทางภาค
 เหนือของ สเปนญริมเชิงเขา พีเรนีส ซึ่ง ตก

เป็นกรรมสิทธิ์อยู่ในความควบคุม ดูแล ของ
 กองทัพฝรั่งเศส อีกสองส่วนทางภาคใต้
 นั้น ส่วนหนึ่งเป็นของสเปนญและโปรตุเกส
 และส่วนที่เหลืออีกคือคินแคนอันตกอยู่ในความ
 ครอบครองของอังกฤษ ซึ่งยกข้ามทะเลมาจาก
 เกาะน้อยกลางสมุทร เพื่อประสงค์จะช่วย
 เหลือสเปนญและโปรตุเกส เข้าทำการร่วม
 มอชัยไล่ราชศัตรู อันเป็นศักรการก่อลัษค
 เสมอมีหยุกแก่เหล่ามัมพิภพวันตก ให้
 ลอยหลัง หลยข้าม แคน เข้า กันทั่ว คังเคิม
 ต่อไป

มาว่า เหมันตฤๅไน แผลมโอบีเวียน
 ภาวเห็น ฌึงหวัคเณคณฺยเอคโคปอรค
 เมองพชเชาพระนลล์ ะมพิคิมสงวรายแรง
 และหน่วยเมยอิกเขนชัยปอคตักเพียโค แต่
 กระนั้น ก็ยังเป็นที่น่าชมอย่างขิง เหล่า
 นักรบทั้งสงฆฝ่าย อธิกฤษ และ ฝรั่งเศส
 ซึ่งกำลัง ตั้งกองประชิด คอย รุกขรกัน เป็นที่
 อยู่ ต่างก็มีใจเฝ้าสงครามเชื่อนายหรือ
 อ่อนเพลียประการใดให้ปรากฏ ตรงกันข้าม
 กลับแสดงอาการปรีกียาทำทางรืนเริงและขยัน
 ขันแข็งขัน ทกเมื่อชนะโค ที่ความหนาว ของ
 อากาศยิ่งทวีคูณ แต่มาคืนวันนั้น เนื่องด้วย
 ทั้งสองฝ่ายมีอรรถกิจ อันจำเป็นในแผนยุทธวิธี
 ค่อกัน การรณเริง และ ขวนหัวอินเป็นยา
 ระงับคงจิดคัพองสร้านอย่าง เอกในสนามรบ
 จึงจำต้องยก และ พักสงข ะวรคชา ขรรษย์ ผู้
 พร้อมแล้ว ด้วย ความรักชดถ ทั้งหลายแหล
 ค่างก็เคียวมคณ คอขระวังอยู่ทุกเมื่อเพื่อจะ
 พลัทยาคไลหิด, ยาม, ยามผู้นำสงสาร ต้อง
 ขึ้นแซ่วปล่อยให้ข้ามมอยู่ในหิมะ อันตกทวยชัย
 ช้อนมาเรื่อย ๆ ในยาม รัตติกาล ตั้งคั้งท่อน
 ปรวจากลุ่มเสียง ช้อ ย่นใน สิ่งใด ๆ แม้แต่
 น้อย อุดล้าหักมพ่นาหันไปจนกว่าจะเสร็จกิจ
 และเมื่อถึงยามใคร ผู้ใดที่จะเปลี่ยนนั้พลัน
 ะบุรุษกันณะวีกะวาค ออก จากกระโจม ตรงเข้า

รับหน้าที่แทนยามเพื่อนผู้ร่วมสาบโลหิต ด้วย
 อากาธณคณณภาพเป็นปรกคิ เวลาขึงล่ง
 ไปคักมากจนเท่าไร หิมะบนสวรค ก็ขึง
 ไปขยโรยรายลงมากมพ่นคณมากจน ลม
 หนาว ก็ขึง กระทบคัพคิ เข่นเขี่ยเขี่ย เข้าคอง
 จิดคัพ เลียงอัฐช่าอินยั้เกิกจากการกระทบ
 กัขคั้งไม้กวัดไกรอชย์ไปมา ช้า ๆ นาน ๆ ก็
 มีเสียงเห่าหอน จากฝั่ง สุนัข ข่าใน ขามคัก
 ลอยล้วยปลิว ตาม พระพายกระทบสโรครอชย์
 ไว ๆ เป็นที่น่าหวิระหามใจและพลัดสพง
 กลวียิ่งนั้

แนวรบ ทั้งสองฝ่าย ซึ่ง ตั้งประชิดกันอยู่
 ณคณ ทั้งจากคัววังหวัคไม่ ก็มากนักน้อย
 รอย ๆ เชนคณฺยเอคโคปอรค เติมไปด้วย
 กระโจมน้อยใหญ่ แห่ง กองทวารอังกฤษอยู่
 เรียงราย และที่ตรงลุดคณวน มีกระท่อม
 น้อยมุงฟางหลังคั้งคั้งท่างอยู่เคียวโคค จาก
 แสงเงนทรวงฉายสอคพ่นเหล่าอรรชุนอินหนา
 ทัพบออกมาเป็นวาง ๆ ช่วยให้เห็นไม้ ข้าย
 ช้อ ผู้ เป็นเจ้าของ แฉวนอยู่ ข้าง ๆ สลักเป็น
 คัวอักษะโค ๆ อย่างชัดเจนว่า ฐ.ก.

รอกคิ เกรแฮม, นายสิบเอกแห่งกอง
 ทหารม้าชชาร, คือ คัวเจ้าของกระท่อม
 และณเวลาที่กล่าวถึงนี้ นักรบหนุ่มผู้กล้า
 หาญ กำลังนอนทอดอารมณ์หลับใหลอยู่ณ

พนกีนอันแข่งกระทำงานภายในกระท่อม แม้
 นอน เขา คงต้อง พง จะกลิ้งมา จากการ
 เปลี่ยนยาม และคงจะรู้สึกเห็นแก่เห็นอยไม่
 น้อย จึงได้ล้มตัวลงนอนหลับยามประหนึ่ง
 สลยทั้งที่ทวยังเต็มไปด้วยเครื่องสนาม ศิริยะ
 ของเขาเวลานพักอยู่นยาม ส่วนร่างกาย
 ทอดเหยียบยาวไป ตาม พนกีน อัน เย็น เลียบ
 ปรอท จาก เสื้อคลุม อัน เปน ของ ประจำตัว
 นกขมิ้นใน ครั้ง กระนั้น เพราะเขาได้ทำมัน
 หายเสียแล้ว หายในสนามรบ ขณะ
 ที่ เขา กำลังฆ่าผู้คนให้ สม กับหน้าทนาย
 ลีช ซึ่งในเวลาเดียวกัน บรรดาสมัคร
 ของเขาทั้งหลาย ก็ ประจักษ์ แล้ว ซึ่งความ
 สามารถของเขา ถึงแม้ว่า ความหนาว
 ใน คืนวัน นั้น จะ ทวีคูณ ขึ้น อย่าง ชุ่มชุม
 ที่สุด และเหล่านักสู้ผู้ รักชาติทั้งหลาย
 กำลังยืนตัวสั่นพันกระทยกันมิรู้หิยอยู่แล้วก็
 ความ แต่สำหรับรอยคิโกรมแฮม ความ
 เห็น้อย ๆ ซึ่งเขาได้ประสบมาแล้ว ตั้งแต่ วัน
 วาน และ คืนนี้ ช่วยบรรเทาให้เขาได้มี
 โอกาสผ่อนคลายร่างกาย อย่างแสนจะสุข ที่สุด
 มาทว่า เขาจะกำลังหลับ แต่ใบหน้าก็คง
 ยังยิ้มแผ่ คายความสุขของเขาสพยคิอยู่ข้าง
 ตัว และส่วนบนซึ่งประจู่ไว้เสร็จซุกไว้ ใต้
 ยามหรืออันหมอนสมมุติในยามก้นการ ดู

ประหนึ่งจะ — เกรียม — เกรียม พร้อมไว้ทุก
 เมธ ผนวาทกิจต้องเข้าผจญกับเหล่า
 ขาคิก

ครู่หนึ่งใหญ่ ๆ เขาคนช่น และก้วย
 ความว่องไว อันเป็น นิสสัยประจำตัว ของผู้ที่
 เต็มไปด้วยเขว่นปัสสัท นกขมิ้นสามารถ
 ก็ก้วยขึ้นซึ่งประจู่ไว้เสร็จ จึงลงมือไปยัง
 ประตุ เสียงแผ่วสว ๆ ซึ่งก้วยอยู่ข้างกระ
 ท่อมหายไปสักครู่ ร่างอันค้ำคของผู้เป็น
 เจ้าของผไท้ก็ปรากฏ เปน รูปเด่น อยู่ในท่าม
 กลางของความมืดอันดำสนิท

“ใครอยู่นั้น ?” เขา ร้องถามเสียง
 เฉียบขาด เพราะไม่ สามารถที่จะแลเห็น
 ดวงหน้าของ ผู้เป็น อาคันตุกะได้ ภายในฉาก
 อันรททิ

“อย่าเข้าไปน้อยเลยวะ” เสียงตอบ
 พร้อมก้วยอาการหว่วเราะอย่างรุนแรงถึงวาล
 ขึ้น “ผ่าซี้! รอคัก นั้นแถกดังต้องถว
 ปลุกกองทัพให้ คณร ?”

นายสิบเอกหนุ่มลคขึ้น พลางเดินตรง
 เข้าไปหาท่านนายสิบผู้เป็นสหายด้วยความพิริ
 พิศเวระที่

“แกนั่นเอง ออ ! เกล็ดสี” เขาออก
 ชื่อท่านนายสิบผู้เป็นอาคันตุกะ

“แถกชกขึ้นมาทำไมกนทนคกกนอย่างน

ชะ ? หรือจะแกลังไม่ให้กันนอน ว่ามา !”

“งกเลียบที่เถอะนา, ข้ายการนอนหลับ
ของแกนะ” ลีลล่คตย พลงายักโหล่ “แก
รู้ใหม่ว่า แกกำลังถูกตองการควอยอยู่แล้วละ
เกียวนั”

“ค้องการ ?” นักรยหนุ่มร้องขึ้นด้วย
ความฉงน “ใครค้องการกัน ? ทำไมกัน
ถึงถูกตองการ ?”

“กันจะไปรู้ว่ แกมันถามหลายอย่างนัก
นัหว่า” ลีลล่คตยหัวเราะคตยหัวนๆ “ออก
ระวายแรงอยู่สักหน้อย กันเกรงว่าคงจะเป็น
เช่นนั้น ท่านแม่ทัพถึงได้สั่งให้ทาแก มา
ชี ! รอก, กันจะพาแกไปหาท่านผู้บัญชา
การทัพ”

“ท่าน — ท่านผู้บัญชาการทัพ เอ๊ะ !”

“เออ, ถูกหละ มาชี ไปหาท่าน —
ท่านคงไม่ชอยที่จะคตยแกนักรยรอกแชะ”

๐ ๐ ๐ ๐ ๐ ๐ ๐ ๐ ๐ ๐

ลีลนาคีให้หลัง นักรยสองนายแห่งกอง
เอน — ชี — โด ก็กระทำคตยอย่างเท่าเข้าไป
ปรากฏอยู่ภายในเขตรัษมซึ่งถูกสมมติเป็น
ที่บัญชาการทัพชั่วคราว ของ คยูกเวลดลิ่งคัน
ผู้เป็นจอมทัพ ที่นั่นลีลล่คตยและรอกคักได้ถูก
ขักขวางห้ามมิให้ล่องล้ำ เข้า ไปโดย ทหาร
การกั แต่เมื่อเขาทั้งหลายนได้สยักสัญญาลัษ

จากปากของลีลล่คตยแล้ว รอกคักก็จำนายลัษ
ผู้นำทาง ก็เป็น อัน ว่า ทักค่าน ชัน หนึ่ง สำเรจ
ภายหลังเมื่อ เสียงเคาะประตูยังเกิกขึ้นโดย
มือชชงลีลล่คตยแล้ว ยานประตู ก็ เนิยออก
พร้อมกัร่างของนายทหารล่ำเคียผู้หนึ่ง ไผ่
ออกมา

“ลัษเอกรแสม ชอรัย” จำนายลัษ
ลีลล่คตยบอก

“เข้ามามี” เสียงหัว ๆ ภายในสั่ง
ก็อึงออกมาข้างนอก

รอกคักเกรแสม อย่างท้าวท้าวกิก ๆ เคน
ตรงเข้าไปในห้องคัวยอาการอันปรกติ มาท
ว่า เขาจะต้องผ่านเหล่านายทหารชั้นสูงซึ่งมี
จำนวนไม่น้อย และทั้งได้ประสพสยาควของ
บางคนมาแล้วก็ตาม แต่กระนั้น รอกคักก็
ยังคงรู้สึกปอดเย็นอยู่เสมอ ณ ตรงหน้า
เขาอยู่คตยอยู่คน เป็นที่ค้งของโต๊ะสี่เหลี่ยม
ยาวโต๊ะหนึ่ง ซึ่งแลดูตระการคาวาไปคัวย
แสงสว่างของเทียนไข นายทหารหกคน
ซึ่งรอกคักเข้าใจเขาเองว่าคงเป็นแม่ทัพ นั้น
ลัษมอยู่รอบ ๆ และที่ตรงหัวโต๊ะเป็นร่างของ
บุรุษสูงอายุนัหนึ่ง นั้นวางท่าเป็นสง่าสำพั้ง
เกรงอย่างยิ่ง นั้น — คือ คยูกแห่งเวลดลิ่งคัน
จอมทัพผู้มีนามสมญาว่า ‘เกราะอังกฤษ’
“เชอเขียนที่ เกรแสม เจ้าันหรือ ?”

กษัตริย์สยาม

“พระเจ้าข้า” สิบเอกหนุ่ม ทูลตอบ พลางโค้งตัวลงกระทำความเคารพ

“เคอเนล แม่ทัพของเจ้า, ขอกษัตริย์ว่าเจ้าผูกฝรั่งเศสได้ อ้อ, เจ้ามีม้ากี่ๆ ขี่ไม่ใช่หรือ?”

“ฝ่าพระบาททูลถามความถึงปรีณส์” นั่น เทียบพระเจ้าข้า, มันเป็นม้าที่สนุกในกอง พันทิวหนึ่ง”

“รู้ไหม? ทางทวนไปถึงขานูอนัน โกลเท่าไร?”

“ประมาณสัก ๓๐ ไมล์พระเจ้าข้า” เกรแฮมทูลตอบอย่างเชิดความภาคภูมิใจในตัว

“เจ้าชำนาญทางนั้นหรือ?” กษัตริย์ สยาม พลาง จ้อง พระเนตร เป็นเชิงไม่แน พระทัย

“ก็พอไปไ้ ย่างและพระเจ้าข้า”

“ขานูอนัน กำลัง เติบโตด้วย กองทหาร ของข้าศึก, แต่ข้าต้องการให้เจ้าไป-ไปยัง ที่นั่นโดยไม่มีร่องรอยใดๆ เจ้ารู้ไหม?”

“เข้าใจแล้ว พระเจ้าข้า” นายสิบเอก หนุ่มทูลตอบอย่างเย็นช่า ปรานีพระหนึ่งจะมีชัยต่อกษัตริย์สยาม สิ่งใด ซึ่ง จะยังเกิด ขึ้นทั้ง หมดจากคำสั่งของผู้เป็นจอมทัพ

“เสนาบดีและเครื่องนุ่งห่มเป็นของจำเป็น

ที่สุดสำหรับพวกเราในยุคนั้น” เจ้าต้องไปสัปดาห์ให้แน่นอนว่า เรือเข้าเทียบท่าแล้วหรือยัง ไม่ต้องช้านัก ข้าหวังว่าเจ้าคงจะกลับถึงได้อายุในราว ๓๐ นาฬิกา กันนั้น. นึก ๔ นาฬิกา ก.ท.แล้ว รวมเวลาทั้งหมด ๓๘ ชั่วโมงด้วยกัน พอไม่ใช่หรือ? เอ้า, ไปเถอะ”

รอยยิ้ม เกรแฮมโค้งกาย ลงกระทำความเคารพเป็นครั้งที่สอง ครั้นแล้วก็กลับหลัง หันเดินออกมา

“สิบแปดชั่วโมง, อ้อ, พอใช้” เขา พึมพำแก่ตัวเอง “ทั้งไปและมายาวรวมกัน ทั้ง ๖๐ ไมล์ และเรายังต้องทำให้สำเร็จ” เขา การจริง”

๐ ๐ ๐

เวลาต้องไปเร็ว ราว กับ มีปีก ๑ ภาค นาฬิกาผ่านพ้นไปแล้ว เซอร์เขียนที่ผู้สามารถ ก็เตรียมคนพร้อมเสร็จ เขากระโดดขึ้นม้าคู่ชีพ พลางซบสัถย์อย่างเหาะไปเรื่อย ๆ ตามสายถนน ภูเขาชันลาดชัน ซึ่ง ทำทอดเป็น ระยะติดต่อกันจากบ่อเวลลิงตัน ทวารณถึง ลำน้ำน้ำฟเวอ เลียงเท้าม้ากระพือกับก้อน หินเล็ก ๆ ที่เกลี่ยถนบกิ่งกุ่มกุ่ม และหิมะซึ่ง ปกคลุมอยู่ แดกกระจาย พระพายก็พัดเย็น เย็นเยือกเย็น ประจุคมมีดก็เข้างัดหน้า นาย สิบเอก, เป็นชาและปวกรวณชั้นคาราวากิยะ

ปะทุ, ความเย็นจากโกลนเหล็กที่เขาเหยียบ
ส่งความรู้สึกเสียวสท้านเข้าสู่ผิวหนัง มาท
ว่า เขาจะปราศจากเสือกคลุ้ม ซึ่งเขาทำหยา
เสียแล้ว แต่กระนั้นท่าทางก็ยังคงเป็นปกติ
ใบหน้าซีดขาวด้วยอำนาจของความเย็นในยาม
คืน แต่ส่วนภายใน หัวใจของเขายังคงเต้น
แรงเร็ว ความรู้สึกแห่งกังวลจิตให้ อัมเอิบ
อยู่เสมอเป็นจิวันคร

จริงอยู่, แม้ว่าการกระทำปฏิบัติตนให้
เป็นไปตามคำสั่งทั้งนี้ ก่อนข้างจะไม่อยู่ใน
เกณฑ์ที่เป็นไปตามธรรมภาษาก็จริง ด้วยตาม
มูลเคาเดิมที่ระสังเกตุ ก็ย่อมเห็นได้ง่ายๆ
ว่าเป็นการเสียชีพ แต่ในสลับอย่าง รอคติ
เกรแฮม นั้นนะ หรือ ระพึงหมั้น, ไม่มีเสียละ,
ชื่อว่าราชการของพระเป็นเจ้าแล้ว มาตราว่า
จะเป็นการเสียอย่างไรก็ตาม สำหรับเขา,
แต่ที่เกี่ยว, ต้องพร้อมอยู่ทุกเมื่อที่ ระอุทิศ
หยาดโลหิตให้แก่ราชพลี ผลของพระคุณใน
ยามวิญญู อา! แน่นอนที่เกี่ยว นิสสัยเช่น
นี้คงไม่เฉพาะแต่รอกก็ แม้นักเรียนๆ ที่
มีน้ำใจเยี่ยงทวารหาญ ก็ คงทำเนียรอย
คงเกี่ยวกัน ใครยังที่ระมิอินที่ ในเมื่อ
สำนึกตนเองว่า ตน, ตนผู้เกี่ยวเท่านั้น ที่
ได้ ถูก เลือกเห็นหาโดย เอมที่พี่ ผู้ เรืองนาม
และได้ รัย ภาระกิจ อัน ยิ่งยวด เข้าไว้ใน อ้อม

แขนของคน เขาก็ยังทำ ทำเพื่อชาติ--
เพื่อชีวิตของเหล่าสหาย ผู้ ร่วมชาติ และ
มาทว่า จะมี ความรู้สึกอันหนึ่งคอยกระตุ้น
โสทรอยู่เสมอก็ตาม แต่รอกก็ระสพึงพริน
แม่แต่่นอยก็หาไม่ได้ เขาทราบได้ คัดที่เกี่ยว
ว่า พี่โคของลำน้ำฟเวอ ทางที่เขาจะ
มุ่งไปอยู่ณที่นั้น ตลอดจนสายถนนซึ่งพุ่ง
ตรงไปสู่ เซนต์ดิวี้ง แล้วก็ตาม ตกอยู่ใน
ความควบคุม ของกองทัพล่วงเศส ซึ่ง มีจอม
พล ฮาร์วีย์ เป็นผู้นิยชากร เหล่าทหาร
ฝรั่งเศสยักนี้ กำลังกระจาย อยู่รอบๆ เขตที่
ยึดได้ รอกก็ไม่ใช้คนฉลาด แต่กระนั้น
ตนเองก็ยังรู้สึกว้าทางที่สุด ต้องพยายาม
หลบให้พ้นจากคลองจึกษ์ของข้าศึก และ
ในสุกท้ายเขาจะต้องเล็ดรอกนำคำสั่งฝ่ากบิน
ควายไปตามยัญชา พรหมด้วยนำผลในเมื่อ
กลับสู่กันยัง เอมที่พี่ ผู้ แน่ใน ความ สามารถ
ของ ตนให้ เป็นไป ด้วย ความ เรียบร้อย ทุก
ประการ

เมื่อมันลุดถึงปลายทางของถนน เขาก็
ชักม้าเลี้ยวขวายัดไปทางขวา และณที่ที่
นั้น ภาพจังหวัดเซนต์ดิวี้ง อันเป็นที่ชุมนุม
กองทหารอังกฤษ ก็ พลันมหายลยเข้าไปใน
ความมืด ทางที่เขาทำเนียรอไปนี้ เป็น
ถนนสายทุรกันดาร ขลุ่ดระไป ด้วยกัน

หินโตและเล็ก แล่นเลียบไปตามลำน้ำซึ่ง
ไหลผ่านและคึกคักด้วยค้าขายสาครที่ขายอัน
ชวากาสในภูมิประเทศตอนนั้น ค่อนข้าง สดชื่น
เพราะเป็นเนินเขาลาดลงไปตามคลอง เบื้อง
ใต้ช่องลำน้ำแลเห็นหุบเขาเล็กๆ ซึ่งเป็น
สาขาของพิชพระนัสส์ เจ้าปรีณส์, ม้าคู่ชีพ
ของเขา, เมื่อได้สัพอโอกาสเหมาะและทำเล
ที่เช่นนั้น ก็ชักลาพองใจจึงคนองควยไปตาม
ทางเต็มเท้า แต่รถก็รู้สึก ว่า คนยังมี
อริการจำเป็นที่จะต้องใช้มันอีกมาก เพราะ
ถนนถ้าปล่อยให้มันคนองต่อไปอีก เกรง
ว่ากำลังจะถอยและเสียการไต่เร็ว

“เขาเออะ, ปรีณส์” เขาพูดซ้ำ ๆ
“เจ้ากษัตริย์ จะ ต้อง มีทางไปไกล อีก มากนัก
อย่าทำให้กำลังของเจ้าถอยในเมื่อเวลาคืบขึ้น
นะ เจ้าเพื่อนยาก”

การเดินทางของรถก็ ยังคง ดำเนินไป
ไปตามคูขนิภาพ ปรกคืบๆ ได้ประมาณสัก
สองชั่วโมงเศษๆ และในบั้นใจขณะที่เขา
เบรหน้ขึ้น ทอดสายตาตรงไปข้างหน้า
ภาพแห่งจังหวัดกัมโบ ก็พลันฉายปรากฏ
ประจักษ์แก่กลองจักขุ แลดูสว่างจ้าและ
กำแพง สีขาว สดๆ ภายใน ท่ามกลาง ของ
ความมืดมิดของใต้ ช่อง ลำน้ำ นายสย
เอกหนุ่มซึกมีกำลังอยู่สักครู่หนึ่ง แต่ในผล

ที่สีกความตกลงใจก็พลันยังเกิดขึ้นว่า ควร
เข้าไป เพราะค่าที่เวลานั้น ปรีณส์ กษัตริย์
อัครโวยกำลังลงข้างแล้ว และทั้งท้องของ
ตัวกษัตริย์อัครโวย ขึ้น มาคึกคักๆ การเดิน
ทางโดยปราศจากแววของข้าศึก ช่วยให้
ความเหิมหาญของเขาทวีขึ้น และในทัน
ใด ก็ทะลุคืบยังเหินย่ายหน้าม้าตรงไปยัง
กัมโบ

“เจ้าอาหารที่นั่น มันคงคืบรับเราอย่าง
ถึงใจเอยแน” รอคักคืบนี้ ด้วยความหิว
“แต่ยากลัวจริง ผ่าซี! ถ้าพยกันละก็คง
คืบไต่ว่ากันขยับยักเคี้ยว ยะ! อ้ายแม่
นั่นนี้จะไม่มีสพานข้ามเสียละกะมังไว้อยู่
มันยังโง่งนั่นแะ ไม่ได้การต้องลี้ซลักเลา
จากบ้านเสียก่อน”

บ้านที่รอคักคืบเกรแฮมกล่าวถึงนี้ ความ
จริงถ้าจะเรียกว่าโรงชาวนา ก็จะไม่ผิดแลก
อะไรว่ากันนัก เจ้าของบ้านเป็นชายชาว
บ้านนอกชายอยู่ในเรือนกลางสมัย อาจปีย
กวียาทำทางแสดงว่า ฟังคนจากนอกใหม่ ๆ
แก่ อ้ายปาก พลงเอามือ ข้องขาว อยู่ทวอด ๆ
ครั้นแล้วก็จึงนย้นตาอันขมเข่อ เพราะด้วย
ฤทธิ์เมา ที่นอน ควรไปยั้ง อาคันตุกะผู้แปลก
หน้าใน ยามวิกาล, เป็นเชิงไม่พอใจในการ
ที่นำคน เจ้า มา ขวาง การเข้าสู่ที่ นทราวมุณ

ของแ

“บอกฉันหน่อยเถอะพ่อลุง ไกล ๆ นี
มีสะพานข้ามแม่น้ำข้างใหม่ ?” รอคก็ถาม
เป็นภาษาฝรั่งเศษ ซึ่งคนคาทอลิกเขาเอง
ว่าแคงเข้าใจก็

ตาชาวน่านนั้นยืนร้องไห้ดูอาคันตุกะของ
ตนด้วยความงงอยู่เป็นครูใหญ่ ครั้นแล้ว
ก็ทำท่าหายใจใส่เขาอากาศอันสดชื่นในยาม
ที่กัเข้าไยอีกไว้ในปอก พลงพิมพ์อะไร
ออกมาสองสามคำซึ่งรอกก็ไม่ทราบ แต่
ก็พอจะเข้าใจได้ว่า แคงตั้งใจจะสารภาพกับ
เขาว่า ภาษาที่รอกศึกษาในชีวิตอันเต็มไปด้วย
ด้วยความโง่ของแ คงไม่เคยได้ยินเลย

ความเกรงกลัวของแ คงยิ่งทำใหม่ เพราะ
เล็งเห็นแล้วว่า ถ้าขึ้นพบกับแคงต่อไปอีกก็
คงจะได้เรื่อง รังแต่จะเปลืองเวลาเปล่า
โดยใช่เหตุ จึงบอกมันไว้ว่าอย่าขาน้ำออก
ไป ก็แคงว่าเขาคงต้องการจะข้ามลำน้ำ ดังนั้น
ก็พริบตาจึงอยู่สักครู่ ก็แสดงอาการรับ
ทันที แคงก็บอกมันไว้ว่าอย่าขาน้ำและพระยัก
พระยิกกับนายสิบเอกหนุ่มเป็นเชิงว่า แคง
เจ้าไว้อธิษฐานมีะของเขาแล้ว เกรงแคงรู้ที่
ว่าแคงจะต้องการค่าพระยิกปากอีก จึงหยิบ
เงินซิลลิง โยนให้มันอื่น ซึ่งค่านับยศศร
ทันทีด้วยความระมัดระวัง ครั้นแล้ว แคง

ก็ยกมือขึ้นไปทางฝั่ง ของ ลำน้ำ ซึ่งอยู่ ไม่ห่าง
จากที่นั้นเท่าไรนัก

รอกก็เกรงแคงมองตามมือที่แคงชี้ แต่
ก็ไม่เห็นมีภาพอะไร ที่ จะ ประจักษ์ แคง คลอง
ก็ยกขึ้นเป็นสะพานข้ามลำน้ำ ผลที่สุด ภาย
หลังเมื่อได้ทอดสายตามองกวาดดูรอบ ๆ แล้ว
รอกก็พลันซึมตันทว่า ทศตรงที่แคงชี้ให้ คง
เป็นทศ แคงและคนพอจะดูเข้ากันได้ ทว่า
ใช้จะมีสะพานทั้งที่คิดไว้แต่ก่อนไม่ คง
เมื่อตรงหาหนทางอันไม่คงแล้ว เกรงแคง
ก็เห็นสัญญาของมุลูชข้ามลำน้ำทันที

ความจริง เกรงแคง นำไปตอนนั้นคงจะ
เขี้ยวมาก เกรงแคงรู้สึกได้ว่า สายน้ำเคย
ขัดขวางคน และ เจ้าปวินส์หาย หายากให้ออก
นอกทางเสมอ หากแต่คนยังคงมีกำลัง
คงและเกรงน้ำหนักตัวอยู่เสมอ เจ้าปวินส์
ค่อนข้างอีกโวยมาก เลี้ยงหายใจของมัน
ซึ่งคล้าย ๆ หอยบัวฉัตรกระยะเข้า เกรงแคง
รู้สึกสงสาร แต่คนเองก็หมดหนทางที่จะ
ช่วยเหลือ

“กลัวไว้ อ้ายเพื่อนยาก” เขาพนัน
เจ้าปวินส์ “อย่าให้ โคนลงกลางน้ำก็
เกยถึงฝั่งแล้วเห็นไหม ?”

เจ้าปวินส์เมื่อได้ ยืนเลียบหนทาง จากผู้เข่น
นายของมัน ก็ยังเกิดกำลังพลั้งขึ้นอีก มัน

ผิงกัหวีฟลางพยายามตะเกียกตะกายขึ้นด้วย
 ความแสนลำบาก ซึ่งถ้าไม่เป็นเพราะความ
 พยายามของมันเป็นดังนี้ ทั้งม้าและคนก็คง
 จะถูกกระแสน้ำพัดพาไปตามยถากรรมเสีย
 นานแล้ว ครู่หนึ่งก็ขึ้นลงถึงคน เกรแฮม
 ที่ใจเป็นอันมาก รีบกระโดดลงลุยลุดสายยัง
 เห็นลากเจ้าปิ่นสีขึ้น ครั้นแล้วก็พากัน
 ตะเกียกตะกายขึ้นชน คลัง อันสูงชัน และ ชะ
 ชะไปด้วยซึ่งชนหินอีกเป็นครั้งที่สอง มาท
 ว่าความหนาวในยามนี้ กอปรทั้ง ความ เป็น
 ของน้ำที่ ไกรย ลำใส ดัง ครั่งท่อนตัว จะช่วย
 หนุนให้พนักของรถก็ขยักกัน ประการเดียวจึง
 และเสื่อผ้าที่ขมขึ้นจะส่งความรู้ สักกระเทือน
 ไปเข้าใจก็รู้สึกเท่าไรก็ตาม แต่กระนั้น
 ความหิวกระหายก็ยังมิได้เสื่อมคลาย ความ
 หวังที่จะได้เข้าไปหยกผ่อนพักร่างกายตามโรง
 เขียมก็กลับทวนทวนขึ้น และเนื่องด้วยเหตุ
 เหล่านี้และ รถก็จึงสามารถนำมาสู่ปาก
 ของคนบนบ้ายคลั่งอันเต็มไป ด้วยซึ่งคนผาชัน
 มาได้ทันสำเริง มีคนเขากลั่งขึ้นทอดสาย
 ตามองกวาดดูข้าศึกชาวฝรั่งเศส ซึ่ง เกรว่า
 จะพยปะอย่างเลื้อยคลอ อยู่บนถนน ซึ่งพุ่ง
 ตรงเข้าไปในจังหวัด
 วารนี้ ความเงียบสงัดได้ ลอยเข้ามา
 ปกคลุมจังหวัดคัมโบเจียนหนาแน่นดูประดุจ

เมืองร้าง กอปรด้วยยามนั้นจนจะย่างเข้า
 สิ้นฤดูสมัมย์ แสงโคมตะเกียงต่าง ๆ ซึ่ง
 ตั้งตามโถงในเสาดอน จึง แลกรวยทั่ว ๆ มวล
 ด้วยความหิวน้ำมัน รถก็จึงมาเดินทอด
 อารมณ์เรื่อยตามถนน และฉับทีไรนั้น ภาพ
 แห่งโรงเขียมมอชก็ ลอยเข้าไปปรากฏแก่
 คลองจักษุ มีบ้ายแขวนอยู่ข้าง ๆ ว่า "สิง
 โดเคง" เขากะโดดเข้าไป เอามือเกาะ
 ประตูลอยสักครู่ เจ้าของร้านก็โผล่ออกมา
 หน้างอมึงทั้งขมกขมไม่ขม แต่เมื่อแก
 ยกมือขึ้นชี้ชนหน้าก็ เห็นผู้ที่เข้ามาใหม่
 ไม่ใช่ชนสามัญ ผรุสวาจาที่เกือบจะหลุด
 ออกจากปากไปอยู่แล้วรอมือ ก็พลันซิก
 และหยกเปลี่ยนคำพูดใหม่

"ต้องการอะไรที่นี่หรือจรัย ?" แก
 ลามเสียงหัว ๆ เป็นภาษาฝรั่งเศส ด้วย
 ถ้อยคำอันอ่อนหวาน แต่ดูท่าทางไม่ค่อย
 เต็มใจนัก ในเมื่อทราบดีว่าแขกของคนเช่น
 นี้กับชาวอังกฤษ

"อาหารและไฟสำหรับสิ่งเสื่อผ้าของกัน"
 เกรแฮมคอยหิว ๆ ด้วยความหิวก็
 คาเจ้าของร้านสยดะไร พิมพ์ ๆ อยู่ใน
 คอสองสามคำ ครั้นแล้วก็หันไปคอยกับ
 เกรแฮมด้วยเสียงสยด ๆ ว่า

"ไม่มีเลย ทั้งสอง อย่าง ไปหา"

อันเถอะ”

รอกก็ เกรแฮม มีความไม่พอใจเป็นอันมาก ในเมื่อตระหนักกันแล้วว่า เจ้าบ้านที่ตนมาหาไม่ยินดีที่จะรับรองตัว และเลือกได้ยกเยือกให้ไปหาที่อื่น รอกก็ไม่ชอบการกระทำเช่นนั้น เพราะเท่ากับเป็นการกั๊กหมิ่น เกรแฮม นักบวชชาวอังกฤษ ที่ตนสรวลโดยตลก

“ไม่มีแน่?” เขาทวนคำพูดอย่างถามอีกคนหนึ่ง “กันเข้าไปดูที่โก๋ไหม? ไปกับแกล่นแหละ เฮ้! ถ้าแกพูดจริง กันจะออกจากนั้นไปโดยไม่ทำ ความยุ่งยากอะไรให้กับแก่ก็เถียว พะผ่า”

“ตามใจ” คาเจ้าของร้าน คอยกระซอก ๆ พลาง ถักถักถามให้แลเห็นเป็นแนวหนูนั่นที่กะพุ่มแก้ม แกล่นน้อย ๆ อย่างมีเสณย์พิกล ครั้นแล้วก็นำรอกก็เข้าไปข้างใน ส่วน ประคูนนี้ยังคงเฝ้าโล่งไว้หาได้ยักไม่

เกรแฮมกระซอกเจ้าปรีสน์เข้ามาใต้ชายคา เขาสาวยังเขียนคล่องเข้าไว้ก็ยักต่อไม้ ครั้นแล้วก็สาวเท้าก้าวสวย ๆ เข้าไปข้างใน เสียงเสปอร์สันทำกับยลสายกะบ๊ี้ กระแทกพื้นดังเป็นจังหวะ ๆ และในทันทีประตูดังในก็เปิดผางออก ภาพที่ชอุ่มภายในก็ปรากฏ

ประจักษ์ขึ้น ไฟที่ตาเจ้าของร้านบอกว่าไม่มีนั้น ยักนั่งกำลังคิดครุ่นเป็นประกายอยู่ในเตา รอกก็ถึงแขนท่อนนั้นเข้ามาใกล้ เพื่อดูถามแล้วว่า ในเตาข้างหน้านั้นอะไรแน่ แต่ทันใดนั้น สายตาของเขาก็เปลี่ยนไปประสพนายทหารหนุ่มน้อยชาวฝรั่งเศสผู้หนึ่ง ซึ่งกำลังหมกมุ่น ทำอะไรอยู่ กับอาหาร อย่างเคร่งครัด บนโต๊ะซึ่งเป็นที่ตั้งอาหาร มีขนมปังเหลืออยู่ อยู่สองสามปอนด์ ส่วนนอคนั้นก็เต็มไปด้วยทอดและกาแฟข้างเล็กน้อย

พลันที่ภาพประจักษ์แก่ทั้งสองจักษ์ เกรแฮมก็ลืมนึกชื่อเขื่อนลงไปจับตัวมาทาบ เสียงผู้เฒ่าซึ่งเขาย่างเข้าไประลอกให้นักรบชาวฝรั่งเศสผู้ ซึ่งมีอายุอยู่ในขั้นเดียวกัน ตนขึ้นจากความขมกั๊กเขมนักกับอาหาร เขาเงยหน้าขึ้นดูเจ้าของผู้เฒ่า และปล่อยให้ ช่อมกกับช้อนลอยอยู่ในอากาศ ด้วยความตกตลึงลึกครู่ ครั้นแล้วก็เปลี่ยนสีหน้าเป็นยิ้มน้อย ๆ พุกทำลยความสงสัยเจียนขึ้น ก่อน เป็นภาษาของควว่า

“นี่องเก็นนี่อง! แก่เยบักไซกที่เคียวสหายน้อย”

“ว่ายข้ามน้ำมา” เกรแฮมตอบหัวน ๆ “แต่ความจริงแก่ก็ไม่ควรจะสงสัย”

“โอ้ โอ้! แก่ว่ายข้าม แม่น้ำ มาเคียว

หรือ ?” นักรบหนุ่มถาม คางข้างซ้ายความ
พิศวง

“นั่นเป็นข้อที่กันบอกแก่แล้วที่เดียว เมื่อ
กั นักรบอังกฤษยืนรอยคอบ

“ยา !” นายทหารฝรั่งเสริมอีก พลาง
หัวเราะเสียงดัง “ถ้าเช่นนั้นแกก็ควรจะ
ฉลาดพอที่จะให้ตัวแกอยู่กับกันก่อน นั้น
และ ต่อเมื่อให้แกจะยอมยกธงขาว—”

“ยกธงขาวหรือ ? เอ๊ะ, กับใคร บอก
กันหน่อยละความหมายของแก”

“ชะ ! กับกันนะซี แลยังไม่รู้อีก
หรือ ?” ชายฝรั่งตอบขมขื่น

“รู้แล้ว” เกวแซมรับรู้ พลางยิ้มตอบ
“แต่กันเห็นว่า ความประสงค์แกมันตรงกัน
ข้ามเสียแล้วละ ท่านฝรั่งเศส !” เขาย้ำ
คำพูดพลางกระซอกตาออกจากปาก “มา !
ถึงคราวกันข้างละ แกเป็นเชลยของกัน”

นักรบหนุ่มฝรั่งเศส ทั้งตัวลงฟังพนัก
เก้าอี้ ร้องคุ้ยขี้ของเข่า ครั้นแล้วก็
หัวเราะอย่างรันทม

“อย่าลืมนะว่ากันเป็นคนของกัน” เขา
พูด “แต่กันและ, เวลานี้เรายังไม่ต้องวุ่น
วายกันเสียก็ได้ มาซิ, คุณอังกฤษ, มา
นั่งลงว่าอาหารกันให้เต็มที่ โขลา ! ไซ้
ทุกกบิก้าแพ้อีกหน่อย แลนคัสตัน”

ต่อมาสักครู่หนึ่ง บนโต๊ะที่สรวปพร้อม
ไปด้วยอาหาร และสองนักรบผู้สมมุติคน
เป็นสหายชั่วคราว ก็นั่งลงสนทนากันพลาง
ยื่นอาหารเข้าตาม ที่ท้องของคนจะรับไว้ได้
ให้มากที่สุด ในไม่ช้า อาหารเหล่านั้นก็
เกลี้ยงไปสิ้นราวกับยกเท

“แกคงเข้าใจ สหายเอ๋ย” นักรบ
ฝรั่งกล่าวขึ้น ทำลายความสงวนเสีย
“กันเศร้าใจสำหรับแกเพียงไร ในการที่แก
ต้องเป็นผู้รับเคราะห์ตกเป็นเชลยของจอมพล
ชาวรัสเซีย”

“กันน่าว ?” รอคักหัวเราะพูด “ชะ !
ถ้าเช่นนั้นแกก็ควรรู้ไว้เหมือนกันว่า กันก็
เศร้าใจเหมือนกัน ถ้าไม่เพราะศึกอะไรที่
บาดูณนั้นแล้วกายของกันก็ควรจะได้แสดงฝีมือ
เต็มที่ในการที่จะนำแกไปหาคุกเวลลิงตัน”

“แกจะไปบาดูณนั้น ?” นายทหาร
ฝรั่งเศสออกอุทานว่า “ชะ ! พอยยอม
พลของเราคุมทหารอยู่นั้นคงสองหมื่น แก
รู้ไหม ? วัคก้อ ! แก้นักบวชกับพ่อนะ
เป็น อ้ายคึกคะนองสำหรับ แก ดัมย่ำ เทียวหนา
แต่กันและะ ท่านอังกฤษ กันนั้นกว่าถ้าแก
อยากแสดงเพลงกายของแกละก็มา— ว่า
กับกันเสียก่อน”

“ก็ไ้” นักรบอังกฤษรับรับ พลาง

ลูกขึ้น รั้วเกวียนเหวี่ยงออกไปนอกประตูห้อง
กระแทกพื้นดังปัง และกลิ้งครูดๆ ลงไป
ข้างล่าง

นักรบนักรบฝรั่งเศษกระซอกคายออกจาก
ฝัก พลังลูกขึ้นเอาเท้าถี่ยและเขยไต่เกวียน
กระเด็นออกไปนอกทาง และในบัดโง่นั้น
รถคิกก็โถมตัวเข้าแท่งเดิมที่ นายทหาร
ม้ายกคายนักรบ ปล่อยหลังไปสองสามก้าว
ครั้นแล้วก็ร้องขึ้นว่า “ข้าก่อน!”

“อะไร? แกจะไม่สู้?”

“ไม่-ข้า” เขาตอบซ้ำๆ “ใคร
บอกแกว่า ก็นะไม่สู้ ก็นะว่าให้ฟัง
คือยังงั้น แกนี่ต้องการจะไปหาญชน แต่
ฝ่ายกัน ต้องการตัวแก เมื่อความประสงค์
ของเรามันตรงกันข้ามกันทั้งนี้ มันก็ต้อง
เกินหมากเสี่ยงโชคกันเท่านั้น ว่ากันทำไม
มี ก็นะไม่อยากจะให้เสียประโยชน์ทั้งสองข้าง
คือทั้งฝ่ายแกและฝ่ายกัน มา! เรามา
เสี่ยงโชคกัน ถ้าตายใคร หลุด รากมือ
นั่น, เปนเครื่องหมายแห่งการปราชัย, ผู้แพ้,
ฮัลโล! ถ้าของกันหลุด แกเป็นอิสระ
ไหม?”

“เข้าที” รถคิกพิมพ์ “เฮ้, กันตก
ลงละ”

“นั่น, รรวัง ๓-๒-๓ ลงมือ”

ทันใด ค่าย ของนักรบผู้ต่างก้าวทั้งสอง
ก็ประสานกันเสียงฉาดๆ ขึ้นเกิดเป็นประกาย
ไฟวิบๆ ทุกครั้งที่โลหะจากทั้งสองเข้าสัมผัส
ทั้งสองฝ่าย ต่างมี กำลัง ที่เพิ่มขึ้นด้วยกันทั้ง
คู่ ฉะนั้นการต่อสู้ ในเบื้องหน้าจึงไม่มีใคร
ตกอยู่ในเกณฑ์เสียเปรียบ แต่ สักครู่
รถคิกก็ถอยหลังกรูดๆ และยกคายนักรบ
นักรบนักรบฝรั่งเศษซึ่งรุกประชิดเข้ามาใกล้
ใช้ กำลัง แขน ฟาด ค่าย ความแรง เสียง ดัง
ซัด! เขาถอยหลังไปได้ประมาณสักสาม
ก้าว ก็หยุดมันตั้งหลัก และณบัดนั้นเอง
ขณะที่ยังอยู่เฉยๆ รถคิกก็ชักมือ
ขึ้นปลายคายนักรบขึ้นสอดช่องเข้าไปถึงคอ
เสื้อเขาห้อยรู้งอกมาทันใด! นายทหาร
ฝรั่งเศษตกใจ ร้องสยดะไว้ออกมาสอง
สามคำ ครั้นแล้วก็กระโดดถอยหลังไปยืน
อยู่กลางห้อง นายสิบเอกถึงกับถามเข้า
ไปประจันหน้า และในทันใด ค่ายทั้งสอง
เล่มก็กระแทกกันอีกเป็นครั้งที่สอง คราวนี้
นักรบนักรบฝรั่งเศษออกจะสำนึกในบทเรียนที่ไต่รับ
มาแล้วแต่เมื่อ กังไม่กล้าหาญรุกเข้าไป
บดบึ้งๆ รถคิกใช้กำลังซัดมือ แต่นายทหาร
หนุ่มปราชัยของเขานิยมกำลังแขน การ
ต่อสู้ คำเนิน ต่อไป เปน ปรกติอยู่สักครู่หนึ่ง
ฝ่ายฝรั่งเศษก็กระโดดถอยหลังไป ๑ ก้าว โน้ม

ตัวลงฟากคายรอกก็ด้วยกำลังแรง และพยายามที่จะรื้อคายให้ระเหิน รอกก็ชักขึ้น มือทั้งสองก็กดคานเข้าค้ำให้ออกห่าง แต่ก็ไม่ได้สำเร็จ เพราะสายประขม ชมวอนเสียแล้ว และณเวลาที่กำลังติดพันกันอยู่นั้นเอง นายทหารฝรั่งเศส ก็เลือกคาย มา ข้าง หน้า ตัวก็สลายเกลียวมือแล้ว ก็ตกลง เป็น ส่วนร่วม ถึงความ!

“หายกัน เพื่อนเอ๋ย” นายทหารฝรั่งเศสร้องบอก พลางยิ้มอย่างว่าเจิง ครั้นแล้วก็ถอยออกไปคุมเชิงอยู่ห่าง ๆ

ยักคด, ที่การพันตบเพลงลง และนักรบทั้งสอง กำลังเป็นใจรัก ก็คงคอยที่จะเข้าประชิดกันอีกเป็นครั้งที่สอง เสียงผู้เฒ่ามาซึ่งกระตือรือร้นก็ขึ้นครั้งแล้วมาตามถนน ก็พลันประจักษ์แก่สายตาประสาธน์ พร้อมกับเสียงกู่ร้องร้องตะโกนระเบ็งสำเนียง ซึ่งบอกโดยคงว่าไม่มาเพื่อประชิดก็ คำอธิษฐานจากทั้งสอง ยืนนิ่งสงบ อยู่ ด้วยความสงบ เป็น ครุ่นใหญ่ และทันใดนั้น ขณะที่เสียงให้ร้องกระชั้นเข้ามาใกล้ นักรบทั้งสองจึงค่อยคืนสติ นายทหารฝรั่งเศสกระโดดถอยหลัง ครึ่งเข้าไปกระชากมุลหน้าคาง พลางโยนมันออกไปนอกเขตการณ์ระเอยนอก ส่วนนายสิบเอกจึงถูกยวบ เมื่อรู้สำนึกตนว่า กำลัง

ตกอยู่ในอันตรายอันล่อแหลม ก็ถอยหลังเข้าหาที่มั่น และเตรียมพร้อมอยู่เสมอต่อหน้าชีวิตของคนไทยวาทะแห่งที่สุด

“นกเสียงเปรียบพวกเรามาก” ประโยชน์ของเขาร้องบอก “ไม่เป็นความยุติธรรมเลย ชัยแล่นกลิ้งรอกก็ประชันกันมันเข้าใกล้ๆ ไปนำลูกน้องกันมาตั้งไกล”

รอกก็เกรงแฮม ร้องคุ้ยประยัย ของเขา ด้วยความปลาทใจ

“ไม่ยุติธรรม?” เขาว่า “กันคิดว่าการคงพอใจเสียอีก”

“ยา! ไม่เจิงเลย” นายทหารหนุ่มโกล้งหัวปลิวเสื่อ “ทหารหาญที่แท้ ไม่ต้องการพวกมากคอกเพื่อนเอ๋ย, ชี! กันไม่ต้องการตัวแก่แล้ว เพื่อนจะไปหาญอื่นไม่ใช่หรือ? เอ้า, ไปเถอะ เร็ว ๆ เข้า ชัยพวกนั้นมันมาถึงแล้วรู้ ไหม?”

นักรบจึงถูกยวบ พมพ้า ด้วยความพิศวงในซากยัยปริยาของนายทหารหนุ่มผู้เป็นทั้งเพื่อนและประยัย แต่เวลาไม่คอยทำ เขาจึงก้าวกระโดด ถอยหลัง ครึ่งไป ยังประยัยด้วยไม่ไว้ใจ และณบัดนั้นเอง ความคึกคักหนึ่งแล่นขึ้นมากะทบปลาท เขาหยุดซังกักก่อนที่จะออกไป ไค้ตัวลงค่านัยประยัยพลางถามว่า

“ชื่อของท่าน? ไปรยกบอก เมอซีเออร์”

“โลธ กองค้ โคอ บาร์ฟุสส์ ตำแหน่ง นายร้อยตรีแห่งกองทหารม้า ไฮสเซอร์ อา เซอวาล ไปเอะและขอให้โชคค้”

“ขอบใจ คุณเลอกองค้ หวังว่าเราคง จะไปพบอีก” นักรบจึงกล่าวว่า ครั้นแล้วก็ ไถ่กายลงคำนับนายทหารหนุ่ม อีกเป็นครั้งที่สอง

นายทหารออก ตาม ถนน นำโรงเคี่ยม สิ่งใดแกง ขั้กันเต็มไปด้วยทหารม้าฝรั่งเศส อยู่แออัด พลันที่ภานายสิบเอกหนุ่มจึงถูกย ุ ประจักษ์แก่คลองจักษ์ พวกเหล่านั้นก็ร้อง ขันด้วยเสียงอันดังพร้อมกัน ครั้นแล้วต่าง ก็ ชักกาย ออกจากกลุ่ม ทรู กัน เข้าล้อม ทหาร หาญอยู่เป็นอลหม่าน เกรแฮม ยิ้มอย่าง เย็นที่ลึก พลางพุ่งกายตรง ไปยังฟงกระทีเจ้า อ้วนคนหนึ่ง ซึ่ง ถัดเข้ามาใกล้เขตกั เขา นั้น - ค่ายกระเด็น - หงายลง และกลิ้ง ตกุกตกกลงบรรดาไปไว้ที่ถนนอยู่เบื้องล่าง โดยปราศจากสิ่งเสียด ุ ฝ่ายพวกที่เหลือ อยู่เมื่อเห็นเช่นนั้นก็ซังกดลย ุ ครึ่งหนึ่งก็สัทธิ ขันมา จึงพากันร้องเอะอะ เตือนใจ กลุ่มรวมกัน เข้ามาอีกเป็นคำรบสอง คราวนี้ รอคค้ไม่ รอช้า เพราะเห็นว่า ถ้าขันอ่อนขอให้ ออกก็รัง แต่จะเสียเวลาเปล่า ๆ โดยใช้เหตุ ุ วยตัว

กวัคทายพุ่งไปซ้ายและขวา ค่ายค้ค้าย กะทบกันดังผาด ๆ เป็นประกายไฟ ครึ่งหนึ่ง เจ้าทหารสองคนที่เรียงหน้า ถูถูกก็เสียกาย กระเด็น ุ โดยหลังวิ่ง รีไปข้างล่าง ส่วน พวกที่เสมอนอก เมื่อเห็นการกลับโหดพอ เช่นนั้น ก็ถอยหลังหลีกทางให้เจ้าสองคน รอคค้ได้ที่ก็กระโดดคึกตามลงไปยัง พลาง ให้รางวัลเขาด้วยเงินเข้าให้ คนละทีสองที ล้ม

ระเนนระนาดไปตามกัน

“อันไวโย!” เจ้าคนหนึ่งร้องตะโกน

“อ้ายเสื่อถุย, เอาน์เล่นกับมันเสีย”

รอคค้เกรแฮมไม่ ฟัง อีคำคำอื่น กับใคร

หมด พอดีออกได้ก็ตรงไป ยังเจ้าวินส์

สหายคู่ขาที่แท้ เจ้าคนหนึ่งกำลังจื่อสาย

ยังเหียนกระตุกให้มันออกไปจากที่ แต่เจ้า

วินส์ไม่ยอม กำลังขยุกขยักกันไปมานั้น

เกรแฮม ก็ พุ่ง ค่าย เล่น มือเข้า ให้ หึ่ง ผิก

เจ้านั้นร้อง โย - สมัยมือว่า ๆ ครั้นแล้วก็

วิ่งหายลับเข้าไปในพวก พร้อม กับ เสียงแข่ง

คำอยู่เป็นควีน

“เอามัน ๆ” เสียงร้องเร่เข้ามาอีก

และใน ทันใด หมู่ก็ถอย ๆ ออกไป ก็วิ่งครุ

เข้ามาอีกเป็นคำรบสาม ในขณะทวารค้กำลัง

ลงมือกระตุกท้องม้าให้เคลื่อนไปจากที่ ทหาร ฝรั่งเศสคนหนึ่ง วิ่งปราดเข้ามา ุ ยุบทางม้า

แต่ต้อง ชงก และ ถอยกลับ เพราะคานที่
นายสิบเอก พันเฉี่ยวลงมา ปรากฏว่าไม่ห่าง
จากมือเจ้านักกระเบียดคนัก

“เฮ้! ความเจริญงมแก่อังกฤษ”
เขาร้องด้วยเสียงอันดัง กวักคานแกว่งไป
รอบๆ ครั้นแล้วก็กระเทียมโกลนมาหือเหยียบ
ไปตามถนนอันเกลือกไปคามลำน้ำ พร้อม
ด้วยกระสุนขึ้นซึ่ง วิ่ง ออก จาก กระบอกไล่หลัง
เหยียบเหยียบไล่ไปทั้งหัวธนูจากทุกๆ คัน
แต่เหตุการณ์ทั้งนี้ เขาได้ ลอกพันไป จาก
คลองชักมือของเลอจองต์ เกอ ยาฟัวร์ ไม่ ท่าน

เคาน์ดั้ม พลาง เอามือสไปมา แสดงความ
พอใจ ครั้นแล้วก็พึมพำว่า

“ทหารหาญ! ทหารหาญ!”

และในเวลาเดียวกันเอง ทางฝ่ายนาย
สิบเอกหนุ่มอังกฤษ ขณะที่เขาเหลียวกลับ
หลัง มาดู จังหวัด คัมโป และ แลเห็นหลังคา
โรงเคี่ยม เป็นสีขาว มัวๆ อยู่ไร เสียง
พึมพำที่เปล่งออกมาจากลำคอว่า

“เขาเป็นทหารหาญ - และหาญยิ่งกว่าที่
เราจะทำ ฮา! เลอจองต์ เกอ ยาฟัวร์”

๒

ชีวิตที่กาลล่วงไปแล้ว ดวงสุริยวงษ์
ในวันใหม่ ก็ทอดแสงเรืองรองเหลืองอร่าม ขึ้น
ยิบท่องที่ริมพรภาศ ตลอดทั้งคืน รอคัก
เกรงแฮม ต้องอดคาหทัยช้ำคานอน สิ้นบุญกับ
สรรพความลำยากทั้งปวง ร่างกายและ
หน้า ค้า ของเขา เวลานี้ ชูชชัค อิกโย เพราะ
ปราศจากการพักผ่อน แต่กระนั้นเขาก็ยัง
มีปรารภจะหายอก เมื่อแลเห็นแสงเงิน
แสงทองขึ้นเหลืองเรือง รอคักก็กรวยช้ำมา
ยากหน้าเขาคง วิ่งผ่านกระแสรวมอันสค
ชั้นในตอนเช้าก็วิ่งกำลังอินเร็วรวก ด้วย
ปรารภนาที่จะให้ ถึงยานอนก่อนเที่ยงวัน

ประมาณ เวลา ลึก ๑๑ นาฬิกา ภาพ
แห่งจังหวัดยานอนนั้นก็ปรากฏแก่เลอจองต์
รอคักชักม้าเลี้ยงแฝงเข้าไปตามแนวไม้และ
พยายามอย่างยิ่ง ที่ จะให้ พันจากสายตาของ
ข้าศึก พลันความคิดของเขาที่ประวัติกลับ
พลไปหาเลอจองต์ เกอ ยาฟัวร์ ฮา! แนน
อนที่เคียว เขาเชื่อเสียยิ่งกว่าเชื่ออีกว่า
ในจำนวนคนสองหมื่น ของจอมพลพอย ที่เขา
จะต้องเผชิญหน้าในเร็ววันไม่งั้น จะหาทหาร
หาญปานเลอจองต์ แม่ แต่คนเคียว ก็คงยาก
และ ถ้าหากเขา ต้องตกไป อยู่ใน วงอันตราย
เสมือนกับที่ โรงเคี่ยมสิงโตแดงใน คัมโปอีก

จากบ้านนี้ห่างจากข้อมเพียง ๑๐ ไมล์กว่า ๆ เท่านั้น ถ้าเขาจะเข้าไปพักนอนอิริยาบถในบ้านนั้น เพียงชั่วครู่ชั่วยาม จะกลับค่ายไม่ทันเวลาจริงเสียหรือ อนึ่ง ในเรื่องข้าศึกสักการะ เขาก็ทำกิจของวิศกรวิศวกรรมไม่ ด้วยเหตุว่า ความใกล้ชิด ระหว่าง บ้านนี้ กับ ค่ายทหารอังกฤษ ข้อมเป็นเครื่องป้องกันมิให้คนของฝ่ายอริล่วงล้ำเข้ามาได้โดยง่าย ไหนเลยข้าศึก จะกล้าละลวยละล้งล้งเดินเข้ามาถึงเช่นนั้น คิดแล้ว รอคัก ก็ควมมาคงไปยังบ้านนั้น

เมื่อ ย่าง เข้าใน เขตบ้าน และ ผูกเจ้าปรีณต์ไว้เรียบร้อยแล้ว เขาก็ปราศขึ้นไปบนบ้าน แต่ในทันทีนั้น เขาก็ต้องหยุดชงัก ด้วยนิสสัยอันเป็นธรรมชาติของนักรบ เกรงเกลียดจะมีสัตว์ร้ายแฝงซ่อนอยู่ รอคักจึงชักกายออกและค่อย ๆ ย่องเข้าไปในบ้านด้วยความระมัดระวัง ครู่หนึ่งเกรงจะมีสัตว์ร้าย การลี้ภัยของคณ ค่อนข้างระส่ำระสอยเสียแล้ว ด้วยเหตุว่าขณะที่เขาขึ้นไปถึงห้องที่สาม เสียงพวกหัว ๆ เป็นภาษาเสปญ แต่มีสำเนียงแปร่งเป็นฝรั่งเศสก็แล่นออกมากระทบโลกร่ำประสาธ ซึ่ง รอคักก็คาดคะเนเอาตามความ เข้าใจว่าเสียงนั้นคงไม่ใช่เสียงของผู้นับเป็นมิตรเป็นแน่ และ

ถ้า ระตะเนต ถึงจำนวนก็ยังไม่เกินสอง แต่เสียงหนึ่ง ไม่ใช่ผู้ชายแน่ละ เป็นเสียงของสตรีผู้ซึ่งกำลังร้องอันอ่อนหวานขอความกรุณาต่อฝ่ายบูรณอย่างน่าสมเพช อา! แน่หนอ เจ้าหล่อนคงต้องได้ รักรักอย่างมั่นคง.

“ไฉน? จะเลือกทางไหนแม่คนสวย มิได้อยู่สองทาง” เสียงผู้ชาย คำชวนอย่างน่ากลัว พลังหัวเราะก๊ากัน

สตรีผู้ถูกถามเสียงไปสักครู่หนึ่ง แล้วจึงอ่อนหวานควาน้ำเสียงอันโหยหวนว่า

“ไปรักได้ กรุณาเถระคะ ครอบ ครว้คิดกันถึงเพียงนี้แล้ว ระหาทไหนดไปส่ง ทนคุณพ่อคิดกันแก่แล้ว โอ! นึก ว่าปล่อยลูกนกถูกกาเถระคะ”

“ปล่อยอะไรไว้? หล่อนออกเชิงยั้งนี้, ระพิศกล” เจ้าผู้ชายอ้อแอ้กับเพื่อน “ว่ามาเถระ; ถ้าหล่อนให้เงินไม่ได้ ก็-จะแฮ่ม, ให้ตัวหล่อนกระดั้นขี่”

“อ้ายสคว้นร!” เสียงผู้หญิงกล่าวคำสรรเสริญด้วยความแค้นเคือง และในทันทีเสียงเพียร-เพียร ก็ยังเกิดขึ้น ซึ่งนายสิบเอกหนุ่มเข้าใจว่า เจ้าหล่อนคงก้าวเข้าไปตบหน้าอ้ายหเมะนั่นเสียอย่างเต็มแค้น

“กูไม่ยอมทั้งสองอย่าง นั้นแหละ อิม! อ้ายชาติซึ่งสัตว์เกิด ทำ”

“พอที่...!” เจ้าชายซัดซัน ละใน
ทันใด เสียง ปลุก ปล้ำ ก็ดัง ขึ้น ดังดัง ในห้อง
รอกก็เกรแฮมปราศเข้าไปที่ประตู แต่เข้า
ไม่ได้ เพราะถูกลั่นดาลใน “ฟลิคส์! แ
ออกไปรับยายแก่ที่ซังไว โยนน้ำเสียบ กันจะ
นอนนั่น” เสียงเจ้าคนนั้นร้องสั่งเพื่อน

เสียงกระซุกกาลดังแก่! รอกก็ซบย
ถอยออกมาให้ห่างบานประตู พอเจ้านั้นออก
มา และ ยาน ประ คุ ถูก เหวี่ยง กลับ ถึง ไข่!
เกรแฮมก็ปราศเข้าประชิดตัวเขาปลายกายจ่อ
พุ่งเข้า พลทหาร ผั่ง เศส พลัง คำ ว่าม
เขา ๆ ว่า

“โง่เขลา! เจ้าของซันมีเสียง ญเป็นค้อง...”
เจ้านั้นซังกหยุก ซันแรกก็อ้าปากจะ
ร้อง แต่พอผิวหนังสัมผัสกับโลหิตธาตุก็ตา
เหลือกขึ้นไปอยู่บนหัวขมอม พมพมค้อย ๆ
ว่า “อังกฤษ ๆ!”

“ส่งบุญแม่มา!” รอกก็ขงการ ซึ่ง
เจ้านั้นทำตามทันที
เกรแฮมใช้ปลายกายขุน เจ้านั้นถอยหลัง
เข้าไปในห้อง ๆ หนึ่งซึ่งอยู่ใกล้ ๆ นั้น ครั้น
แล้วก็จับประตูลั่นกุญแจซึ่งในทันที เจ้านั้น
ร้องเอ็กระไรใหญ่ แต่เขาไม่ฟังเสียง ผละ
กลับไปยังห้องเดิม กระซุกจากบานประตูออก
พลางก้าวออก ๆ เข้าไปในห้อง

ซัน แรก คุ เหมือน เจ้า ชาย จะ ไม่ ร้ ลัก
ก้วยกำลังกลดกมันมาเต็มที่ แต่พอได้ ยิน
เสียงกระแอมข้างหลัง ก็ซังกกทอ ฝลระจาก
แม่สาวน้อยหันไปผู้ที่เขาเข้ามาใหม่ พลันที่
ประสพภาพ นายสิบเอ็ดองค์กฤษ เจ้านั้น ก็
ตกคลั่งคาต้าง มันร้องสยดระไวพมพำซึ่ง
ไม่เป็นภาษามนุสส์อยู่ในลำคอ ครั้นแล้ว
ก็ถอยหลังพร้อมกันกระซุกจากกายออกทันที

“เลือก เข้า มา ทำไม หา! อ้าย ชาว
เกาะ?” มันคำรามทาลดลาวเป็นประกาย
และส่ายหน้าอย่างสับสนซึ่ง

“อย่าให้มันหยามนักซังเพื่อนเอ๋ย” นักรบ
อังกฤษพูดอย่างเข้มข้ม พลางทอกลายคำ
ตรงไปยังแม่สาวน้อยชาวเสปญ ซึ่งในซัน
กำลังยืนตัวสั่นเทา ประศู ลูกนก อยู่ ริม ผนัง
ก้วย ความกลัว “กัน เข้า มา ทำไม หรือ?
นั่นเป็นข้อที่แกควรระคอบได้แล้ว แต่นั่นแะ
กันอยากจะถามแกสักข้อหนึ่งเอละ นายแก
เขาสอนให้ ลูกน้อง เป็น คน ซัก กั ขีระ โมย ลก
ชาวบ้านคงเช่นนี้เสมอหรือเพื่อน?”

เจ้าหมอนั้นต้องรอกก็ อย่าง น่าเกลียดที่
สูก ครั้นแล้วก็ยกตัวแบะไหล่ให้ ผาย เป็น
เชิงทำอยู่ในตัวว่า “ข้าไม่แคร์!”

“คำถามของเือง มัน คอยยาก” มัน
เจียนก้าน ๆ “แต่มันแหละ ยากหรือไม่

ยากมันก็ สุกแล้วแต่ข้า ท่างหาก เออ-ระ
ขอลาเมื่ง สักหน่อย เอ็ง ก็ มี ยศ เป็น ดั่ง
สียเอกแล้ว, ทำไม จึงไม่มี สัมยัค ฐิติ กะ เขา
บ้างเลย หรือมัน เป็น สัน คาน ของ พวก เอ็ง
อ้ายพวก เทวเสือก กะ โสลก คอย แอบ คุ เขา พก
ความ ลึก กัน"

พอ ขาค่า ลัง มัน ก็ ควบ โสกาค เขา ใน
ขณะ เมื่อ ประยั กษ์ ของ มัน กำลัง ผลัด ตัว ว่าง ดลา
ไป ข้าง หน้า พลง จ้วง คาย แทะ ลง ไป เติม แรง
เบิก เกรว แซม ตก ไ้ เพราะ ไม่ รู้ ทั่ว ว่า มัน จะ
ประกาศ สงคราม ใน บั รุ ช น ทัน ท่วน ดอย หลั
กลั บ ไป สอง สาม ก้าว แต่ กระนั้น ก็ ยัง ไม่ พ้น
ทาง ปลาย คาย ซึ่ง มัน แทะ มา โดล เข้า ริม
สี่ ข้าง กั้น เนื่อ ออก เป็น แผล ยาว สัน ทัก ไ้ โลหิต
ออก ชิบ ๆ ตาม ร่อง คาย เจ้านัน หิว ระเบิด ใน
การ เป็น ต่อ ของ มัน ครั้น แล้ว ก็ กระ ชาก คาย
ออก ทั้ง ด้า ใหม่ ด้วย อาการ อัน ร่า เริง

ทั้ง แด่ ไหน แด่ ไ้ มา ไม่ เคย ปรากฏ เลย
ว่า นก ร้อย อย่าง เกรว แซม เสียด เล็บ มัน ก็ เลง แต่
มา ครั้น เหลือบ ลม ไป โดน ก็ คำ ที่ คุ ช น มี
ศัก ทิ นา เพียง พลท หาร ขำ ศึก เท่านั้น โลหิต
มัน ก็ ระเบิด ความ ละ รอย ใน การ เสียด เชิง ว่าง ขึ้น
สู่ หน้า แด่ ก่า คง ตา เป็น ประกาย ด้วย
ความ ไ้ รว สมอง มัน แทะ เป็น ย้ำ ด้วย อุท
ไม่ ไ้ พอ รู้ สัก ว่า ฝ่า ย ศิ คุ ไร คุ้ม ทั้ง ทำ

ใหม่ รอค ก็ ด้ โสกาส นัน กะ โน เข้า
พัน เจ้านัน อย่าง เติม ที่ มัน บก คาย ชน วัธ อย่าง
ซา เบ้น ด้วย ความ ประมาท แต่ ด้วย ความ แรง
ของการ พ้น คาย ที่ รัย ทาน น้ำ หนัก ไม่ ไ้ ก็ ลก
ลง และ ถ้า หาก เจ้า หมอ นั้น ไม่ ซึ่ง ดอย ไป
เสีย ก่อน แล้ว ก็ น่า กลัว คาย เล่ม นั้น คง จะ
ต้อง ถึง ซึ่ง ความ ชิม เสือก รอค ก็ ไม่ รอ ให้
มัน มี เวลา ทั่ว ทั่ว ก้าว วก เข้า ไป ที่ ละ ก้าว ๆ
พลง หวค ช้าย บ้าย ขว ด้วย อาการ พิ ว ระ หาย
เจ้า คาน นั้น ตา เหลือ กลาน หน้า ชัก ขาว ด้วย
ความ ซลาค และ โทรม ไป ด้วย เห่ง ก็ ว่า
ดอย หลั ไป ที่ ละ ก้าว ๆ ซึ่ง ใน ที่ สุด ก็ ไป เข้า
ทวน อยู่ ที่ มุม ห้อง ปลาย คาย ซึ่ง รอค ก็ พุ่ง
มา แด่ ละ ที่ ๆ เล็บ เวนือ ตาม ลำ แขน ออก เป็น
ทาง ๆ โลหิต ไ้ ลก หก บ้อย ตก พัน ห้อง แดง
เลือก มือ และ ลำ แขน ของ มัน ซึ่ง แด่ ก่อน เคย
ใช้ ประโย ชน วัธ ร้อง ช้อง ชัก ไ้ เติม ที่ บั ก น
ไ้ ลก ลง คง ใช้ ไ้ ไ้ แต่ เพียง ข้อ คอก เท่านั้น
คาย ของ รอค ก็ เวียน วน กลวง เผลว วน อยู่ รอย ๆ
ศิรั ยะ เสียด หาย ไ้ หอย สัก พัน พร้อม กับ
เสียด คำ ราม ด้วย ความ หวัง ชน จะ เข้า ประสาน
กัน เสียด คาย กระ พย กัน ลาก ๆ ช่วย ประ กอบ
ภาพ ของ คุ่ คุ่อ สู้ ให้ แลดู เสียด สยง ยิ่ง ขึ้น เสียด
นั้น กระ ไ้ ไ้

"ระวัง! ๓-๒-๓ เตรียม คาย เขย!"

พอข้าก้าเคื่อน^๕ เชา^๖กัฟุงคาย^๗ ทรงไป
ขึง^๘ทรวงอก^๙เป็น^{๑๐}เชิง^{๑๑}หลอ^{๑๒}ก^{๑๓} เจ้านัน^{๑๔}คก^{๑๕}ไวย^{๑๖}
กลัย^{๑๗}คาย^{๑๘}ลง^{๑๙}มา^{๒๐}ว^{๒๑}ย^{๒๒} แค^{๒๓}กั^{๒๔}หา^{๒๕}ก^{๒๖}ตาม^{๒๗}ความ^{๒๘}
ประ^{๒๙}ส^{๓๐}ง^{๓๑}ค^{๓๒} ไม่^{๓๓} ค้า^{๓๔}ท^{๓๕}มัน^{๓๖}ย^{๓๗}ง^{๓๘}อ^{๓๙}น^{๔๐}ก^{๔๑}ใน^{๔๒}เชิง^{๔๓}พ^{๔๔}น^{๔๕}
คาย^{๔๖} ร^{๔๗}อ^{๔๘}ค^{๔๙}ค^{๕๐}ค^{๕๑}ค^{๕๒}กลัย^{๕๓}ป^{๕๔}ลาย^{๕๕}คาย^{๕๖}ซ^{๕๗}น^{๕๘}เบ^{๕๙}อ^{๖๐}ง^{๖๑}ย^{๖๒}น^{๖๓}
ค^{๖๔}ร^{๖๕}น^{๖๖}แล^{๖๗}ว^{๖๘}ค^{๖๙}ส^{๗๐}ง^{๗๑}ท^{๗๒}ษ^{๗๓}ย^{๗๔}เล^{๗๕}อ^{๗๖}ค^{๗๗}คาย^{๗๘}ค^{๗๙}า^{๘๐}ม^{๘๑}แ^{๘๒}น^{๘๓}เจ้า^{๘๔}ไป^{๘๕}ใน^{๘๖}

ที่ว่าง โลหะธาตุอินทผลัมคมแล่นเข้าไป
 ในลำคอเสียงดังกระหึ่ม! เท่านั้น หนายหลัง
 ภายหลัง ลมวิเศษไปตามขว้างเขี้ยว
 และเจ็บบกวัยปราศจากสัมผัสเสียง ครวญ คราง
 อันชวนให้เวทนาอย่างหนึ่งอย่างใด ชาคไ
 คายคำที่

นักรบยังก่อกองทัพขึ้นด้วย ความเข็ด
ขนาด ครั้นแล้วก็มีมอออกมาแห่ง ๆ ก็
ความจนแลเห็นเส้นขนเป็นแวนูน พลัง
ก็มิต้องชักดาบออกจากลำคอและเข็ดเลือด
ก็คืบคืบให้สากหมากก เมื่อเรียบร้อยแล้ว
จึงสอคาบเข้าปาก กลืนลงท้อง มาทาง
ส่วนผู้ชายสาวเสีย

“เซนยอริทา, ขอโทษที่มันทำให้หล่อน
ตกใจ” เขาว่า พลางร้องคาจยออยู่บนโยหน้า
อันงกงาม ของ เจ้าหล่อน “แต่ก็เป็นการ
สมควรมิใช่หรือ เราทั้งสอง กำลัง ทำ
สงครามกัน หล่อนก็รู้อยู่แล้ว อิงกฤษกับ
ฝรั่งเศส”

แม่สาวน้อยสั่น ๆ ยกมือขึ้นเสียดมด
ปากหน้า ครั้นแล้วก็ซ่อนนัยน์ตาอันดำกลม
และโตทึบกับขลุ่ย
“ไม่! ไม่! ต้องขอโทษที่ไต่คะ เพราะเรา
กับท่านที่เป็นมิตรกันอยู่แล้ว อา! ขอบใจ
พระเจ้า ท่านมาทันกับเวลาพอดี ไม่
เช่นนั้น...”

“ตลอดทั้งคืน” เกรแฮมสอ “ถ้า
ฉันไม่แวะมาทางนี้ และเห็นยานี้”
“ค่ะ” พวกฝรั่งเสื้อเขียวเชิญเราวอล์ก
ทาสในเรือนเบี้ย ฮา! ฮ้าย พวกขี้ฉ้อ ฮ้าย
พวกปล้นความบริสุทธิ์ของผีหญิง มันทำ
กับพวกเราเหลือเกินละค่ะ”

“แต่ฉันยังไม่อยากให้เห็นด้วย” เจ้า
 คำน พลันควงจิกตักประวตน์กลองภาพแห่ง
 เลือดของคเคอบาฟัว “พวกที่ตกคองมี ตาม
 ที่ฉันเคย พอม มาแล้ว นายทหาร ฝรั่งเศส
 เขามักจะม้อฮายก้วยก็ เออ! หล่อนรู้ไหม
 ว่า ถ้าตามลำน่านไป กว่าจะถึงขอมระยะ
 ทางเท่าไร?”

“แม่ น้ำทรง นกวาง และ ลิง มาก แต่ ถ้า
ข้าม ไป ได้ ระยะ ทาง ก็ อยู่ ใน ราว ๘ ไมล์
กว่า ๆ ค่ะ”

“พล่อนมเรือข้ามใหม่?”

“มีหรือคะ แต่เป็นเรือเล็ก ๆ ของแม่

ข้อๆ มีเพลงขวยอยู่เพหนึ่ง ถ้าคุณต้องถว
ก็เห็นจะได้” แม่สาวน้อยตอบ หลังจาก
ที่ได้ นิ่งๆ อยู่สักครู่หนึ่ง

“แต่ฉันไปทาง ยกโดยไม่ต้องข้าม ะ
ถึงไหม?” รอคิดถาม

“ก็หมายความว่า คุณละเขาชีวิตไปทั้ง
เสียเท่านั้น พวกฝรั่งเทศ, คุณไม่รู้หรือมา
จากขอรโคกเมอวานนี้ ทั้งทางต่อไปก็ไม่มี
สพานข้ามด้วย”

หล่อนหยกพักถอนหายใจ เมื่อสายคา
สพกัย นายสิบเอก ครั้นแล้วจึงกล่าว ต่อ
ไปอีกว่า

“มาเถะกะ ทิดฉันว่าให้คุณข้ามไปเอง
อย่ากลัวเลย”

ว่าแล้วเจ้าหล่อน ก็ฉีกกรวย ถึงกฤษ ออก
ไปจากห้อง

สามนาทีกว่า หล่อน รอคิดกับยีนส์มาขึ้น
ยาก็พากันลงไปยังอยู่ในเพลงขวย และแม่
สาวน้อยชาวเสปญ ก็ถือ ถังน้ำมัน ข้ามฟาก
ช่วยกันเป็นสองแรง ทั้งใด ชดะก เวลถึง
กลางลำน้ำ เขาทั้งสองก็ชักกฤษยกและเปล่ง
อุทานออกมาพร้อมกันด้วยความตกใจ

ภาพที่ประจักษ์แก่ทั้งสองรักของเขาคะ
นั้น ก็คือ เกลียวของเกรแฮม ที่ถูกขึงไว้
ในห้องพิธีประสูติออกมาได้ และกำลังลาก

ชายชาวฝรั่งเศสลงสู่กึ่งลงมาลงเบื้องล่าง มัน
เงือกจะมีศพก อินชาวลาย เล่ม เสนะ ทำ
ท่าจะวิ่งลงบน ทรวง อุกฤษ ผู้เคราะห์ร้าย
พร้อมกับอาการสับสนอย่างเหลือเกิน ด้วย
ความ เจริญใจ ในการ แก่ แก่น อัน อุยทวิ แทน
เพื่อนของมัน

“ตายแล้ว!” แม่สาว ชาว เสปญ ร้อง
เสียงหลง และทันใดนั้น ไม่ถนัดถใจก็หลุด
จากมือมหายไปในกระแสน้ำ อัน เชื้อว ควัก
“ว้าย! คุณพ่อ!—”

เห็นชุกชากใจ ร้ายไถ ยืนเสียง ของเจ้า
หล่อน จึงหันมาข้มเขย ครั้นแล้วก็ร้องมีด
มฤตยูเล่มนั้นลงไปต่อหน้า เจ้าหล่อนชวน
กายเชลลงข้าง ๆ เกรแฮม ด้วย ความ เลี้ยว
สยอ เมื่อปรากฏผลเช่นนั้น, เจ้ามนุญ
อันทพล ก็ยัง มีด และ รวกร กระทำของมัน
บคใจ นั้นเอง เกรแฮม ก็กระชากขึ้น ออก จาก
ช่องด้วยอาการอันเร็วว่อง ครั้นแล้วกระสุน
สองนัดก็วิ่งออกจากลำกล้องในเวลาติดๆ กัน
ซึ่งเมื่อควานางลง ภาพบนฝั่ง ที่ปรากฏก็
เปลี่ยนฉาก เจ้าพี่ชุกชากเจอนทั้งมีดหลุด
จากมือ ข้าแชนออกอุ้มอากาศ พลังล้ม
ชวลงไปยังข้างหน้าข้าง ๆ ชายชาว

“เสร็จเรื่อง” เกรแฮมพกดกลังกับอัน
ลงของ ครั้นแล้ว ถิ่นแชนให้เจ้าหล่อน

เกาะ “พระบนสวรรค์ทรงทราบก็ว่ามันสมควรจะอยู่บนสวรรค์หรือนรก”

สาวน้อยไม่คอย ช้อนคาถาของบน
สหพันธ์นายสิบเอกด้วยความชอบคุณ คาถา
คาถาพัน และโลหิตอันระอุอันวิ่งขึ้นสู่ใบ
หน้าแฉกรวเรอ นายสิบเอก ทาง แชนโฮย
เจ้าหล่อนเข้ามาใกล้ โนมิคุระลงท่าทำ
พระรนาสิก แต่ ทันใดนั้น เขา ทั้ง สอง ก็
สักร์ เขือก และ ถลา ไป ข้าง หน้า พร้อม กัน
ปรีดีการันถึงล้นสยัคคองพิพพัย แพน้อย
ยกกันได้ฉกรระแสรน้ำพควนเข้าเอยฝั่ง และ
ปรีดีมีความยินดี ก็ระไค้ ประลอง ฝัเท้าของ
มันต่อไป

แถวสามสี่ห้าและท่ามุกกัน สด
 สามขะ โอโยโยในลำ คอด้วย ความ เสียหาย
 ครั้นแล้ว ก็ ทัก โง่ ขุน สี่ ขึ้น ยก พร้อม กับ
 แม่สาวน้อย

ที่คืบ^๕ของตัว^๖กัน^๗เป็น^๘คร^๙ใหญ่^{๑๐}ด้วย^{๑๑}ความ^{๑๒}
ประ^{๑๓}หม่า^{๑๔} และ^{๑๕}เนื่อง^{๑๖}ด้วย^{๑๗}ยั^{๑๘}หา^{๑๙}ซอ^{๒๐}หระ^{๒๑}พุด^{๒๒}
ไม่^{๒๓}ให้^{๒๔} เกร^{๒๕}แถม^{๒๖}จึง^{๒๗}แส^{๒๘}รง^{๒๙}ทำ^{๓๐}เป็น^{๓๑}คร^{๓๒}ว^{๓๓}ว^{๓๔}า^{๓๕}เขา^{๓๖}
ฮาน^{๓๗}และ^{๓๘}ยัง^{๓๙}เหิน^{๔๐} คร^{๔๑}น^{๔๒}แล้ว^{๔๓} ก็^{๔๔}ทำ^{๔๕}ท่า^{๔๖}ระ^{๔๗}ชน^{๔๘}
แต่^{๔๙}กัน^{๕๐}ไท^{๕๑}ยัง^{๕๒}เกิด^{๕๓}ความ^{๕๔}กล^{๕๕}า^{๕๖}น^{๕๗}

“เซนยอริ-คา” เขาหันมาพูดเสียง
 ลั่น ๆ เป็นเชิงขึงคับ “ถ้าหล่อนยินดี ไปร
 ขอกชื่อแก่ฉัน ดิษเฮกรอคคิ เกรแฮม กอง

เฮน-ซี-โฮ ค่ายกเวตถึงตัน”

“บิน-มา-เถอ-วิ-ตา-คะ” สาวน้อย
ตอบด้วยความประหลาด

รอคักสาธยายข้อเป็นควนอย ในลำคอราว
 กับพระสวทมนต์ พลังก้าวเหยียบยโส
 ขึ้นไปนั่งอยู่บนอาสน์ เข็ดหมวกอาลา ครั้น
 แล้วก็ลงเสปอร์ควยปรีณผ่นพ้งไป ตาม ทาง
 โดยมีเหล่าขวมากโขงหลัง ซึ่งทั้งจะเป็น
 กว้ยเทศน์โก รอคัก เอง ก็เหลือความ
 สามารถที่จะบอกอีก

“หล่อนสวยๆ” เขาพึมพำไปตามทาง
ขณะที่ปรนสน้ำค้างหยอหยอกเต็มท

“ส่วนเรา —” นิกคางค์ไค เพียงแค่นึก
ความรำพึงของนักบริหารหนุ่ม ก็ พลัน หุบก ซงัก
อะไร อันหนึ่ง เข้า สติภัยสาท แห่ง ความรู้สึก
ของเขาให้สำนึกว่า เขาต้องเลิก — เลิก —
ลืมความผิดกษณียา ๆ นั้นเสีย และยอมจำนน
ต่อ ชัก คัก เพ็ค อัน ตรง ยาม อย่าง เกิด ขาด
ครวญใด ที่ตนยังสรวมเครื่องแบบ ของ พระ ผู้
เป็นเจ้า และ รัย ภาวะกิก ซึ่ง พรหม แล้ว ด้วย
ความเชื่อมั่นจากอภิมหาพลังเรืองนาม.

๗. ด.ท. บ้างเข้าสู่เขตตัวตึกที่กาล ๓
กาล ๓ ขง เคยสว่างไสว ก็กลายกลืน เป็นมิด
ขมกมัว และทิ้งอณิลยตึกแลกระแกระระ

ไปช่วยฝูงเมฆน้อยใหญ่ ช้อนสลักรักกัน
 ประการจากอันไทรมไปด้วยน้ำหมัก คลอด
 ทางที่ รอคัก เกรแฮม ผ่านไป ปราศจากแว้ว
 หรือโลมหนานักรบของชาวรัสเซีย จิตใจ
 ชักเบิกบาน และ นึกล้าพอง ในการปราศถาอัน
 ครอบงำแต่ในทันใด ขณะที่กำลังคิดคนอง
 อยู่ ภาพแห่งกองทหารม้ากลุ่มหนึ่งก็
 ปราศจาก ณะของหน้า ซึ่งพุ่งสำเนียงเอา
 ความภาษาที่พูด เกรแฮมก็ประจักษ์ทันทีว่า
 พวกเหล่านั้นไม่ใช่เพื่อน เป็นการสายเสีย
 แล้วที่จะหลีกเลย ภัยด้วยพวกเหล่านั้นก็
 เห็นเขาแล้วเหมือนกัน แต่ รอคัก เกรแฮม
 ก็ไม่ปรารถนาจะหนี เพราะใด ที่ตกลงใจไว้
 อย่างแน่นอนแล้วว่า จะสู้ตายและจะไม่ยอม
 ให้ทหารฝรั่งเศสเห็นทางมาเมื่อคราวหัวหลัง
 เป็นอันขาด

“นั่นใคร?” เสียงร้องถามขณะเมื่อ
 เกรแฮม ชูกายควมมำเข้าไปใกล้
 “อั้งแกตส์!” เขาตอบด้วยเสียงอัน
 ดัง และในพริบตาเดียวพวกทหารม้าเหล่านั้น
 นั้น ก็ครุกกันเข้าล้อมเขาเป็นอลหม่าน
 “เพื่อนเอ๋ย” นายสิบเอกพูดอย่างเลื่อ
 เย็น “กันคิดว่าพวกแกออกจะซื่อซัดเกิน
 ไปเสียแล้ว อ้อ, พวกแกเคยจับเชลยศึก
 โดยวิธีมุงกันเป็นกลุ่ม ๆ ด้วยความตาขาว

อย่างนั้นหรือ?”
 ทหารเหล่านั้น มีมรรยาทที่ รู้ลึกถ้อย
 ในคำพูดของเกรแฮม จึงพากันถอยห่างออก
 ไป พอสมควร ครั้นแล้ว ก็มีนายทหาร รุ่ง
 หนึ่งคน ชักม้าแหวกทางลุดนึ่ง ครึ่งมา
 ข้างหน้า “ทนายจริงเพื่อน” ผู้ที่เข้ามาใหม่พูด
 “กันคิดว่าในกองทัพของเวลลิงตันก็ยังมีแก
 คนเดียวเท่านั้น แกใช้ใหม่ที่พบบอกกันเมื่อ
 วนนี้ในคัมโบ?”

“ถูกแล้ว มัน คือกัน รอคัก เกรแฮม
 สิบเอกแห่งกอง เชน-ซี-โด นั้นแกหรือ
 เลอคองต์?”

“แกหัวซื่อเกินเกินมาก” คองต์ คอยาฟร์
 กล่าวพลางหัวเราะอย่างร่าเริง “ขอบใจ
 แต่ขอให้ไว้วางใจ คราวนี้นักคงไม่ปล่อยให้
 แกไปเผชิญภัยกับพอย หรือ พยกับเวลลิงตัน
 อีกถึงก่อนละนะ เซอร์เยียนท์”

“แต่, คองต์” เกรแฮมท้วง “แกก็
 คงจำได้ก็ไม่ใช่หรือว่า กันมีอำนาจมาก
 จะยังปล่อยให้แกปล่อยกันไว้ แต่นั่นและ ถ้า
 พวกฝรั่งเศสของแกไม่นิยม กาว คอส์กันตัว
 ต่อตัว กันก็ทนใจ”

“แกพูดราว กับ แก มี ภัย คน เกียว”
 ยาฟร์ว่า “มา! กันจะแสดงให้แกเห็นว่า

เรา, ฝรั่งเศส, ก็นิยมความยุติธรรมเช่นเดียวกับพวกแกเหมือนกัน แก่ พร้อมแล้วหรือ ?”

“พร้อมแล้ว” เกรแฮมตอบ

“หลัก! อ้ายน้องแล้ว ออกห่างๆ หน่อย” ท่านเคนต์ ขี่ม้าลากออกไป

ในทันที ก็ชักกายออก ควบม้าตรงเข้าพันคอกับนายสิบเอกซึ่งถนัดอย่างทรหด ซึ่งฉีกในตอนนี้ จะบังเกิดผู้บรรยายภาพให้เป็นไปในทางวินัยแล้วก็จะจะได้ความว่า

สองหาญสองหนท้าว เหมหาญ

สองจรดสองกายผลาน เด็กเล็ก

สองจิตสองท่างราว รอนชัพ กันแล

สองมุ่งสองหมายก็ เกียรติไว้ในสนาม การต่อสู้จึงชัยในเชิงกายบ่นหลังม้า

ทำเนิน ต่อไป ด้วยอาการอันรุนแรง ยิ่งขึ้นทุก

ขณะ ต่างผลัดกันเป็นฝ่ายรุกและรับระวิ้งกันทันที เป็นการยากอย่างยิ่งที่จะกล่าวถึง

ขาดลงไปให้แน่แนได้ว่า การปะทะจะตก

อยู่แก่ใคร ? เพราะเคนต์และเซอร์เยนที่

ต่าง ก็ ชุ่ม วิหคาย ซึ่ง กัน และ กัน ก็เสียแล้ว

ตั้งแต่ครั้งประลองฝีมือกันที่คัมโป พวก

กำลังกัน เคนต์ ออกจะเป็นต่อ เพราะคำที่

เซอร์เยนที่ถนัดคือโรยมาแต่ทางไกล แทบ

ทุกครั้งที่ เคนต์ พันทกลงไป ฝ่ายเซอร์

เยนที่ เป็นต้องถอยจนต้องวิ่งถึงเหินเป็นคัน ขณะนี้พวกลูกน้องเคนต์ต่างก็ยืนมาในเงียบ

สงบจิตใจขึ้น และ ถาวรายุทธ์ทุกลมหายใจ

เข้าออกที่จะให้ฝ่ายของตัวชนะ และ ครึ่งใจ

ที่มาของ เซอร์เยนที่เกรแฮม ถอยไป พวก

เหล่านั้นก็ทำท่าโล่งอก และ หายใจกันอีกขาด

ส่วนเกรแฮมแล้ว แน่หน เขาต้องรู้สึกคัน

ไค้ๆ ที่เขี้ยวว่า จะควรทำอย่างไรของหน้า

จริงที่เขี้ยว เขาคงไม่ยอมให้ข้าศึกเห็นหลัง

เป็นแน่ แต่ก็จะทำอย่างไรได้ ไม่ได้ไม่ทำ

เช่นนั้น เขาเอา! เขาก็วิ่งลงคาน ลงมือผู้

เวียงนาม ผู้ซื้อแล้วในความสามารถของเขา

จะมีต้องหลงมคอพยง ขาวจากเขา ละหรือ ?

ไม่ได้ เป็นไปไม่ได้ เขาต้องหนี แต่

ทันใดนั้น ก็รำลึกได้ว่า นั่นเป็นความผิด

ที่นำลดาบที่สก

ด้วยเหตุที่เคนต์ และ พาหนะของกันหัก

โหม เขากำลังเข้าท่ามเท แต่ในคันมือ นั้นเอง

เมื่อการต่อสู้ เป็นไป อย่างทรหดคอกตน อยู่สัก

ครู่หนึ่ง และ ทั้งสองฝ่ายต่างก็ได้รับผลกันพอ

สมนาสมเนื้อ คือปลายดาบเฉียดหน้าและ

แขนออกคนละ แผล แผลแล้ว กำลังฝ่าย

เคนต์ก็ถลกลงเป็นลำดับๆ กอปรด้วยพิษยา

แผลและความไม่สำเร็วมามากขึ้น เคนต์

ก็ชักหัวเสีย และ พันท้ายขึ้น จนล้ม ระวิ้ง

พาหนะของตัว เลี้ยงหยาใจหอยสัถอันจาก
 คูยาจเก็บ และเลี้ยงคาบซึ่งกระหนกกันลาค ๆ
 พร้อม กับ เลี้ยงคำรณรัง ของม้า ช่วยให้
 ทหารผู้ ซึ่ง แลก อยู่กัน ตกคลังพริ้งพริ้วใน
 ภาร ไม่ลิ้น สลวพ ของนาย ตน และชื่อน
 เกรแฮมเป็นฝ่ายรัก แต่ถึงแม้ว่า เคนค จะ
 ถอยก็ยังมิเชิง ก็ยังปรากฏว่าพอปืนสลล
 เข้าไปเกินเขตต์ เคนคก็พุ่งกายสวนเข้า
 มาอย่างสกแซน ซึ่งดาเซอรเขียนที่ไม้หลย
 และซึ่งปักเสียแล้ว ก็นำกลัวว่าชวสานกาล
 แห่ง เพลง ภาย จะ ค้อง สิ้นสุด ลง กลาง คณ
 เคนคถอยไปได้สักครู่หนึ่ง ก็หยุดและตั้งรับ
 ซึ่งทันใด เกรแฮมก็พุ่งกายสวนเข้าไปตรง
 ทรวงอก เคนคชักยิงเหินชกมาชนบ่ง
 บัดโน้นเอง ศีรษะของตัวโคเวระหิ้วยัน
 ถูกลูกดาบแทงตักกระ มานาสังสารตัวนั้น
 ร้องคำรณชนก้วยความเจ็บปวด ครั้นแล้วก็
 แผ่น โสน โสนไปข้างหน้า เคนคยักดาบขึ้น
 พันเชอร์เขียนที่เต็มแรงเถิด แต่ฉันทจ!
 พาหนะ ของ เคนค เหยียบ ก้อนอิฐ ผิดพลาด
 เท้าถลไป ข้างหน้า เคนค สลวเกือบตก
 และเมื่อทรงตัวขึ้นก็รู้ตัวว่าหน้าอกของตนรค
 กีบปลายดาบของเชอร์เขียนทพอก ก็
 พลันที่รอกก็เกรแฮมมารวมปลายดาบของ
 คนลงบนทรวงอกของเคนค ภาพแห่งกร

ประลองยุทธ กันที่วัน ถึง โคแกลงใน คัมโยก็
 อุตซันแก่ดวงจิตต์ และความเป็นผู้มีน้ำใจ
 ก็ของเคนคก็ก้องอยู่ในโศตรบระสาท อะไร
 อันหนึ่งสีกให้ เกรแฮม เป็น ผู้คนจากความ
 โศคร้าย เขาขับปลายดาบเขนไปทางหนึ่ง
 ครั้นแล้ว ก็ เขากำยหน้ายักหน้า เคนค เข้
 เบื้องใหญ่ ขาฟร์ กระเด็น ลงจาก หลังม้า
 และในทันใด เขาก็กระตม โกลนมาหือเหยียด
 พอกจากพื้นนี้ไปอย่างรวดเร็ว
 “บรวา! โอ แอนเนม! เอชีพ!”
 เสียงร้องได้ดังมาอย่างเอะอะ ในเมื่อเกร
 แฮมออกห่างไปได้สักหน่อย ซึ่งดะกโน้น
 เอง ทหารผู้หนึ่งก็ยกขึ้นขึ้นประตักสน์โกยิง
 กระสุนแล้วออกจากการชอกคังยัง และก้วย
 ความแม่นยำ กระสุนจึงทะลุมอยู่ในหัวไหล่
 เชอร์เขียนที่ผู้สามารถกระเด็นตกจากหลังม้า
 ภาย หลุด จากมือ กลิ้งไป พร้อม กับ ตัว บน
 สายถนน ออกไปไกล ๆ
 “อึมน!” พวกล่าล่านั้นคำราม พลัง
 กระโถก ลงจากหลังม้า วิ่ง เข้าไป กลุ้มรุมกัน
 เป็นหมู่ใหญ่
 “อย่าทำอันคราย” เสียงร้องดังมาข้าง
 หลัง และ ดะกโน้น ภาพ อันขมุกขมอม
 เอะ กรัง ไป ด้วยโลหิต ของ เลือดของเค
 ขาฟร์ ก็ไสลเข้ามาในวง ผ่านเคนคที่ยก

ขึ้นดู อยู่สักครู่หนึ่ง จึงเกินไป ทียบกาย ของ
เกรแฮม ซึ่งตกอยู่ใกล้ ๆ นั้น มาส่งให้กับ
เซอร์เยนที่ผู้ซัดักขงณขณกำลังลุกขึ้นนั่ง
มิกตัวเร็ว ๆ ด้วยความเข้ยปลุก พลางกล่าว
ว่า “ขอให้กัน มีโอกาส เป็นสหายกับเพื่อน
อีก สักครั้งหนึ่งเถิด เซอร์เยนที่, ในนาม
แห่งกัน เลอคองต์เคอยาฟร์ ขอชื่นชวยเลม
นี้ - ภายซึ่งเคยเป็นของเพื่อน และเคยจะยก
ออกกันเมื่อแต่กัน - ให้เพื่อนด้วยความจริงใจ,
เต็มใจ ฮ้า ! รับไว้เถิด เพื่อน กันไม่
ต้องการแกแล้ว ไปเถะ และขอให้ไ้เป็น
นายทหารมาเยี่ยมกัน ในคราวหน้า ขวาว !
พวกเหล่านั้นอ้อมเซอร์เยนที่ขึ้นมาทักเฮย”

เหล่าทหารในความซังกัษของ เลอคองต์
เคอยาฟร์ มองกันด้วยควมพิศวง ครั้น
แล้วก็พากันอ้อมรอกคัเกรแฮมขึ้นหลังม้าตาม
ปลายลัด

“ไปเถะเพื่อน และขอให้กลับมามีหน้า
กันอีกว่า” แคนต์ ร้องสั่ง ขณะเมื่อรอกคั
ยกมือขึ้น แะ กระบังหมวก และ พยายามจะ
‘วาคี - สวัสดี’ ด้วย อาการ อันแสนเชื่อง
ครั้นแล้วตัวเอง ก็ขึ้นม้าม้าคุมสมรรถพรคพวก
ด้วยหายลับไปในท่ามกลางความมืด

นายสิบเอก รอกคั เกรแฮม ทนทุกข

เวทนากาจากบาดแผลที่ไ้รับ พร้อม ด้วย ความ
หิวโหยโรยแรง อย่างสาหัส มาตลอดทาง บน
หลังปืนสัสหายุร่วมชีพ ประมาณเวลา
สักชั่วโมงเศษ ๆ จึงขึ้นดู เข้าใน เขตคัซม
เวลลิงตัน และณที่นั้น ขรรคาสหายผู้ร่วม
ชาติของเขาทั้งหลาย กำลังมั่วสุมชุมนุมกัน
อยู่แออัด ย่างก้าวร่าทำเพลงการละเล่น
เต้นรำ ความประสาธันการในยามพัก สงบคัก
มาทว่า เกรแฮมระ ต้อง ขาดเจ็บ อย่าง สาหัส
แต่ความรู้สึกทั้งมวล ดูเหมือนจะสีกให้เขา
รู้สึก ว่า พวก เหล่านั้น ดูช่าง เป็น สุข สำนวน
เลียนกระไร

“ไ้ควนั้น ?” เสียงนายทหารผู้ซึ่งยืนมา
ยักยวความ กัน อยู่ เป็นกลุ่ม ๆ หน้า บัอม
ร้องถาม

“เซอร์เยนที่ รอกคั เกรแฮม มาจาก
ขานูอนัน” เขาตอบเสียงกระเส่า ๆ

“ขานูอนัน !” พวกเหล่านั้นร้อง และ
ในทันใดก็ควมำเข้ามามุงล้อมรอกคัแน่น

“จามา มีเรื่องอะไรย่าง ?” นายทหาร
เสียงห้าว ๆ ผู้หนึ่งถาม

รอกคั เกรแฮม เงยหน้าขึ้นดู และตอบกั
ไ้ นั้น จึงรู้สึกตัวว่าตนอยู่เฉพาะหน้ากับ
แห่งเวลลิงตัน รวมทั้งผู้ที่มีสัญญาว่า “เกราะ
อังกฤ”

“ที่ขาญอนันต์เรือสินค้าเข้าเทียบท่า และ
อยู่ในความอารักขา ของพวกเราแล้ว พระเจ้า
ข้า” เกรแฮมทูลตอบด้วยสำเนียงอันซัดเจิน
กึ่งวาล “แต่ ฟอย, จอมพลฝรั่งเศสคุม
ทหารอยู่ที่นั่นประมาณสองหมื่น, นะ ไปเลียน
ส่งทหารมาจาก ขอร์โคก เพื่อเป็นกองหนุน
ของ ชาร์ลส์ อิกหมื่นหนึ่ง และทางค่อจาก
นี้ไป ก็ ราช เติมไป ด้วยกองทหาร ของข้าศึก
ตลอดจน คัมโบ พระเจ้าข้า”

“เจ้ารู้ได้อย่างไร?” คยกรับสั่งถาม
พลางพระเนตรกวาดชนด้วยความทง “จำนวน
คนเท่าไร?”

“ข้าออกเฝ้าพระเจ้าข้า” เกรแฮมทูล
หน้าขาวซีดขึ้นด้วยความเจ็บปวดจากพิษยา
แผล “ทหารม้าห้าร้อย ทหารราบสอง พัน
และ... วิม...”

ทูลตอบยังมีขาดคำ นักรบหนุ่ม ก็ชวน
กายเขตกลงจากหลังม้า คยกรับตรงเข้าไป
ประคองและรับสั่งให้นายแพทย์ซึ่งโดยเสด็จ
พระองค์เข้าตรวจอาการในที่นี้

“อาการหนักพระเจ้าข้า” นายแพทย์
ทูลตอบภายหลังที่ไต่ตรวจอาการจนทงแก่
แล้ว “เซอร์เยียนน์ อีกโรยในเรื่องอาการ
มากจึงทำให้อาการหนักยิ่งขึ้น ถูกกระสุน
ปืนหนึ่งนัดที่สยักไหล่ขวา และนอนก้นถ่วง

แล้ว แต่ เป็น แผล รอย คาบ ฉกรรจ์ ๆ ที่นั่น
และพระเจ้า”

คยกรับสั่งเข้าไปใกล้ พระหัตถ์ซ้อนหน้า
นายสิบเอกขึ้น พลางร้องพระเนตรคึก ครั้น
แล้วก็รับสั่งแก่นายพันเอกผู้หนึ่ง ซึ่งอยู่เคียง
พระองค์ ด้วยพระสุรเสียง อันหนักแน่น แสดง
ความพอพระทัยว่า

“หน้าที่มานี้ก็เอาการอยู่แฮะ! อ้ายหมอน
นี้ ใช้ได้ ๆ เกอเนล, แก่ มีคนใช้กี่ ๆ
อย่างนี้ มาก หรือ? ขอถนเถอะ เจ้าเซอร์
เยียนน์ เอ้า, ก็นะให้มันเป็นนายร้อยด้วย
ก็ได้อะ ไง, ท่านจอมพล?”

ทรงหัน พระพักตร์ มา ทง นายทหาร สูง
อายุผู้หนึ่งซึ่งทรงเรียกว่าจอมพล “กั้นคึก
ว่าน ชี้ เป็น ข้าแทน ที่ให้ มัน น้อย ไป เสีย อีก
นะนะ, ท่าน จอมพล, เจ้าร้อยตัว คนใหม่
ของเราเน สม่ควรหรือยัง สม่ควรเรียกมัน

ว่า ทหารหาญ หรือยัง?” ทรง
เน้นพระสุรเสียง

ท่านจอมพลผู้สูง อายุ ยกมือ ขึ้น แตะ
กะบังหมวก พลางเหลือบสายตา ข้าเลื่องค
หน้านักรบหนุ่มออกครึ่งหนึ่ง เพื่อให้เห็นทแน
แก่ใจ ครั้นแล้วก็ทูลตอบด้วยนาเสียงอัน
ซัดเจินหนักแน่นว่า

“สมควรพระเจ้าข้า”

พระธาตุขี้เหล็ก กษัตริย์นเรนทร์

๕๗

๑. สามพระยา

ถ้าให้ละความจำเริญอย่างแปลกปลาก
ซึ่งท่านศาสตราจารย์กอกศักดิ์ แห่ง มหาวิทยาลัย
ลัยศรีว่ากแผนกวิชาฟิสิก เป็นผู้ที่มีความหวัง
ใจอย่างแน่วแน่ ในการที่จะยิงวัตถุสตันฐาน
คล้ายลูกขี้ (Projectile Rocket) หากพิภพ
เราไป ยังโลก พระจันทร์ ซึ่ง ท่าน ศาสตราจารย์
คานวนแล้วว่าวัตถุนั้นจะกินเวลาที่แล่นพุ่งไป
ในอากาศเพียง ๒ วินาทีก็เริ่ม กระทำการ
ทดลองว่าวัตถุต่างเคลื่อนเมฆาบนนั้น ขณะ
บอกถึงลูกละวอร์ ในกรุงวอชิงตันซึ่งเป็นคัก

ที่สูงที่สุดในโลก และนอกจากนั้นท่านไปรเฟค
เซอร์ บัง ไค บอกร เซียว เหล่า ศาสตราจารย์ทั้ง
หลายในโลก มาประชุมเพื่อเป็นสักขีพยาน
ในการทดลองครั้งนี้ด้วยโดยใช้กล้องส่องทาง
ไกล (เทเลสโคป) อย่างใหม่ซึ่งอาจะ
ส่องทะลุจากแนววิถี ของ อากาศ อันว่างเปล่า
ซึ่ง ห่าง จากโลก เรา ประมาณ ๕๐๐ ไมล์ ไค
และกล้องนี้ สามารถที่จะคอยส่องตามวัตถุ
ปลากนั้น ทำการเคลื่อนไหวไปไค คัดลอกกาล
ควายเท่านั้นถึงโลกพระจันทร์นั้น มนุษย์เรา

คงจะได้ด้วยความเห็นกันน้อยไม่ !

และ เมื่อ เร็ว ๆ นี้เอง หนังสือพิมพ์ นิวยอร์กซีเรลได้กล่าวเช่นเชิงออกความเห็น ว่า — “ท่านศาสตราจารย์กอกทาค” ผู้ซึ่งเป็น นักปราชญ์คนแรกที่จะทำการทดลองส่งยานัตถ์ ไปยังโลกพระจันทร์ ซึ่งมีมหาชนทั่วโลกพากัน เข้าใจว่า บนโลกพระจันทร์ นั้น ไม่มีสิ่งที่มีชีวิตอยู่เลยครั้งนั้นนั้น โลกเรา คงจะเห็นเด่นในชั่วอนแปดพิศการ ซึ่ง มนุษย์ โลก เรา นี้ ยังมีเคยได้ ยืนได้ ฟังเลย นอก จาก ท่าน ศาสตราจารย์กอกทาค ถ้า แผลงการทดลองของท่านครั้งนี้ ถึง ซึ่ง ความสำเร็จ !”

ก่อนหน้าที่ท่านศาสตราจารย์ กอกทาค จะ ได้ประกาศกำหนดวัน และเวลาที่ท่านจะเริ่ม ลงมือ “ยิง” วัตถุซึ่งหุ้มด้วยโลหะธาตุ อย่างนี้นั้น ท่านได้ รับผิดชอบแล้ว มาแล้ว จาก ห้องทดลอง วิทยาศาสตร์ (แลบอ แรทอรี) ซึ่ง รัฐบาลสหพันธรัฐอเมริกา ได้สร้างขึ้นสำหรับท่าน เพราะรัฐบาลเชื่อถือในความสามารถ และหวังในผลสำเร็จ คราวนี้จากท่านด้วย ซึ่งมีชื่อว่า “ฐานที่ ทำการทดลองวิทยาศาสตร์ แห่งอเมริกัน แอสโซซิเอชันสำหรับศาสตราจารย์กอกทาค” ซึ่งท่านได้ เริ่มลงมือ ทำการทดลองมาตั้งแต่

ต้นพ.ศ. ๒๕๐๓ !

ถ้าแผลงปรากฏว่า วัตถุซึ่งมีส่วนยาว เพียง ๕ ฟุต ที่ท่านจะโคจรส่งมันไปนั้น ได้ ไปตกลงยังพื้นโลกพระจันทร์ โดยสวัสดิภาพ แล้ว คงเชื่อเสียเถิดว่าการกระทำครั้งที่ ๒ ของท่านที่จะส่งยานัตถ์ไปอีกนั้น จะต้องเป็น งานคราวที่ใหญ่โตที่สุดในโลก !

กล่าวคือท่าน จะสร้างวัตถุชนิดเดียวกัน นั้นอีก และจะทำให้ ใหญ่ขึ้นตามความต้อง การ ที่ จะ พอ มนุษย์ ผู้โดยสาร โคจรคน และผู้ที่จะสมัคไปนั้น จะต้องเป็นผู้ที่มีความ รู้ในวิทยาศาสตร์เป็นอย่างดีทั้ง ๔ คน ! แต่ ยังมีข้อสงสัยอีกข้อหนึ่ง ซึ่งท่านศาสตราจารย์ ยัง มิกล้า รับรองไว้ว่า ผู้ที่ จะ ไป สู่ยังโลก พระจันทร์นั้น จะมีหวัง ที่จะกลับมายังโลกเรา ได้ อีกหรือไม่ !

และท่านยังได้กล่าวว่า ผู้ที่จะไปนั้นไม่ ต้อง หรือ ควรที่จะมีความหวาดกลัวต่อภัย อันตรายอันจะบังเกิดขึ้น ในระหว่าง ที่ ยัง อยู่ใน “ลูกปืน” ซึ่งกำลังแล่นไปนั้นเลย เพราะท่านได้เตรียมการป้องกันไว้พร้อมสรรพ แล้ว และคงกันข้าม, ท่านกลับรับรอง ไว้ว่า ในขณะที่อยู่ในวัตถุนั้น ผู้ที่จะไปจะต้องได้ ได้รับความ สบาย และ สดวกทุก ๆ อย่าง เหมือนกับกำลังนั่งอยู่ในห้องเคบิน

ในเรือ ซึ่ง กำลังแล่น ผ่านมหาสมุทรอยู่นั้น !
และ ท่าน ได้ กล่าว ต่อ ไป ว่า เมื่อ วัตถุ
ปลากินได้ ไปกระทบกับพื้นโลกพระจันทร์แล้ว
มันก็จะระเบิดแตกออกทันที แต่ผู้โดยสาร
ทั้ง ๔ คน จะไม่ต้องได้ วิทยานิพนธ์เนื่องจาก
การระเบิด แห่ง ยานที่ ปลากินเขาทั้ง ๔ ได้
เหาะมานะเลย และทั้งนั้นเหล่าท่านศาสตราจารย์
ผู้กล้าหาญ ทั้ง ๔ คน ก็ จะหลุดออกไป
ยี่สิบ โลกพระจันทร์ทันที ! และเหตุการณ์
อันไม่มีใครกล้าพยากรณ์ได้นั้น จะพบบ่อยเกิด
ขึ้นแก่เขาอย่างไหน ก็ต้องตกอยู่ในความ
วิงวอนของมนุษย์ โลกทั้งสี่นั่นเอง.

ความเห็นซึ่งไม่ตรงกับท่านศาสตราจารย์
นั้นปรากฏว่ามีเพียง ๓ ส่วน ๓ ของความ
เห็น ของ ท่าน บรรดา ศาสตราจารย์ ทั้งหมดใน
ประเทศอเมริกา เช่นมีบางท่านแย้งว่า “ท่าน
ผู้ทรงไว้ซึ่งความเป็นอยู่ทั้งหลายในพิภพนี้
ทราบอยู่แล้วมิใช่หรือ ว่า ถ้า ท่าน ขว้างลูก
บอล หรือ วัตถุอะไร ก็ ที่ ขึ้นไป ยัง นอก พิภพ
(หมายความว่า ขว้างขึ้นไปนอกอากาศ) แล้ว
ลูกบอลหรือวัตถุนั้น ก็ จะกลิ้งตกลงมายังพื้น
โลกของเราอีก ! — การ ที่ จะกระทำครั้งนั้น
ข้าพเจ้า เห็นว่า มันจะเป็นไป ด้วยความหวังหรือ
ความเข้าใจ ของ ท่าน ศาสตราจารย์ ก็อดที่จะ
ไม่ได้เป็นอันขาด ! เพราะตาม ที่ ท่านทั้ง

หลายเข้าใจหรือทราบแล้วว่า อำนาจ แห่ง
ความดึงดูด (แรงฟิสิกส์) แห่งโลกเรานั้น
จะไม่ยอมให้วัตถุชนิดใดทั้งหมด แล่นผ่าน
เส้นศูนย์กลาง (อีควเอเตอร์) ของโลกไป
ได้เลย ชั้นแรกมันจะปล่อยให้วัตถุนั้นลอย
ขึ้นไปก่อน ในขณะที่ยังคงดึงดูดและเบี่ยง
ล้าลงยังมีน้อยอยู่ แต่ครั้งนั้นขึ้นไปในที่สูงๆ
แล้วซึ่งเป็นที่ ๆ มีความดึงดูดมากขึ้น และ
ดังนั้นกำลังของมันก็มากขึ้นเป็นลำดับ มาก
พอที่จะบังคับให้ วัตถุนั้น หายก ทำการแล่นต่อ
ไปไม่ได้ทันที ครั้นแล้ว ก็ ยังบังคับให้ วัตถุนั้น
ตกลงมายังพื้นโลกอีกเป็นความประสงค์ !”

แต่ยังไม่เคยมีมนุษย์คนใดที่สามารถจะ
ยิงขึ้นสูง หรือผ่านกระแสนแห่งความดึงดูด
ของโลกเราไปได้เลย. ก็เพราะเหตุว่ายังมี
ไม่มียานพาหนะคนใด ที่ สามารถจะ บังคับให้
วัตถุซึ่งถูกส่งด้วยกระแสนไฟฟ้า แล่นไปได้
เร็วและไกลพอที่จะหลีกเลี่ยงอำนาจนี้ไปได้.
ท่านศาสตราจารย์ ผู้ นี้ มีความตั้งใจอย่าง
แน่วแน่ ว่า วัตถุซึ่งท่านจะได้ปล่อยมันขึ้นไปนั้น
จะสามารถที่จะหลีกเลี่ยง ความดึงดูดของ
อากาศได้ ซึ่งการที่จะทำเช่นนั้นแล้ว
ว่า ลูกปืนของท่าน จะทำการแล่นหนีความ
ดึงดูดซึ่งท่านกล่าวว่า มีระยะอย่างสูงจาก
พื้นโลกเราขึ้นไปเพียง ๑๐๐ ไมล์เท่านั้น ไป

ไว้ โดยความสวัสดิคิมา และ ต่อจากนั้น
ไป ท่านจะใช้เครื่องกลไกพิเศษในลูกขี้น
นั้นบังคับให้ทำการเดินไปโดยตรง ทรายเท่า
จนถึง โลกพระจันทร์ !

และท่านยังได้กล่าวต่อไปอีกว่า มันท
ไม่สู้จะเป็นการลำบากนัก ที่เราจะต้องบังคับ
ให้ลูกขี้นนั้นเดินตรงไปยังศูนย์กลางของโลก
เราจนกระทั่งไป ตกลง ยังขอบโลก พระจันทร์
ท่านทั้งหลายก็ทราบแล้วว่า โลกพระจันทร์
ก็มีความคงคึกเช่นเดียวกับโลกเราเหมือน
กัน และเมื่อลูกขี้นนั้นได้หลุดไปจากโลก
เราแล้ว และในระหว่างที่มันกำลังจะพุ่ง
ผ่านโลกพระจันทร์ ซึ่งมีความคงคึกเช่นกับ
โลกเรา นั้น วัตถุนี้ก็จะตกลงยังที่
หนึ่งที่ใดในโลกพระจันทร์ทันที และในเวลา
เดียวกันนั้นมันก็จะระเบิดขึ้น แต่ด้วยความ
ขี้นกันอันทราย ซึ่ง จะไป ทำ เป็นพิเศษ
สำหรับการระเบิดคราวนี้ มีต้องให้มันขยาย
ศาสต์ทั้ง ๔ ต้องเป็นอันทรายเลย โดย
ใช้เครื่องพันหุ้มห่อร่างเสีย และต่อจากนั้น
เขาก็จะ กดสปริงให้ เครื่อง ท่อควี่ คลายออก
แล้วก็เป็นอันว่าเสร็จกิจของท่านศาสตราจารย์
ทอดกั๊กทันที ส่วนต่อจากนั้นไปก็ต้องเป็น
ธุระของชายทั้ง ๔ ที่ จะต้อง ประณูโดย
ลำพัง !

“ข้าพเจ้าเชื่อว่า การทดลอง ของ ข้าพเจ้า
ครั้งนี้คงจะประสบผลสำเร็จอย่างแน่นอน เพราะ
ข้าพเจ้าได้ทดลองถึงข้อที่สงสัย และข้อ
ข้องต่าง ๆ ในเรื่องนี้แล้ว โดยสำเร็ยวิบุรณ
ซึ่งเป็นเวลานานถึง ๔ ปีเศษ.

ในวินาทีแรก ในขณะที่ลูกขี้นได้เริ่มแล่น
ไปนั้นจะคิดเคลือบเวลาได้ประมาณ ๗ ไมล์ต่อ
๑ วินาที ครั้นแล้วความเร็วก็เพิ่มขึ้นทีละ
น้อย ๆ จนกระทั่งถึงขีดสูงสุด คือ ๕,๐๐๐ ไมล์
ต่อ ชั่วโมง คราวที่ท่านถึงโลกพระจันทร์ !”

วัตถุที่ท่านศาสตราจารย์ได้ทดลองเป็น
ครั้งแรก และซึ่งท่านกล่าวไว้รอนว่า จะ
สามารถแล่นไปยัง โลกพระจันทร์ ได้ นั้น มี
ลักษณะดังนี้ คล้ายรูปยุทวิ ชิการ์ คือ
หัวเรียวท้ายเรียว แต่ ส่วนกลาง พองโต
ประมาณ เป็น ๖ ส่วนของส่วนเล็กที่สุดก่อน
หัว ภายนอกกรวยแหลมกลัอย่างก็ ส่วน
ภายในนั้นจะกรวยแฉ่งของขาว มีส่วนยาว
ประมาณ ๕ ฟุต หนัก ๕๐ ปอนด์.

จะไม่มีการกลไกชนิดใดเลย ที่จะ
สามารถบังคับให้วัตถุนี้ออกแล่นไปได้ นอก
จากมันจะพุ่งออกจากแท่นรอง ไปไต่เองโดย
อำนาจแห่งความร้อน ของ กระแสไฟฟ้าแรงคน
ไปด้วยแกนชนิดหนึ่ง ซึ่งได้ผสมขึ้นเป็นวิธี
อย่างใหม่ที่สุดในโลก !

“ถูกแหละ, ข้อสำคัญที่สุดก็คือจะคง
หาวิธีที่สามารถจะบังคับให้วัดถุนแลนด์ไปโดย
เร็ว ซึ่งจะนำมาซึ่งความสวททุก ๆ อย่าง
ข้าพเจ้าได้พยายามที่จะใช้กำลังของแกสกับ
กระแสไฟฟ้าสมกัน ซึ่งสามารถจะบังคับ
ให้ไปโดยเร็วที่สุด ก็เพียง ๗ ไมล์ต่อ ๑
วินาทีเท่านั้น และความพยายามนี้ได้เป็น
ผลสำเร็จลงเมื่อวันที่ ๑๗ แห่งเดือนกันยายน
พ.ศ. ๒๔๖๕ ก่อนนี้เอง!”

เปลี่ยนและวิธีการ ที่จะกระทำกันในคราว
นี้นั้น ข้าพเจ้าได้ใช้ เวลาอีก ๔ ปีเต็ม ๆ
และความกระหาย ที่จะส่งสัญญาณไปยังโลก
พระจันทร์ ได้แรงกล้าขึ้นเมื่อ ๕ ปีที่แล้ว
มานี้เอง โดยมหาวิทยาลัยชิคาโก และ
วิทยาลัยอเมริกันได้ รวมกัน สร้าง ห้อง วิทยา
ศาสตร์ สำหรับทำการทดลองอย่างนี้ ใน
คราวนี้ให้แก่ข้าพเจ้า!

และท่านได้ อธิบาย ถึงความกังวลซึ่งมี
อำนาจแผ่ไปได้ไกลประมาณ ๓๐๐ ไมล์ จาก
พื้นโลก เราเห็นว่าไม่ สามารถที่จะ ทำานตาม
ลูกบอลลูนซึ่งภายในเวลา ๑๕ นาทีเท่านั้น
อาจจะผ่านกระแสไปได้ และต่อจากนั้นความ
เร็วของมันก็เพิ่มขึ้นเป็นลำดับจนกระทั่งถึง
๕,๐๐๐ ไมล์ต่อ ๑ ชั่วโมง และในที่สุดมัน
ก็จะแล่นผ่าน เข้าไป บังวงแหวน ความกังวล

ของโลกพระจันทร์ทันที

ในวินาทีแรกที่ออกเส้นวัดถุนนั้นจะ
ต้องต่อสู้กับอำนาจ แห่งความกด ของ อากาศ
เสียก่อน และต่อมาอีก ๒ นาที มันก็จะพลัน
มาถึงที่ ๆ หนึ่ง ซึ่งมีความกดของอากาศ
เหลืออยู่เพียง ๒๐ ไมล์ จากโลก เรา เท่านั้น
หรือ เหลือ เพียง ๑ เปอร์เซ็นต์ ของ ความกด
ของอากาศกับน้ำเสทั้งหมึก และต่อมา
อีก ๑ นาทีครึ่ง มันก็จะแล่นไปถึงที่ ๆ หนึ่ง
ซึ่งเราเรียกว่า “ว่างเปล่า” ไม่มีอากาศ
ชนิดใด ๆ อยู่เลย และต่อจากนั้นแหละ
การเดินทางก็จะเป็นอันว่าปลอดกลัย จนกระทั่ง
ถึงโลกพระจันทร์ ซึ่งท่านศาสตราจารย์
เกอรัริง แห่งมหาวิทยาลัยฮาวาย กล่าว
ว่ามีความกังวลน้อยเต็มที่

ความว่างซึ่งไม่มีอากาศนั้นแหละ จะ
ป้องกันมิให้การระเบิดของวัดถุนเกิดขึ้นเนื่อง
จากความร้อนซึ่งจะได้เกิดขึ้น เมื่อกระแส
แห่งความแรงเพิ่มขึ้นได้เลย! เช่นเดียวกับ
ภัยภัยต่างทั้งหลาย เมื่อหมึกความกังวล
ของโลกแล้ว มันก็จะตกลงมาโดยมิได้มี
การระเบิดขึ้นเลย ตามที่เราทดสอบมาแล้ว
ว่าทางโคจรของโลกกับพระจันทร์ต่างกันมาก
และเพราะเหตุนี้แหละ จึงมีความเห็นว่า
“เพราะเหตุใดวัดถุนจึงไม่พลัดไปตกลงยัง

พ.ศ. ๒๕

๒๐๖๗ โศกนาฏที่จะส่งโลกพระจันทร์

ทวงถามว่า “ยัง ?”

แต่ท่าน ศาสตราจารย์ ได้ เคารยุม การทกลองและคำทอขไวแล้วอย่างซ้ำซอง เพราะฉะนั้นจึงไม่เป็นขญหาอะไร ที่ท่านกล่าวว่า มีเครื่องขงคัยพิเศษที่ททำให้ลูกขยนไ้ไปทกขงที่หมายไ้ และขงที่ท่านจะไ้ใช้เครื่องขงคัยข้วยกระแสไฟฟ้า ซึ่งเรียกว่า “โซเลนเนียม” ซึ่งเมื่อในควรวมหายุทอสงครามที่แล้วมา ก็ปรากฏว่าเครื่องขงคัยไ้ทำคณประโยชน์ไ้แก่ประเทศเยอรมันนีมาก โดยไ้ข้ขงคัยไ้ลูกคอยไ้ไ้แล่นไปขง ที่หมายไ้โดยคณกระแสไฟ โซเลนเนียม อันมีกำลังแรงถึง ๕ ล้านไ้ขงคัย!

แต่จะทอย่างไรเราจึงจะรู้ไ้ว่า เรามาถึงไหนแล้วในขณที่เรไ้ไ้แล่นออกจกโลกนี้ ? นั้นคือขญหาอีกขงหนึ่งที่ท่านศาสตราจารย์กอกักจะต้องคอยไ้ลูกคอง ก่อนที่การทกลองนี้จะไ้กระทขณ.

“นับแววินาทีแรกทลูกขยนไ้ไ้แล่นออกไ้ไป เราจะต้องเฝ้ามองคูลอยถล้อง เทลเลสโคปขงเรา คามแสงสว่างแห่งขวัตถุซึ่งเรไ้ไ้ประคัยรู้ขงไ้ไ้เป็นทหมาย เช่นเคียว กับแสงสว่าง ซึ่งเราเห็นไ้จากคอง

จันทร์ และ คองการขอื่น ๆ แต่สิ่งที่จะขงเกิดขงนภายหล้ง เมื่อถึงโลกพระจันทร์แล้วท่านขงจะไ้ไม่ขงรองก่อน, เช่นเคียวกับขวัตถุที่ขงถูกส่งลงมาจากโลกพระจันทร์ มันขงจะ ต้อง คองลงมา ขงขงโลก เรไ้โดยไม่มีเวลากลับ ส่วนลูกขงน ขงเรา นั้น ก็ขงเหมือนกัน.

ผู้ที่จะโดยสารไปในควรวนนั้น ขงจะต้องเป็นผู้ถึงแล้วซึ่งความไม่กลัวอันตรายข้วยประการใด ๆ ทั้งขง และ ต้องเป็นผู้ที่มีความอคทนต่อความรอน และหนาวไ้เป็นอย่างดี ขงขงท่านทั้งหอยก็ทขงคไ้แล้วว่า ในระบะส่วนขง ๒๐ ไมล์ อากาศนั้นจะหนาวปานกลาง (หนาวราวส่วนเห็นขงของประเทศโซเวีย) แต่พอท่านขงขงไปอีก ๔๐ หรือ ๕๐ ไมล์ อากาศนั้นก็จะกลับขงอุ่นขงนทุกที่ ขงจะขงขงวันขง ขงประมาณความรอน ในขงกลางขงขงขงขงแอฟริกา.

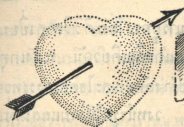
ทุก ๆ ขงขงของฟิลาเฟา จะเป็นเคียวหนึ่งๆ ขงโลกพระจันทร์ ในเวลากกลางคณ ขงจะมีอากาศหนาวขงที่สุด ขงจะขงขงขงขงขง ๒๐๐ คิกรหรือขงขงขงขงคิกรก็อาจจะเป็นไ้ นั้นคือความลัดขงนขงขงท่านศาสตราจารย์.

ข้าพเจ้าคิดว่าคงจะมีสิ่งที่มีชีวิตอยู่บนพื้น มนุษย์โลกเรา ๒ เท่า! และในที่สุดข้าพเจ้า
 โลกพระจันทร์ แต่อย่างไรก็ ข้าพเจ้ายัง
 ไม่อยากจะเชื่อตามคำร่ำลือที่ว่า ถ้า
 แต่ละมีมนุษย์อาศัยอยู่บนโลกพระจันทร์แล้ว
 ะ คง เป็นมนุษย์ที่ มีรูปร่าง ใหญ่กว่า
 เกือบเมษายนนี้ ได้ผ่านพ้นไปแล้ว!

๖๒. การร่ำเร่ใจพอประมาณเป็นความสำราญแห่งชีวิต แต่ถ้าร่ำเร่ใจเกินไปนัก อาจ
 กลับเป็นความเดือดร้อนแห่งชีวิตได้ ท่านจงร่ำเร่ใจในสมัยอันควรร่ำเร่ใจเกิด.

ของ ก.ล. ด. พิชยญาติ

ความรัก ทำให้ตาบอด ของ ศรีเพชร

ภาคอาร์มภัพ

อันว่าเราท่านทั้งหลาย ผู้เอากาเนก
ปฏิสนธิมาร่วมพบเคียงกันนี้ ตามธรรมดา
ต่างจักต้องยอมรับสสารภาพด้วยกันทั้งหมค
ว่า สิ่งที่สำคัญที่สุด และมีค่าสูงที่สุดใน
ชีวิตของทุกคนก็คือ **“ความรัก”** ซึ่ง
เป็นสิ่งที่มิประจำอยู่ในดวงใจของบุคคลทุกกรรป
ทุกนาม ไม่เลือกชั้นหรือฐานะว่าสูงหรือต่ำ
หรือเป็นสามัญชนในกายใด ผิดกันอยู่บ้างก็
ชั่วแต่จะแสดงออกให้ปรากฏชัด หรือเร็วกว่า
กันเท่านั้น คงไม่มีใครหาญประกาศ แต่
ถ้าแม่เพ็ญจะมีเสียงคัดค้านขึ้นมาว่า **“ฉัน
ไม่มีความรัก”** ท่านผู้เป็นเจ้าของเสียงที่
กล่าวเช่นนั้น คงต้องถูกโลกอุปโลกนว่า
เป็นผู้มีสัญญาวิปลาศ ผันแปรไปไม่เหมือน
บุคคลธรรมดาเป็นแน่

“ความรัก” เป็นมหาอำนาจ ชนิดหนึ่ง
ทรงไว้ ซึ่งมีทิอานภาพและฤทธิ์เดช เห็นอ

อำนาจใด ๆ ที่ครอบงำดวงจิตของมนุษย์เรา
เพราะฉะนั้นจึงอาจบันดาลให้ผู้ซึ่งเคยประพฤติ
สัมมาจริยวัตรเรียบร้อยมีรอย อยู่ในโอวาทของ
ผู้หลัก ผู้ใหญ่ ต้อง กลับ เปลี่ยน สภาพ
กลายเป็น ผู้ไร้ ความ คึก เห็น ผิด เป็น ซอซ
ประพฤติ ผิด ผัน โอวาท ซึ่งตนเคยเคารพ และ
เชื่อถือมาแต่ก่อนนั้นเสีย ในขณะเมื่อมี
ความรัก เกิด มา เป็น เจ้าหัวใจ เขา ผู้ นั้น จน
เช่นนั้นก็เ็นได้ประการ ๑

อีกประการ ๑ ตามปรกตินคนเป็นคนรัก
ผิดชอบ และเป็น ผู้ใหญ่ ได้ ค่ะ แต่ครั้นเมื่อ
เกิดมีความรักขึ้นแล้ว กามกิเลสได้ทำ
ให้เขาผู้นั้น กระทำคนประทุษร้าย ไม่มีความคึก
กล่าว คือ จักระแหล่น เกือบ จะทำลาย พรหม
จารีย แห่งผู้ที่เลือกเนื้อแท้ ๆ ของตนเอง
เสีย โดยความไม่รู้เท่าถึงการ ก็มี เช่น
เป็นต้น นี่คือนุทาหรณ์ ๒ ประการนี้ จะ
ดำเนินไป อย่างไร ได้ปรากฏอยู่ในเรื่อง
จะบรรยายต่อไปโดยตลอด

บทที่ ๑

นางสาวงามงาม กุณชาลมนั้น เป็นธิดา
 ยศสูงศักดิ์คนเคียวของคฤหาสน์อัน
 พื่อหมายผู้มั่งคั่งกล้านอยู่ในจำพวกที่นับว่ามี
 คั่ง สมบูรณ์ไป ด้วยทรัพย์สินคุณงาม ผู้หนึ่ง ใน
 ย่านถนนข้างเมือง เวลานั้นหล่อนมีอายุ
 ได้ ๑๗ ปี ซึ่งย่างเข้าสู่วัยแห่งความเป็นสาว
 ขรสิทธิ์เต็มตัว ที่หล่อนเจริญวัยขึ้นมา
 ได้ คงเด่นน้อย คมใหญ่ ก็โดย คุณพระ ผู้
 บิดา รับภาระ ถนอมกล่อมเกลี้ยงเลี้ยงมา แต่
 ผู้เคียว ทั้งนักเพราะภรรยาของท่านผู้เป็น
 มารดา บังเกิดเกล้า ของ นางงาม ได้ กว่น
 วายชนม์ไปสู่ปรโลกเสีย ตั้งแต่เมื่อหล่อนยัง
 ไม่เคยสา

เนื่อง จาก ความ เศร้า สลด รันทกใจ ใน
 ความมรณะของภรรยาอันเป็นที่รัก เลบ
 เป็นเหตุทำให้ คุณพระ หมก ความอาลัย คาบ
 อยากที่จะแสวงหาคุณความดีในทางราชการ
 ที่ท่านทำอยู่ จึงได้ ขอลาออกเสีย มา
 ประกอบการหาเลี้ยงชีพโดยลำพัง ทั้งไม่
 คิดจะใส่หาภรรยาใหม่ มาร่วมภริยาด้วยสัก
 ไปอีก คงหน้าข้างเลี้ยงแต่จนงามผู้เดียว
 เพื่อให้ได้รับความเจริญสุขสบาย

ถ้าจะพูดถึงรูปโฉมโฉมพรรณของนางงาม
 แล้ว ใคร ๆ ก็เห็นพ้องต้องกันทั้งหมดว่า

หล่อนเป็นเอกนารีผู้ทรงโฉมศรีวิไลตาเยียม
 กว่าคนอื่น ๆ ในแถบถิ่นเคียวกัน จะสังเกต
 เห็นได้จากรูปร่างลักษณะระหงระหงระหง
 งามสมส่วน วงหน้ารูปไข่งามแลลุ่มคม
 คาย นาสสิกโค้งเล็กน้อยเรียบร้อยหน้าแค
 พองาม คางน้อยคางค่อมวาวหวานล้ำ
 แลลุ่มมีแนวเส้นที่ฉายอยู่ในที่ ยามเมื่อ
 แยมสรวลพวงพวงลักยิ้มทั้งสองข้างนั้นเด่น
 ขึ้นเป็นพวง เวลาเฉยพริ้ววาจาจะแลเห็น
 ไร่นาคิ้วขาวสะอาด เป็นเงางาม เรียงเรียบไค
 ระกัย แต่ที่เป็นเย็บแห่งสายคายนวให้พิศ
 มากที่สุดก็คือ ไผ่ ไผ่คู่เคียงซึ่งอยู่บนริม
 ฝีปากข้างขวาแห่งวงพักตร์ ไผ่คู่นี้ แลละ
 เป็นสิ่งที่เพิ่มพูน ความเก ความสวยงาม ของ
 หล่อน ให้เป็นภาพที่ชวนให้น่ารักน่าเอ็นดู
 ยิ่งขึ้นอีกหลายเท่า สรุปรวมความว่า ทุก
 ส่วนสรวลพรรณ ที่หุ้มห่อคงกลม อันระเรีงระ
 ชนบานของหล่อนไว้นั้น เป็นอภรณ์ที่เชิด
 ชูส่งเสริมหล่อนให้ดังแล้ว ซึ่งความเป็นผู้
 งามเลิศโดยพร้อมบริบูรณ์

กฎธรรมค้าย่อมกล่าวว่า “เมื่อสตรีสาว
 อยู่แต่ใด ที่นั้น ก็ต้องมีความรัก เกิดขึ้น
 อยู่ด้วย”

นางงาม จะได้เริ่มรู้จัก มัจฉานสนธิชก
 ก็นายวิสัย วรณกุล ชายหนุ่มรูปงาม

มาแต่กาลไหน ชื่อนักยักที่ระมัดระวังผู้ใด
 ชัยทราบ แม่แต่บิดาของหล่อนเอง กรณิ
 เหตุที่ระแผลแต่ความลับระหว่างหญิงชายคน
 ให้ทราบประจักษ์ชัดแก่ใคร คุณพระอำนาจอันก็
 ก็น้องจากวาทะวินหนึ่ง ของเกื่อนกมุลาพันอัน
 อันเป็นฤกษ์กาล ที่กำลังสยาย วาตรนั้น
 เวลาราว ๑๑ ล.ท. ดวงรัชนีกรกำลังลอย
 เก้นอยู่ณท่ามกลางของเวหาทาว มีดวง
 คาราใหญ่ น้อย เป็น ยวี่วาว รอย ล้อม อยู่ เกีย
 ระกาย ทอรัศมีสุดสว่างเป็นประกายระแว
 วยประดุจสีเงินขวง ลงมาค้อง พุ่มพฤษชาติ
 และศิณชาติ ซึ่งกำลังผลิกลอกลอกช่อยาน
 ไสวยามเมื่อค้องหยกน้ำค้าง สังกลิ่นหอม
 กระจายลอยอวลควราเมื่อค้องลมโชย ทว่า
 ปริณชาตเป็นภาพที่เจริญตาเจริญใจ ยัง
 ความสุขเกษมสำราญอย่างหาที่เปรียบมิได้
 ให้เกิดแก่บรรดาหญิงชายทั้งหลาย ผู้มีส่วน
 ได้รับความสุขในคืนนั้นโดยทั่วกัน

ขณะนั้นถ้าเพณียมีผู้ใดใครสักคนหนึ่ง
 เกิน ผ่านไป ทาง สวน คอกไม้ อัน สงก เจริญ
 หลัง คึก เฟโร คอน คิวติ ซึ่ง สร้าง ขึ้น ไว้ สูง
 กระห้าน อย่างระโหฐาน ตามแบบสมัยใหม่
 ของ คุณพระอำนาจอันก็ แล้ว ก็ จะ ประสพ
 พยาพของบุคคลสองคน ซึ่งถ้าใช้ความ
 พินิจพิจารณาให้ถี่ถ้วนจะทราบได้ว่า เป็น

สตรีเพศคนหนึ่ง ชายเพศคนหนึ่ง กำลัง
 นั่งสนทนาปราสาธกันอยู่ ณ เก้าอี้ไม้ สีขาว ตัว
 เกี้ยวกันภายใต้ร่มฉัตรวิชัย ซึ่งเลื้อยขึ้น
 ปกคลุม กระจ่าง เวียน ต้นไม้ อย่าง มีชีวิตนั้น
 “แม่จ๋าจ๋าจ๋า, ฉันขอพูดอะไรกับหล่อน
 สักหน่อยจะอนุญาตให้ฉันหรือไม่?” เป็น

วาตะ ของ ชายหนุ่ม ผู้มี นามว่า “วิสัย
 วรณกล” ปราสาธขึ้นด้วยสำเนียงอ่อนหวาน
 “คิดฉันไม่มีสิทธิ์อันใด ที่จะห้ามไม่ให้เธอ
 พูดนะ” เป็นเสียงหวาน ๆ ของนางราม
 ทอสนของเขา

“แปลว่าหล่อนไม่มีความรังเกียจที่จะฟัง
 ฉันหรือ?” เขาถาม

“ค่ะ” หล่อนรับคำ แล้วก็ทลยสายตา
 เขาเสีย

“ชอบใจมาก, เพราะฉัน ถ้าแม่มีด้อย
 คำใดที่ฉันจะกล่าวต่อไฉน จะไม่เป็นที่ค้อง
 ด้วยความกำริชอมของหล่อนบ้างแล้ว ขอ
 หล่อนอย่าได้ โกรธเคืองฉันนะ?”

“พอเถียงกับดื้อของเธอ คิดฉันรับรองว่า
 จะไม่โกรธถ้าเป็นดื้อคำที่สุภาพ” หล่อน
 ตอบ

“ขึ้นใจ, ฉัน ขอรับรองใน ข้อนี้แน่นอน
 กัน” เขาเอ่ยขึ้น แต่กระแสรสเสียง ยังมีสัน
 อยู่บ้าง “เรื่องที่คุณจะแถลงให้หล่อนทราบ

คำพูด ซึ่ง หลุดลอยออกจากริมฝีปาก อันข้าง
ริมฝีปากของหล่อนโดยมิได้ตั้งใจ ทันใดเมื่อ
หล่อน เห็น จากวงค์ ว่า ตนได้ ปลดปล่อยให้พลั้ง
ปากออกไป อันเป็นการสุกวิสัยที่ระแคะ ไข
ให้กลับคืน มาสู่สถานะเดิมอีกไม่ได้ เสียแล้ว
หล่อน แล่นที่ระช่วยเขินสะเทือนอ้าย ถ้าแม้
พณพสชาติตรงที่นั่นอยู่นั้น แดกแยกออกไป
เป็น ช่องว่าง พอที่จะแซกกายได้ตลอดทุก หันไป
ได้ แล้ว หล่อนก็คงไม่ยอมมันอยู่เป็นแน่
แต่ มัน จิน ชัญญา ที่ พสชาติ กล มี เป็น ไก่ ควีย
หล่อน จึงจำต้องนั่งก้มพิศครุ่นอยู่ ณ ที่นั้น
ถูกรุกทรง

อา! พระกาณเทพผู้เป็นเจ้าแห่งการมรส
ทั้งหลาย ไก่ผาคณแสงศรีสวัสดิ์ราชซึ่งอ้าย
ควียขาเสนห์นั้น มีพิศม์ มาตรงทรวงทวย
ประเทศของหนุ่มสาวทั้งสองไว้อย่างแน่นแฟ้น
เสียแล้วหนอ ฝ่ายชายขยับเข้าไปชิดแล้ว
หอมแขนไป ตระกองตระหวัก รวยรักรวาก
อันอรชรของสาวที่รัก มากอกประทัยแนบ
ไว้มิทรวงอกของเข่า ด้วยความปลื้มขี้น อ้อม
เงี้ยวใจเป็นล้นพ้น การกระทำเช่นนี้ถ้าผู้ถูก
กอดขยิบกระหนัหรือแม้ซิกขวงก็อาทระทำได้
แต่ ก็ ไม่ ปรากฏ ว่า กระทำ ทั้ง สอง ประการ
ครบแล้ว ผู้ถูกกอด ก็ ค่อย ๆ ไน้มศีรษะ ลง
เพื่อจะจูมพิศผู้ถูกกอดเสียให้ได้มรัก ชดเชย

ที่ปลายนาสิกกำลังจะระกลลงบนพวงปราง อยู่
แล้วอมมะร่อ ก็พอมีกลิ่นห้าว ๆ ทว่า
ก็องมาจากภายนอกซุ้มลควาลย์ ทว่าให้
สองหนุ่มสาวสอทั้งขวัญหนีคือไปตามกัน

“นายเป็นใคร, เหตุไฉนจะมาเยี่ยมหา
เข้ามาในบ้านฉัน, ได้รับอนุญาตจากใครกัน
พ่อ? ก่อนอื่นขอให้เขาแนะนำออกไปเสียให้
พ้นเขวสูกสาวฉัน” ผู้เจ้าของเสียง ก็ คือ
คุณพระธำณอินทิจา เจ้าของบ้าน ซึ่งลงมา
เคียวรักษาการยศสิทธิ์ และเพื่ออุปัชฌาย์เข้า
อย่างไม่ได้นึกถึง

“กระผมชื่อวิสัยฐาขอวัย” ผู้กล่าวนาม
ขึ้น ชน สอง คำ ตาม ควีย อา การ นอบ น้อม
พลาญผละจากนงราม ถอยออกไป ขึ้นอยู่เบื้อง
หลังเก้าอี้ “การที่กระผมมาเยี่ยมหา
ละล้งเข้ามาโดยมิได้รับอนุญาตก่อน นั้น
ว่ามีความผิดอย่างมหันต์ แล้วแต่จะโปรด
เด็กขอวัย” ทั้งนี้ ก็เพราะธำณแห่งความ
ปฏิบัติผูกพันในศรัทธาแน่นงวามมาซึ่งศรัทธา
หวังในความเมตตาการุณยะธรรมของไท่ไท่
โปรดกษัตริย์ไทยให้แก่มารดาสักครั้งหนึ่ง

“ข้าข้า” คุณพระธำณ “รักลูกสาวฉัน
และขอโทษเมื่อถูกจับได้ เข้าใจผิดก็มาก
เมื่อนี้เสียเถิด, อย่างนี้ ก็ ฉัน จะ ยกโทษให้
แก่คนที่ถูกฉันเสียก่อน แล้วจึง มา ขอโทษ

ภายหลัง” พระเจ้าสุริยวงศาตรามหาราช

“กระผมไม่ไ้เจตนา ที่ จะ ถูก โศก โศก ไ้เท่า
เป็น ความ สัตย์จริง ของ กระผม โดยแท้”
นายวิสิษฐพยายามวิงวอนต่อไป

“อย่า อ่อน วอน ให้ ยาก เลย เมื่อ ยาก
เปล่า ๆ ไม่มีประโยชน์ดอก คำพูดที่คน
ล้นออกไป เมื่อคน จะกลับกลายเป็นอย่างอื่น
อีกไม่ไ้” นั้น” คุณพระข้าทางบอกนายวิสิษฐ

“ทางสำหรับนายเดินออกไปจากบ้านนี้ และ
ควรทราบเสียด้วยว่า ครั้นเป็นครั้งที่สุก
ที่จะเข้ามาอีก” พุทาบลงท่อนที่สยดสยองให้

เมื่อไม่มีหนทางใดที่จะยื่นทูลให้คนพระ
คลายความโกรธลงได้ นายวิสิษฐก็จักต้อง
หันหน้ามากล่าวคำว่า

“กระผมขอกราบลา” แล้วเดินออกไป
จากเขตรบ้าน อย่าง แซ่ม้า คับ ความ กลัด
กลุ้มเป็นพันประมาณ

ภายหลังเมื่อเขาลับกายไปแล้ว คุณ
พระได้หันมาขานบุตรสาวของท่าน

“นางงาม การ ที่ เา ี ประพฤติเช่นนั้น
ควรรู้สึกรว่า มันเป็นเครื่องนำมา ซึ่ง ความ อับ
อายขายหน้าและชั่วช้าที่สุด เพราะเกินส่วน

ที่ ควร แก่ ฉะนั้น ของหญิงสาวเยี่ยงเจ้าจะพึง
ประพฤติ ขอบอกว่าพ่อไม่พอใจอย่างยิ่ง
จงเลิกคบค้าสมาคมกับเจ้าหมอนั้นเสียตั้งแต่

บัดนี้ กลับเข้าไปนอนดีกว่า”

บทที่ ๒

ภายหลังต่อมา ๒ สัปดาห์ นางงามไ้
รับจดหมายฉบับหนึ่ง ซึ่ง เต็ก คนใช้ ใน บ้าน
ลอบส่งให้ โดยอ้างว่านายวิสิษฐวรรณกุล
ฝากมา เมื่อหล่อนเปิดดูก็ออกอ่านมีข้อความ
ดังนี้

แม่ นางงาม ขอที่รักยิ่งข้าพ

ฉันมีความเสียใจเป็นอย่างยิ่งที่เหตุการณ์
ไ้ ชง เกิดขึ้นโดย มิ ไ้ คน ผัน ใน คืน วัน นั้น
อาการทรมานของคุณพ่อ เท่าที่ท่าน แสวงออก

ฉันเข้าใจว่า ภายหลังที่ฉันถูกขับไล่ให้
ออกไปจากบ้านแล้ว หล่อนคงถูกท่านว่า

กล่าววิเคียนอย่างมากมาย ซึ่งสิ่งเกิดไ้
จากอาการของท่านเป็นประมาณ เนื่องด้วย
เหตุนี้ฉันจึงจำเป็นต้องกล่าวคำ ขอโทษ มาใน

จดหมายนี้ ในการที่หล่อนต้องพลอยไ้
ด้วยความเสื่อมเสียมีหัวสมองเพราะฉัน

นั้นและถ้าหล่อนจะหวดกลับมาระลึกถึงอีกที
หนึ่งว่า ที่เกิดเกิดขึ้นทั้งนี้เป็นเพราะดิฉัน
ควรวเคราะห์ร้ายของเราทั้งสอง มาก กว่าอัน

แล้ว ฉันก็น่าจะไ้รับภัยจากหล่อนผู้ มี
ใจร้ายอยู่บ้าง

เป็นธรรมดาที่ คุณพ่อ จะต้อง โกรธเคือง
ฉันมาก เพราะการกระทำเช่นนั้น ถือว่าเป็น

การดูหมิ่นท่านอย่างร้ายแรง ประการทั้ง
ท่านเป็นคนสมัยเก่าด้วยแล้ว เลยไม่มี
หนทางใดที่จะทำให้ท่านเปลี่ยนความคิดเดิม
กลับมากرุดมาแก้ตัวฉันได้ ครั้นจะจัดการ
ไปสู่ขอหล่อนตามประเพณีนิยม ณ บัดนี้หรือที่
ไหนท่านจะยอมยกให้ คำที่ท่านเกลียด

น้ำหน้าฉันเสียแล้ว เมื่อมีอุปสรรคจำเป็นมา
ชักขวางเสียเช่นนั้น บัดนี้หาข้อไปจึงมีว่า
ทำอย่างไรจึงจะไต่หล่อนไปเป็นคู่ครองสม
ความปรารถนา เท่าที่ฉันใคร่ครองก็เห็นว่า
อวยการอาวณวย ผลสำเร็จ มี อยู่ ทาง เคี้ยว
เท่านั้น ถ้าหล่อนจะกรุณาให้ฉันมีหวังและ
มีชีวิต การคง อยู่ ใน โลก นี้ ยาว สืบ ไป
กล่าวคือยอมเสียชื่อเสียงความฉันทไป เมื่อ
เห็นว่าความโกรธเคือง ของ คุณพ่อสงบ เบา

บางลงแล้ว เราจึงค่อยกลับมากขอชะมา
โทษรับผิดต่อท่านภายหลัง ทั่วอำนาจ
แห่งคำอ้อนวอนของน้องของเรว เชื่อว่าไ
ท่านคงอ้อนลงและรับชะมา คงไม่ถึงกับ
ตัดพ่อตัดลูกไต่ไปแน่ เพราะเรื่องก็เป็น
ไปแล้ว

ทั้งที่ฉันบรรยายมานี้ ถ้าหล่อนยังไม่
ถึงความรักอันแน่นแฟ้นโดยไม่มีเวลาที่จะวาง
ที่เราทั้งสองได้ มีอยู่ก่อนนี้ เชื่อว่าหล่อน
คงเห็นอกฉันและยินยอมปฏิบัติความคำขอจริง

นี้โดยไม่มีข้อขัดข้องแต่อย่างใดเลยเป็นแน่
เพราะฉันนั้นฉันขอขึ้นว่า คนวันที่ ๑๗
กุมภาพันธ์นั้นเวลาเที่ยงคืนฉันจะนำรถยนต์มา
จอดคอยรับที่ถนนหลังบ้าน ส่วนตัวฉันจะ
รอคอยอยู่ที่ประตูสวนคนไม้ ขอให้ออกไป
ตามเวลาที่ฉันนัดด้วย เมื่อล่วงพ้นเวลาที่
กำหนดไปแล้ว ๑๐ นาที ถ้าฉันไม่เห็นหล่อน
ออกไป หล่อนก็จงคอยแจ้งโทรศัพท์เสียง
ขึ้นเด็ก แม้ถึงนั้นก็ต้องขึ้นเมื่อใด เมื่อนั้น
แหละคือเวลาที่ พญามารจะมาปลุก ปลิด
คว้าที่เอาดวงวิญญาณของฉันทออกไปจากร่าง
สู่สังขารภพ ทั้งนั้นเนื่องจากความเศร้าเสียใจ
ที่ไม่ได้ไต่หล่อนไปเป็นภรรยาพร้อมสิเนหะรสสม
ประสงค์นั้นเอง

โดยความรักสุดที่ประมาด
ชายผู้เฒ่ากาบ วิสัยฐ วรรณกุล
พออ่านจดหมาย ขอลง หล่อน งงวยไป
ขณะจิตหนึ่ง บัดนั้น ๗ ทั่วที่คว้ายากฉันพัน
บุญญาสิทธิ์เพียงใด ก็ยังมีผู้สามารถคิด
ค้นคว้าหาเหตุผลแก้ไขให้กระจำแจ้ง ออก
ไต่ปราศจากข้อวิตกกังขา แต่สำหรับขัดเคือง
ข้อข้องรู้สึกว่าเป็น ของ ยาก ลำบาก สำหรับ
หล่อนเสียก็กระไร ภายในสมองของหล่อน
คนต้นนั้นไปหมด เพราะไม่ทราบว่าจะ
ตกลงใจอย่างไรดี ถ้าจะไปกับชายรัก บิดา

คงต้องโกรธเคืองหาหน้อยไม่ ครั้นจะไม่ไป
ตามคำวิงวอนของเขาหรืออีกประหนึ่ง เกรงว่า
เขาจะทำลายชีวิตของเขาเสีย โอ! หล่อน
ระทวนหรือแลเห็นชายที่รัก กระทำการ อติ
วินยาศกรรมตัว ของเขาเองให้ตาย อย่างน่า
ช่นพองสยองเกล้าไม่ไ้ เป็นอันขาด—ไม่ไ้
อย่างนั้นอนึ่ง เพราะห่วงแห่งความรักไ้
รักยิ่งใคร่หา หล่อนไว้อย่าง มั่นคง ยาก ที่จะ
เกล็ดจนคลายไ้ หล่อนรักเขา, เสียกาย
โยหน้าอันสวยเก้และท่าทางอันองอาจผยอง
สง่างามของเขา ถ้าเขาวยชีพลงเมื่อใด
เมื่อนั้นต้องหมายความว่า เป็นเวลาที่ชีวิต
อันเป็นที่รักของ หล่อน จักถึง ซึ่งไ้ครันตก
และออกแตกในบัคคัลที่เขาสันลมหายไ้ทุกกัน

อา ! ความเย็นสัววอนเนื่องจากยังไม่
เคยผจญกับความอลหม่านแห่งโรครัก ไ้
มา เป็น ม่าน กำบัง ควง ภัย ของ หล่อน ไ้
มีคมอันมีแลเห็นวิถีทาง ซึ่งไม่ค้องด้วย
ความนิคินยมนั้นเสียแล้ว กล่าวคือ “ ความ
รักทำให้หล่อนตายอก ” ไ้โดยลิ้มคำของ
บิศาที่ไ้เคยตักเตือนห้าม ยวาม มา แล้วนั้น
เสียสิ้น หล่อนไ้คิดกลยปลงโยยั้งแน่วแน
ที่จะ ไป กับ ชายรัก ความ วัน และ เวลา ที่เขา
กำหนดมานั้น

รุ่งขึ้นเช้าวันที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ การหาย
โดยปราศจากร่องรอย ของหล่อนก็ปรากฏขึ้น
แต่คุณพระลั บิศาไ้แสดงกิริยาส่อให้เห็น
ว่า มีความเสียอกเสียใจในการที่บุตรสาว
หายไ้แต่แก้กันน้อยหนึ่งก็หาไม่ เพราะ
พอท่านทราวยาวท่านก็ไ้หาไ้ทันทีว่ หล่อน
ค้องตามนายวิสิษฐไปโดยไมค้องสงสัย

บทที่ ๓

ในตอนหัวค่ำ วันหนึ่ง ภายหลัง การ หาย
ของบุตรสาวไ้ผ่านพ้นมาแล้ว ๘ วัน ขณะ
ที่คนพระฉานอันก็กำลังนอนเหยียบท่าอ่าน
หนังสือพิมพ์ รายวัน อยู่บนเก้าอี้ นอน ภายใน
ห้องโถงแห่งคึกของท่าน ไ้ไ้ปรากฏร่าง
ของ ชายหนุ่มหญิงสาวคลาน เข้ามา น้อยที่
พื้นปลายเท้าของท่านอย่างเงียบ ๆ ไ้โดยท่าน
ไม่ทันแลเห็น

ครั้นเมื่อการอ่าน หนังสือ พิมพ์ ไ้ สิ้น
ลง และพยว้างไ้บนโต๊ะเล็กข้างเก้าอี้
นอนแล้ว ท่านจึงไ้เหลียวมาเห็นสองหนุ่ม
สาวน้อยอยู่ ทั้งคู่ไ้ค้มอบลงกราบพร้อมกัน
วาระนั้นสัหน้าของคุณพระก็ ยังเกิดอาการขย
ฉิมยงจินตนาการ

“ เจ้ายังจะมีหน้ามาเหยียบนานักทำไม
นางตัวดี ? ” คุณพระถามขึ้นด้วยเสียง
กระซก ๆ อย่างไม่ไ้ค้

“ลูกมารายเท่า เพื่อ ขอ ประทาน ลูก
โทษความผิดที่ลูกได้ประพฤติกมาแล้วคุณพ่อ
โปรดกรุณายกโทษให้แก่ลูก ด้วย เถิดค่ะ”
นางรามตอบ พลง คลาน เข้าไปซบหน้าอยู่กับ
เท้าคุณพระเพื่อหวัง ได้รับความกรุณา

“ยกโทษให้แก่เจ้า” คุณพระทวนคำ
พลง ชักเท้าให้พ้น ราก หล่นแล้ว ลูกชิ้นนี้
“ข้าจะยกโทษให้เจ้าไม่ได้เป็นอันขาด เพราะ
ถ้าข้าไม่ เคย คักเคื่อน ห้าม ปราบ แล้วจะไม่
น้อยใจเลย แต่ ันใด พุด มา แล้วเจ้าไม่
ปราณาเชื่อฟัง กลับทำให้ข้าได้รับความ
อัปยศอดสูมาก จนข้าแทบจะทุหนำเพื่อน
บ้านไม่ได้เช่นนี้ ต้องแปลว่าเจ้าเป็นลูกนอก
คอกฝ่าเหล่า ข้าหรือเสียแวงรักเจ้าเป็น
หนักหนา อูล่าห์เลียงมากที่หวังว่าจะไ้แล
เห็นแ่งงานอย่างมีหน้ามีตา แล้วจะได้ยก
บรรดาทรัพย์สินที่มีอยู่ทั้งหมดให้ โดยมุ่งหวัง
ไว้อย่างเดียวว่า เมื่อตัวข้าแก่ชราพวยอิ
เขียกเขียพระไ้ ฟังพา อาศัย และฝากฝังเมื่อ
เวลาตาย แต่บัดนี้ความหวังที่ข้าคิดไว้นั้น
ไ้ฉนั้นตรรารไปเสียแล้ว กล่าวคือความ
รักเจ้าไ้กลายเป็นความเกลียด ททรัพย์สิน
สมบัติของข้าแม้แต่เพียงเก็กเดียวข้า ก็ จะไม่
ให้เจ้า ต่อไปนี้ข้ากับเจ้าก็จะเป็นอันว่าขาด
ความเป็นพ่อเป็นลูกกัน” คุณพระลูกชิ้น

รากเกาธิ วรณันโลหิตแห่งความเดือด
ดาลได้ ถัดขึ้นสู่ใบหน้าท่านอย่างแรง “เจ้า
ต้องออกไปให้พ้นจากบ้านข้าเดี๋ยวนี้—ไป—จะ
ไปเป็น ทาย รัยก็ อย่างไรก็ ตามใจ เจ้า—ไม่
ต้องกลับมาให้ข้า เห็น หน้าอีก—และใน ชีวิต
ของข้าไม่ขอพบขอเห็นเจ้าอีกต่อไป”

“คุณพ่อเจ้าข้า.....” หล่นพูดไ้
เพียงเท่านั้น คุณพระก็สับหน้าหันหลัง
ลงสั้นบ่ง ๆ ออกไปจากห้อง โลงเข้าสู่ยังห้อง
นอน โดยมีไ้หันมาเหลียวแลหรือเอาใจ
ใส่ในคำพูดของหล่น เป็นอันว่าหล่นไ้
ถูกบีบคั้นให้เกิดเกล้าซบไ้ ออก จากบ้านโดย
ไม่มี โอกาสจะกลับมามีชัยอีก

อา ! ความหวังที่หล่นไ้ มาหมายไว้
ในชั้นต้นว่า คงจะไ้ได้รับความเอ็นดูจากบิดา
นั้น บัดนี้ไ้กลับกลายเป็นตรงกันข้ามอย่าง
มิไ้ คากคิก ถึง ว่า จะ เป็น ไ้ไ้ไ้ เพียงนี้
หล่นรู้สึกเศร้าเสียใจเป็นล้นพ้น พยายาม
น้ำตาไ้ไหลหลังลงพราก ๆ อายปรางทั้งสอ
ข้างของหล่นนำปวีรภานาสงสารยิ่งนัก

“หล่นนำ, หยุดร้องไห้เสียเถิด” นาย
วิสัยพูดล่าวปลอบประโลมน้ำใจภรรยา “เมื่อ
ท่านมีใจฮึดติดเทียมเกวียมไม่กรุณา เรา
ก็ควรก้มหน้าไปถามการดีกว่า จงหักห้าม
ความเสียใจกลับบ้านของเราเถิด”

เมื่อได้ฟังวาจาของสามีกว่าแล้วโลม
หล่อนก็ค่อยวางกำศรค ครั้นแล้วสามีก
เข้าประคองลงบรรโศกออกไปจากบ้าน ซึ่ง
เป็นสถานที่กำเนิดกบฏของ หล่อน อย่าง
ละหิ้วยเปลือย

บทที่ ๔

ในระยะ ๒ ปีแรกสามีกของหล่อนได้ย้ายเร
ยารุ่งเรืองให้หล่อนได้รับความสมบูรณ์ผลค
อย่างเต็มเปี่ยม กล่าวคือเขาได้เอาอก
เอาใจทุกสิ่งทุกอย่าง ความผิดพ้องหมองใ
ก้นมิได้เคยมีปรากฏขึ้นแม้แต่สักเวลา ส่วน
หล่อนก็รักเขากังขังชีวิตใจ ความทุกข์เกิด
บุครน้อยเป็นหญิงด้วยกันคนหนึ่ง

วันที่ วังแห่งชีวิตของหล่อนจะถึงซึ่งกาล
วิบัติ ต้องนิราศร้างห่างเหินจากสามีก
คือวันที่สามีกประพฤตินอกใจหล่อน ภายหลัง
เมื่อเลิกทำการราชการแล้ว เขามิได้คง
กลัวย้ายบ้านดังเช่นที่เคยมา ได้หายไป
ดังครั้งก่อนนั้น ฝ่ายหล่อนซึ่งอยู่ทางบ้าน
เห็นเวลาผ่านไปเช่นนั้น ก็ยังเกิดความร่ำ
ร้อนใจวิตกวิจารณ์ไปต่าง ๆ นา ๆ อุตสาหิไม่
นอนสันทนนิ่งงันคาบคอยเขา คอยแล้วคอย
เล่า เขาก็ยังมีกลั ในที่สุดหล่อนก็มีเมีย
ไปเที่ยวความง่วงสุกพระฝน

ข้อ ๒ ก.ท.เคย เขาจึงได้กลัมีมาถึง

บ้าน ส่งเสียงให้หล่อนแยกประตูรับอย่าง
อีกทีก็รักใคร่ โกรธ พอสั่งเสียงให้ประตูออก
ทันใดเขาก็โศกโศกโศกโศกเข้ามา ด้วย
อาการมันเมาผิดธรรมดา

“หล่อนที่รักทำ” เขาทรุดตัวลงนั่ง
บนเก้าอี้ยาวด้วยกิริยาไม่น่าดู “ฉันเสียการ
พินิจหลายพันบาท”

เมื่อเห็นกิริยาอาการ และ น้ำเสียงของ
สามีกผิดปรกติเช่นนั้น สี่หน้าของหล่อนก็
พลันเผื่อกริยาตลกกลอง ร่างกายก็คันสั่น
เซซวนแทยระทรงไว้ มีอยู่หล่อนยกมือขึ้นขี
หน้า หล่อนให้ด้วย ความ เสียใจ แล้ว ตัก พ
ว่าพรรณ

“เธอประพฤติกว เช่นนี้เอง แผลงๆ
ทูลหัว ?” หล่อนถาม “ฉันเป็นศรี
แรกทีเธอเริ่มแทงหน้าบเลื่อม คลาย ความ
รักก็ฉัน ไม่เอ๋ย ! เธอที่รักของเมีย
ทำไมจึงกลายเป็นคนประพฤติกว ตัวเลว ทรม
คำซ้ำเช่นนั้นเล่า ?”

เขาไม่ตอบกลับซบหน้าลงม่อข หลย อยู่
กับพนักเก้าอี้ด้วยความอ่อนระ โหยหล่อนเดิน
ตรงเข้าไปนั่งลงข้างตัวเขา

“แต่ก่อนแต่ไรไม่ เคยปรากฏว่าเธอ
เป็นนักดื่ม บัดนี้ทำไมจึงกลายเป็นนักดื่ม
อย่างพิชานไปเล่าพ้อขครัก ! เธอเป็น

คนอื่น เพราะเธอมี^๕เหล้ามาก” ทวงรัก^๕
ของหล่อนก็คลอคล่องน่องไปด้วยอัสสุชล^๕
เขาเงยหน้าขึ้นเต็มไป^๕ด้วยหยากเหงื่อ^๕ขึ้น
มองดูหล่อนแล้วพูด

“โอ, ฉันก็มี เหล้า และ เลี้ยง การ พนัน
หล่อนเร่งไปไขเอาเงินสามพันบาทที่ฉันให้เก็บ
ไว้มาให้ฉัน”

“เธอจะเอาไปทำไม?” หล่อนถาม

“เอาไปใช้หนี้การพนันที่ฉันเสีย”

“คิดฉันไม่ใช่ให้ ถ้าเอาไปเราก็กิน
กัน” หล่อนคัดค้าน

“ถ้าไม่ใช่ของสิ่งคุณงาม” เขานั้นเสียง
แล้วขึ้นม้อออกเพื่อรับพวงกุญแจจากหล่อน

“คิดฉันไม่ใช่” หล่อนดอยห่างออกไป
จากเขา

ฤทธิสุราอาท่าหัวโ อันถึงงามของมนุษย์
ให้กลียภกลายเป็นคนชั่วช้า สามารถได้ ฉันโค
ยักันก็ ได้ เปลี่ยน หัวใจ นาย วิเศษ ให้ กลาย
กลับเป็นคนโหดร้ายทารุณแล้วทุกกัน เขา
จึงหาอันมีแนวกรรไกรนำส่งกลับไปให้ ภรรยา
ของเขา แล้วลุกจากเก้าอี้เดินไป
หล่อนด้วยความโกรธแค้น

“ไม่ให้ฉันดู? ให้รู้ไปให้เห็นกัน”
พอขาดเสียง เขา กระโดด ตรง เข้า ปลุกปล้ำ
หล่อนอย่างบ้าเลือดปราศจากปราณี เพื่อ

จะแย่งเอาพวงกุญแจจากหล่อนให้ได้

“ว้าย” หล่อนร้องด้วยความหวาดกลัว
พลางสยบหลุกจากเขาดอยออกไปยืน คิวสัน
อยู่ที่มุมห้อง

“ทำไมเธอจึงปล้ำกับฉัน, เธอวิกลจริต
หรือ? แน่แล้ว—แน่ละเธอวิกลจริตเหล้ากับ
การพนันทำให้เธอเสียคน” หล่อนกล่าว
ออกไปอย่างแรงโดยเหลือที่ ระอกลั่นโทสะ
วิรุวิธือออกไปอีกได้ พลางดอพวงกุญแจ
ออกจากเข็มขัดมากที่หล่อนคาดอยู่ มากำไว้
ในมือแน่น เพื่อป้องกันไม่ให้เขาแย่งเอาไป

“โอ! ไม่ทำตามคำสั่งข้าจึงปล้ำเชิง เพื่อ
เอากุญแจไขเอาเงินของข้าฯ ส่งมาโดยเร็ว
เชิง ไม่มีอำนาจชักขวาง มันเงินของข้าฯหา
ได้ ไม่ใช่เงินของเชิง เวลาอยู่อยู่กับข้า
เชิงมากับเปล่าไม่มีสมบัติอะไรมา” เขา
กล่าวถึงกะพริบตาอย่างหายช้าไม่น่าฟัง

โอ! คำว่า “เชิงมากับเปล่าไม่มี
สมบัติอะไรมา” ได้บอกเสียงแห่งดวง
หทัยน้อย ๆ ของหล่อนประดุจดังกนกอันคม
กล้าทั้งแสนเล่ม เต้นประสาทที่อ่อนเปลี้ย
ลั่น ระวี วิ่งไปทั่วสรรพางค์ กาย ของหล่อน
พวงกุญแจที่กำอยู่แน่นนั้น ก็ พลันลั่นหลุด
หลุก จาก มือ หล่อน ตกลง ยัง พ้น พ้น หนี
อัสสุชล ที่ คลอคล่อง หม่นวนตาอยู่ แล้ว ก็ เว้า

ย้วยหยากลงอ้ายป่วนเป็นทาง ๆ

หล่อนได้ ลืม—ลืม ความ หลง ที่ เป็นมา
เสียแล้ว เหตุไฉนลืมจึงพินเรื่องขึ้นมา

อีกเล่า ? เท่ากับเร้าความทรงจำที่หล่อน
ลืมแล้วนั้น ให้กลับมายังอยู่ในความ

ซอกซางระกำไธยกเป็นคำรยสอง สมนคร

แหละ หรือ ที่ เทพย เจ้า บน สรวง สวรรค์ ผู้
ประทานความ ร่มเย็น เป็นสุข แก่ ปวงชนทั่ว

หน้า พึงที่จะทรงลงโทษหล่อนถึงเพียงนี้
มันเป็นอะไร—เวรความมา สอน หล่อน หญิงผู้

กตัญญู หล่อนร้องให้ด้วยเสียงอันดัง

นายวิสิษฐมีลงเก็บพวงกุญแจที่หล่อน
ทำตกขึ้นมามีไว้ด้วยความเป็นกตัญญู

“เอ็งมาร้องให้เขา ประโยชน์อะไร ?”

เขาคว่า “บ้านของข้าไม่ใช่ที่สำหรับร้องให้
เอ็งผู้มาอาศัย จง ไป—ไปให้พ้น จาก บ้าน ข้า

ข้าเกลียดเอ็งไม่ยากเห็นหน้าเอ็ง—ข้าอยาก
ให้เอ็งตาย” เขาไล่หล่อนด้วยคำสาปแช่ง

ไทยไม่ดีกว่าหล่อนเป็น ภรรยา ผู้ จงรัก รักดี
อุส่าห์ติดตามคนมากับความรัก แทนที่

เขา ควร จะ ทรนถอม หล่อน ให้ ได้ วิชา ความ
สันติสุข ไทยไม่มีเวลาเสื่อมคลาย หรือ

อย่างน้อย ก็ควร นึกถึง ความ ที่ มี ต่อกัน แต่
บรรพกาลยัง แต่เขาก็หาปราณานึกไม่

กลัวว่าให้ เจ็บใจ และ เหยียด หล่อน ทุทุทุทุ

เช่นนี้ ก็ทุกข์หรือว่า หล่อนสตรีผู้นำ
สมเพชรชนพวงและคานห้ายกยู่กับเขาชายผู้

เต็มไปด้วยความทราตรึงอีกกระไรได้ หล่อน
ทนอยู่กับเขานึกไม่ไหว หล่อนต้องไป—ไป

ด้วยความมานะตามคำที่เขาไล่ แม้จะต้อง
ไป มี ฉานะ เป็น หญิง ผู้ ปราศจาก หลัก ฐาน

หรือยากจนค่นแค้นकरणा ลำบาก สักเพียง
ใด หล่อนก็ยังพึงพอใจ ก็กว่าที่ทนอยู่ด้วย

ความซอกซางหรือถูกเขาข่มขืนอย่างรุนแรง
ซึ่งสภาพเช่นทั้งหลายไม่สามารถที่จะสละได้

นี่จางเอ๋ย! น้ำใจชายหนอช่างร้ายกาจ
เสียเหลือเกิน

“เธอไม่ต้องไล่” หล่อนกระซอกเสียง
ดังก็ร้องอย่างหมดความ ตาลาย ขาวฉ่ำ ต่อกัน

กตัญญูเหลือที่จะทนทานเธอเหมือนกัน กตัญญู
จะไปก็ยวั้น—ไปตาม ยะธาโชก ของกตัญญู—

ไปให้พ้นพ้นตาตาม ความ ประสงค์ ของเธอ
ไทยไม่มีวันพบหน้าคำถากถำอีก” พุทฺธยสง

หล่อนก็ตรงเข้าอุ้มบุตรน้อย ซึ่ง นอน หล้นบน
เข่าขึ้นแนบกับทรวงอก เพื่อพาเขาไปด้วย

ก่อนที่จะเกินพันธนียยะไป หล่อนได้
หันมากล่าวว่าจางอีกครั้งหนึ่งเป็นวาระที่สุด

“เธอ จะ เสีย ใจ ใน การ กระทำ ของ เธอ
และ จะ ต้อง นึกถึง กตัญญู ไม่มี ผิดกายหลัง

ขึ้นกาลค่อยไปเมื่อเธอรู้สำนักแล้ว ขอจง

อย่าได้ คิดน้อยเนื้อต่ำใจว่า การที่กลิ่น
ต้องหากเธอไปครั้งนี้ไม่ใช่เพราะ กลิ่นไม่ รัก
เธอ ความจริงกลิ่นแสนสுகที่รัก—รัก

อย่างไม่มีหญิงใดจะรักสามีของตนยิ่งไปกว่า
ที่กลิ่นรักเธอ แต่—แต่ยัคิดเป็นความจำเป็น
ที่กลิ่นจะขอขวักเธอต่อไปไม่ได้เสียแล้วเพราะ
เธอไล่กลิ่นอย่างไล่สัตว์เคี้ยวเอื้อง เพราะ
กลิ่นกลิ่นจึงจำต้องลา—ลาเธอไปอย่าง ลึกลับ
ขอให้เธอคิดหน้าของนาง—นาง—ผู้ เคย เป็นเมีย
เธอไว้เสียให้เต็มตา—ข้ากเลียงหล่อน
พร้อมด้วยเก็กน้อยผู้ ไม่เคียงสา ก็เกิด
ออกจากบ้านระเหว ะหน กระเซอะ กระเซิงไป
ตามบรรดากรรมของหล่อนในท่ามกลางความ
ตึงตึงเย็บแห่งรักที่กาลสนั่น

อนิจจา! สายใยแห่งความรักอันต่าง
ฝ่ายต่างได้ผูกพัน มันหมายกันไว้ อย่าง แน่น
แน่นนั้น ไกลลิ้นจากสยบลงแล้วณวาระ
โคโยตาการนำเทวศกัศวรณ

บทที่ ๕
๑๗ ยี่สิบ มา ณ คำบิล ห้าง ศาลาแดง มี
กระโจมน้อยหลังหนึ่งปลูกอยู่ริมทุ่งบ้านหน้า
หันออกถนนใหญ่ คำนหลังมีทางเดินคึกคัก
ถึงกันกับหมู่บ้านที่อยู่ใกล้เคียง ผู้ที่เป็น
เจ้าของครัวของกระโจมน้อยหลังนี้ ก็คือ
สตรีสองคนแม่ลูก ซึ่งเป็นผู้รักจักประมาณ

คนสองเส่งม เพราะความยากจนได้เข้า
ครอบงำเป็นเจ้าเรือนมาเป็นเวลานาน แม่
ลูกทั้งสองได้ถือเอา การ รั้งข้าง เข็มเย็บปัก
ร้อยกับการทำขนมขาย เป็น อาชีพ หล่อเลี้ยง
ชีวิตระหว่างแม่ ๆ ลูก ๆ ไปชั่ววันหนึ่ง ๆ
ตามประสาปาก สตรีทั้งสองทักกล่าวหา
ใช้ใครนอกไกลที่ไหนไม่ ก็นางนงรามผู้
บุตรซึ่งหล่อนได้ขอสาห์พยายามหอบหิ้วเอามา
ด้วย เมื่อ คราว เลิศร้าง กัน กับ สามี แต่ ครั้ง
กระ โนน และเวลานี้ได้เจริญวัยเติบโต
เป็น สาว ขึ้น แล้ว มี นามตาม ที่ นาง นงรามผู้
มารดาตั้งให้ว่า ‘ นงลักษณ์ ’ ซึ่งเป็นผู้ มี
สิริรูปสละโฉมสดความงามน่าพิศวง ‘ ถ้าแม่
จะเปรียบกับความสวยงามของ นางนงรามผู้
มารดาในสมัยเมื่อยังเป็นสาวแล้ว ก็ดู
เหมือนว่าไม่สู้ยิ่งหย่อนกว่ากันนัก แต่
เนื่องมาจากความ ยากจนได้เข้ามา ครอบงำเป็น
เจ้าเรือน จึงเป็นเครื่องก่อมีงายตาของ
บุรุษเพศให้มองข้ามเลยไปเสีย

จำเริญกับแต่นางนงรามต้องออกจากบ้าน
ของสามีไปขายมรดกบิดาแห่ง ระหว่ง นั้น แล้ว
หล่อนพร้อมด้วยบุตรน้อยได้เกิดระเหว ระเหว
ไปตามถนนต่าง ๆ หลายสายสุด แต่ ว่า เท้า
ของหล่อนจะพาไป ในขั้นแรกความคึก
ของหล่อนได้หันไปทางที่จะทำลาย ชีวิต ของ

ตนเอง เพื่อให้พ้นไปเสียจากโลกซึ่งเต็มไปด้วยความระทมทุกข์ แต่ในขณะที่หล่อนกำลังตกอยู่ในห้วงแห่งความคิดนั้น ก็บังเกิดมีเหตุสักขีณิกหนึ่ง มากระทบที่โสทรประสาทของหล่อนว่า “หล่อนจะทำเช่นนั้นไม่ได้! หล่อนจะทำเช่นนั้นไม่ได้!! เพราะถ้าหล่อนวายชีวิตไปแล้ว บุตรน้อยทารกคำๆ ของหล่อนที่อยู่เบื้องหลัง ใครจะเป็นผู้ปลุกปลอบเลี้ยงดูให้ จะมีลำบากแยก?”

เมื่อเกิดความรู้สึกขื่นขื่น ความคิดที่จะทำลายชีวิตตนเอง ก็เย็นอัน ต้องล้มเลิกไป เพราะสงสารบุตรน้อยได้มาเป็นอุปาทานขึ้นเห็นขบขระจิตของหล่อนไว้ แล้วหล่อนก็เคืองระหกระเหินต่อไปอีก

ในที่สุดการซักเซพเนรของหล่อน ได้มาถึงถึงคำขลุ่ยทุกคำแล้ว คือที่ๆ หล่อนใช้เป็นที่พักอาศัยอยู่ณบัดนี้ โดยได้กักพันทนดำเนินชีวิตอยู่มา อย่างยาก ลำบาก แรมแค้นแป้นเวลาช้านานหลายปี เพิ่งจะมีรู้สึกค่อยเบาแรงขึ้นบ้าง ก็เมื่อ บุตร ได้เติบโตพอจะเป็นกำลัง ช่วยกันทำการเย็บปักถักร้อยและทำขนมขาย เป็นการปลดเปลื้องภาระที่หล่อนต้องทำมาคนเคี้ยว แต่กาลก่อนนั้นไปก็มายัง

ที่ หล่อนต้องมาหลบซ่อนตัว อยู่ ณ ที่เช่นนี้ ก็โดย หวัง จะ หลบ หน้า คำคำ มี อากาให้ใครๆ ตลอดจนสามีของหล่อน พยประพพาน เพื่อเขาเหล่านั้นจะได้พากันเข้าใจว่า หล่อนได้สูญหายตายลี้ไปเสียจากโลกนี้แล้ว แต่ถึงกระนั้นก็ใช้ว่าความระทมครมตรอมใจซึ่งยังฝังอยู่ในกมลสันดานของหล่อน ที่หล่อนได้รียากสามีแต่ครั้งอดีตกาลโพ้น จะมีเวลาคนน้อยถอยลง หรือล้มเลือนไปจาก ความทรงจำของหล่อนแน่ แต่ขณะจิตหนึ่ง ก็หาไม่

เพราะเหตุที่หล่อนไม่ยอมล้มความหลังเสียเลยถึงกล่าวแล้ว จึงทำให้ร่างกายของหล่อนชราภาพทรุดโทรมเกินไป กว่าสภาพที่ควรจะเป็น เล็กกลายเป็นคนเจ้าโรคมีการเจ็บป่วย กระเสาะ กระแสอยู่ เสมอ เรื่อย มา ไม่มีเวลาหายขาดได้

เวลาอันอาการป่วยของหล่อนได้ทรุดเพิ่มลงอย่างน่าวิตก บรรดาเพื่อนบ้านใกล้เคียงต่างพากันมีความสังเวชเศร้าสลดใจ ในเมื่อได้ทราบว่า คอยครวญ ยากเย็น กำลังตกอยู่ในห้วงแห่งมหันตทุกข์ ก็ควรจะสรรเสริญถึงคุณความดีของสตรีผู้ถ้อยไปด้วยความกตัญญูกตเวที ต่อ มารดาผู้เกิดเกล้ากันแล้ว ควรจะคิดว่านางสาว

นางลักษณีกะ เป็น คน หนึ่ง ที่ สมควร จะ ได้ รับ
ความยกย่องสรรเสริญ เพราะนับตั้งแต่
มารดาได้เป็นแม่โพธิ์แก้วของหล่อน ได้
เริ่มล้มตัวเจ้หนักถึง ในคราวครั้งนั้น หล่อน
มิได้เห็นทั้งกายมารดาเลย ได้คอยเอา
ใจใส่เผ้าพิทักษ์ รักษา และ ประคบ ประพรม
มารดาเป็นอย่างดียิ่ง จนร่างกายของหล่อน
ซึ่งแต่ก่อนเคยฉวีวรรณผ่องเปล่งปลั่งเป็น
น่านวลกันนั้น เวลาในไถ่ผ่ายผอมซูบซีดก็
รุดลงไปมาก ย่อมไม่มีใครที่จะเว้นเสียได้
ซึ่งความเวทนาใน เมื่อไถ่ มาแล เห็น สัตว์ชาว
ของหล่อนในขณะนั้น

กาลล่วงพ้นมาได้ ๖ วัน พอเช้า
วันที่ ๗ ภายหลัง เมื่อพระสุริโยทัยได้ ชักรถ
เคลอนคล้อยลับเหลี่ยมพระสุเมรุมาค้ำไปแล้ว
เปลวกลางคืนก็ไถ่เค้นเข้ามาแทนที่ อากา
รขวยของนางนงราม หญิงชาวผู้ วาสนา อาภัพ
ได้เพียงหนักลง แลคางว่าวระที่สุกแห่ง
ชีวิตอันหน้าสังสารของหล่อน ได้ดำเนิน
ไกล เข้า มา จน เจริญ เวลาในไม่ช้า แล้ว
แสงศศิขรข้างแรมอันรุ่มร่ามได้ ฉาย ส่องลด
ช่องหน้าต่างพุ่งเข้าสู่พนัสนิคมแห่งกระท่อมน้อย
ทำให้แล เห็น ภาพ อัน ทวีต ของ คนใช้บน
เหยียบยวดยืนบนท่อน ข้างกายมีสตรีสาว
นั่งพิงพาดอยู่ด้วยความกตัญญูโดยมิได้คิด

เห็นแก่ความขากเขี้ยวใด ๆ ทั้งสิ้น ทุกสิ่ง
ในยามนั้นยิ่งยบสิ่งที วิเวก วิ่งเวง เป็นที่ เบื่อ
เป็นอย่างยิ่ง

พลลวงเข้ามาชื่นชมยาม อากา
รขวยของ คนใช้ ได้กำเรียบหนักขึ้นจนถึงขีดสุด ซึ่ง
คนใช้เองก็รู้สึกตัวว่า คนไม่มีโอกาสที่
จะดำรงชีวิตรอคอยอยู่จนถึงอรุณรุ่งไปได้ จึง
พีกหน้าให้ยกรสาวเขยเข้าไถ่ไปนั่งใกล้ ๆ คิว
แล้วพุกขึ้นด้วยสำเนียงอันแหบแห้ง โหยทล

“นางลักษณีกะ ลูกรักของแม่—แม่สังสาร
เจ้าเหลือเกิน—” พลงพุกผ่นลมทาบไ
ด้วยความเห็นน้อยน้อย

“แม่อย่าพุกเลยแม่เจ้า ไวรจะกำเรียบ
มากขึ้น แม่จึงพยายามส่งยศิธารมณอน
ให้หัดเสียเถิด” นางลักษณีกะกล่าวเล่าโลม
มารดา เมื่อเห็นมารดามีอาการกระวน
กระวายผิดปกติ

“อย่าห้ามแม่เลยลูกรัก ไม่มีอะไร
หรือ” ถึงแม้แม่จะไม่พุกแม่ก็ต้องคาย
เพราะฉะนั้นก่อนที่แม่จะตายจากเจ้าไป แม่
จึงอยากจะบอกเรื่องอะไรบางอย่าง อย่างให้เจ้าฟัง
และต้องการให้เจ้าปฏิบัติ ความความประสงค์
ของแม่ด้วย” คนใช้ ผ่นกล่าวด้วยความ
ลำยาก ส่วนดวงตาอันเล็ก โหลซึ่งมีแว
วสะท้อนเงาของคนเป็นอยู่ที่เพ่ง จ้องจับ อยู่เฉพาะ

หน้าของบุตรสาว

“ไปรยออกเกิดแม่เจ้า ลูกยิ่งก็ยอม ปฏิบัติตามความประสงค์ของแม่ ทุกอย่าง”
นเล็กนัยกล่าวด้วยตัวของมารดา

“คำพูดของเจ้าเป็นที่พอใจแม่มาก ถึง แม่แม่จะ ตาย ก็ ตาย ด้วย ความ สดวก ใจ เพราะเห็นใจว่าเจ้ารักแม่...” เลียงคนใช้
ไต่เงยหายไ้ครู่หนึ่ง “ขอบาทอม ๆ ให้ แม่กินหน่อยเถอะลูก” คอแม่แห้งเหลือ
เกิน” คนใช้ยกแก้มบุตรสาว

เมื่อนงลักษณ์ละลายบาทอมให้ คิมแล้ว
หัวใจคนใช้รู้สึกชุ่มชื้นขึ้นเล็กน้อย

“เออฉันใจจริง เรื่องที่แม่จะบอกเจ้านั้น
อันที่จริงแม่ได้ตั้งใจที่จะพบนานแล้ว แต่
เห็นว่ายังไม่ถึงเวลาอันสมควร” มายกับ
ความจำเป็นไ้บังคับให้แม่ต้องพูด เพราะ
แม่ไม่มีโอกาสจะพอกับเจ้าอีกต่อไป จึง
ต้องบอกให้เจ้ารู้ไว้” ความจริงวงศ์ตระกูล
ของเวาไม่ใช่ยากจน เชื้อใจ เช่นเวา สองแม่
ลูกเป็นอยู่ตลอดเวลาแม้กับเค็ม คงที่เจ้าเข้า
ใจ คาบายของเจ้าเป็นผู้ สยของมารจากเชื้อ
สายเหล่ากอผู้ คมั่งมีทรัพย์ ที่อนทงต้อง
มีบุตรสืบสายโลหิต แต่ แม่ คนเดียวเท่านั้น
ส่วนยายของเจ้าเป็นผู้ มีบุญน้อย พอทำ
คลอดแม่แล้ว อยู่ไ้สึกเหนื่อยต่อมาท่านก็

สูญเสียชีพไปเสีย คาของเจ้าจึงต้องรับ
ภาระเลี้ยงแม่มา แต่ผู้เดียว ครอบงำ กระทั่ง
เคียใหญ่ เนื่องจากแม่ต้องเป็นกำพร้า
มารตามาแต่เยาว์แม่จึงเป็นที่สูกสวดศวด
ใจของคาเจ้ามาก แต่แม่เป็นคนที่มีชีวิต
อิสระลักษณะทุก เพราะไม่เข้าพิธีวิวาห์
จึงสามารถทำคาของเจ้าเช่นครีกไ้ได้ กล่าว
คือ แม่ไ้ไว้รัก กับ ชายหนุ่ม คน หนึ่ง ชื่อนาย
วิชัย วรณกุล ซึ่งเป็นชายหนุ่มรูปร่าง
สะสวยงดงาม เป็นที่ ต้องคา ของ เหล่า เชาว
นาทั่วไ้ไป คินวันหนึ่งเขาไ้คิดให้แม่ไป
พบในสวนดอกไม้หลังคักของคาเจ้า แม่ก็
ยอมลงไ้พบตามความประสงค์ของเข เขา
ไ้ข้อฝากรักกับแม่ด้วยวาจาอันหวานล้าเลิศ
ในที่สุดแม่ก็ตกหลุมรัก เพราะ หลง น้ำคำอัน
หวานปานน้ำอมฤตรสแต่เมื่อไปควย ยาทิดม
ของเขา ขณะนั้นคาของเจ้าไ้ได้เสียมา
พบเขา ไ้ไ้ไ้ให้เขาออกไปจากเขครีย่าน
ทันที และห้ามไม่ให้แม่เกี่ยวข้องกับอีก
ต่อมาเขาไ้คิดทนายให้แม่ ตามเขาไปโดย
แข็งแรงแต่ลึกลับยาว “ความรักทำให้แม่
ตายอด” แม่ก็ถอนใจตามไปอยู่กับเขา
คาของเจ้าโกรธแม่มากเกินไป คักพอดคิลูกกับ
แม่ แต่ฉันมาแม่เลยเข้าบ้านไ้ไ้ไ้ ต้อง
ไปอยู่กับเขา ในขั้นแรก ๆ เขาคิคือแม่ทุก

อย่างนั้นแม่มีใครรับความอนุเคราะห์อันใดเลย
ควายจนเกียจกายเข้ามา คนวันหนึ่งเขารักมัน
เหล้าและเล่นการพนันกลับถึงบ้านจนคึกคัก
เขายังขับให้แม่หยิเงินให้แก่เขา แม่ไม่
ปฏิบัติตามเขาโกรธมาก เลยลาลึกเบิก
พยาน ใช้วาจา หยาบ คาส ต่อแม่อย่างแรง
และไล่แม่ให้ออกจากบ้านของเขา ด้วย
ความม่านหญิงที่แม่มีอยู่ แม่กับเจ้าก็ได้
ออกจากบ้านเขาทันที โอ๊ย—โอ๊ย—ลูกเอ๊ย
—ทั้งแต่นั้นมาแม่กับเจ้าก็ไม่มีความสุข”

คนใช้หุยกหอยคุ่วหนึ่งแล้วแสดงต่อไป
“เขา—เขาชายผู้ที่ทำให้แม่ ต้องฮาย
สิ้นในหละคือพ่อของเจ้า ซึ่งตกกลางหลัง
ของเขาให้สักเป็นรูป ลูกศรเสียบ หัวใจ ด้วย
หมากสีแสด เวลานั้นเขาจะยังคงมีชีวิตอยู่
หรือตายไปแล้ว แม่หาเอาใจใส่ไม่ เออ!
ขออย่าหอม อย่างเมื่อ ตระกีนให้ แม่ ค้ม อีกที
หนึ่ง” คนใช้ซื่อซังอีกเป็นครั้งที่สอง
นั่งถกษณ์ก็ส่งยาให้ ค้ม

“การมีผิว โดยผิวอายุยังน้อย อยู่ในวัย
คนองใจไม่ขยับขึ้นแน่นอน บ่อมให้ โทมเห็น
ปานคน ไค้แก้ตัวแม่เอง เจ้าควรล้าเห็นยก
ไวไปนด้วยอย่าง” เสียงคนใช้ ได้ เจียหยาย
ไปอีกวาระหนึ่ง เพราะขณะนั้นได้ มีอาการ
ทุรนทุราย สุด ที่ระ ทนทาน เกียจขึ้น มาทันที

กระทำให้คนใช้ล้ม อาการ ทุกขเวทนา ที่คน
กำลังไค้รบอยู่นั้นเสียสิ้น

“เพื่อเห็นแก่ความสุขของเจ้าในอนาคต
กาล—แม่ขอให้เจ้าสัญญากับแม่—สัญญา
ว่า—เจ้าจะไม่ทะเลาะเบาะแว้ง มีผิว ที่เป็นหนุ่ม

คนอง ผู้ที่มาเป็นผิวของเจ้าในภายหน้า
จะต้องเป็นผู้ ใหญ่ที่เจ้าเห็นว่า มีใจคอ
หนักแน่นมั่นคง พอที่จะ เลี้ยงดู เจ้าให้ไค้รับ
ความสุขตลอดไปได้—จงสัญญา—สัญญากับ
แม่เดี๋ยว—สัญญาก่อนที่แม่จะลาจากเจ้าไป
ว่าเจ้าจะปฏิบัติ—ปฏิบัติ—” เสียงคนใช้

ได้ขาคคนลงเพียงเท่านั้น พลันร่างซึ่งมีแต่
เพียง หนึ่ง หุ้ม กระตักกึกกั้น กระเสือกกระสน
ฮายไปมา ทรงกลอนขึ้นม้วนทั้งคู่ก็เหล็ดกลอย
ไม่กระพริบ ส่วนหลังก็อ่อนหยิก แสงถึง
ความเจ็บปวดรวดร้าวภายในอย่าง แสนสาหัส
เป็นที่น่าเวรคืออย่างนั้นที่จะประมาณ

“จะ—ฉันขอสัญญากับแม่—สัญญาที่จะ
ปฏิบัติตาม” นงถกษณ์กล่าวรับคำมารคา
ด้วยเสียงแกมถอน

แต่เดี๋ยวจะ ! คำสัญญาของหล่อนนั้น
มารคา ผู้ยังเกียจเล้าจะไค้ ยิน คัง ปวดนาก็
หาไม่ หล่อนได้กล่าวคำพ้อออกมาซ้ำไป
เพราะ ก่อน นาค หล่อน กล่าว เพียงนาคที่เคียว
ขวิดจะทุกส่วนแห่งร่างกายของมารคาต่างไค้

พากันหยุดทำการและทวงวิญญาณ้อย ๆ ไปได้
 เลื่อนลอยออกจาก ร่างไป สู่สุคติภูมิเสีย แล้ว
 “แม่เจ้า, ลูกรัยคำแล้ว ทำไมไม่พุก
 กับลูกอีกล่ะแม่เจ้า ? ” นางลักษณธรเข้า
 ถ้ามารกาส่วนหน่วยคำ ก็ เนื่องของไป ด้วย
 อัสสรัส พลังขยับร่างซึ่งปราศจากการไหว
 คึงแล้วเขย่าเบา ๆ การไม่ตอบก็ร่างกาย
 อันเย็นชืดมิดมารกาที่มือ หล่อนได้ สัมผัส นั่นเอง
 เป็นสัญญาณบอกเหตุให้หล่อน ทววย ทุระหนัก
 แน่ว่ามารกาที่รักของ หล่อนได้ สิ้นลม ปรมาณ
 ทอทั้งหล่อนไปสู่สุคติโลก เบื้องหน้าเสียแล้ว
 อย่างน่าอนาถใจ

โอ! ความวิโยคโศรกศัลย์อันใดเล่าจะ
 ยิ่งไปกว่าความ วิโยคโศรกศัลย์ของ คนเรา
 ในยาม ที่ต้อง พลัดพรากจากกัน ด้วย ความ
 มรณะ ความวิโยคโศรกศัลย์ของใครเล่า
 จะยิ่งยวกไปกว่า ความ วิโยคโศรกศัลย์ ของ
 นางสาวนงลักษณ์ ในยาม เมื่อ มารกา ผู้ให้
 กำเนิด แก่ หล่อน ได้ มา สูญ สิ้นชีพ ไปโดย
 อาการนำสรครันทกใจ หล่อนเฝ้ามองเข้า
 อกที่พรากอศมมารกาที่นอนถึงประคองนอนไม่
 พลังขยับพิศตรึงใสการศูล เทวศูลอีกส่อน
 ให้ ด้วย ความ ปรีวิโยคณา ปรีเทวนาการ ไปน
 ที่ยิ่ง

น่าสงสารที่หล่อน ต้อง ถูก ทอทั้งไว้ ให้

ว่าเหวเอากาย อยู่ แค่ในโลก อันกว้างใหญ่
 ไฟศาลยันแต่ผู้เดียว หล่อนผู้ ไม่เคยรู้จัก
 หนาวคาศาปามาตั้งแต่เยาว์วัย ได้มุ่งหวัง
 ที่จะยกเอามารกาเป็นผู้ปกครองรักษา คัมภีรครอง
 หล่อนให้ ได้รัยความสันติสุขสืบไปในเบื้องหน้า
 มฤตยูราชก็ช่าง แกล้ง ค่วน มา เกิด เอาทวง
 วิญญาณของมารกาหล่อนไปเสีย ไคว้ข้าง
 จะไม่โศรกเศร้า ไทรมนคัลลัคคัลลุม ใคร
 ย่างจะไม่รู้ สึกเปลี่ยบเปล้าเศร้าใจ เพราะ
 ค่อนไปก็ไม่มีผู้ใด ที่ จะเป็น ผู้ปกครอง ครอบ
 หล่อน ครั้นหล่อนจะไปขอความอุปถัมภ์
 คำจากดวงคา ศตมาญาทิ หรือ ก็ไม่รู้จึกว่า มี
 อยู่แห่งหนตำบลใดบ้าง หล่อนให้อีกอันคั้น
 วิญญาณ หัวใจของหล่อนขณะนั้นแทบจะ
 ระเบิดแตกสลายออกเป็นเสี่ยง ๆ ทั้งวิโยคภาว

อา! โลกหนอโลก, ช่างแรงเกลี้ยกแรง
 ชิงและให้ความ อยุติธรรม แก่ สตรี อนาถาผู้
 เป็นก่าพร้าไร ทั้งเห็นปานคนเทียวหนอ

เมื่อ ได้ รัยการ ปลงศพ มารกา แล้ว ไป
 เพราะอาศัย ความ ช่วยเหลือ ของ เพื่อนบ้าน
 ใกล้เคียงแล้ว หล่อนก็คงอยู่กระท่อมน้อย
 หล่อนนั้นมาดผู้เดียว โดยเพื่อนบ้านที่เป็น
 ผู้ใหญ่ได้ มีเมตตาจิตช่วยกันเป็นผู้ปกครอง
 ดูแลทุกข์สุขของหล่อน หล่อนจึงค่อยคลาย
 วาย ความโศรกกำครคเศร้าหมองไปได้บ้าง

บทที่ ๖

เดือนมกราคมเป็นเดือนที่มึนเมาว่าพิศผ่าน
มาแต่เบื้องทักษิณทิศอยู่เหนือควม มีชาติสาย
เพราะฉะนั้นค้ายลึงค์ศาลาแห่งซึ่งเป็นสนาม
ว่าพนันประจำ ทุกเวลาขายจึงได้มีบรรดา
นักวาทังนำวาทังไปควาต่อสู้กันเล่น เพื่อ
ความสนุกครึกครื้นอย่างเช่นที่เคยมีมาทุก
ในเมื่อถึงฤดูกลาง

วันที่เริ่มต้นมี การนัด ชัก ว่าว พนัน เป็น
ครั้งแรกนั้นเป็นวันเสาร์ เพราะฉะนั้นวันที่
กล่าวนี้ตอนบ่าย ๓ ล.ท.ล่วงแล้ว ในท้อง
สนามว่าวจึงเนืองแน่นไปด้วย ประชาชนชาย
หญิง ซึ่งต่างได้พากันไปเล่นเพื่อพักผ่อน
ไม่หยุดหย่อน ผู้ใดที่เป็นนักพนันขึ้นคอก็
ไปรวมชุมนุมอยู่เป็นกลุ่มหนึ่งต่างหาก สั่ง
เสียงต่อรองกันอยู่เอื้อคอง ส่วนผู้ที่ไม่ใช่
คอปนัน แต่มาที่สนามเพื่อความเพลิดเพลิน
เป็นการพักผ่อนหย่อนอารมณ์นั้น ยังกินนั่ง
อยู่เป็นหย่อมๆ ยังกินกินชิวๆไปมา
อย่างสับสน

ขณะนั้นมีว่าวพากันขึ้นเข้าคู่หนึ่ง กำลัง
ทำการควากันอยู่บน ท้อง ปรากฏอย่างโลด
โผน ตามของมหาชนแทบทุกคนต่างก็จ้อง
อยู่ที่ว่าวแลบเข้าคู่นี้ มีกัลลฝ่ายพาไป
ผ่อนสายยานให้หย่อนลงจนเกือบไปมากับพน

สนาม ผุ่งชนที่นั่งและยืนอยู่ตรงสายยาน
เป็นอวลล ทุก ๆ คนก็รอกันไปไ้ เว้น
แต่ชายอายุราว ๔๐ ปีคนเียว ซึ่งมีนามว่า
หลวงประสิทธิ์วิภาคาร นับว่าเป็นผู้ที่เคราะห์
ร้ายมากกว่าเพื่อน กล่าวคือได้ถูกสายยาน
ขาดเอาที่ข้อเท้าข้างซ้ายเป็นขาดแฉกมาก
เมื่อต้องมาเกิดอุบัติเหตุได้ รับความเจ็บชวย
จนเสียแล้วเช่นนี้ ความตั้งใจที่จะมาหา
ความเพลิดเพลินก็เลยเป็นอันหมดไป จึง
ได้รีบเดินย้ายหน้า ออก จาก สนาม ว่าว เพื่อ
กลับสู่วานของตน

ในขณะที่กำลังเดินมาตามถนน โดย
ยังทราดโดยสารกลับไม่ได้นั้น โลหิตแลล
ที่ข้อเท้า ของ คุณหลวงได้ไหล ออก มากไม่
หยุด จนถูกเท้าชาวที่สวมกางเกงขมู่ไปด้วย
โลหิต คุณหลวงจึงนึกในใจว่า ควร
จะเข้าไปซื้อผ้าขาวมาพันที่ข้อเท้า ณนั้น ชั่วระ
ล่างโลหิตเสียก่อน ทันใดที่พลันมาถึง
กระท่อมหน้าของนางสาวนงลักษณ์ ซึ่ง
เวลานั้นหล่อน กำลังนั่ง ควัก ลูกไม้ อยู่ ที่หน้า
กระท่อม

“แม่หนูเจ้า จะมีใครรดาให้น้ำฉันชำระ
เลือดสักขึ้นหนึ่งได้ ไหมจ๊ะ ?” คุณหลวง
ตรงเข้าไปพุดขอความกรุณา จาก นงลักษณ์
“ฉันต้องได้ รีบ ขาดแฉก เพราะ ถูกสายยาน

ว่าวขาดเขาที่ข้อเท้าค่อนข้างมาก”

“ไ้ค่ะ, ถ้าไม่รังเกียจในเรื่องสถานที่ แล้วเชิญเขามานั่งเสียก่อนซิค่ะ”

พลันและ กล่าว เชิญเชิญ ้วย ด้วยคำ สุภาพ
อ่อนหวาน อันเป็นพระยาที่คมีประจำอยู่ใน
สันดานของพลัน

พลันวางลูกไม้ ที่กำลัง
ควักอยู่ลงไปเหยียดด้วยแก้วในกระถอมมาตัก
น้ำในคุ่มส่งให้แก่คุณหลวง ซึ่งไ้เข้ามา
นั่งอยู่บนชานกระถอม ตามคำ เชิญ เชิญ ของ
พลัน

เมื่อคุณหลวงจัดการชำระล้างโลหิตออก
จนหมดและทำประพรมพวยขาด แก้วขาดแล้ว
นั้นเสร็จแล้ว ก็กล่าวคำขอโทษ

“เป็นบุญคุณมากที่แม่หนูมีความเอื้อเฟื้อ
แก่ฉัน ฉันจะลืมนบุญคุณเสียไม่ได้เป็น
อันขาด”

“เป็นพระเดชพระคุณค่ะ” พลันกล่าว
“แต่การที่คิดนเอื้อเฟื้อแก่ท่านทั้งนี้ ก็โดย
ทำตามหน้าที่ของพลเมืองที่คนหนึ่ง มีไ้
หวั่นบุญคุณอะไรหาไ้”

“อ้อ! ขอโทษแม่หนูอยู่กับคนด้วยกัน
จะ ?” คุณหลวงเปลี่ยนเรื่องถาม เพื่อ
ไ้ทราบความเป็นไปของพลัน

นางลักษณ “คิดนอยู่กับเกี้ยวเท่านั้น
แหละค่ะ”

คุณหลวง “บิการมารดาของแม่หนูไป
ไหนเสียล่ะ ?”

“ไ้ ถึงแก่กรรมไปเสียหมดแล้วค่ะ”

พลันรีบพูดกับท เพราะว่าจะเดชะน้ำตา
ของ พลัน จะ หลั่ง ไหล ออก มา เสีย ให้ ไ้
พลันให้สัทสนใจในเมื่อมีผู้มาพูดกล่าวขวัญ
ถึงมารดาของพลันเช่นนี้

“ถ้าแม่หนูจะไม่ คิดว่า เป็นการถูก กู
หมิ่นแล้ว จะไปรกล่าถึงโรงกลัที่ ถึงแก่
กรรมนั้นให้ฉัน ทราบ สักหน่อย จะไ้ หรือไม่
จะ ?” คุณหลวงถามขึ้นพร้อมกับคำขออภัย

“ไ้ ไปรกรายหาว่าคิดนเสีย กิวิยาเลย
นะค่ะ ในการที่ทราบเท่าเรื่องที่เกี่ยวข้องกับบิการ
มารดาให้ทราบไ้ เพราะคิดนรู้ สักไ้
คอไม่สบาย อย่างไร ซอยกล เมื่อ นึกถึงบิการ
มารดาของคิดนขึ้นมา ท่านรู้จักคิดน

แต่เฉพาะตัวเท่านั้น ก็เห็น พระพ่อ แล้ว กระมัง
ค่ะ ?” พลันพูด เพื่อ ตัก หนทางมิให้
คุณหลวงกล่าวถึงเรื่องที่เกี่ยวข้องกับประวัติกาล
แห่งครอบครัวของพลันอีกต่อไป

“โอ !” คุณหลวงอุทาน “ฉันขอ
โทษที่ทำให้แม่หนูไม่พอใจ ฉันจะไม่ถาม
ถึงเรื่องที่เกี่ยวข้องกับบิการมารดาของแม่หนูอีก”
คุณหลวงกล่าวคำ ขอโทษ เมื่อ เห็นว่าพลัน
ไม่เต็มใจอะไรแล้ว “แต่ก่อนที่ฉันจะลาถลับ

บ้าน คณิชอบทราบนามของแม่หนู เพ็ชร์
 ท่อไปวันน่านะไคเป็นท้าวรักกันไว้”

“คณิชอบนงลักษณ์ค่ะ” หล่อนบอก
 นามของตนแก่คุณหลวง

“อ้อ! ซอแม่มงนงลักษณ์” คุณหลวง
 ทวนนามของหล่อน “คณิจะจำไว้” ส่วนคณิ
 ชอบหลวงประสิทธิ์วิสาขกร ลาทีนระ ฆาต
 ผลคณิหายก็แล้วคณิจะมาเยี่ยม และ สมนิ
 คุณแม่หนูท้อเธอเพ้อ”

หล่อนยกมือขึ้นประสานกันทำคารวะเมื่อ
 คุณหลวงกล่าวคำอำลา แล้วคุณหลวงก็
 เค้นไปขึ้นรถลาก ซึ่งพอกี่ผ่านมาในเวลา
 นั้นก็กลับไปยังบ้านของตน

๑ ๑ ๑ ๑ ๑ ๑
 ๒ สัปดาห์ล่วงแล้ว ฆาตผลของหลวง
 ประสิทธิ์วิสาขกรก็ นัยว่า หาย สนิธ เวียงร้อย
 เป็นปรกติ ในตอนบ่ายวันหนึ่งคุณหลวง
 ได้มาเยี่ยมนางสาวนงลักษณ์ พร้อมด้วยของ
 กำนัลหลายอย่าง มีเป็นคันว่าผ้าชิ้น, ผ้าถุง,
 แพรและผ้าทอสีดอกกลีต่างๆ ฯลฯ เพ้อ
 เป็นการตอบแทนบุญคุณที่ หล่อนได้ มีใจเธอ
 เพ้อเผื่อแผ่มาแล้วแต่เห็นหลัง

“คณิชอบ มอข สิ่ง ของ เหล่านั้นให้ แก่ แม่
 นงลักษณ์ด้วยความ ยินดี และ เต็มใจ จริง ๆ
 ไปรับรับไว้ด้วย” คุณหลวงพุกขึ้นชดะ

เมื่อหยิบห่อของเหล่านั้นยื่นให้แก่ นงลักษณ์

“เป็นพระเดชพระคุณอย่างล้นเหลือแล้ว
 ค่ะ แต่คณิเห็นว่าคุณหลวงกรุณานำ
 มาให้ฉัน เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นไปกว่าฐานะของ
 คณิควรจะมี ไปรคนากลับไปเสียเถิดค่ะ
 เพียงแต่มีเมตตาใจมาเยี่ยมเยียนคณิ ก็นัย
 ว่าเป็นกรุณาคุณหาที่สุดมิได้อยู่แล้ว” นง
 ลักษณ์กล่าวปฏิเสธไม่ยอมรับสิ่งของเหล่านั้น

“ไม่ไค ชีระ ถ้าไม่รับไว้ ก็เท่ากับแม่
 นงลักษณ์มีความรังเกียจในส่วนตัวฉัน คณิ
 จะมีความเสียใจมาก” คุณหลวงอ้างเหตุ
 ผล โดยหวังจะให้หล่อนรับสิ่งของเหล่านั้น
 ไว้ให้จงได้

เมื่อถูกขยับขะขยหนักเข้า และ เพ้อไม่
 ให้เสียใจตัว หล่อนจึงจำใจต้องรับไว้ แล้ว
 คุณหลวงก็ลากลับไป

๑ ๑ ๑ ๑ ๑ ๑
 จำเนียรกาลค่านั้นมา หลวงประสิทธิ์
 วิสาขกรได้เวียงไปมาหาสู่นางสาวนงลักษณ์
 อยู่เนือง ๆ ตอนแรก ๆ ก็ตอนหนึ่งก็มาเยี่ยม
 หนึ่งครั้ง ค่ะ ๆ มาเสารดงอาทิตย์ ใน
 ที่สุดก็เกือบจะทุกวันกว่าไค

ในคอนหัวค่ำวันหนึ่งซึ่งเป็นวันฤกษ์งาม
 ยามก็คุณหลวงได้มาหา หล่อน อีก ตามเคย
 เมื่อไคสนทนาปราศรัยกัน ดง เรืองอน ๆ แล้ว

คุณหลวงก็พูด เรือง สำคัญ เรือง หนึ่ง ชนกับ
นางลักขณ

“แม่เน่งลักขณข้า, โปรดอย่าหาว่าฉัน
ยังอาวล่วงเกินอย่างหนึ่งอย่างใด ฉันมี
ความพอใจในตัวแม่ นางลักขณ มา ตั้งแต่วัน
แรกเริ่มได้รู้จักกัน และรักความพอใจ
นั้นได้กาเวรหนึ่งกัน กล่าวคือมีความ
ปรารถนาใคร่ที่จะได้ ไป เป็นผู้ ประณีต ตัวฉัน
เพราะ ฉัน ต้อง อยู่ ตัว คนเดียวไว้ ภรรยา มา
เป็นเวลาหลายขณแล้ว ได้คอยแสวงหา
แม่เรือนอยู่เหมือนกัน แต่ยังไม่เหมาะไร
จึงต้องระวังความผิดกันไว้ บัดนี้ฉันเป็น
บุตรธิดาของนางอย่างเอกอุ ที่ได้มาพบ
แม่เน่งลักขณเข้าเป็นทูลกระชกา ประกอบ
ทั้งเห็นว่าเป็นกัปปารักษ์มาวรา ไม่มีใคร
อยู่ดั่งมีขำรุ่งเรือง ต้องได้รัยความลำบาก
มาก เลยทำให้ฉันมีความสงสารเวทนา
ใครได้ ไปเลี้ยงดูให้ ได้รัย ความ สุข ยิ่ง ขึ้น
เพราะฉันได้แม่เน่งลักขณไม่คิด รังเกียจใน
เรื่องอาชวณามของฉันแล้ว ก็น่านะยินยอม
ตกลงไปอยู่กับฉันเสีย ขอรับรองว่า จะให้
แม่เน่งลักขณได้รัย ความ สุข สบาย ทุกอย่าง
มีอะไรให้ ได้รัยความเกื้อกร้อนเลย จะตกลง
ไหมละระ? ฉันจะคอยฟังคำตอบ ”

เมื่อสาวน้อย นางลักขณได้ สกัย คำ ของ

คุณหลวงกล่าวทว่านลัษมชั้น พลัน โลภ
แห่งความอายได้ จึงระคม ขึ้น สู่ โหน้ำของ
หล่อนจนแครงเรือ เพราะตั้งแต่เกิดมา
เป็นกาย หล่อนก็พึ่งจะได้ เป็นคุณหลวงซึ่ง
มีอายุคราวบิดาและเป็นคนแรก ได้มาแสดง
ความชอบใจต่อหล่อน เมื่อหล่อนใคร่
ควรจนถึงเหตุผลที่คุณหลวงชักมาแสดง ก็
เห็นว่าออกจะเป็นจริง เพราะนับตั้งแต่มารดา
ยังเกิดเกล้าไถ่ลงลอยไปแล้ว หล่อนต้อง
ได้รัยความอดทนอดกลั้นแค้นแค้นเป็นที่สก
ค่าที่ไม่มามีรายได้มาเลี้ยงอาคิมะของหล่อนให้
ได้รัย ความ สุข เพียง พอ เหมือน สมัย เมื่อ
มารดาอยู่มีชีวิตอยู่ ชนึ่งหล่อนก็ยังเป็นสาว
ต้องอยู่สัน โศภเดียวลำพังตน ไม่มีใคร
เป็นเพื่อนปลุกยาหาฤา หรือ พูคา สนทนาให้
คลายความทุกข์เสียเลย หล่อนต้องอยู่ตัว
คนเดียว-คนเดียวแท้ ๆ ประการ ๓ เล่า
ถ้าระคิดไปอีกที คุณหลวงผู้ มีเทนาที่
ต่อหล่อน ก็มีวัยเป็นผู้ ใหญ่ต้องควย
ลักขณที่มารดาปรารถนาให้หล่อน เลือกหา
เป็นสามี เมื่อได้หิยบายเอาเหตุผลเหล่านั้น
มาประมวลกันเข้าแล้ว คำพูดของคุณหลวง
ที่กล่าวอ้างมานั้น ก็ชวนให้หล่อนนำนามา
คำวิจิตรของอยู่บ้าง

“เราจะตกลงใจฉันใดก็หนอ?” หล่อน

ว่าฟัง “ถ้ายินยอมไปอยู่ในความปกครอง
ของคุณหลวงผู้มีไมตรีคุณ เราจะได้รับ
ความสุขตลอดชั่วกาลนาน แต่—แต่เมื่อ
มาถึงอายุขณมา โอ! ไม่ไหว—ไม่ไหว”
หล่อนแย้งตัวเอง “เพราะถ้าจะนับอายุ
แล้วเราควรจะเป็นลูกของเขามากกว่าจะเป็น
เมีย แต่—” หล่อนมีความรู้สึกเกิดขึ้น
ใหม่ “ถ้าเรามัวไปถ้อยตาเป็นข้อสำคัญ
เราจะต้องได้รับผลร้ายมาก ไม่ไว้! ไม่
ไว้!! อย่างนี้เช่นนั้น เพราะถ้าปฏิบัติเรา
จะต้องมีสภาพทั้งเช่นที่ เป็น อยู่ในเวลานี้ไป
อีกนาน โดยไม่มีกำหนดเวลาว่า เมื่อไรจึง
จะพ้นไปไว้ อย่างเลย” หล่อนกล่าวแก่ตัว
เองเมื่อใด ใคร่ควรวิตกถึงใจแน่แล้ว “เพื่อ
เห็นแก่ความสุขที่เราจะพึงได้ไว้ เรายอม
อุทิศกายพร้อมทั้งชีวิตและ เลือดเนื้อของเรา
ให้เป็นกรรมสิทธิ์แก่เขาคิดว่า ในส่วนอายุ
นั้นก็เสียว่าวาศนาของเราแต่ชาติ ปาง ก่อน
ทำมาเช่นนั้นก็แล้วกัน”

ในที่สุด หล่อน ก็ กล่าว ตอบ คุณ หลวง
ออกไป

“พระเดช พระคุณ ที่สุกมิได้ ที่มี ความ
หวังก็ต่อสัวผู้ยาก แต่เป็นการไกลกัน
มากนักค่ะ เพราะกลิ่นเป็นกระยาจกเชิญไป
คำนี้ก็มิใช่ควรกับคุณหลวง ซึ่งถ้าแม้

จะเปรียบกันแล้วก็ประหลาดนักก็หา เพราะ
ไม่มีความที่งามอย่างใดในทวีดินที่ระ ใจ
คุณหลวงให้น่านิยมชมชื่น ไปรหาที่อื่น
ที่เขามีงานดีกว่าที่คิดเดิกันคะ ยังมีอีก
ถมไปซึ่งบุรุษเอกเช่นคุณหลวง พอ จะ แสง
หาได้ ไม่ยากนัก” หล่อนทำเป็นพูดล่อ
ตัวไว้ก่อน ซึ่งเป็นปรักคิวิสัยของสตรีเพศ
โดยทั่วไปย่อมนิยมปฏิบัติเช่นนั้น ถึงแม้
ความจริงตัวเองจะสมนึกสักเพียงใดก็ตาม

“ฉันมิได้ ถ้อเอางานะหรือสักก็ ะระกล
เป็นข้อสำคัญ” คุณหลวงคำนึงเมื่อหล่อน
พูดจบลง “ยิ่งเป็นผู้มีงานะเยี่ยงแม่
นงลักษณ์นั้น ฉันก็ลยจะทิวความพอใจมาก
ขึ้นเสียอีก เพราะนอกจากฉันจะไ้รับความ
สขจากแม่เองลยแล้ว ฉันยังจะได้ใกล้ชิด
อีกส่วนหนึ่งด้วย ในการที่ได้ช่วยพ้นภัย
ของเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน ที่ต้องตกทุกข์ได้
ยากให้กลับมีสภาพดีขึ้นกว่าเก่า ขอแม่
นงลักษณ์อย่าได้ล่อลอมตัวหรือมี ความ ระแวง
สงสัยอะไรต่อไปอีกเลย

เป็นอันตกลง
นะ?” คุณหลวงพูดรวบรัดตัดความเอา
กับหล่อน เพราะแลเห็นแวแห่งความ
สำเร็จกำลังฉายอยู่เบื้องหน้า

หล่อนหาได้คอยสนองคุณหลวงไม่ เป็น
แต่อดขมขื่นอยู่แล้วก็ก้มหน้าเสียด้วยความ

คุณหลวง “ตามใจ ถ้าเช่นนั้นฉันจะ
ขายก่อนนะจ๊ะ เพราะร้อนเต็มทน” พลาง
ถอดเสื้อขึ้นในที่สวมอยู่ ออก แล้วหันหน้า
เดินออกไปจากห้องรับแขกเพื่ออาบน้ำ

ทันใดนั้น คุณหลวงก็ ยืนเล็ง นางสาว
นงลักษณ์ร้องว้ายขึ้นทางเบื้องหลัง ครั้น
เมื่อหันหน้าไปดูซี เห็นหล่อนเซลดาล้มลง
ถึงเชิงวิสุทธิญาณาลัยแล้ว คุณหลวงตกใจ
เป็นอันมาก ในเมื่อเห็นหล่อนมามีอาการ
เป็นไปเช่นนั้น พลันกระโดดตรงเข้าอุ้ม
หล่อนขึ้นไปวางไว้บนเก้าอี้นอน แล้วหยิบ
เอาฟิมเสนมาขยี้ขยี้ที่มูกของหล่อน ก็
เอาผ้าชุบน้ำมาเช็ดหน้าให้ ประมาดครู่
หนึ่งหล่อนก็พบนคนสติจากวิสุทธิญาณาลัย
เมื่อเห็นว่าหล่อนค่อยซำเซขึ้นมากแล้ว คุณ
หลวงจึงถามหล่อน

“ตามปรกติ มี อาการ เป็น เช่นนี้ เสมอ
หรือจ๊ะ?”

“มิได้จ๊ะ ก็ฉันไม่เคยเป็นเลยที่คิด
เกิดเป็นลมขึ้นครั้งนั้น ก็เพราะแผลเห็นอะไร
สิ่งหนึ่งสกุคคาภิกขิณ เลยทำให้ ใจหวิวไป
ขอประทานโทษ นาม เกิม ของ คุณหลวง ซื่อ
วิสัยจ้ะ วรรณกุล ใช่ไหมจ๊ะ?” หล่อนซัก

“เอ๊ะ” คุณหลวงร้องขึ้นด้วยความ
ประหลาดใจ “ฉันไม่เคยบอกนามเกิมของ

ฉันแก่แม่แรงลักษณะเลย เหตุไฉนจึงทราบ
ไว้ ใครเป็นผู้บอก?”

นงลักษณ์ “ถูกตามที่คุณเขียนถาม
หรือไม่ละจ๊ะ?”

คุณหลวง “ถูก”
“เมื่อครั้งยังหนุ่ม อยู่ เคย มี ภรรยา ซื่อ
นงงามบ้างไหมจ๊ะ?” หล่อนซักต่อไป

“เคย” คุณหลวงตอบแล้วยิ่งเพิ่มความ
ประหลาดใจมากขึ้น ที่เห็นหล่อนช่างล่งรั
ความลับ ของ ตน ถึง สืบกว่านี้ มา แล้ว อย่าง
ถูกต้อง

“และจำได้ ไหมคะว่าในคืนวันที่ ภรรยา
ของคุณหลวงออกไปจากบ้านนั้น ได้พาเอา
บุตร หญิง ซึ่ง เกิด กับคุณ หลวง คน หนึ่ง
ไปด้วย?”

คุณหลวง “จำได้”
“ภรรยา ที่ ซื่อ นงงาม นั้น แผลละ จ๊ะ คือ
มารดาภิกขิณ และบุตรหญิงที่พาไปด้วยนั้น
ก็ตัวภิกขิณเอง”

พอหล่อนบรรยายเรื่องราวของ คุณหลวง
ถึงทั้งตัวขวยลงกับเกาอี้ทันที

“ถ้าเช่นนั้นเจ้าก็คือลูกของพ่อน้าซี” คุณ
หลวง ถาม ออก ไป ใน เมื่อได้ ประจักษ์ แน่
ความจริง

“จ๊ะ”

“อา ! เทพยดาได้ทรงคลบรรดาลให้ พ่อมาพบลูกรักของพ่อแล้ว” คุณหลวง พุกขึ้นทักทายปราโมทย์ที่ได้ มา พบ บุตรสาวของตน “จงเล่าความเป็นไปของ แม่และตัวลูกภายหลังเมื่อถูก พ่อไล่ไป แล้ว ให้พ่อฟังที ฤ ?”

พลันก็ บรรยาย พฤติการณ์ ที่ หล่อนก็ ย ามรคาต้องผจญมาจนกระทั่งมารคามลายชีพ ลงเพราะความคร่อมใจ ให้คุณหลวงฟัง โดยละเอียดถี่ถ้วนตั้งแต่ต้นจนจบสาร

“โอ ! ลูกเอ๋ย, พ่อขอสารภาพว่า พ่อ เป็นคนที่ชั่วช้าที่สุดที่ทำให้แม่ และ ตัวลูก ได้รับ ความทุกข์ยากอย่างสาหัส จนแม่ของ ลูกต้องคายปากไปเนื่องด้วยความทราญรอน ภายของพ่อ ถ้าจะลงโทษว่าพ่อเป็นผู้พัว ชีวิตของเขาโดยคงพ่อก็ไม่ปฏิเสธ พ่อ ยอมรับ—ยอมรับผิดชอบทุกประการ อันเกิด แก่ ภาระกระทำของพ่อ” คุณหลวงสารภาพ ความผิดของตน “ในวันรุ่งขึ้นต่อจากคืนที่ พ่อได้ ไต่แม่ของลูกไปแล้ว พ่อได้ รู้ สัก ตัวว่าผิดมาก—พ่อได้พยายาม เพียว คิดตาม หาแม่และลูกเสียแทบทุกหนทุกแห่ง เพื่อ ว่าถ้าพบปะแล้วจะได้รื้อน้องขอโทษ ความผิด และขอให้คงคืนก็กินต่อไป ได้พยายามหา แล้ว—พยายามหาเล่า แต่ก็ไม่ปราศจาก

ผลหาพบไม่ แม้แต่เพียงข่าวคราวก็ไม่ มี ั่วแวให้ทราบเสียเลย ผลที่สุดพ่อจึงน ยัญญา กับ ไม่ทราบว่าจะไปติดตามค้นหา ณแห่งไหนคำขลไค นั้นแต่ต้นก่อนมากคือ สทวสันโตอยู่ ทั่ว คนเคียวไม้ มี ภรรยาอีก ที่ฆ่าเพี้ยควเชน ทั้งนักเพชเป็นการแสดง ความรักที่ต่อแม่ของลูก และเพื่อทำโทษ ตัวของพ่อที่ชั่วร้ายด้วย ที่พ่อคิดที่จะหา ภรรยาคืน ก็โดยเห็นว่าการที่พ่อต้องอยู่ ทั่วคนเคียวมาเป็นเวลานานแล้วนั้น

การ สมควร แก่ โทษาน โษ ของ พ่อ แล้ว อนิหา ! แม่จรรามที่รักเอ๋ย, ขอแม่จงไป เป็นสุข ๆ ในภพสวรรค์ และอย่าไ้ผูก อาณาจของเวรของกรรมต่อกันเลย จงขอให้ลิ ให้ฉันเถิด” คุณหลวงว่าพรวณจึงภรรยา

“เป็นบุญอย่างยิ่งที่เพี้ยให้พ่อได้มาพบ ลูก พ่อยินดีที่จะเลี้ยงลูกซึ่งเป็นตัวรักคน เคียวของพ่อให้ ได้รับ ความสุขเกษมสำราญ สบายไปเป็นนิกาล และในที่สุดคนขอให้ลูก ริงลิ้มความหลังที่ พ่อได้ แสดง ค่อ ลูก ด้วย อากรนำขลิสน์เสียด้วย ทั้งนี้เพราะ ความ รักทำให้พ่อคายอก” เนื่องจากเวลานั้นยังไม่ทราบความจริงว่าเป็น ลูก ของ พ่อ นั้นเอง จึงบอกโทษให้พ่อนะลูกรัก ?”

“ค่ะ, ลูกจะพยายามลืมเสีย” นางลักณณ์

พ.ศ. ๒๔๗

๒๐๙๗

ความรักทำให้ตาบอด

วัยปากกัษิภา

“เออ! พ่อขอถามสักหน่อยว่า ลูก
ยกอะไรเป็นหลัก จึ่งได้ถามชื่อและเรื่อง
เกมของพ่อให้ถูกต้อง?” คุณหลวงถาม
เพื่อใครทราบความจริง

“เมื่อก่อนที่แม่ตายได้บอก แก่ลูกไว้ว่า
ผู้ซึ่งเป็นบิดาของลูกนั้น ที่กลางหลังต้อง
มีรอยสักเป็นรูปลูกศรเสียบหัวใจด้วยหมึกสี
แดง จึ่งจะเป็นบิดาที่แท้จริง การที่ลูก
เรียนถามชื่อและเรื่องเกม ของคุณพ่อให้ถูก
ต้อง ก็โดยเหลือบไปเห็นรอยสักที่กลาง
หลังของคุณพ่อ ในขณะที่กำลังจะเดินออก
ไปอาบน้ำตรงกับที่แม่บอกไว้”

“อ้อ! อ้อ!! เข้าใจละสำคัญ!”
คุณหลวง ชม ความฉลาดไหวพริบของบุตร
สาว แล้วหัวเราะขึ้นด้วยความร่าเริงเบิก
บานใจ ในการที่โชคได้อำนวยให้มาพบ
บุตรสาวของตนอย่างไม่ได้คาดฝัน

จำเนียรกาล แต่ นั้น มา นางสาว

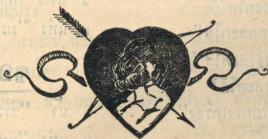
นงลักษณ์ วรรณกุล ก็ได้ได้รับความสุข
กายสบายใจเป็นลำดับ และเป็นที่สุกสวาสัก
รักใคร่ของคุณหลวงผู้ บิดามาก

๐ ๐ ๐ ๐ ๐

ต่อมาไม่ช้าใน นาน ห้าสิบ ปีมีพรายวัน
ฉยี่หนึ่งก็ใกล้ลงช้าว่ากัน

ข่าวเศกสมรส

เราได้ทราบข่าวว่า เมื่อวันที่ ๒๖ เดือน
นี้ มีการเศกสมรสระหว่าง รองอำมาตย์
เอก หลวงนิติศาสตร์สุนทร เนติบัณฑิต
กับ นางสาวนงลักษณ์ วรรณกุล ณ ที่บ้าน
หลวงประสิทธิ์วิภาคารบิดาของเจ้าสาว คำบล
ถนนสี่พระยา ในงานนี้ได้มีเจ้านายและ
ข้าราชการ ชั้น ผู้ใหญ่ผู้น้อย เป็น อันมาก ไป
หลังน้ำพระพทมนตร์ เพื่อเป็นเกียรติยศ
แก่คู่บ่าวสาว โอกาสนี้เราขออวยพรให้บ่าว
สาวคู่นี้จงเจริญสุขสถาพร และยกมือ
ครองกันอยู่จนตลอดชั่วชีวิตกาลเทอญ

เมนูอาหาร

ประจำเดือน เมษายน พ.ศ. ๒๔๖๘

ในเดือน เมษายน อันเป็นเทศกาลสงกรานต์ซึ่งไทยนิยมแล้ว มักใช้ประเพณี
เลี้ยงชาวเชื้อซึ่งเป็นอาหารประจำฤดูกาลมีล่องมาแต่หลายร้อยชอยมาแล้ว แต่การ
ปรองอาหารที่เรียกว่าชาวเชื้อให้ถูกต้องเป็นไปนั้น คงยังไม่แพร่หลาย เพราะฉะนั้น
จึงลงข้อลือจากเขียนวิธีปรุงชาวเชื้อเสียเป็นพิเศษในเดือนนี้ แทนกับข้าวลือยปรกติ
ซึ่งได้ลงมาแล้วในเดือนก่อน ๆ นั้นด้วย

หลานแม่ครัวหัวป่า

การ

- ๑ “ข้าว”
- ๒ “เอเคยปรอง”
- ๓ “ผัก”
- ๔ “พริกสอกได้”
- ๕ “หอมไทยสอกได้”
- ๖ “หอมฝรั่งสอกได้”
- ๗ “มะเขือสอกได้”
- ๘ “ปลาเค็มทรงเครื่อง”
- ๙ “ไข่เค็ม”

๑ “เนื้อโคผอย”

๓๐ “ปลาชุกไข่”

หวาน

- ๑ น้ำ “ลอยแก้วบุศราคัม”
- ๒ แท่ง “มะพร้าวแก้ว”

ของว่าง

- ๑ น้ำ “ข้าวต้มมัดยี่สิบแพะ”
- ๒ แท่ง “ขนมผักกาดแดง”

การ

“ข้าว”

เครื่องปรุง ข้าวสาร (เลือกข้าวที่เมล็ดงาม ๆ ยิ่ง ข้าวใหม่ นครไชยศรี ด้วย ยิ่งหอมขึ้น) น้ำออกไม้น้ำ, น้ำแข็ง

วิธีปรุง ลอยน้ำออกไม้น้ำ เติรมไว้เสียก่อนวันที่ทำวันหนึ่ง เลือกเก็บกากข้าวให้หมดแล้วข้าวให้หมดลง วันน้ำออกเสียให้หมด แล้วจึงรินน้ำออกไม้น้ำใส่ลงให้ท่วมข้าวหุงไปพอเป็นตากย เช็ดน้ำให้เสกกันน้ำ แล้ว เท ข้าว ลงบนตะแกรงลวดอย่างดี สำหรับซักข้าวแช่เอา น้ำออกไม้น้ำแล้วด้วยมือ (เรียกว่าซัก) ซักไป รากน้ำออกไม้น้ำ ไปจนเมล็ดข้าว เป็นเงาแล้ว จึง เท ลงใน ผ้าขาวบาง ห่อผูกให้แน่นวางลงในรังถึงหนึ่งให้ สุก อีก หนึ่ง เวลาจะ รับประทานจึงแช่น้ำออกไม้น้ำและน้ำแข็ง รับประทานกับเครื่องข้าวแช่ดังต่อไปนี้

“เชื้อเคียบปรุง”

เครื่องปรุง เชื้อเคียบ, กระชาย, หัวหอม, ตะไคร้, ข่า, ปลาข้างหรือกุ้งสดก็ได้, พริกไทย, รากผักชี, น้ำตาลหม้อ, พริกขี้หนู.

วิธีปรุง ปอกกระชาย, หัวหอม, ตะไคร้,

ข่า, รากผักชี, ตำไปพร้อมกันพริกไทย เมล็ดเคียบก็ได้ จึง แกะ ปลาข้าง จะใช้ปลาตากหรือปลาช่อนก็ได้ (ถ้าใช้ กุ้งสดแล้วไม่ต้องใช้ปลา) ตำไปด้วย กัน กับ เชื้อเคียบ ตีให้ละเอียดแล้ว จึง เทหาน้ำตาลหม้อชิมดูรสแล้วจึงบน เป็นคำ ๆ แล้วแต่จะเห็นงาม เมื่อ รับประทานแล้ว จึง ตัก น้ำมันหมูใส่ กะทะ มาก ๆ ตั้งไฟให้ร้อน ค่อยพองเป็ด ลงในขามคนให้เข้ากัน เอาเชื้อเคียบ ที่ บนไว้ ชุบใช้ ทอดให้เหลือง พอ งาม จัก ลงจาน (บางคนไม่ รับประทาน เชื้อเคียบจะใช้ลูกหนังก้อยแทนเชื้อเคียบ ก็ได้ ไม่เสียรส).

๒ “ผัก”

กระชาย, แดงกวา, ต้นหอม, มะม่วงกบ, พริกแดง ผักเหล่านี้ แกะสลักจักและประดับให้งาม นอก จาก เป็นเครื่องช่วยปรุงรสอาหารแล้ว ยัง เพิ่ม ความงาม เวลา เทียบ สำ รับประทานด้วยอีก.

๓ “พริกสอดไส้”

เครื่องปรุง พริกหยวก, เนื้อหมู, มันหมู, น้ำแข็ง, กระเทียม, พริกไทย, ผักชี,

ใบหอม, น้ำเคยคัก, ฟองเป็ค
วิธีปรุง เลือกพริกหยวกเม็ดงาม ๆ เชื้อว

ย่าง แกร่งย่าง ตักแหลบเป็น คำ ๆ

คว้านใส่เอาเมล็ดออกให้หมด ล้างน้ำ

ให้สะอาด (ของเค็มท่านใช้ทั้งเม็ด

แต่การที่ใช้คัก เป็น คำ ๆ เพื่อจะให้

รสกลมแก่การรับประทาน) ล้างเนื้อ

หมู มันหมู แล้ว หั่นสับไป ด้วยกัน จน

ละเอียด (ใช้มันหมูแค่น้อย) คำ

รวกผักชี, กระเทียม, พริกไทให้ละเอียด

แล้ว จึง คลุก เข้า กับ เนื้อ หมู ที่สับไว้

แล้ว ล้างต้นหอม ผักชี หั่นให้ละเอียดผสม

กับเนื้อเคี้ยวให้เข้ากัน เหยาะน้ำเคยคัก ห่อ

ด้วยใบทองบั้งไฟชิมดูให้แก่เค็มเล็กน้อย

เมื่อพริก แล้วจึงบรรจุลงในพริกหยวก

ที่เตรียมไว้ ให้เต็ม แล้วย่างไฟสัยพอ

สุกแล้ว ตัก (ถ้าทำมาก ๆ ต้องใช้เรียง

ใส่จานลงในรังถึงนึ่งจะเร็ว) เมื่อสุกแล้ว

ก็หยิบลงเรียงในตะแกรงลวกพอแห้งตัว

จึงตักน้ำมันหมู ใส่กะทะพอร้อน ต่อย

ฟองเป็คใส่เข้าคนให้เข้ากัน เอาหัว

จุ่ม โรยลงในกะทะรอบ ๆ ให้หนาหน่อย

ตักน้ำมันหมู ใส่ลงในถ้วย ระเบิด ฟาง

แล้วจึงหยิบพริกที่สุกใส่ลงลงเขี่ยใช้

ทัพพีร่อนพริก คลุมให้ทั่ว ช้อนขึ้นไว้

ข้างหาก ทำไปจนพอกับที่ต้องการ
จึงจัดลงจาน.

๔ "หอมไทยสอโตใส่"

เครื่องปรุง ปลาแห้ง, มะพร้าว, หัวหอม,

พริกแห้ง, พริกไท, ข่า, แฉ่งญวน

ข้าวเจ้า, น้ำมันหมู.

วิธีปรุง ชุก มะพร้าวปอกเอาแต่หัวกระเที

นวก แฉ่งญวนโรย ชั้มันฝรั่ง หั่นพอ

เมื่อ นวกเข้ากันก็แล้ว จึง ละลาย ด้วย

หาง กระเที อย่าให้ เหลว นึก เติรมใบไ้

เลือกปลาแห้งที่น้ำ ๆ กิน ล้างน้ำ แล้ว

จึงพอสุก แกะเอาแต่เนื้อขึ้นให้เป็นปุย

แกะ พริกแห้ง เอา เมล็ด ออกให้หมด

ล้างน้ำ หั่นข่าตำไปพร้อมกันกับพริก

แห้งพริกไท มะพร้าวที่ชุกแล้วก็กลั

นุกหน่อยเมื่อตำละเอียดแล้วจึงเคลว

เข้ากับปลาแห้งที่นึ่งไว้ เมื่อแห้งมาก

ไปจึงเหยาะหัวกระเทีจนกินหน่อย เกลวให้

เข้ากัน ใช้หัวหอมทั้งหัวไม่ต้องปอก

เปลือก และไม่ ต้อง ปลิดออกจากกัน

ใช้หัวหอมทั้งใบแห้ง ติดอยู่ด้วย ล้างน้ำ

ให้สะอาด ผึ่งให้เสกนิด ๆ แล้วจึงผ่าตาม

หัว เอาปลาที่ปรุงไว้ บรรจุลง ทุก ๆ

กลีบที่ผ่าไว้ เอาใบหอมแห้ง พันให้

รอบ ทำไปจนหมดใส่ถัน แล้วจึงตัก

น้ำมันหมูใส่กะทะให้มาก เอาหัวหอม
ขยกลงในแป้ง ทลละลาย เติรมไว้ ทอด
ให้เหลือง จัดลงจาน.

๕ "หอมฝรั่งทอดไส้"

เครื่องปรุง หัวหอมฝรั่ง, ไข่ทะเล, กระเทียม,
พริกไทย, ผักชี, น้ำมันคั้, แป้งญวน,
หัวกระเทียม, น้ำมันหมู.

วิธีปรุง เลือกหัวหอมฝรั่ง หัวงาม ๆ ปอก
เปลือกคั้กรากแต่อย่าให้ถึงเนื้อ ผ่าน
หัวออกเสียบ แล้วคั้อย ๆ เอามีดกลั้
ตามหัวให้เป็นกลั้ ๆ สลับกันลึก ๒ ชั้น

๓ ชั้นตามแต่จะเห็นงาม ผ่านมัน ๆ ให้
เหมือนกลั้ขยกลงหลาย หรือจะให้เหมือน
กลั้ขยวักก็ได้ ตามแต่จะเห็นงาม
คว้านไส้กลางออกให้หมดเหลือไว้แต่
ชั้นที่กลั้กลั้เข้าไป ชั้นเดียวให้คงเป็น
รูปอยู่สำหรับบรรจุไส้ แขน้ำให้แข็งตัว
แล้วสั้ให้ เส็กคั้นน้ำ เรียงลงตะแกรง
เอาผ้าขาวบาง ชุบน้ำ บีบให้แห้ง คลุม

ไว้ จึ่ง ทุบ ไข่ทะเล แะ เอา แด่ เนื้อ
แะกระเทียม คั้กับพริกไทย รากผักชี
ให้ละเอียด ตั้กับน้ำมันใส่กะทะคั้นอ้อย
คั้ไฟ เจียวกระเทียมที่คั้ไว้ ให้หอม
จึ่งเอาไข่ที่ แะไว้ ใส่ลง เทียนน้ำปลา
ญวน หันผักชีโรย ผักให้เข้ากันชิมดู

เมื่อคั้แล้วคั้ใส่ชาม แล้วจึ่งบรรจุ
ลงในหัวหอมที่เตรียมไว้ จึ่งนวด
แป้งญวน (เหมือนกับขยหอมไทย)

เทียน เกลือ ขึ้น นิด หนึ่งขย ขย ทอด
อย่างเคียวกัน.

๖ "มะเขือทอดไส้"

เครื่องปรุง มะเขือขาว, ปลาซาตมอณคั้
อย่างคั้, หัวหอม, กระเทียม, พริกไทย,
ลูกจันทน์, ผักชี, ซั้สมมะเขือเทศ,
แป้ง ญวน, พองเย็ก, เกลือ ขึ้น,
น้ำมันหมู.

วิธีปรุง ตั้ มะเขือขาว เป็น ท่อน ๆ แล้ว
คว้านไส้ออกให้เหมือนด้วย ล้างน้ำ
คว่ำไว้ ให้เส็กคั้นน้ำ ปอก หัวหอม,
กระเทียม ขยตามกลั้ คั้พริกไทย,
ลูกจันทน์ นิด หนึ่งขย, ราก ผักชี ให้ละเอียด
เย็ก ปลาซาตมอณคั้ทอดขาม
รินน้ำออกให้หมด ขยอย่าให้เป็นก้อน
คลุกเข้ากับหัวหอม, กระเทียม, ที่ขย
ไว้ แะพริกไทย รากผักชีที่คั้ไว้ ราก
ซั้สมมะเขือเทศ โรย เกลือ ขึ้น คลุกให้
เข้ากันชิมดู เมื่อคั้เหมาะแล้วจึ่งบรรจุ
ลงในมะเขือขาวที่คว้านไว้ ให้นาน ๆ
จึ่งจะงาม นวดแป้งญวนกับพองเย็ก
แล้วละลาย อย่าให้ เหลว ขย ทอด

อย่างที่ทำมาแล้ว.

๗ “ปลาเค็มฝอย”

เครื่องปรุง ปลา กุเลา หรือ ปลา กระบอก
ขนาดใหญ่, พองแช่ด, น้ำมันหมู.

วิธีปรุง เลือกปลาคุเลาหรือปลากระบอก
ที่น้ำหนักัน คัดเป็นท่อนใหญ่ ๆ ล้างให้
สะอาดแล้วเอาขึ้นให้เสกคั่ว น้ำมัน
หมูใส่กระทะทอดให้สุกเหลืองคั่วแล้ว
เอาลงทอดหยาบร้อนจึงแกะออก ถอด
ก้างออกให้หมด ตักน้ำมันหมูใส่
กระทะมาก ๆ ตั้งไฟร้อน ค่อยพองแช่ด
ใส่ขาม คนให้เข้ากัน โรยลงในกระทะ
ให้หนา ๆ จึงหีบปลาที่ทอดไว้วางลง
เขี่ยไข่ให้มารวมอยู่กลางชั้นให้ดูงามก็
แล้วคักขึ้นใส่จาน.

๘ “ไข่เค็มฝอย”

เครื่องปรุง ไข่เค็มเมืองจีน, น้ำมันหมู,
พองแช่ด.

วิธีปรุง ต้มไข่เค็มให้สุก แขน้ำเย็น แล้ว
ปอกผ่านไข่ขาวออกตามรูปไข่ให้เห็น
ไข่แดงครึ่งหนึ่ง ตักน้ำมันหมูใส่
กระทะตั้งไฟพอร้อน ค่อยพองแช่ด
คนให้เข้ากันโรยฝอยหนา ๆ แล้วหีบ
ไข่เค็มวางลง เขี่ยไข่ฝอยให้เกาะ
รอบ ๆ ให้เห็นไข่แดง และทำให้คง

เป็นรูปไข่จึงจะงาม แล้วคักขึ้น จัก
ลงจาน.

๙ “เนื้อโคฝอย”

เครื่องปรุง เนื้อวัวกระป๋อง (Corn Beef)
หัวหอม, น้ำตาลหม้อ, น้ำมันหมู.

วิธีปรุง เขี่ยเนื้อวัวกระป๋อง แล้วชี้ ๆ ออก
อย่าให้ เปนก้อน ปอกหัวหอมซอย
ตามกลีบ ตักน้ำมันหมูใส่กระทะพอ
ร้อน เจียวหอมให้เหลือง คักขึ้นเกลี่ย
ในจานให้สวย คั่ว จึงเอาเนื้อวัว
กระป๋อง ผักลง ขึ้นแวกให้ไฟแรง
หน่อยแล้วจึงค่อยรวไฟ ผักไปจนกรอบ
จึงตักน้ำตาลหม้อใส่ลงคนให้ทั่ว ให้
น้ำตาล เกาะ เนื้อ จึง จะ นำ รวย ประทาน
ปลงลงคักใส่จานโรยหัวหอมที่เจียวไว้.

๑๐ “ปลาชุบไข่”

เครื่องปรุง ปลาแห้ง, ปลาใบไม้, น้ำมัน
หมู, พองแช่ด.

วิธีปรุง เลือกปลาแห้ง, ปลาใบไม้ที่น้ำหนักัน
ล้างน้ำให้สะอาด แล้วผ่านเกล็ดขย้าง ๆ
เอา น้ำมัน หมู ใส่ กระทะ ตั้งไฟให้ ร้อน
ค่อยพองแช่ดใส่ขามคนให้เข้ากัน จึง
เอาปลาที่ ทนไว้ชุบไข่ ทอดให้เหลือง
คักลงจานเตรียมไว้.

(เครื่องข้าวแฉ้น แต่เดิมใช้น้ำมัน

มะพร้าว เพราะน้ำมันมะพร้าวทำให้ วิธีปรุง เลือก มะพร้าว กาวาง ผล งาม ๆ
ใช้กรอขอย่นานกว่าน้ำมันหม แต่ หรือมะยงต่างก็ได้ ใช้ใ้ทั้งสูกและ
ถ้าจะทอดด้วยน้ำมันมะพร้าวแล้ว ควร กีบ เอา มา ปอกเปลือกล้างน้ำแล้ว
ใช้น้ำมันมะพร้าวที่เคี่ยวเองใหม่ ๆ จึง คว้านลำคัยลงชวลโหลหรือโถใหญ่ ๆ
ระมัดคัก). เมื่อเรียงเต็มชั้นหนึ่งแล้วจึงโรยน้ำตาล
ทั้งเม็ดแล้วคว้านลำคัยลงอีกชั้นจึงโรย
น้ำตาล อีก ทำไปอย่างนั้นจนหมด
มะพร้าวแล้วทั้งไว้สักคืนหนึ่ง รุ่งขึ้นจึง

หวาน

น้ำ ๑ “ลดยแก้วบุศราคัม”

เครื่องปรุง ลูกตาล, น้ำคอกไม้ส็ก, น้ำ
คอกไม้เทศ, พิมเสน, หนุ้าฝร้น, น้ำ
ตาลทรายอย่างขาว, น้ำแข็ง.

วิธีปรุง เลือกลูกตาลอ่อน ๆ ปอกให้หมด
เปลือก อย่างอ่อนที่สกลเล็ก ๆ ขนาด
กำหนึ่ง ถ้าใ้ค้อย่างที่ปอกด้วยมีด
ไม้ไ้ค้อยใช้ ไม้ ย่าง ๆ เชาะเปลือก
ให้หมดแล้วใช้ทั้งลูก ถ้าลูกตาล
ขนาดใหญ่ต้องซอยบาง ๆ คม้นำตาล
ด้วยน้ำคอกไม้ส็กเมื่อเคือกแล้วกรอง
ลงในโถ ยกพิมเสนหนุ้าฝร้นเหาะ
น้ำคอกไม้เทศกรองลงในโถน้ำคอกไม้
ส็กคนให้เข้ากัน ทั้งให้เย็นจึงค่อยใส่
ลูกตาล แล้วจึงแช่น้ำแข็ง เป็นใ้ใ้ไ้.

๒ แห่ง “มะพร้าวแก้ว”

เครื่องปรุง มะพร้าว, น้ำตาลทรายเม็ดเล็ก
อย่างขาว.

เอาผ้าขาวบางขย่นตะแกรงลวก แล้ว
จึงขย่นมะพร้าวขึ้นขย่น แยก ตามผล
ที่คว้านไว้ให้เสกคักน้ำ วางลงบน

ตะแกรงจนหมดมะพร้าวที่ทำไว้ เอา
ผ้าขาวบางคลุมเสียอีกทีหนึ่ง ผึ่งแดด
ไว้จนแห้ง เกยใ้ส่วคูลโหลหรือภาชนะ
อย่างใ้ค้อย่างหนึ่ง เวลาจะใช้จึงเอา
กะทะทอง เข้มมน้ำตาลใ้เคือก กรอง
ไว้ทางหาก เอากะทะทองเล็ก ๆ ตัก
น้ำตาลใ้ส่ค่อน้อย คึงไฟเคี่ยวไปใ้
เหนียวจึงหียมะพร้าวใ้ส่ส็ก ๒-๓ ผล
คนไปจนมะพร้าวพอง เกลือกไปใ้ทั่ว
แล้วยกลง คักหอยอดลงบนน้ำตาลเม็ด
แล้ว หีย น้ำตาลขรไว้ใน ผล มะพร้าว
ทั้ง ร่อน ๆ จนเต็ม ผล จักใ้งาม
เหมือนมะพร้าวทั้งผล ผึ่งไว้พอแห้งคัว
จึงลำคัยลงที่ (กาวที่ คอยทำที่ละ

๒-๓ ผลก็ เพราะ ถ้าเชื่อมทีละมาก ๆ
ยรรยงไม่ทันมะพร้าวจะแห้งแข็งตัวเสีย
เอาขึ้นไฟย่อย ๆ สีส้มงาม ยิ่งจะซ้ำ
ลำบากกว่า จะค่อย ๆ ทำทีละน้อยไม่
กินเวลานาน ทั้งไม่เสียสัด้วย ส่วน
น้ำมะพร้าวที่เหลืออยู่นั้น ควร ต้ม ช้อน
ยางออกให้หมด แล้วกววนเป็นแฉกเม
หรือผสมกับขี้ของที่ไม่เปรี้ยว แทนส้มก็
ได้ ไม่ควรทิ้งเสีย).

ของว่าง

๑ น้ำ “ข้าวต้มมัสยะแพย”

เครื่องปรุง ข้าวสาร, ปลาหม้อ, กระเทียม,
น้ำมันหมู, ต้นก้นข้าว, ตั้งโอ้, ผักชี,
พริกไท, ตั้งผ่าย, มันฝรั่ง.

วิธีปรุง เลือกปลาหม้อตัวงาม ๆ ซอกเกล็ด
ล้างน้ำให้สะอาด แล้วแล้เอาแต่เนื้อหัน
เป็นชิ้นเล็ก ๆ เติรมไว้ ปอก
กระเทียมซอยตามกลีบ แล้วจึงเอา
น้ำมันหมูใส่ กระทะ เติรว กระเทียมให้
เหลือง แล้วตักใส่ขามไว้ ให้มีน้ำมัน
หลออ้อยด้วย เมื่อตักกระเทียมขึ้น
หมดแล้วเหลือน้ำมันไว้คนหน่อย จึง
เอาปลาหม้อทอดให้ ใสลง ลวนเสียให้

สุก เหยาะน้ำเค็มกับคันท้อย เมื่อดูสุก
ก็แล้วตักขึ้นใส่ขามไว้ คนก้นข้าว,
ตั้งโอ้, ผักชี เหล่านี้นำแล้วหันไม่
ต้องให้ละเอียดนัก กันไว้เป็นส่วน ๆ
ตั้งผ่าย เลือกอย่าให้มี ผง หรือ กรว
ทราย แล้วใส่ขามเคี้ยวไว้ ปั่น
พริกไทใส่ ด้วย เติรมไว้ให้พร้อม
จึงเอามันฝรั่งมาปอก แล้ว ตัก เป็นชิ้น
เล็ก ๆ ล้าง น้ำให้สะอาด เอา หม้อ
ตั้งน้ำให้เดือด เอาข้าวสาร อย่างที่
หนึ่ง ยิ่งเป็นข้าวใหม่ยิ่งดี เลือกกาก
ออกให้หมด ข้าวให้สะอาด แล้ใส่ลงใน
หม้อน้ำกำลังเดือด เคี่ยวไป พอสุก จึง
เอามันฝรั่งใส่ลงบดผ่ายกับอีก หนึ่งมัน
ฝรั่งสุกจึงปลงลงจากเคา เวลาจะ
รับประทาน จึงหยิบใบ ตั้งโอ้, ก้นข้าว
ใส่ ขาม แล้วหยิบ ปลาหม้อโรย ลง
ตัก ข้าวต้มใส่ จึง เหยาะ น้ำเค็มกับโรย
พริกไท, ผักชี, ตั้งผ่าย, กระเทียมเจียว
เมื่อ ซอย รับประทาน รสเปรี้ยวจะ ทบ พริก
ขี้หนูและขี้มะนาวลงด้วยก็ได้.

๒ แห่ง “ขนมผักกาดแผลง”

เครื่องปรุง หัวผักกาดขาว, แฉ้งขาวเจ้า,
ไก่, เกล็ด, กระเทียม, ผักชี, พริกไท,
พองไก่, น้ำปลาญี่ปุ่น.

วิธีปรุง ปอก หัว ผักกาดขาว ผ่าน ขาง ๆ แล้ว หั่น ให้ เป็นฝอย ล้างด้วยน้ำเกลือ แล้วยัดให้แห้ง แล้วผ่ายาว ให้ ชื้นน้ำ แล้วไม่ให้ละเอียดที่สุด ห่อ ผ่าขาวด้วย น้ำให้ แห้ง แล้วเอามานวด กับ พองไก่ จนได้ที แล้วจึงละลายพองกัน ๆ ทำไก่ แล้วเลือกเอาน้ำออกไว้ ส่วนเนื้อและ คับ กระเพาะ หั่นชิ้นเล็ก ๆ ผสมลงใน แยม พร้อม กับ หัวผักกาด ที่หั่นไว้ เจียว เกลือบน นิกหน้อย นำออกต้มให้สุก แล้วผัดเป็นฝอย ทบกระเทียม, หั่น ผักชี, ขึ้นพริกไท เคี้ยวบดไว้ ตักกวัก ผักชีล้างน้ำให้สะอาดให้ละเอียด พร้อม กับ กระเทียม พริกไท ผสมลงในแยม แล้ว จึงเอาน้ำใส่กระทะเหล็กตั้งไฟ เอาด้วย

ตะไล ขนาดเล็ก เรียงลงในรังถึงยัดผา ตั้งไฟ จนน้ำเดือด แล้ว จึงเอาชิ้นคน แยมที่ผสมไว้ ตักทยอยลงในถ้วยหนึ่ง ไปจนสุก ยกลงทิ้งไว้ ให้เย็น จึงแกะ ออก จาก ถ้วย เอาน้ำมันใส่ กระทะ มาก ๆ ทอดแยม ที่ทำไว้ ไป จนเหลือง จึง ตักขึ้นใส่ชามไว้ ตักน้ำมันออก ได้ยเหลือไว้ นิดหน้อย จึงทบกระเทียม เจียวให้หอม เอาแยมที่ ทอดไว้ ผักชี ลง ทบยพองไก่ใส่ลงทั้งลูก ตักให้แตก ผัด ไป ด้วยกัน รวัก น้ำปลาขึ้น ชิมดู เมื่อ รสดี แล้ว ตักขึ้น โรย น้ำ ขลกไก่, พริกไท, ผักชี, วยประทาน ร้อน ๆ จึงจะดี.

๑๖๓ เด็ดดุฉลุ ๑๖๓

(ต่อจากหน้า ๑๖๒ ฉบับมัน)

ตอนที่ ๑๔

แผ่นเสียบกัศหมายเหตุรายวันของ
 หมอชีวกไว้ โดย แวนเฮลซึ่ง เปน ผู้พูด
 แผ่นเสียบงาช้างกับขนาแท่นข้าศึกเค่อ

ท่านก็อยู่คอยรวงมากามมัน
 ส่วนเรา จะไป เทียว ตึกตาม คันหา คาเค้านัด
 วันขึ้นขอให้ท่านอยู่รวงหล่อนงัก ซึ่งเป็นนาท
 ขึ้นประเสริฐอย่างหนึ่งสำหรับท่าน นะทน
 เราจะค้นหามันคงไม่พบ เพราะสัตว์ของเรา
 ได้ไปเสียแล้ว แลคงจะกลับไปบ้านของ
 มันในทวันชีวกาเนบ เวลาขึ้นไขสูกท่าย
 ก็คงอยู่ในเรือแห่งใดแห่งหนึ่ง เพราะด้วย
 เหตุนี้ มันจึงต้องรวบเอาเงินติดตัว แล้ววิ่ง
 ไป โดยเกรงว่าเราจะจับมันได้ ก่อน พระ

อาทิตย์ตก มันฉลาก, ฉลากมาก! วัค
 ว่าชะระของมันทันสกลันแล้ว จึงตกลงกลับ
 บ้าน เราวิ่งไป เทียวคันหาเรือที่ มันไป
 เคยวัน แลสืบตัวเราจะไปหยุดที่ใดบ้าง
 เมื่อ พย แล้ว จึง จะกลับมาเล่าให้ ท่านฟัง ทั้ง
 หมก ซึ่งคงจะเปนเคื่องประเล้าประโลม
 ในท่าน กับ มากามมันทำให้ ชื่นยานได้ เปนแน่
 ชัยสัควัฒนาทวักวันได้พักเพียรพยายามมา
 คง ร้อย ๆ ปี จึง มาได้ไกล ถึง ลอนดอน
 ถึงเช่นนั้นเรายังซบไถ่มันไปก็ แลมีเวลา
 สิ้นสุดเหมือนกัน ถึงแม้จะมีอำนาจเก่ง
 กลาเพียงนักก็ แต่เมื่อเรารวมกำลังกันเข้า
 เรา ต้องแข็งแรงกว่า ขอให้ชื่นยานเด็ก
 พ่อคุณ การรบกักเพียงแต่เริ่มต้นเท่านั้น

ในที่สุดเราจะเป็นฝ่ายชนะ พงษ์เวียงนกว่า
เราเกลี้ย

แวนเซลซึ่ง

จดหมายเหตุนายวันของ

จอนาแทนฮัคเคอร์

ที่ ๔ ตุลาคม - พอฉันไขข่าวที่แวนเซลซึ่ง
ส่งมาโดยเป็นแผ่นเสียงให้น้าฟิง สัปดาห์
หล่อนแจ่มใสทันที การที่รู้แน่ว่าคาเค้านัด
ออกไปพ้นจากเมืองเราเท่านั้น ก็ทำให้หล่อน
ชื่นบานเพียงพอล้วน การที่ขืนขานทำให้
หล่อนมีกำลังใจขึ้น ส่วนตัวฉันเองเมื่อ
แน่ใจว่าสัตว์ไม่อยู่ประชันหน้ากันแล้ว รู้สึก
ว่า การ ที่ เกิด ขึ้น คล้าย ๆ ฝนไม่ใคร่น้ำเซื่อ
เรื่องราวที่ในคาสเซิลแตรีกูลาก็เช่นเดียวกับ
กับความผันท่วงมานานแล้ว แต่—

อนิจจา! จะให้ไม่เชื่อกระไรได้ เมื่อ
เหลืออยู่แต่เห็นรอยแผลเป็นแคง ๆ ที่หน้าผาก
บรรยายอภริกาของฉัน ถ้า รอย นั้น คง อยู่
ตราบนานทีเดียว ก็คงไม่มีวันที่จะเชื่อว่าเป็นจริง
มีน้ากับฉันเถรว่าเราอยู่ด้วยกันเฉพาะ ๒ คน
จะเหิงงา จึงได้ รื้อเอาจดหมายเหตุนายวัน
เก่า ๆ มาอ่านกันใหม่อีก แต่อย่างไรก็ตาม
แม้ว่า ความจริง จะแสดงให้เห็นชัดขึ้น ทุกที ก็
ส่วนความกลัว กับ ความโหม้นคิด คือ ยเภา
นางสูง มีอะไรอย่างหนึ่งคล้ายกับจะปะกัย้อง

รักษา แลประโลมให้เราให้รื่นเริง เรา
ยังไม่ได้ พுகหาหรือกินเลย ถึง การภายหลัง
เพราะ นี้ กว่า คอยให้คาสตราวยไป สืบค้น
กลั้มมาเสียก่อน จึงค่อยปลุกญากันก็กว่า
วันคล่องไปรวดเร็ว เกินกว่าที่นึกคาด
เวลานี้ล่วงเข้ามาช่วย ๓ นาฬิกาแล้ว

จดหมายรายวันของมีนาฮัคเคอร์

ที่ ๕ ตุลาคม เวลา ๕ นาฬิกา ล.ท.

การประชุมรายงาน การกระทำของเรา มี
คาสตราวยแวนเซลซึ่ง, หลอดโกธกลมิ่ง,
หมอลีเวก, มิสเตอร์ควินส์ มอร์ริส, เรนา
แทนฮัคเคอร์, มีนาฮัคเคอร์
หมอลแวนเซลซึ่งได้ พรรณา ถึงการ ที่ ได้
กระทำในวันนั้น เพื่อสยทาเรือที่คาเค้านัด
ไป ว่า จะจอดแห่งใดบ้าง มีความดังนี้

ตามที่ทราบไว้คาเค้านัด ซึ่งการจะ
กลั้มไป ทราบซิดวาเนีย ดังนั้นนี้ เรา
คงต้องไปทางปากน้ำแคนนูน หรือมีฉันนั้น
ก็ที่ใดที่หนึ่งในเขตค่า ซึ่งเป็นทางเคียว
กัยที่มันมา ซึ่งออกจะเป็นการแคว้งคว้าง
เต็มที่จะสยค้นได้ เราได้ ไปสืบถามถึง
เรือที่แล่นออกจากเขตค่าไปเมื่อคืนนี้ ตาม
ซึ่งมาตามมีนาฟวกว่ากำลังชักโยชนัน ที่
บริษัทยลอยก พยมีอยู่ลำเคียวที่ผ่านเขตค่า
คือเรือ ชาวินาคัทเจอรัน ออกจากท่าคุลิตเทิล

ไปว่านั่น แล้วต่อไปแะในที่ท่าง ๆ ขนไป
 คำแม่มน้ำแคนนบ เรือลำนเป็นลำที่เค้านัก
 ไปแน่นอนเทียว! ดังนั้นเราจึงพากันไปทำ
 ทำเรือกลิดเกิด พยชายคนหนึ่งในห้อง
 ทำการ ตามถึงระยะทางของเรือ ขาวนา
 คึกเขือวัน เขาพูดลยทุกคำพูด หน้าแดง
 เลียงคังก้อง แต่เป็นคนดีพอใช้ยัง คือนิส
 หย่อนเงินให้ ในมือ คอยังคังน เป็นข้าท
 เรียบร้อยของเราก่อนหนึ่งทันที รีบไปซัก
 ตามพวกคนงาน ซึ่งเขาตอบว่ากระไรบ้าง
 คนไม่เข้าใจ เป็นแต่เภาไคว้วหาญความ
 ถึงอะไร อย่างไรก็ที่เขาบอกเราหมดเกลี้ยง
 ลอยทุกลอยที่รู้
 “ตามที่เขาไคว้วหาญว่า” ย้ายฉันทก่อน
 รว ๕ นาฬิกา มีชายคนหนึ่ง รูปร่าง
 ผอม ๆ หน้าซีด รุมไค้ง พันขาวบริสุทธิ์
 ในย้าตุลแกง แต่งตัวด้วยเครื่องคำลวน
 นอกจากหมวกสานใบเขียวที่ผลัดสี ขันร้อน
 มาตามลงเรือที่จะแล่นไปทางทะเลดำว่าจะไป
 แห่งไคย้าง มีใครคนหนึ่งพาไปทำห้องทำ
 การ แล้วพาไปทำเรือ แต่เขาไม่ยกขึ้นไป
 บนเรือ - ยืนอยู่ริมฝั่งซึ่งไม่ทอดทิ้ง ร้องขอ
 ให้ยกขึ้นมาพบ ก็ยกขึ้นลงมา เขาจึง
 บอกว่าจะให้คำโดยสรวพวง ให้ตกลงอะไร
 อย่างหนึ่ง แรกยกขึ้นลงกลิ้ง ๆ แต่

ลงท้ายก็ตกลงยอม ครั้นแล้วชายผอมสูง
 นั้นก็ไป มีใครคนหนึ่งยกที่ ๆ เขาจะเข้า
 รถเข้ามาให้ เขาจึงไปทันที ไม่รู้ยานัก
 กลับมาอีก ขันร้อนบรรทุกหีบใหญ่ใบหนึ่ง
 มาเอง ขันหนักมากต้องการคนยกขึ้นเรือ
 หลายคน แต่เขาบอกจากรถไค้คันเดียว
 แล้วไปพกระไรก็ตกยกขึ้นมานาน ถึงเรื่อง
 ที่จะให้เอาหีบใบนั้นไว้ที่ไหน ก็ยกขึ้นไม่ไหว
 พอไร สยดกลิ้ง ในที่สุดบอกให้รีบมา
 แต่ชายผอมนั้นกลับขม แล้วบอกว่าจะมา
 ความเวลาที่ควร ก่อนเรือออกแล้วก็ไป
 “ไม่มีใครทราบว่ามีไปข้างไหน แล
 เรือขาวนั้นาคึกเขือวันก็ออกตามเวลาที่กำหนด
 ไว้ไม่ได้ มีหมอกบาง ๆ ลอยผ่านมาจาก
 แม่น้ำไกล ๆ เข้ามาทุกที ในที่สุดหมอกนั้น
 คลมเรือไว้หนา ตกก็ขึ้นสยดสาขาดกลิ้ง
 แต่กัทำอะไรไม่ได้ นักขึ้นสูงมาทุกที แด
 กยิ่งกลัวว่าจะไปไม่ทันน้ำ พอขึ้นเต็มที
 ชายผอมนั้นกลับมามากหาที่ ๆ ไว้หีบ คา
 ก็ยกขึ้นโกรธเป็นพื้นเป็นไฟ บอกว่าอยาก
 โยนทิ้งเสียแต่เจ้าของลงน้ำเสีย แต่ชาย
 คนนั้นก็ไม่เห็นจักเคืองประการใด เขาจึง
 ไปคหีบของเขาพร้อมกัขลุกรเรือ แล้วก็กลับ
 ขึ้นมาบน ขน ตกฟ้า ควั หันใน ท่ามกลาง
 หมอกนั้น ไม่เข้าหีบออกที่ห้อมล้อมคุดอยู่

ทางลงไปจนแจ่มแจ้งก็ เรืองรองออกเดินทาง
ได้ ก็ยักยอกไถถามเรื่อยทุก ๆ ล้าที่ผ่านส่วน
เข้ามาว่าไต่ประสาทยกยอกข้างใหม่ แต่
ไม่มีเสียงทักว่าไต่พวยเช่นนั้น นอกจากที่
ท่าเรือแห่งเดียว อย่างไ้ก็เรือไต่แล่น
ออกทะเลไปไต่โดยสวัสดิภาพ

“เช่นนั้นแหละ มาถามม้าน้ำ เราจำเ็น
ต้องพักผ่อนชั่วคราวก่อน เพราะศัตรู
ของเรายังอยู่ในทะเล เราจะตามไปทางเรือ
คงกินเวลานาน เพราะฉะนั้นสู้เดินทางบก
เร็วกว่า เราคงจะได้ไปพบ มิน ที่นั่น
ความหวังของเราคือ จะต้องพบมินในหีบ
ระหว่างพระอาทิตย์ขึ้นกับตก ซึ่งมินไม่มี
พลังที่จะต่อสู้เราได้ เราจะทำประการใดก็ได้
ตามความพอใจ เราจะมีวันที่จะเตรียม
อุบายไว้ให้พร้อม มินจะไปไหนเราก็รู้หมด
เพราะไต่พวยกับเรือของเรือ แลไต่พวยอนุญาต
ให้ดูใบสำคัญต่าง ๆ ที่ มิน โขยสาน ทั้งหมด
แล้ว หีบใบนั้น จะไปขึ้นท้าวร่นา แลส่งให้
นายหนาคันหนึ่ง แล้วยกไปเพื่อนพ่อค้า
ของเรา คนหนึ่ง จะเป็น ผู้จัดการในเรื่องนั้น
เรื่องนั้น เป็นเรื่อง ที่เรา จะมอบหมายให้ ดำรง
ไม่ไ้ เพราะฉะนั้นเราต้องทำตามลำพัง
โดยทางที่ควรของเรา”

พอหมดแวนเฮลซึ่งพระย มินซักถาม

แก่ว่าแนใจ หรือ ในข้อเท็จความคั่นคั่นอยู่ใน
เรือ แยกตอบว่า เรามีข้อขัดข้องอย่างค
ในข้อนั้น คือหลักฉันทแม่พุดในเวลาถูก
สักทวงจิตรนั้นเป็นไรละ ครั้นฉันทถาม
แยกตอบว่า เป็นการจำเ็นหรือที่จะต้อง
ติดตามมันไปจนถึงโน่น เพราะฉันทรู้สึก
วิตกในข้อที่จอนาแทนทราบไป แยกตอบ
อย่างเคร่งครัดแลชักเคียงว่า —

“จำเ็น — จำเ็นเหลือเกิน! เพื่อเห็น

แก่ตัวหล่อนเป็นข้อแรก แลเพื่อเห็นแก่
เพื่อนมนษย์เป็นข้อสอง มินได้ประทุษร้าย
ต่อเพื่อนมนษย์เราเพียงพอแล้ว มินเป็น
สัตว์ชนิดหนึ่งไม่รู้จักตาย แลอยู่ไต่คัง
ร้าย ๆ ขึ้นไป ในเมืองที่มันอยู่นั้น ได้ม
ไปไต่ด้วยความปลาบปลื้มคร่ำครวญต่าง ๆ แล
พวกมันมีกำลังแข็งแรง สมองเยือกเย็น
โกล้ำทวญ ผิดทว่าพวกเราทั้งหลาย บัง
มีอายุยืนนานก็ยิ่งเจริญขึ้นพร้อมทุกอย่าง แก่
กล้าคำมกล้าคัย เมื่อมันไต่คังโลหิตผิไค
ผืนนั้น คายจากมนษย์ แล้วไ้ไป เป็นพวกเคียว
กับมัน ข้อนเราจำเ็นต้องกำคัมมันให้ไ้
เพื่อให้เป็นไปตามพระประสงค์ ของพระผู้เป็น
เจ้า! แม้ ว่า มันจะไ้คังทั้งประเทศบ้าน
เมืองเราไปแล้วก็ไ้ แต่เช่นเคียวกับเสือ
ร้าย ภายหลังคงกลับมาเยี่ยมกลายอีก

ความมั่นคงต้องเตรียมตัวพร้อมที่จะชกกัน
ไม่ให้เราเสียชัยได้ เราต้องกำกั กัก
มัน ! เพื่อเห็นแก่มนุษย์โลก แลพระผู้เป็น
ใหญ่ในสรวงสวรรค์

ครั้นปลูกอาหารกันเป็นที่เรียบร้อยแล้ว
ว่ากัน คงไม่มี เหตุการณ์อย่างใด เป็น แน่
เพราะฉะนั้น เราจึงต่างระนอนเฝ้ากัน เพื่อ
ไว้คิดการเยี่ยงหน้า เราจะพยายามใหม่พรุ่งนี้
เวลาเย็นประทานอาหารเข้า แล้วจึงตกลง
กันว่าจะเริ่มลงมือทำอย่างไรบ้าง

๐ ๐ ๐ ๐ ๐

ฉันรู้สึกเป็นสุข ฉัน คล้ายกับความ
ฝันอย่างน่ากลัวได้ผ่านพ้นไปแล้ว แต่เมื่อ
ได้เห็นแสงเป็นทิวไกลในกระวัก ยังรู้สึกสลด
ใจอยู่อย่างทคนไม่บริสุทธิ์

จดหมายรายวันของนายแพทย์ชเวด

ที่ ๕ ตุลาคม — เราทุกคนชื่นชมแต่เข้า
ฉันอาพุดได้ ว่า เราอนหลับสบายด้วยกัน
ทุกคน เมื่อ เรา พย กัน เวลา รับประทานอาหารเข้า ๒ โยครวกับคนชั้นบนเกินกว่า
ที่จะนอน ฉัน ถึงตัว มีสติสอาดเคี้ยวไม่
แสดงความรู้สึก ทุกวันใน คิว หล่อน เลย
เว้น แต่ ถ้า มี เรื่อง ที่ ทำให้ หลว กลับไปคิด
หล่อนจึงรู้สึกถึงผลกทิพผาณนั้น เรา
ตกลงจะมาพบปลูกยากันอีก ถึง การ ที่ จะลง

มือกระทำในห้องหนังสือของฉัน ภายหลัง
เสร็จเรียบร้อยประทานอาหารแล้วครึ่งชั่วโมง ตาม
ความเห็น ของฉัน มองเห็น ความยากลำบาก
อยู่ข้อหนึ่ง คือฉันไม่รู้ ได้ โดยไม่มีเหตุผล
ว่าเราทุกคนจำเป็น จะต้องพูดเล่าเรื่องต่าง ๆ
กันตามตรงโดยไม่ชักยั้ง แต่ฉันเกรงว่า
มีสติสอาดเคี้ยวพูดไม่ได้ ดังใจหล่อน
อยากพูด แต่ ปาก หล่อน คงไม่ กระ ทำ ความ
ความทล้นคาว่า เชื่อโลกทิศของศาเค้านต์ ที่
หล่อนพูดเข้าไปนั้น เริ่มตั้งต้นทำการแล้ว
คือหล่อนต้องรู้สึกเท่ากับตัวฉัน อันเกิดของ
เค้านต์ หรือ ฉะนั้น แล อานา อันนั้น ย่อม
ยังค้ำไม่ให้หล่อนพูด ฉันไม่กล้าที่จะคิด
มาก ค่อยไป ใน เรื่อง นี้ เพราะจะเป็นการกุ
หมิ่นหญิงผู้มีเกียรติยศของเรา !

แวนเฮลซิง กำลัง เข้ามา ใน ห้อง หนังสือ
ก่อนคนอื่น ๆ หนึ่งข้อหนึ่ง ฉันจะลงปลูกยากัน
แก่ ใน เรื่องนี้

ต่อมา — เมื่อศาสตราจารย์เข้ามาแล้ว
เราพกาปลูกยากันในเรื่องต่าง ๆ อีกครั้ง
หนึ่ง ฉันสังเกตคำและการมีอะไรอย่างหนึ่ง
ที่อยากจะพูดแต่ยังไม่รู้ อยู่ ภายหลังเมื่อ
พกาอ้อมค้อม อยู่ ครู่หนึ่ง แล จึง พก ขึ้น
ทันทีว่า :-

“สหาย เจอน มีอะไรอย่างหนึ่ง ที่ฉัน

อยากพูดคุยกันโดยเฉพาะ ต่อไปเมื่อเป็น
ที่ไว้ใจได้แน่ เราจึงค่อยให้คนอื่นรู้ มา
ตามมโนะของเรา เวลานั้นก็ เปลี่ยนแปลงไป
มาก เราไม่เคยเห็นอาการของมิลลิสมา
แล้ว เพราะฉะนั้น คราวนี้ เราต้องป้องกัน
เสียก่อนที่จะให้มันดำเนินไปจนไกลเสียแล้ว
การกระทำของเราเวลานี้ ยากกว่าเก่าหลาย
เท่า ยิ่งมีเหตุยุ่งยากเข้ามาแทรกใหม่เช่นนั้น
ยิ่ง จะทำให้ เวลา ทุก ชั่วโมง สำคัญยิ่ง ขึ้น
ฉันมองเห็นเป้าหมายเหล่านั้น มีค่า คล้าย ฝัน
ฉันยังเล็งเห็นอยู่แล้ว แต่ฉันยังขยี้มาก
ซึ่งถ้าไม่พิจารณาถึงคงไม่เห็น พันหล่อนก็
คู่แหลมขึ้น แลแนวความนิ่งๆ ไม่เฉพาะ
แต่เท่านั้น หล่อนยังมีกริยา นิ่งๆ ขุ่มๆ
ขยี้ๆ เช่นเคยกับมิลลิสมา โดยวันส่ง
ที่ฉันนึกอยู่มากก็คือ หล่อน จะไม่ยอม
ตรงๆ ถึงการเป็นอยู่ของเข้านี้ ในขณะ
ที่เราสกลวิญญูณ แลระนำเรื่องของเรา
ไปแล้วให้เขาเค้านั้น” ฉันพยักหน้ายอม
รับว่าเห็นด้วย แลจึงพูดต่อไป

“เช่นนั้น สิ่งที่เราจะกระทำ ก็ ต้อง แก่
ไป ขึ้น เราต้องยึดหล่อนไม่ให้ ล่วงรู้ ถึง
การที่เราตั้งใจจะกระทำเลย ถ้าหล่อนไม่
รู้เสียแล้วก็บอกไม่ได้ แม้ว่าการที่ต้อง
ทำนั้นจะเป็นเครื่องเสียเวลาให้เราเพียงใดเรา

ก็ต้องทำ วันนั้นเมื่อเรามาประชุมกัน ฉัน
จะต้องบอกหล่อนว่า เรา มีเหตุผล ที่จะไม่ให้
หล่อนเข้าประชุมด้วย แต่จะเป็นผู้ยกยัก
วิชาหล่อนเท่านั้น” แยกผมขึ้นหลบหน้า
ผากเซกเหงือกทิ่มท้ยอยย ฉันจึงเล่าให้ฟัง
ว่าตัวเองมีความรู้สึกเช่นนั้นเหมือนกัน

ขณะนี้ ใกล้ เวลา ที่ฉัน ประชุม กัน แล้ว
แวนเฮลซึ่ง กลับไป เตรียมตัวในเรื่องที่จะคัด
ค้านนั้น ฉันเชื่อว่าแกคงจะ โทมนะใจไม่ใช้
น้อยที่จะต้องแสดงความจริงใจต่อหญิง
ผู้ประเสริฐของเรา

ต่อมา - พอเริ่มประชุม ทั้งศาลศร
ทวย แลตัวฉันค่อยรู้สึกโล่งใจขึ้นมาก ที่
มิลลิส ยักคออยู่ สิ่ง สาม หล่อน มา บอก ว่า
หล่อนจะไม่มาประชุม เพราะคิดว่าควรให้
เราปรองคองตกลงกันเองดีกว่าที่หล่อนจะมา
ขยี้ด้วย ซึ่งจะทำให้เป็นการวุ่นวายใจเปล่าๆ
ศาลศรทวยก็ยินยอมกับทุกาฉัน แต่อย่าง
ไรก็รู้สึกโล่งใจมาก เวลานั้นเราทำเป็น
ต้องยักขึ้นไว้ก่อน จนกว่าเราจะมีเวลา พายกัน

โดยเฉพาะที่เมื่อไหร่จะพุกกันใหม่ เรา
เริ่มค้นพบ ถึง การเดินทาง แวนเฮลซึ่ง
เป็นผู้พุกขึ้นก่อนว่า -

“เรอ ชาววินา คัทเธอริน ออกจากหน้า
เขมส์ แล้วเวลานี้ ถ้าเล่น อย่างเร็ว ก็รู้สึก

อย่างน้อย ๓ อาทิตย์ จึงจะถึงวาร์นา แต่เราอาจเดินทางยกไปยังที่เดียวกันนั้นได้ภายใน ๓ วัน เช่นนั้นเมื่อเราคิดดูเวลาที่เรจะต้องชักช้างเสียกลางทางบ้าง กับเวลาซึ่งเราอาจเดินเร็วกว่าที่คาดบ้าง อย่างไรก็ดี เรายังมีเวลาอยู่อีกคง ๒ อาทิตย์ เหลือ เพื่อให้เหมาะที่จะไม่ให้เสียโอกาส เราควรออกเดินทาง อย่างช้าวันที่ ๑๒ และไปถึงวาร์นาก่อนเรือถึง คงมีเวลาพอที่จะตระเตรียมการต่าง ๆ พร้อมทั้งเครื่องยุธ แล ราง” ตรงนี้ ควินส์มอร์ริส เสริมขึ้นว่า —

“ผมเข้าใจ ว่า คาเคันคัมมาจากประเทศหมาป่า ยางที่มันเอาไปถึงก่อนเรา เพราะฉะนั้นขอออกความเห็น ว่า เราควรมีนวนเซสเคอร์เป็นเครื่องป้องกันตัวไปด้วย จำได้ไหม ข้าเมื่อคราวเราถูกมันไล่กัดที่ไทยซอลส์?”

“ก็!” นวนเซสซึ่งเห็นด้วย “ควรเอาววนเซสเคอร์ไปด้วย หัวใจก็ควินส์มอร์ริสจะเดินเร็วเสมอ ในระหว่างที่นั่นเราทำอะไรไม่ได้ แลฉันคิดว่าวาร์นาเป็นเมืองที่ไม่คุ้นเคยแก่เรา เหตุใดเราจึงไม่ไปเสียก่อนนั้นหน่อยหนึ่ง? เราคอยที่นั่นหรือที่โน่นก็เท่ากัน ฉันก็ยังไม่พຽນออกวันหนึ่ง เราก็

เตรียมตัวพร้อม ค่อยไปไหน เราสี่คนก็ออกเดินทางได้”

“เราสี่คน?” ข้ากเคอร์หันมามองดูเราที่ละคนเป็นเชิงถาม

“ยังงั้นแหละ!” ศาสตราจารย์คอยเร็ว “ท่านต้องอยู่วังรักษาภรรยาที่รักของท่าน!” ข้ากเคอร์นั่งนิ่งอยู่ ครู่หนึ่ง ครั้นแล้วพูดด้วยเสียงเครือว่า —

“ให้เราไปลูกษากันใหม่ พຽนนี้เข้าเถิด ผมอยากกระลองตัวอีกมีน้ำคอก่อน” ฉันรู้สึกได้ถึงเวลาแล้ว ที่ นวนเซสซึ่งจะบอกให้จอนาแทนรู้เสียว่า ไม่ควร แผล ความคึกคักอันของเราให้หล่อนรีบกระดาก แต่ไม่เห็นว่าจะได้สิ่งเกิดความคิดเลย ฉันแกล้งมองดูเขาแกล้งโง่ ๆ เพื่อให้สัญญาต่อแกแทน คำคอย แกล้งขยับก้มมือเตรียมผู้ปาก แล้วเบือนหน้าหนี

จดหมายเหตุร้ายวันของจอนาแทนข้ากเคอร์

ที่ ๕ ตุลาคม เวลาบ่าย — ภายหลังที่เลิกประชุม แล้ว มีหลายอย่างที่ทำให้ฉันพิศวงสนเท่ห์ใจเป็นที่สุด ฉันรู้สึกว่ามีอะไรบางอย่างพอที่จะครึกครอง ความคึกคักใจของมีนา ในข้อที่ไม่ลงไปประชุม ทำให้ฉันต้อง คึก ฉันจะถามได้ หล่อน ก็ไม่กล้า

เพราะฉันเพิ่งได้แก่ลองนึกเอาเอง ทั้ง
อาการกิริยาที่ พวก คนอื่น ๆ แสดง เมื่อได้
ทราบข่าวนี้ ก็ทำให้ฉันประหลาดใจอยู่ด้วย
เหมือนกัน มิน่ากำลังนอนหลับตาสนิท
คล้ายกับเด็ก แค่นั้น แสดง ความสุข
ซอซอพร คือ พระผู้เป็นเจ้า ที่ หล่อน มีอาการ
ดังนี้

ต่อมา - น้าปลาดใจอะไรเชื่อนี้! ฉัน
นั่งเฝ้าคุณน้าหลับอยู่ใกล้ ที่สุด พอตกเย็น
พระอาทิตย์เลี้ยวเหลี่ยมโลก ภายในห้อง
เงยส่งคล้ายฟ้าสว่าง ทันใดฉันลืมตาขึ้น
พลาจ้องคุณอย่างเวกนา และกล่าวว่า -

“อาแทน ก็ฉันอยากให้อะริสตัณญา
กับฉันสักข้อหนึ่ง ซึ่งต้องเป็นสัญญาที่
ปฏิญาณต่อพระภักตร์พระผู้เป็นเจ้า และจะ
ทำลายเสียมิได้เลย แม้ว่าฉันจะร้องให้

คุณเข้าวังนอนต่อเธอให้ทำลายข้อปฏิญาณนั้น
เร็ว เธอต้องให้สัญญาแก่ฉันเดี๋ยวนี้”

“มิน่า” ฉันว่า “สัญญาเช่นนั้นฉันจะ
รักษาก็ยังไม่ได้ ยางที่ฉันอาไฟไม่มีความ
ชอบธรรมที่จะรับสัญญาได้”

“แต่, คุณ ขอรัก” หล่อนตอบ
“ที่ฉันเองต่างหากเป็นผู้ ที่จะให้อะริสตัณญา
แต่ไม่ใช่เพื่อเห็นแก่ตัวฉัน เธอของตาม
หมอบแวนเซิลซึ่ง คุณเถิดว่า ที่ฉันทำนั้น ถูกต้อง

หรือไม่ ถ้าแกไม่เห็นด้วย เธอจึงค่อยทำ
ตามใจ อย่าเลย ถ้าเธอรับสัญญาแล้ว
ต่อไปจะเป็นคุณแก่สหายของเธอเป็นอันมาก

“เอาเถอะ ฉันรับสัญญา!” ฉันบอก
ดีหน้าแม่มีนาคปลื้มใจอะไร เธอว่า -

“จงสัญญาว่าจะไม่ขอร้องใครแก่ฉันเลย
ถึงกว่าที่จะเดินทางไปค้นหาแก่นที่” แม้

จะเป็นวาจา หรือ กิริยาอย่างหนึ่งอย่างใด ก็
และไม่ว่าเวลาหนึ่งเวลาใดระหว่างที่รอยแผล

นี้ยังปรากฏอยู่!” หล่อนค่อย ๆ ยกมือ
ขึ้นซอซอแผลเป็นที่หน้าผาก ฉันสังเกตเห็น

กิริยาหล่อน ร้อนใจ อยู่มาก จึงรับคำว่า
“ตกลงฉันรับสัญญา” พอคำเหล่านี้ ล่วง

ออกมาพ่นวิมลปาก รู้สึกคล้ายกับมีประศู
เหล็กใหญ่มาถนัดขวางอยู่ในระหว่างเราทั้งสอง
เลยแล้ว

ต่อมา เกียงคิน - เป็นน้า แม่มีน้า
คุณฉวีวรรณสกลชนินมาก ซึ่งเป็นเหตุให้

พวกเรารู้ความมานะกล้าหาญ เราเข้านอน
แต่หัวค่ำ มิน่านอนใต้หลังสนิที่เช่นเดียวกับ

กัยทารก ในระหว่างนั้นฉันแปลกปลากอยู่
อย่างหนึ่ง คือเหตุใดถึงแม้หล่อนจะมีทุกข

เศร้าโศก แต่ก็ยังนอนหลับใหลมาก ๆ
ฉันเองจะต้องพยายามนอนให้หลับบ้าง ขอ

ให้หลับสนิทโดยปราศจากสึนนิมิตรใด

คนที่ ๖ เวลาเช้า มีข้อพิศวงอีก
ข้อหนึ่ง มิน่าปลุกแต่เช้า รวด ๆ เวลาเกือบ
เที่ยวนั้น แล้วขอให้ไปตามหมอแวนเซลซึ่ง
ฉันคาดคะเนว่าคงให้มาสดกดวงจิตอีก จึง
ไม่ได้ถามรีบไปตามศาลาตรวจทันที พย
แถมกำลังแต่งตัวอยู่ในห้อง คล้ายกับมี
ความไหว้อยู่แล้วว่าจะต้องถูกเรียก ประค
บมืออยู่ เพราะฉันนั้น แดงใจเกินที่ฉันเคย
ประคองออกมา แกรีบมาทันที แลถาม
มิน่าว่า จะอนุญาตให้ คนอื่น ๆ เข้า มา ด้วย
หรือไม่

“อย่า” หล่อนตอบทันที “ไม่จำเป็น,
ท่านบอกเขาก็ได้ คือ ขอให้คิดนินทา
ไปกับท่านด้วย”
หมอแวนเซลซึ่ง สักงั้น อยู่ ครู่หนึ่ง
จึงถามว่า—

“ทำไมละ?”
“ท่านต้องพากันไปด้วย อยู่กับท่าน
ปราศจากภัย แล้วตัวท่านเองก็จะพ้นจาก
ความกังวลด้วย”

“แต่ทำไมถึงจะต้องไปละ” มาคามมิน่า
แม้ถึงทราบดีแล้ว เราต้องมิน่าที่ผูก
รักษามาแล้ว เมื่อเราเดินทางไปสู่อันตราย
เราจะแม่ไปให้ไว้รอกับตัวฉันได้”

หล่อนยกมือแตะหน้าผากตอบว่า “ฉัน

ทราบดี เพราะเช่นนั้นแหละ จึงต้องขอไป
ด้วย” ก็ฉันจะบอกท่านได้เวลานั้น เมื่อ
ดวงอาทิตย์โผล่ขึ้นมาแล้ว ว่า “ฉันต้องตก
อยู่ภายใต้อำนาจเขื่อนกัน ถ้าฉันยอมให้ไป
ก็ต้องไป ขอให้สกลอยมาก็คงมา ท่าน
เป็นผู้ชายมีกำลังแลความกล้าหาญ ทั้งหลาย
คนด้วยกัน เพราะฉันอายุยังน้อยให้แก่
ตัวฉันได้” นอกจากนั้น ยางที่ท่านจะใช้
ก็ฉัน เพื่อสกลดวงจิตแลชักถามเรื่องราว
ที่ตัวฉันเองไม่ทราบดีได้” หมอแวนเซล
ซึ่งพูดอย่างเร็ว ๆ ว่า—

“มาคามมิน่า แม้มีจะเป็นผู้มีเขว
อันเลี้ยวแหลมเสมอ เราจะพาแม่ไปด้วย
เพื่อความสำเร็ให้ได้ยังเกิดขึ้น”

พอ แยกพราย มิน่า ก็นั่ง เงียบ พลง
ค่อย ๆ เอน ตัว ลง นอน หลับ ค่อย ๆ ย่อง
แวนเซลซึ่ง กวักมือ เรียกให้ฉัน ค่อย ๆ ย่อง
ตามแกออกมาก่อน แลสักครู่หนึ่ง หลอด
โกศาลมิ่ง, หมอฮิวีก็ กับ มิสเตอร์มัวร์
ก็ตามเข้ามา แลเล่าให้พวกนั้นฟังตามที่
มิน่าได้บอก แลเสริมต่อไปอีกว่า—

“รุ่งเช้า” เราออก เดินทางไป วรนา
แลไม่ควรละให้เสียโอกาส เราต้องรีบ
พร้อมทั้งลงมือทำการทันที เพื่อเวลานั้น
ถึงท่า”

“เราจะทำอะไรแน่?” มีสเกอรั่มอ
ริสตาม คาสตราทอริยังอยู่ครึ่งหนึ่ง จึง
ตอบว่า—

“แรกเราต้องขึ้นโปยเนวอ เมื่อค้นหา
หิโยนนั้นพบแล้ว เราจะวางกิ่งกหลายเข้า
ไว้ข้างบนกิ่งหนึ่ง การที่ทำดังนี้เท่ากับข
หิโยนไม่ให้สิ่งใดออกมาจากหิโยนใด” คือไป
เราจะคอยหาโอกาสที่เราเคียวมไว้นั้น คือ
เมื่อ พัน ห พัน ตา คน แล้ว เราจึง เบิก หิโย
นแล — แลก่อนนั้นก็เสร็จเรื่อง”

“ผมจะไม่คอยโอกาส” มอริส ทล
เข้ามา “พอพบหิโยนก็จะเบิก แลทำลายฮาย
สัควันรท ทนที แม้ ว่า จะ มี ตา คึง พัน ตา
คอยอยู่!”

“เก่งมาก” หมอแวนเฮลซึ่งซมไซ
“ดีมาก” ควินส์เป็นลูกผู้ชายคนหนึ่ง ที่
ฉันผูกพันผูกอย่างที่ควรจะเป็นไป แต่จริง
อยู่ บางทีเราอาจทำสิ่งที่เราปรารถนาไม่ได้
อาจมีเหตุขัดขวางได้หลายประการ อย่าง
ไรก็ตามเราก็ต้องขบถกันทั่วไว้ ให้พร้อม เพื่อ
ว่าเมื่อเวลาที่สุกมาถึง กำลัง ของเราจะไม่มี
บกพร่อง ในวันนั้น เราจะให้กระให้ เป็นรอยยับ
เสียก่อน ส่วนอะไรของฉันนั้นพร้อมเรียบร้อยแล้ว
เพราะฉะนั้น ก็คิดว่าเราเคียวมจะ
ใน เรื่อง เดินทาง แล ชอ คิวไว้ ให้ พร้อม

เสร็จ”

เมื่อไม่มีอะไรทำ เราต้อง ไปดูนกกันอีก
เราจึงต่างแยกกันไป ฉันจะต้องไปเคียวม
ทั่วให้พร้อม เพื่อรวบรวมทุกสิ่งทุกอย่างอัน
จะมาถึง

ต่อมา — เคียวม เสร็จ เรียบร้อยแล้ว
พินัยกรรมก็ได้ทำไว้ โดยถูกต้อง ถ้าฉันว่า
มีชีวิตอยู่ หล่อนจะเป็นผู้รับมรดกของฉัน
ทั้งมวล แต่ถ้าหล่อนไม่มีชีวิตอยู่ ให้
สหายที่เหลืออยู่เป็นผู้รับมรดก

เวลานั้นจนคำแล้ว มีนามกิริยาการสย
กระดาบ ทำให้ฉันต้องไปรวังดูแลหล่อน
ฉันรู้สึกว้าหล่อน มีอะไรลึกลับลึกล้ำ ใช้อย่าง
หนึ่ง ในเวลาที่คงอาทิตย์จวน จะอุ้งยุคค
แลมันจะมีการเปลี่ยนแปลงเสมอ ในระหว่าง
พระอาทิตย์ขึ้นแลพระอาทิตย์ตก ฉันช
ไว้ ใจในพระผู้เป็นเจ้านั้นว่าเราทรงโปรดให้
การก็ได้ในที่สุด ที่ฉันเขียนข้อความเหล่าน
ลงไป ไว้ ในสมุดทงหมายรายวัน ก็เพราะ
เวลานั้น แม้บอกรักของฉันจะทรยศเรื่องเหล่านี้
ไม่ได้ แต่ถ้าหล่อนจะได้มีโอกาสมาพบ
เห็นอีก ก็จะได้พร้อมที่จะให้หล่อนทราบ
เรื่องราวต่าง ๆ ทั้งหมด
หล่อนร้องเรียกฉัน ต้องไป

ตอนที่ ๒๕

จดหมายเหตุนายวัน ของนายแพทย์ชีเวด
ที่ ๑๑ ตุลาคม เวลาเย็น - รอนาแทน

ข้ากเคอร์ ขอให้ฉันทบทวนการณเหล่านี้ไว้
เพราะเขาไม่มีจิตใจที่จะตกลงไว้ได้

ในพวกเราไม่มีใครรู้สึกพิศวงสนเท่ห์ใจ
เลยจนคนเกี่ยว เมื่อได้ทราบว่า มีสัส

ข้ากเคอร์เรียกตัวให้เข้าไปหาท่อนพระอาทิตย์
ตกหน้อยหนึ่ง เพราะในระหว่างพระอาทิตย์

ตกแล พระอาทิตย์ขึ้น เป็นเวลาที่หล่อนรู้สึก
มีความอศิรภาพซอซกล แลเป็นเวลา

หล่อนจะทำสิ่งใด ๆ ได้ตามใจนึก แต่การ
ที่เป็นดังนี้ ก็คือ ก่อนเวลาพระอาทิตย์ขึ้น

หรือ พระอาทิตย์ตก รวดครึ่ง ชั่วโมง คือ
จาก เวลานั้น หล่อน ก็ มัก จะมีการเชมชม

ไม่พักจา
คนขณะเมื่อเราเข้าไป หล่อนมักเรีย

ก่อนข้างกระสัยกระสาย แลตงกิริยาหนักใจ
ลึกกว่านั้น หล่อนพยายาม บังคับตัวให้อยู่ใน

อำนาจจนสำเร็จ ซึ่งมีให้สามี่ของหล่อน
นั่งลงบนเก้าอี้ยาวตัวเดียวกัน แลเรียกให้

พวกเราเลือนเก้าอี้เข้าไปนั่งใกล้ ๆ เสร็จ
แล้วเขียนว่า -

"เราทั้งหมดยุติในความอศิรภาพ บางที
จะเป็นควรที่สุดก็เป็นได้! พงุนเข้าเราจะ

ออกเดินทางสู่สนามรบ แล เป็น ความ
กรุณาของพวกท่าน อย่างยิ่ง ที่พวกคุณไป

ด้วย แต่ขอท่านจงรักด้วยว่าฉันไม่ใช่
เป็น มนุษย์บริสุทธิ์ เช่นเดียวกับพวกท่านทั้ง

หลาย มียาพิษชนิดหนึ่งอยู่ในโลหิตของ
ฉัน ซึ่งจะทำลายให้ถึงแก่ความพิณาศ

เว้นแต่จะมีทางแก้ไข อย่างใด อย่างหนึ่ง
สหายทั้งหลายของฉัน ท่านคงทราบ

เช่นเดียวกันว่า วิญญาณของฉันอยู่ในทาง
อันล่อแหลม แลถึงแม้ฉันจะทราบว่า

อยู่ทางเดียวกันนั้นที่จะแก้ไขได้ แต่ทั้ง
ท่านแลฉันก็ไม่ควรยกล้อหนทางอันนั้นเป็น

ที่ถึง!" หล่อนจึงให้เราเป็นเชิงวิจวน
"ทางนั้นคืออะไร?" แวนเซลซึ่งถาม

ขึ้นด้วยเสียงสันเครือ "ทางนั้น คืออะไร
ซึ่งเราไม่ควรจะยกล้อ?"

"คือว่า ฉันควรจะเสียแต่ในเวลาน
จะเป็นฆ่าตัวตายหรือใช้ผู้อื่นฆ่าก็ได้ ให้

ตายเสียก่อนเวลาชั่วร้ายจะมาถึง ทั้งฉัน
แลพวก ท่านทั้งหลาย ก็ ย่อมทราบ อยู่แล้ว

ถ้าหากฉันตายไป พวกท่านอาจจะทำ
ให้วิญญาณของฉันกลับบริสุทธิ์ได้ เช่น

เดียวกับที่เคยกระทำแก่ลูซิมาแล้ว ฉัน
ไม่สทกสท่านต่อความตายเลย ในเวลา

ที่อยู่ในหมู่สหาย ซึ่ง จงรักภักดีต่อตัวฉัน

แต่เกรงว่า ความตาย จะไม่สิ้นไป แต่เพียง
เท่านั้น เพราะฉะนั้นส่วนตัวก็ฉันยอมเดินเข้า
ไปสู่ที่มิด อันจะเป็นไปนั้น ส่วนพวกท่าน
เล่าจะไปรกว่าอะไร ! ก็ฉันเชื่อมั่นว่าทุก
คนคงต่างยอมพลชีพทั้งสิ้น การที่พวกท่าน
เป็นการสวดสำหรับผู้ที่มิอาจออกจากลาหยา
ชีวิตเป็นของพระผู้เป็นเจ้าประทานมา เมื่อ
ท่านจะคืนก็จงคืนถวายท่าน ส่วนที่ฉันท่าน
จะให้อะไรเป็นการตอบแทนเล่า ?” หล่อน
หันมากหันว่าเราเป็นเชิงถาม “ควินสันนี่พูด
เข้าใจดี เห็นพยักหน้าหงิก ๆ” “ถ้า
เช่นนั้น ก็ฉันจะขอขอกไว้ให้ทราบตรง ๆ ว่า
ท่านต้องรับสัญญาจากฉัน — แม่ตัวเธอก็
คุณขอที่รัก — ว่าถ้าเวลามาถึง เธอต้อง
ฆ่าฉันเสีย”

“เวลาไหนคือเวลาอะไร ?” ควินสันถามขึ้น
“เวลาที่ท่านแน่ใจว่า ก็ฉันได้เปลี่ยน
แปลงไปมาก เห็นว่าควรตายเสียดีกว่าอยู่
แต่เมื่อตายแล้วก็ควรทำพิธีที่ท่านเคยกระทำ
มานั้นแก่ศพของฉัน”

ควินสันเป็นคนแรกที่ลุกขึ้น แล้วคุกเข่า
ลงตรงหน้าหล่อนพูดว่า

“แม้ ใครจะเห็นว่าฉันเป็นคนหยาบช้า
เลวทรามเพียงใดก็ช่าง ฉันขอสาบานว่า
ถ้าเวลามาถึง จะทำกับที่หล่อนปรารถนานั้น

ทุกประการ !” แล้วเธอก็เดินออก
“สหายที่ซื่อสัตย์ !” หล่อนหลุดปาก
ออกมาได้ คำเคี้ยว แล้ว น้ำตา ก็ ร่วง เฝาระ
เป็นสายจากในสายตาหล่อน

“ฉันขอสาบานเช่นเดียวกับนี้” แวนเซล
ซึ่ง ต่อ

เราทุกคนต่างคุกเข่าลง ทำสัตย์สาบาน
ให้แก่หล่อน แม่ตัวสามีที่รักของหล่อนก็
กระทำเช่นเดียวกับนี้

“ยังมีข้อที่เธอต้องออกข้อหนึ่ง” หล่อน
พูดซ้ำ ๆ “ไม่สู้สำคัญแลไม่จำเป็นเท่า
กับข้อแรก แต่อยากให้คุณทำอะไรให้
ฉันสักอย่างหนึ่ง คืออยากให้ท่านคำสวด
มนต์ทำพิธีฝังศพให้ฉันฟัง ฉันไว้วางใจ
เพื่อจะทำให้ ใจฉันชื่นบาน แลขอให้อือ
ที่รักของฉันเป็นผู้อ่าน เพื่อบำเพ็ญเสียงของ
เธอจะได้ คิดพิศฉันไปจนถึงวาระแตกกัน”

“โอ ! แม่บอกไว้ จะให้ฉันหรือเป็น
ผู้อ่านให้หล่อนฟัง”

“จงเมตตา ฉันเถิด” หล่อน คอย
พลางส่งหนังสือมนต์มาให้ ซึ่งเขารับไปอ่าน
แล้วเลือกคาถาที่สั้นที่สุด แต่เช่นนั้นก็ยัง
หยาบคาย ๆ แลในที่สวด เขากล่าวด้วย
เสียงสอกลอนว่า “ฉัน ท้อไป — ไม่ไว้
— ส — เลียง — มะ — ไม่มี”

หล่อนั่งร้อง อาการที่เป็นเช่นนั้น แสดง
ว่าเวลาแห่งความอิสรภาพของหล่อนได้ผ่าน
พ้นแล้ว

จดหมายเหตุนานวันของ

โจนาแทนฮัคเคอร์

ที่ ๑๕ ตุลาคม วรนา เราออกจากสถานี
ซารีครอสในวันที่ ๑๒ เข้า ถึงปารีสคืนนั้น
แล้วฉันค่อยๆเดินซึ่งจะไปวันออกอันใดก็
ว่าไว้ เราเดินทาง ทั้งกลางวันกลางคืน
ถึงราว ๕ นาฬิกา หลอกโกทาลมั่งตรง
ไปทางซูล เพื่อถามว่ามีโทรเลขมา
ถึงบ้างหรือไม่ ส่วนพวกเราที่เหลืออยู่ไป
พักที่ ภัตตาคาร โอเก็ทซ์ ในระหว่าง
เดินทาง อาจมี เหตุการณ์อย่างหนึ่ง อย่างใด
บ้าง แต่ฉันมีวิธีอื่นที่จะให้ถึงที่นี้ จึงไม่
พิจารณาเห็นว่า เห็น เว้นแต่เมื่อไหร่ เรา
ชาวนาคัคเคอร์จะมาถึงที่นี่ นั่นแหละจึงได้
พบสิ่งที่น่าทึ่งมากที่สุด ขอขอบคุณพระผู้
เป็นเจ้า! มาน่า สบายดี ทั้งคู่ แข็งแรง
จนกว่า เลือดฝาดก็ดีขึ้น หล่อนนอนได้
มาก ๆ ตลอดเวลาที่เดินทาง หล่อน
นอนเสียเกือบตลอดเวลา มีเวลาอยู่เพียง
ก่อนพระอาทิตย์ขึ้นหรือพระอาทิตย์ตกครั้งหนึ่ง
ที่หล่อนนอน และมีกิจวัตรระมัดระวัง
และมักจะเป็นเวลา ที่ แวนเซลซังใช้สวดภาวนา

จิตหล่อนเวลานั้น ที่แรกก็แก่ตึงการใช้
อำนาจมาก แต่ก็ต้องโยกมืออยู่นาน แต่
ก็ชวนๆหล่อนเชื่องขึ้น อยู่ในอำนาจแก่ได้
ในฉับพลัน ไม่ต้องกลัวกลัวมือเล็กก็ได้
และอยู่ในถ้อยคำทั้งสั้น ศาสตราจารย์มัก
จะใช้ชื่อตามซ้ำ ๆ ว่าได้เห็นอะไร แลได้ยิน
สิ่งใดบ้าง ซึ่งหล่อนตอบว่า —

ไม่เห็นอะไรเลย มีคหบดี ได้ยิน
แต่เสียงคลื่นกระแทกข้างเรือ และกระแสน้ำไหล
น้ำไหล ฝ่าใบ ยัง กางอยู่ มีเสียงเสากะ
ทะ โท่งดัง ที่ตอบทั้งนี้ เป็นที่ เห็นได้ ว่า
เรือ ชาวนาคัคเคอร์วัน ยังคงอยู่กลางทะเล วัช
รอันเดินทางมายังวรนา หลอกโกทาลมั่ง
ฟัง กลับ มาถึง ได้โทรเลข มา ๕ ฉบับ
วันละฉบับตั้งแต่เราออกเดินทาง และมีคำ
บอกอย่างเดียวกันว่า เรือชาวนาคัคเคอร์วัน
ยังไม่ได้รายงานไปที่บริษัทยกย่องว่าอยู่ที่ไหน
เราวัยประจักษ์อาหารเย็นเสร็จแล้ว ก็เข้า
นอนแต่หัวค่ำ พรุ่งนี้เราจะต้องไปหาท่าน
รองกงสุล เพื่อจัดหาทางที่จะขึ้นไปบนเรือ
ทันทีพอเรือเข้าเทียบท่า แวนเซลซังกล่าว
ว่าโอกาส ของเราจะดี ถ้าได้ขึ้นไปบนเรือ ใน
ระหว่าง พระอาทิตย์ขึ้น กับ พระอาทิตย์ ตก
เพราะถึงแม้ถ้าเกิดกระแสน้ำขึ้นค้างคาว
ก็ไม่อาจข้ามน้ำไปได้ เหตุการณ์นั้นย่อม

โทรเลข ที่ ๒๔ ตุลาคม
 รูปสสมิท, เจ้าของบริษัทยักษ์, ลอน
 ดอน ถึง หลอตกโกกาลมิ่ง สังกั รอง
 ฤษชูล วารินา

“ซารินา คัทเธอริน รายงานเมื่อเช้า
 จาก คาร์ทานีสซ์”

จดหมายเหตुरายวันของนายแพทยชเวต

ที่ ๒๔ ตุลาคม — ฉันรู้สึกเสียสยที่
 ได้เอาแผ่นเสียงมาด้วย! การที่จะเขียน

จดหมายรายวัน ด้วยปากกา ออก รู้สึกว่า

เป็นภาระอันหนัก แต่แวนเซลซึ่งบอกว่า

ต้องรอลงไว้ จึงจำใจต้องกระทำ วันนั้น

เรารู้สึกร้อนใจมาก เมื่อได้ทราบข่าวโทรเลข

จาก บริษัทยักษ์ ซึ่ง ส่ง มาให้ โกกาลมิ่ง

มีสลิส ซัคเคอร์ คนเดียวใน พวกเรา ที่มีได้

แสดงกิริยาอย่างหนึ่งอย่างใดให้ปรากฏ แต่

ว่าก็ไม่แปลกปลากันใดในการที่หล่อนเป็น

ดังนั้น เพราะเราหวังอย่างกวดขันที่จะไม่

ให้หล่อนทราบเรื่องราวเลย ทั้งมิได้แสดง

กิริยาพิราบบ้างให้เห็นด้วย ในคราวก่อนๆ ฉัน

เชื่อว่า ถึงแม้เราจะพยายามซ่อนเร้น ประการ

ใด หล่อนคงต้องสังเกตเห็น แต่ใน

ระหว่างสาม อาทิตย์ที่ล่วงมา หล่อนได้

เปลี่ยนแปลงไปมาก ถึงหากจะมีกำลัง

แข็งแรง และ ผิวพรรณสดชื่น ก็ดี แต่สิ่ง

เหล่านี้ไม่เป็นที่พอใจแก่แวนเซลซึ่งแลควฉัน

เราได้ปรึกษาถึงเรื่องหล่อนบ่อยๆ แต่ไม่

กล้าที่จะพูดกับคนอื่น ๆ เพราะเกรงว่าจะ

เป็นที่ใคร่ใคร่รักแก่ซัคเคอร์ ถ้าเขารู้ว่า

เรามีความระแวงสงสัยในเรื่องนี้ แวนเซล

ซึ่ง เล่าว่า แกได้ ลอบตรวจตรวจพันหล่อนใน

เวลาที่สักกทวงจิตเสมอๆ เพราะถ้ามัน

ยังไม่แหลม ก็ เป็นที่เห็นว่า อันตรายจะมาถึง

ตัวหล่อนยังไม่รุนแรงเกินไปนัก ถ้าการ

เปลี่ยนแปลงยังเกิดขึ้นเมื่อใด เมื่อนั้นแหละ

เป็นเวลาจำเป็นที่จะต้องลงมือ!

การที่เรื้อรารุ่นาคัทเธอรินจะแล่นมาถึงใน

จาก คาร์ทานีสซ์ ก็ คง กินเวลา ๒๔ ชั่วโมง

เท่านั้น เหตุฉันนี้คงต้องมาถึงในเวลาเช้า

เราจึงเตรียมตัวเข้านอนเสียแต่หัวค่ำ และ

จะลุกขึ้นเวลา ๓ นาฬิกา เพื่อตระเตรียมตัว

ที่ ๒๕ ตุลาคม เวลาบ่าย — ไม่มีข่าวว่า

เรือมาถึง การสักกทวงจิตมีสลิสซัคเคอร์

ก็ ได้ รัชผลเช่นเดิม เราทุกคนร้อนใจกัน

มาก เว้นแต่ซัคเคอร์คนเดียวที่สงบเป็น

ปกติ มิใช่เป็นราวกับน้ำแข็ง เมื่อสัก

ชั่วโมงหนึ่ง มานี้ ฉัน เห็น เขานั่ง ลับมือ

คร่ำครวญและเห็นประหลาดใจ

เหมือนกัน ฉัน ก็ แวนเซลซึ่ง ออก ตรวจใจใน

อาการของมีสลิสซัคเคอร์ เมื่อบ่ายหล่อน

นอนซมตลอดเวลา, ซึ่งเราไม่รู้ก็ไม่พอใจ
แต่ไม่เสียใจเลย เมื่อเช้าก่อนมีอาหาร
กระต่ายกระต่ายมาก เพราะฉะนั้น เมื่อใด
ทราบว่าหล่อนหลับไปก็ แรกเราออกรู้สึก
ยิบๆ แต่สามีของหล่อนมาเล่าว่า หล่อน
นอนหลับสนิทเหลือเกินปลุกยังไม่รู้สึก เรา
จึงพากันเข้าไปดู พบหล่อนนอนหลับใญ่เป็น
ปรกติ แลหน้าตาผ่องใส เพราะฉะนั้น
จึงเป็นอันว่าต้องปล่อยให้หล่อนนอน ซึ่งเป็น
ทางดีกว่าจะให้กระทำอย่างอื่น

ที่ ๒๖ ตุลาคม — อีกวันหนึ่งส่งไป ยัง
ไม่มีข่าวแว้ว ถึงเรือ ขาววัน คัดเรือวัน ว่าจะ
มาถึง ที่วังเวลานี้ควรจะมาถึงแล้ว แต่
ไม่ทราบว่าไปแล่นอยู่แห่งใด เพราะตาม
คำบอกเล่าของมิสซิสซอกเคอร์ยังเป็นอยู่เช่น
เดิม ข้างที่ออกไปคึกคักเหมือนอยู่ใกล้ ค่าย
เรืออย่างล้าที่มาถึงเย็นวันรายงานว่ามีหมอก
หนาทั้งฝั่งเหนือและฝั่งใต้ เราต้องระวังคอย
ดูต่อไป เหตุว่า เรือ อา มาถึง เวลาหนึ่ง
เวลาใดก็ได้

ที่ ๒๗ ตุลาคม เวลาบ่าย — ปลาคัทสึ,
ยังไม่มีข่าวเลยถึงเรื่องเรือ ไทโรเลขที่มา
จากลอนดอนก็มีใจความเช่นเดียวกัน แวน
เซลซึ่งรู้สึกร้อนใจมาก แยกออกคนเมือก
นั้นว่า นักลว้คาเค้นกระหน่ำเราไปเสียแล้ว

แลเสริมพูดต่อไปเรื่องมิสซิสซอกเคอร์ว่า —

“ฉันไม่ ชอบ อาหาร นอน ซม ถึง มาตาม
มีนาเลย วิญญาณแลความพิจารณากระทำ
สิ่งแปลก ๆ ได้ในเวลานั้น” ฉันอย่าทำอะไร
ซักถามแกต่อไปอีก ก็พูดซ้ำๆ เคอร์เดิน
เข้ามาหา แกเลยยกมือห้ามเสีย เย็น
เวลาพระอาทิตย์ตก ะต้องลองพยายาม
ให้หล่อนพูดมากกว่านี้ในเวลาสวดทวงจิต

ตุลาคมที่ ๒๘ — ไทโรเลข รูฟัสมีท,
ลอนดอน, ถึงหลอกโกคาลมั่ง ส่งที่รอง
กงซุล, วารนา

“ขาววัน คัดเรือวัน รายงานว่า ไปถึง
กาลาคีซี เวลา ๑ นาฬิกาวันนี้”

จดหมายเหตุร้ายวันของนายแพทย์ชเวิต

ที่ ๒๘ ตุลาคม — พอได้ รับข่าวไทโรเลข
บอกว่าถึงกาลาคีซี พวกเราต่างคลั่งกัน
หมด แต่ไม่ทำให้ตกใจเกินไปนัก เพราะ
ได้คาดไว้ล่วงหน้าแล้วว่า คง ต้องมี สิ่ง
แปลกประหลาดเกิดขึ้น การที่เรือไม่ถึงวารนา
ก็ทำให้เราทุกคนเฝ้าการล่วงหน้าได้ว่า ธุระ
ของเราไม่ดำเนินไป ดัง ที่นัก หวัง เสีย แล้ว
แต่เราก็ยังคงคอยดูอยู่ว่าจะเป็นอะไรที่จะเกิดขึ้น
นั้น อย่างไรก็ดีไม่มีใครปลาคัทสึเมื่อทราบ
ข่าวนี้ แวนเซลซึ่ง ยก มือขึ้น เหนือ ค่าย
คล้ายกับจะวิ่งวอนพระผู้เป็นเจ้า แลไม่

พวกว้ากระไร ลักคว่ลักขืนขืนตัวทรงตั้ง
หน้าเหี่ยมเกรียมม หมดโลกกาลมึงหน้าซึก
นั่งถอนหายใจซึกซึก ฉันเองควธา จ้องดู
คนโน้นคนนี้ด้วยความพิศวง ควณลิ้มอรรถ
รับร้อนคาบเข้ซึกให้แน่นกระชัย ซึ่งเป็น
กิริยาที่แสดงว่าเขากระเอางาน มีสติ

ซึกเคอร์มีสติหน้าซึกรวกบัศพ เห็นหน้า
แผลแฉกนั้นเกรียมมึงจะไหม้ หล่อนพนม
มือทำท่าคล้ายจะสวดมนต์ ส่วนซึกเคอร์
ยม-ยม อย่างนั้นให้ยม-ยม คล่าทามกว่า
ซึกเข้ซึกหรือไม่ ในที่สุดแวนเฮลซึ่ง
พูดเรื่อย ๆ ขึ้นว่า—

“ค่อไปนี้ มีรดไฟเวลาใดบ้าง ที่จะออกไป
กาลักซ์?”

“มีพรุ่งนี้เวลาเช้า ๖.๓๐ ก.ท.” เป็น
คำตอบมาจาก นิสสิส ซึกเคอร์ ซึ่งทำให้
พวกเราต่างร้องอุลลั่นเป็นคาเหียว

“นั่นหล่อนถามไปอย่างไร?” ฮาฮาม

“ท่านจะลืมเสีย — หรืออย่างที่จะไม่ทราบ
ที่จะมี — แต่ท่านาแทนกับหมอนแวนเฮลซึ่ง
ทราบ — ว่าฉันเป็นยี่สาวของรตไฟ เมื่อ
อยู่บ้านที่เฮกซ์เคอร์ ฉันมีภาระค้นหาดวง
เวลารตไฟไว้เสมอ เพื่อเป็นการช่วยสามี
ซึกกิน บ้างที่รู้สึว่าไคยะโยชน์มาก
ที่ไคยะโยชน์ จำเวลารตไฟไว้ได้ ใน เวลานั้น

ก็ฉันรู้เลยว่า ถ้า เรา มี เหตุที่จะต้องไปจนถึง
ศาลเฮล แคร็กคล่า เราก็จำเป็นต้องไป
ทาง กาลักซ์ หรืออย่างไรก็ ต้องไป ทาง
ยคาเว็ค ดังนั้น ฉันจึงท่องไว้จนขึ้นใจ
ที่จริงพรุ่งนี้ก็มีรดไฟคืนเดียวเท่านั้น ไม่
ต้องจำไว้มากมายก็ได้”

“เป็นลัทธิที่แปลกมาก!” ศาลตราหอย
พิมพ์

“เราจะทราบพิเศษไปไม่ได้หรือ?” โก
กาลมึงถามขึ้น

แวนเฮลซึ่งสันคิระคอบว่า “เกรงว่า
จะหาไม่ได้ บ้านเมืองนี้ผิดแปลกกว่าบ้าน
เมืองของฉันหรือของท่าน แต่แม้ว่าจะหา
รตไฟพิเศษได้ ก็คงไม่ใช่ได้เร็วเท่า กับรต
ธรรมดา นอกจากนั้นเรายังมีภาระที่จะต้อง
กระเดี้ยม เราต้องคิด, จึงให้เราจักตั้ง
รบิยการที่จะทำกันเถิด ท่าน, สหาย
ฮาเออร์ จึงไปจักซื้อคว่รดไฟแลเกรียมที่
ทางไวไฟพร้อมลำห้วยเราไปพรุ่งนี้ รอนา
แทน ท่าน จะ ช่วยไป ที่ผู้แทน บิรัช เรือ
แต่ จอ เท หลมยไป ถึงผู้ ักตวร ที่ กาลักซ์
เพื่อให้ เขาอนุญาตให้เราค้นหาได้ เร้นเคียว
กยทิน ส่วน ควณลิ้มอรรถ จึงไปหาของ
กยชล ขอความช่วยเหลือต่าง ๆ ที่จะให้
ทางของเรากำเนินไปโดยราบรื่น รอนาง

อยู่กับมาตามมีน้ำแฉฉน เพื่อปลุกอาหารช
ถึงการต่อ ๆ ไป เพราะ ถ้าหากอะไรที่ไป
ทำนั้นไม่สะดวก ท่านจะต้องชักช้าอยู่นาน
แฉเมื่อพระอาทิตย์ตก ฉนก็อยู่กับมาตาม
มีน้ำคงไม่เป็นอะไร

“ส่วนฉน” มีสัส ชักเคอร์ เอ้ยฉน
มีสิ่งเสียงแฉฉได้ แฉฉอาการเป็นปรกติ
กว่าที่หล่นเคยเป็นมาหลายวันแล้ว “จะ
ทำตัวให้เป็นประ โยชน ได้มากที่สุกพระทำได้
เวลานี้ฉนรู้สึกกลัวความหนักอะไรได้หล่น
พันไป แฉฉก็มีความอิศราภาพมากกว่า
ที่แฉฉมา” พอสหายหนุ่มทั้ง ๓ คนมองดู
หล่นด้วยความพอใจ เพราะเท่าที่หล่น
พูดเข้าสังเกตเห็นจริงดังนี้ แฉฉส่วน
เชลซึ่งก็ฉนมองดูถากันหน้ามอย เวลา
นั้นไม่กล้าที่จะพูดว่าอะไร

เมื่อคนทั้ง ๓ ไปพันแล้ว แฉฉเชลซึ่ง
จึงขอให้ มีสัส ชักเคอร์ ไป พยายามสมค
หมายเหตุการณ์วัน แฉฉคนหาเรื่องราวที่ ชัก
เคอร์ เขียนลงไว้ ในเวลาที่ อยู่ใน คัสเชล
หล่นลูกชนไปหิย แฉฉพอประคุดแล้ว
แฉฉ เอ้ย ฉนกับ ฉน ว่า—

“เราหมายถึงเรื่องนั้น! จงพูดเร็ว”
“มีบางอย่างเปลี่ยนแปลง ความหวัง
าไม่ใช่นผล แฉฉลอลงให้ ก็เป็นได้”

“แน่เทียบ รู้ใหม่ ว่า ทำไม่ฉนจึงใช้
ให้หล่นไปหิยกระดากเรื่องราวนี้?”

“ไม่ทราบ” ฉนตอบ “นอกจากหา
โอกาสพบบัฉฉโดยเฉพาะ”

“ท่านทราบเช่นนั้นก็ถูกอยู่ข้าง แฉฉ
ไม่หมก ฉนอยากจะทำอะไรให้ลึกลับ
หนึ่ง คือสามวันที่ล่วงมานั้น ทาฉนค
โกสึงวิญญานของฉนมาขังหล่น เพื่อมา
สอดแนม ดูการ ต่าง ๆ ของ เราตาม ที่หล่น
ทราบ หรือมีฉนที่หาวิญญานของหล่น
ไปอยู่ด้วยในหิยซึ่งอยู่ในเรือ ฉนจึงทราบ
ว่าเราอยู่ที่เพราะหล่นคงต้องบอก เหตุ
ฉนจึงพยายามที่จะหลบหนี เวลาฉนยัง
ไม่ต้องการหล่นออก แต่เชื่อใจได้แฉฉว่า
อำนาจของฉนอาจเรียกให้หล่นเข้าหาเมื่อใด
ก็ได้ ดังนั้นแฉฉฉนจึงมีหวังอยู่ แต่เพียง
ว่า สมองเรา ผู้เป็น มนุษย์ ซึ่ง อยู่ภายใต้
อานภาพแห่งพระผู้เป็นเจ้า จะประเสริฐกว่า
สมอง ของฉน ซึ่งอยู่ในหล่นผ่งศฝ ทั้งหลาย
ฉนอยู่มาแล้ว แฉฉ มาตามมีน้ำ มาแล้ว
อย่าเอ๋ยเรื่องนั้น แก่หล่นเลย ! ไม่ควรให้
รู้ จะทำให้เราไร้ใครกล่า ๆ สหายฉน
เลย เราอยู่ในทางอันแคบที่สุด ฉนกลัว
อย่างที่ไม่เคยกลัวมาก่อน ขอไว้ ใจในพระ
ผู้เป็นใหญ่ในสกลโลกเท่านั้น นี่ ! หล่น

มาแล้ว ๑” ฟังแล้ว

ฉันรู้สึกว่าคุณฉลาดกว่าบรรดาคนธรรมดา
ไม่มีสักสิ่งหนึ่งที่แก่เขยเป็นเมื่อครั้งลี้ภัย
แต่คุณพยายามบังคับตัวอย่างเต็มที่ หน้า
คำแถมใส่ขันยานราวกับมิได้ประสพกับความ
ยุ่งยากอะไรอย่างใดเลย พอหล่อนเข้ามา
ส่งม้วนกระดาษที่ยกให้แวนเฮนซิง แก
รีบไปอ่านดู ครั้นแล้วกล่าวขึ้นว่า

“พี่... ฉันจะอ่านให้ฟังตามที่อนุญาต
ได้เขียนไว้ พวกมันเมื่อก่อนได้เคยยก
พรรคพวกเข้ามาในเคอร์วก แล้วเมื่อถูกตี
กลับไปแล้วก็กลับมามีอีก และถึงแม้
พวกพวกอื่น ๆ จะ ถูกประหารจนเหลืออยู่แต่
มันคนเดียวยังพยายามมา เพราะเชื่อใจ
ได้แน่นว่า แม่ คิวคนเดียวในที่สุด อาจเอาไชย
ชนะได้”

“นี่บอกให้เรารู้แล้วไม่ใช่หรือ? ความ
คิดของตาเคาน์ ยังอ่อนอยู่มาก ฉันจะ
อธิบายให้ฟัง ท่านคงจะได้ศึกษาความรู้
ในเรื่องนักโทษอยู่บ้างจน แต่ส่วนมาก
ฉันไม่เห็นจะแปลก มีอะไรก่อนข้างแปลก ๆ
ในเรื่องนักโทษ นักโทษคนหนึ่ง ๆ มักจะ
ทำควมชั่วในเรื่อง อย่างเดียวไม่ มีเปลี่ยน
แปลง — ว่าถึงนักโทษที่มีใจถาวรจริง ๆ
แต่นักโทษนั้นมักจะมีสมองไม่ปรกติจริง

อยู่ มันมีความคิด แต่เขามันอันเดียวแหลม
ดลยดแลงเก่ง แต่ส่วนปรสมองผิดธรรมดา
สมองเป็นเทกอยู่มาก เช่นเดียวกับคนแผล
นักโทษของเราก็มองเป็นทวารอยู่ เมื่อ
ได้ทำความชั่วครั้งหนึ่งสำเร็จแล้ว มันก็
ต้องทำครั้งที่ ๒ ที่ ๓ อีกเช่นเดียวกัน แม้
คงเห็นจริงด้วยซ้ำ และมีอะไรที่เพ่งถึง
พูดมาเถอะ”

แก ขยับข้อมือหล่อนไว้ แน่น
คล้ายกับจะคลำชีพจร ซึ่งทำให้มีสติสอาด
เคอร์พักออกมาคล้ายกับไม่มีความรู้สึก
“เคาน์เป็นนักโทษชนิดที่มีโชคอาชัง
นอวโลกียล้อมปรอสโทษจนรักไว้ในพวกนั้น
แลเป็นผู้ที่มีสมองวิปริต กันแหละ การ
กระทำของมันเป็นดังแล้วมานี้ ก็เพื่อเป็น
หนทางเท่านั้น การที่มันกลับไปบ้านคราว
นี้ มันคงพยายามไปชักชวนแลนำพวกพวก
มาใหม่ มาครั้งนั้นคงต้องขบกันจึกเคียวม
ให้พร้อม แลเอาไชยชนะจริงได้ เช่นเดียว
กับครั้งก่อนที่เขาไปในเคอร์วก”

“ดี, ดีมาก!” แวนเฮลซิงชมเชย
พลาถักมดลงมพิศมื่อหล่อนสักครู่หนึ่ง แล
หันมาพูด กับ ฉันแล้ว ๆ ราวกับอยู่ในห้องคน
ใช้ ทักว่า—

“เจ้าทั้งสองท่านนั้น ฉันยังมีหวัง” หัน
มาท้วงหล่อนอีก แลพูดด้วยเสียงแถมใส่

“แม่จงเล่าต่อไปเถละ! ยังมีอะไรอีก
ที่อยากจะบอก ไม่ต้องกลัวจนกับฉันนี่ก็
อย่างไรก็ตาม แม่ทำถูก ฉันก็จะบอกให้รู้
ของพวกเธอไม่ควรกลัว!”

“ฉันจะพยายามดู ถ้าผิดก็บอกอย่างไร
ของบอกโทษให้ฉัน”

“ไม่ต้องวิตกในชั้นนี้ เราคิดถึงแม่
คนเดียว”

“ทั้งนั้นเมื่อเค้านักเป็นนักโทษ ก็มิไ
ปราศจากการดูแล บัญชาเคยแลคึกแต่ส่วน
ไหนบ้าง ฉันมีความประสงค์อยู่อย่างเดียว
แลความประสงค์อันนั้นคือ ความปราศจาก
ทุกข์ เมื่อมันใดที่หนีหรือหนีไปไหนแล้ว มัน
ก็รู้ สักพอไฉน และส่วนเพื่อนฝูงของมัน
จะถูกขังรอน อย่างใด มัน หาได้ รำพึง ถึงไม่
เพราะฉันแหละ ความโหดร้ายไม่มีไรอา
วร้ายของมันจึงได้ คิดถึงวิญญาน คิฉันเสีย
ชั่วคราวหนึ่ง คิฉันรู้สึก! รู้สึกอย่าง
แน่นอน ขอขอบคุณพระผู้เป็นเจ้า ที่ทรง
กลบวรกาลให้เป็นเช่นนั้น วิญญาน คิฉันรู้
สึกมีความอิสรภาพกว่าที่เคย”

ศาสตราจารย์ลูกขึ้นบนพลาญพูดว่า—

“มันได้ ใช้วิญญานของแม่ แลโดย
เหตุนั้น มันจึงได้ ละทิ้ง เราไว้ ทัน ขณะ ที่เรอ
กำลังเล่นไปกล่าดัก ซึ่งไม่ ต้อง สงสัย

มันได้ คงใจอะไร แต่มันยังมองเห็นไม่ได้
ไกล แค่ว่า พ้นจากทางคึกคามของเรา
แล้วอุปการะหนึ่ง ที่มันคิดทางคึกคักก็
แม่เสียก็โดยเข้าใจเสียว่า คงจะเสียใจเงิน

ของมันไม่ได้แน่ ทั้งนั้นแหละมันจะต้องพ่าย
แพ้ เพราะโลกคึกของมันซึ่งมีเชื้ออยู่ในร่าง
กายแม่ จะนำวิญญานแม่เป็นอิสรภาพ
ที่จะไปยังมันได้ ในเวลาพระอาทิตย์ขึ้นแลตก

แต่จะไปโดยอำนาจของมัน ไม่ใช่ของมัน
สิ่งนั้นแหละเป็นของประเสริฐอย่างยิ่ง ที่มัน
มิได้ลืมนึก เราจะคึกคามมันไปโดยไม่หยาบ
ยัง แม้จะเป็นประการใด ๆ ก็ดี นั้นนะ
สหายรอน ท่านจงเขียนลงไว้ ให้มันดู เพื่อ
คนอื่นกลบมาจะได้ ให้ดูได้

เพราะเหตุนี้แหละ ฉันจึงได้เขียนลง
ไว้ขณะที่เรากำลังคึกคักพวกโน้นอยู่ ส่วน
มิสซิสซิปปีก็คึกคักดังไว้ด้วยพิมพ์คึก

ตอนที่ ๒๖

จดหมายเหตุรายวันของนายแพทยชีเวด
ที่ ๒๕ ตุลาคม— จดหมายรายวันเขียน
ในรถไฟจากวอร์นาไปกล่าดัก เมื่อคน
เราประชุมกัน ก่อน พระอาทิตย์ตก ชูยสัก ครู่
หนึ่ง พวกเราทุกคนได้ทำน้าอย่างคึกคัก
ที่จะทำได้ ซึ่งแล้วแต่ความคึก ความ
พยายามแลโอกาส จะ อำนวยให้ เมื่อถึง

เวลาที่เคย มีสติสซัคเคอร์ ก็เตรียมตัว
หล่อนสำหรับให้สักคหวงจิตร์ คราวนี้หล่อน
พากลับขอลอดไม้ ห้วน ๆ เหมือนคราวก่อน
คำตอบของหล่อนมีความดังนี้:-

“ก็ฉันไม่เห็นอะไร เรายังอยู่นิ่ง ๆ ไม่
มีเสียงคลื่นซัด มีแต่ฟ้าไหลเรื่อย ๆ ก็ฉัน
ได้ยินเสียงผู้ชาย ตะโกนก็เรียก กันทั้งใกล้
แต่ไกล มีเสียงกรรเซียงเรอ เสียงบัน
กังกาโชนครั้งหนึ่ง ซึ่งกระแสน้ำพุ่งคโกล
มาก มีเสียงฉะซังซน แลลากโซ่
ลากเชือก เอ๊ะอะไรกัน? มีแสงสว่าง
รู้สึกมึนเมื่อยเข้าของตัว”

คราวนี้หล่อนหยุด ลุกขึ้นจากเก้าอี้บน
ซุ้มมอทั้งสองข้างคล้ายกับยกของหนัก แวน
เซลซัง กับฉัน มองกตา กัน แลคง ว่าเข้าใจ
ก็ฉันรู้สึกตัวจึงลุกหล่อนอย่างพิเรนพิเพราะที่
ส่วนซัคเคอร์มอชมมิกเห็นไว้นั้น ค้าง
นั่งเงยขึ้นอยู่นาน ในที่สุดหล่อนกลับนั่ง
ลง ล้ม ตา ชน แล้ว พุก คว้า เสียง อ่อน
หวานว่า -

“พวก ท่านไม่ คำนวณว่า กันสักด้วยหนึ่ง
หรือคะ? คงต้องเห็นคเห็นอยด้วยกันทุก
คน!” เราว่าเป็นต้องตามใจเพื่อให้หล่อน
มีความรื่นเริง เพราะฉันเห็นต่างคนเห็นพ้อง
ด้วย หล่อนลุกขึ้นไปจับผ้าขาว พอลบตัว

แวนเซลซังเอ่ยขึ้นว่า-

“ท่านคงจะได้เห็นแล้ว สหายทั้งหลาย
ว่าฉันใกล้ ถึงฝั่งแล้ว แต่ฉันยังต้องข
ยก ในเวลากลางคืนฉันคงจะหนีนอนเสีย
ที่ใดที่หนึ่ง แต่ถ้าหยิ่งไม่ได้อะไร ขนยก หรือ
ยังไม่เทียบท่า มัน ก็ยัง ขนยกไม่สำเร็จ
เว้นแต่จะเป็นเวลากลางคืน ซึ่ง มีน้ำอา
บปลั่งระยระ โคกชันเรือหรือขึ้นไป ถึงเช่น
ที่เคยกระทำด้วย เพราะฉันนั้นถ้าเป็นเวลา
กลางวัน โอภาหอยอยู่ในมือเรา เราอาจไป
ถึงทัน มันไม่กล้าที่จะเปลี่ยนรูปเป็นตัวมัน
ทอด เพราะกลัวจะจับได้”

ไม่มีอะไรที่ประหลาดกว่านี้อีกฉันคิด ถึง
นั้นเราจึงต้องสงสยใจคอยอยู่บนกระทั้งเช้า ซึ่ง
คงจะได้ทราบเรื่องราวอีกจากมีสติสซัคเคอร์
แต่เช้าตรู่ เราลุกขึ้นทั้งไฟฟังกายอก
ของหล่อนในเวลาสักคหวงจิต คราวนี้กว่า
จะสักคหวงจิต หล่อน สำเร็วก่อน ใ้กิน เวลานั้น
กว่าที่เคย านควงอาทิตยก็เกือบโผล่ขึ้นมา
จากขอบฟ้าเต็มดวง แวนเซลซังพยายาม
ใช้อานาแควมที่ ในที่สุดหล่อนจึงตกอยู่ใน
อำนาจสักคหวงจิต แลตอบข้อถามว่า-
“ทุกสิ่งทุกอย่าง ได้ยินเสียงน้ำจะทย
อยู่ในพินที่ตำแหน่งเดียวกันทุกคนอยู่ แล
เสียงอะไร ลั่นไล่ ๆ คล้ายไม้ กระแทก กัน”

ทุกใดเพียงนักหยด เพราะพระอาทิตย์ส่อง
แสงสว่างเต็มที่แล้ว เราจะต้องคอยจนกว่า
จะถึงค่านัน

อย่างไร ก็ ที่ เราได้ เดินทาง ตรงไป ยัง
กาฬาคี้อย่างเร็วร้อน ที่จริงเราควรจะไป
ถึงระหว่าง ๒ หรือ ๓ นาฬิกา ก.ท. แต่มา
ช้าเสียที่คารีส์ ๓ ชั่วโมง ทั้งนั้นเราจึง
ต้องถึงรุ่งเช้า เรายังมีเวลาสัก กว้างจิต
แลฟังข่าวหากมีสสิสซัคเคอร์ไค์อีก ๒ ครั้ง
ซึ่งอาจเป็นแสงสว่างซึ่งทำให้เราเห็นไค์บ้าง
ไม่มากนัก

ต่อมา— เวลาพลบค่ำมาถึง เพราะที่
ที่ที่เป็นเวลาปรอดไปรุ่ง ไม่มีความยุ่งยาก
ไค์อย่างใด ไม่เช่นนั้นเราอาจหาความสัจ
สงสัยไม่ได้ มีสสิสซัคเคอร์ไค์คอยอยู่ใน
อำนาจได้สายตาดกกว่าเมื่อเช้านี้ แล้วเอง
มีความวิตกเกรงว่า ถ้าเวลาฉุกเฉินซึ่งเรา
ต้อง ถวาย พระพราย เขาสสเค้า เพื่อน ของ ตา
เค้านัน หล่อนอาจไม่มีอำนาจทำได้สำเร็จ
เพราะรู้สึกว่ามีหล่อนคอยจะคอยๆ เข้าเค้า
เดิมอีกแล้ว หากเป็นดังนี้เรื่อย ๆ ไปไค์
สักอาจทำให้เราเกิดผิดทางก็เป็นได้ คำตอบ
ของหล่อนมีความดังนี้

“มีอะไรอย่างหนึ่ง ออกไป ก็ฉันรู้สึก
คล้ายสมเย็น ๆ ผ่านไป จากระยะทางไกล

ไค์ บินเสียงพุกซึกทัก — เป็นภาษาแปลกห
มีเสียงน้ำตกแรง แลเสียงสุนัขขี้น่าเห่า
หอน” หล่อนหยด มีอาการตกใจ แล
มากขึ้นทุกทีในที่สศทวิสันเป็นลูกนก ไม่
พคะไวอีก แม้คำสศทวารายจะ ชักถาม
สักเท่าใด พคะขึ้นจากสศทกวังจิตหล่อน
มีอาการเหนียว หอบ แลหนาว แต่สมอง
เลอะเลือนหมด จ่าอะไรไม่ได้เลย นอก
จากถามว่าพคะจะไปบ้าง ครั้นเมื่อไค์รับ
คำบอกเล่าให้ฟังแล้ว หล่อนก็นั่งขมิ้มตริ
ครองอยู่เป็นเวลานาน

ที่ ๓๐ ตุลาคม เวลา ๗ นาฬิกา ก.ท.—
เวลานั้นเราใกล้ถึงกาฬาคีร์ ข้างทิศใต้
อาจไม่มีเวลาเขียนจดหมายรายวัน ลงไว้ ไค์
อีก พระอาทิตย์ขึ้นเมื่อรุ่งสว่าง เราทุกคน
ต่างมีความร้อนใจมาก แวนเซลซึ่งไค์ ตั้ง
พิธิสศทกวังจิตเสียแต่เนิ่น ๆ เพราะเชื่
ควรวก่อนที่กว่าจะสำเร็จนานเกินเกินไม่มี
เวลาทัน กระนั้นการสศทกวังจิตก็มีชัยให้
ผลอย่างใด จนกระทั่งถึงเวลาที่เคยของมัน
แลมีสสิสซัคเคอร์ไค์ ไม่ใคร่จะยอม อยู่ภาย
ไค์อำนาจ จนเหลืออีกนาคีเกี่ยวพระอาทิตย์
จะขึ้น ศาสตราจารย มีไค์เสียเวลารับซัก
ถามโดยเร็ว ซึ่งหล่อนเองก็คอยอย่างเร็ว
ยี่สิบว่า—

“ทุกสิ่งมีก ไก่บินเสียงน้ำไหล และเสียงไม้ฉิ่ง เสียงวัวควายร้องอยู่ไกล มีอีกเสียงหนึ่ง ซอหมกลที่สุด...” หล่อนหยุดกลัสน้ำช็อคขาวลงไปทุกที

“ต่อไป! ต่อไป! ใจพุด ฉันทังคับหล่อน!” เสียงแวนเซลซึ่งส่งด้วยความร้อนใจ ในเวลาเดียวกันนั้น ลิ้นหน้าหล่อนเปลี่ยนปนเศร้าโศกแล้วล้มตาศั้น พุดด้วยเสียง อ่อนหวาน รวบรวมไม่รู้สึก ต่อเหตุการณ์อย่างหนึ่งอย่างใดว่า—

“โอ ท่านศาสตราจารย์ เหตุใดจึงมาซักถามในเรื่องที่ฉันไม่ล่วงรู้ ก็ฉันจำอะไรไม่ได้เลย ก็ฉันได้พูดอะไร ได้ทำอะไรอย่างก็ไม่ได้ทราบ จำได้แต่ว่าเคลิ้มหลับอยู่ตรงนั้น แลไก่บินเสียงท่านพุดว่า ‘ต่อไป! ใจพุด ฉันทังคับหล่อน!’ ซึ่งฟังดู คล้าย กับ ท่านบังคับ ก่อ ก็ฉัน ถึงแก่กึ่งชั่วร้าย”

“อ้อ มาตามฉันนี่” แยกตอบเครือๆ “เป็นการทดลองใจดูต่างหาก ว่าฉันรักแลนัยฉัตรหล่อนเพียงใด แลเมื่อถึงเวลาทำปณิธานจะกระทำกันใดหรือไม่ แม้เป็นหญิงประเสริฐที่ฉันยอมมีความลับของใจ ที่ จะทำตามคำสั่งเสมอ!”

เสียงหัวเราะไฟฟักก็อง แสงให้เห็นว่า

เราใกล้ถึงกาลล้าชัช เราทุกคนต่างใจร้อนใจไฟราวกับเพลิงสุ่มอก

จดหมายเหตุร้ายวันของมิน่าฮักเคอร์
ที่ ๓๐ ตุลาคม— มีสเคอร์มอร์วิสพาฉันไปพักที่โฮเคิล ซึ่งได้ ไทโรเลข มาให้จักเตรียมไว้ การงานที่ต้องกระทำก่อนข้างจะมีมาก เช่นเดียวกับวาร์นา หลอดโลกกาลมั่งไปหาผู้ร้องกงซูล ส่วนอาณาแทนกับหมอ ๒ คน ไปที่ผู้จัดการเรือ เพื่อได้ถามถึงเหตุการณ์ของเรือซารินาคัทเคอร์วิน

ต่อมา— หลอดโลกกาลมั่งกลับมาแล้ว กงซูลไม่อยู่ แลผู้ร้องกงซูลก็ป่วย เพราะฉนั้นภาระต่าง ๆ จึง ต้องตก แก่น้ำที่เสมียน ซึ่งเป็นคนอ่อนโยนแลเย็นวัยรองเต็มที่ ขอมรับทำทุกสิ่งทีปรารถนา

จดหมายรายวันของจอนาแทนฮักเคอร์
ที่ ๓๐ ตุลาคม— เวลา ๔ นาฬิกา หมอแวนเซลซึ่ง หมอชิวีกกับฉันได้ ไปที่บิชอปแมคเคนซี แอนด์สแต็คคอฟ เขาได้ รับไทโรเลขจากลอนดอน เป็นคำสั่งซึ่งหลอดโลกกาลมั่งขออนุญาตไป ว่าได้จักการให้เราตามความปรารถนา เขาเป็นคนสุภาพเรียบร้อยมาก พาเราขึ้นไปบนเรือซารินาคัทเคอร์วิน ซึ่งเวลานั้นทอดสมออยู่ที่ท่า เราได้พบกันกับคันซอ โคเนลสัน แล้วให้พลง

การเดินเรือว่า ในชีวิตเขาไม่เคยประสบกับ
ที่เห็นมานี้เลย

“ท่านสถาพรชม” คากับคันเล่า “ผม
นึกว่าเราจะประสบกับอุทกภัยเข้าแล้ว ผ่า
ชี! ไม่เคยลมทะเลหรือลมหัวเขาอะไรที่
แรงยี่กระจะพักใบเรือซัก เราไม่เห็นอะไร
เลย

มีหมอกหนาลงมาคลุมเราไว้หมด
แรกผมนึกว่าจะผ่านใบลง แลพักเรือรอจน
กว่าหมอกจะจางหมด แต่ครั้นแล้วมานึก
ว่าถ้าภูตผีตัวใดมันต้องการให้เราไปถึงทะเล

คำเร็ว ๆ มันก็คงช่วยส่งเรือเราไปแน่นอน
และถ้าเราโค่นทางเร็ว ๆ การเลี้ยวหายก็คง
ไม่มีแก่ผู้เป็นเจ้าของ แลสินค้า ครั้นพอ

เราผ่านช่องแคบบอสฟอรัส พวกลูกเรือบน
กันอุยอีย บางคนเป็นพวกกรรมเนียบ เข้า
มาหาผมขออนุญาต โยนหีบใหญ่ซึ่งมีชาย

รูปร่างปลาคู ขรทุก มาจากลอนดอนโยนลง
ทะเลเสีย ท่านครี! พวกชาวต่างประเทศ
มันถือล้างกันอย่างบ้า ๆ เหลือทน ผมเลย

ไม่ฟังเสียง ใส่มันไปทำงานเสีย แต่เมื่อ
เห็นหมอกกลงกลมหนาอยู่เรื่อยไปทั้งนี้ ทำ
ให้ใจของผมหดหู่ใจว่า การอยู่ ถึงแม้
ผมมองไม่เห็นว่ามันเกี่ยวข้องกับหีบโยน
อย่างไร หมอกคงคลุมหนาอยู่เช่นนี้ตลอด
ทิววัน ผมก็ไปแต่ปล่อยให้เรือเดินเรื่อยไป

ตามลม นึกภาวนาเรื่องเคราะห์ที่คว่ำ แม่
ย่านาง มีความปรารถนาจะให้เรือไปแห่งใดก็
จงพาไปทีนั้น ๆ เกิด ล่องมา ๖ วันรุ่งเช้าเรา
พบเรือเข้ามาปากน้ำ ตรงข้ามกาลาคีรี
พวกลูกเรือมาเนียบ คลังใหญ่โต จะโยน
หีบลงแม่น้ำเสียให้ ไ้ ผมต้องชักขวางมัน

ด้วยไม้พลอง จึงค่อยลากันไป ดังนั้นจำเ็น
ที่ผมต้องรักษาทิพนธ์ไว้อย่าง เพื่อชังกัน

ความเลี้ยวหาย คันทันเราไม่ได้ทำอย่างไร
นอกจากทอดศมธระวังหีบอยู่ตลอดคืน แต่

เมื่อเช้านี้ก่อนพระอาทิตย์ขึ้น ลักหัวโพงหนึ่ง
มีชายคนหนึ่งขึ้นมานบนเรือพร้อมด้วยใบคำส่ง
จาก ลอนดอนให้มารับหีบ ซึ่ง เขียนลงไว้ว่า

เค้านัดแตรักคู่ลา เมื่อเช้านี้หลีกถานพร้อม
เพียบทั้งนั้น ผมก็ยื่นหีบมอบหีบนั้นให้เขาไป
เพื่อให้หมดห่วง แลผมเองก็รู้สึกใจคอไม่
ไคร่ที่อยู่แล้วเหมือนกัน”

“คนที่มารับหีบไปนั้นชื่อไร ?” หมอ
แวนเฮลซึ่งรับซักถาม

“ผมจะเรียนท่านอยู่เดี๋ยวนี้!” เขาตอบ
แล้วกลับเข้าไปในห้อง หีบกระดากใบรับ
ออกมา “อิมแมนเวลล์ ฮิลเคอเซ็ม เบอร์
เกิน - สตราสท์ ๑๖” ครั้นเราสลับทราวยว่า
กับคนรู้เรื่องราวเพียงเท่านี้เราก็พากันกลับ

พบ ฮิลเคอเซ็ม ในห้องทำงานของเขา

ลักษณะเป็นพวกเซบิว มีมูกคล้ายมูก
แกะ คำคอบของเขาสั้น ๆ แต่ยังคงไม่
อ้อมค้อม มีความว่า ไก่ รัยรคหมายาก
มีสเคอร์เคอวิล แห่งลอนดอน บอกให้
รัยไปรัยหีบใบหนึ่งซึ่งบรรจุทุกมาในเรือ ชาว
นาคคิเธอรัน ที่ทำเรือกลาศซ์ไปเวลาเช้า
ค่ำ เพื่อย่องกันพวกสกลการระคน หีบ
ใบนี้ไ้ส่งให้แก่ชายคนหนึ่งชื่อเปโตรฟสลิน
สกี ซึ่งเป็นผู้ทำการค้าขายกติกต่อกับพวก

สโลว์คทากทำเรือไปตามริมแม่น้ำ เขาไ้
รัยค่านายหน้าเป็นธนาบัตรอังกฤษ ซึ่งไปขึ้น
เป็นเหรียญทองไ้ที่ธนาคาร คานุย อินเทอ
เนชันแนล พอสลินสกลมาหา เขาจึงมอบ
หีบนั้นให้ไป เรือร่าวมีเพียงนี้ ตามที่
เขาทราวย

เราเที่ยว สืบหาตัว สกินสกี แต่ไม่พย
ชาวบ้านคนหนึ่ง ให้การว่าเขาไปเสีย ๒ วัน
แล้ว ไม่มีใครทราวยว่าไปไหน คำให้การ
นับเจ้าของบ้าน เข้ายืนยัน คอย อีกคนหนึ่งว่า
ไ้รัยลูกบุญแก่ห้องคิน พร้อมกับคำเช่า
เป็นเงินตราอังกฤษ ตั้งแต่เมื่อคนร่าว ๓๐
ถึง ๓๓ นาฬิกา ดังนั้นเราจำเป็นต้องหยุดยั้ง
อีกครั้งหนึ่ง

เรากำลังปลุกอาหารอีกนอย มีชาย
คนหนึ่งวิ่งกระหืดกระหอบมายบอกว่าไ้พบศพ

สกินสกีภายในกำแพงบ้านเข้านับเคอร์ ที่
คอบหอย หล่ ฉีกขาด รว กับ ถูก สัตว์ ทำร้าย
พวกที่บนสันตนา อยู่กับเรา ต่างพากันวิ่งไป
ด้วยความตื่นเต้น พวกผู้หญิงร้องตะโกน
บอกมาว่า “นั่นแหละคือการกระทำของพวก
สโลว์คทคนหนึ่ง” เห็นเป็นโอกาสเราจึง
ต่างเลี้ยวหนี เพราะเกรงว่าคิจะเกี่ยวข้อง
มา ถึง ค้วย ซึ่ง จะ ทำให้ การ ของ เราชัก
ช้าไป

ขณะที่กำลังเดินกลับบ้าน เราต่างไม่
แน่ใจว่าหีบนั้นไปอยู่แห่งใด นอกจากจะรู้
ว่ากำลังเดินทางไปทางน้ำ ณะที่ใดที่หนึ่ง
ด้วย ความหนักใจ เรา กลับไปหาแม่น้ำที่
โฮเต็ล

ครั้นเรามาประชุมพร้อมกันอีก คราว
นี้เรากำลังหารือกันยอมไ้ไ้ ไว้ ไม่น่าจะไปอีก
ถึงเช่นเดิม เพราะฉะนั้นจึงไ้รัยอนุญาต
ให้พ้นจากคำสาบาล

จดหมายเหตุรายวันของมีนาอี๊คเคอร์
ที่ ๓๐ ตุลาคม เวลาเย็น— เวลาต่าง
คนอีกโวยเพนอยล้า เดิมที คงจะทำอะไร
ไม่ได้เกินกว่าจะไ้พักผ่อน ดังนั้นฉันจึงขอ
ให้ทุกคนไปนอนพักเสียชั่วเวลาหนึ่ง ส่วน
ฉันจะเฝ้าครัวเป็นการไว้ ให้ ฉันรู้สึกชอบ
ใจ คน ที่ เรม คิค เคือง พิมพคิก ชนิก ข้อ ว่า

“สำหรับเส้นทาง” แลชอยให้มัสเตอร์
มอริสที่ไปมาทำให้ เพราะเป็นการสทก
กว่ามาก ที่เขียนลงไว้ด้วยปากกา...

สำเร็จแล้ว น่าสงสาร อนาคต คง
ต้องโหม่นคิโม่ไฉนอ้อย เธอจนเหลืออย่าง
อีกอีกหลายให้ไม่สทก คิวชมวกยัน เค้า
หน้าแสดงความเจ็บปวด เขาคงต้อง คึก
มากเหลือเกิน โอ! ถ้าฉันจะช่วยได้...

ฉันได้ ไปหาหมอแวนเซลซึ่ง แลส่ง
กระดาษ อักษร ที่ ฉัน ยังไม่ได้ อ่าน มาให้ ทั้ง
หมด... ระหว่างที่เขากำลังพักผ่อนกัน ฉัน
จะต้อง พยายาม ตระว ตระ พิจารณาให้ทั่ว
ข้างที่อาจได้เค้าเอนความคิดอ่านขึ้นข้าง...

ฉันเชื่อว่า คุณ เหมือน จะได้ พยอะไร อย่าง
หนึ่งแล้ว จะต้องหยิบแผนที่มาตรวจดู...

เชื่อว่าคนได้เดินทางถูก ความเห็น
อันใหม่ของฉันได้บรรเทาลงไว้ เรียบร้อยแล้ว
จะต้องให้คนอื่น ๆ อ่านดู แล้วเขาคงตกสิน
ได้ เวลานี้ เป็นเวลา ที่ต้องทำอะไร อย่าง
เลื่อยตลอด แลทุก ๆ นาทีมีค่า

จดหมายบรรทึกของมีนาอัคเคอร์
รวมอยู่ในจดหมายรายวัน

บ้านหามือคือ— เค้านัดแต่รักคู่เล่า
ต้องการกลับไปเดิม

(ก) เค้านัดคงต้องให้ ใครคนหนึ่งพา

กลับไป ขึ้นเป็นที่เห็นได้ว่า ถ้าหากมันมี
อำนาจจะทำสิ่งใดก็ได้แล้ว คงต้องไปเป็น
รูปมนุษย์ หรือสุนัขบ้า หรือค้างคาว
มีฉันก็แปลงรูปเป็นอย่างอื่น เค้านัดยอม
กลัวจะมีผีพยหรือซัดขวาง ในขณะที่อยู่ใน
วังซึ่งไม่มีอำนาจจะขึงกันตนเองได้ -- พก
ทรง ๆ ก็คืออยู่ในหีบไม้ ระหว่างเวลาพระ
อาทิตย์ขึ้นกับพระอาทิตย์ตก

(ข) หีบนั้นนำไปอย่างไร?— ขึ้น
แลหะจะเป็นหนทางจะช่วยเหลือเราได้ มัน
ไปทางบก ทางรถไฟ หรือทางน้ำ?

๑) ทางบก— คงจะมีได้ด้วยความยาก
ลำบากไม่มีสิ้นสุดในการที่จะออกจากเมือง

(ก) มีคนมาก คนเหล่านั้นต้องพิศวง
สงสัย แลคงจะได้ตระหวคว่ามีสิ่งใดในหีบนั้น
แล้วคงจะได้ทำลายเสีย

(ข) มีหรืออาจมี พวกตุลาการ หรือ
พวกนายตำรวจที่จะสวนทาง

(ค) พวกที่ติดตาม อาจตามไป ขึ้น
เป็นสิ่งที่เค้านัดกลัวมากที่สุด แลการทำ
ขึงกันเห็น มันคงต้องหลยหลีกให้ผก
จากทางที่จะตามได้สทก

๒. ทางรถไฟ— ไม่มีใครเป็นเจ้าของ
หีบ เพราะฉันนั้นอาจทำให้การเดินทางล่าช้า
ซึ่งกระทำให้สตรูตติตามมาได้ทัน จึงอยู่

ตัวมันอาหลยหนีไปเสียในเวลา กลางคืนไ้
แต่จะไปแห่งใด เมื่อไม่มีที่พำนัก ความ
ปรารถนาของมันคงไม่ใช่ทางนี้เป็นแน่ เพราะ
คงไม่ต้องการจะวิ่งไปสู่ความหายนะ

๓. ทางนี้— ทางนี้แหละเป็นทางที่
ปราศจากอันตรายโดยยิ่งที่ที่สุด แต่ก็ยัง
มีภัยอยู่อีกเหมือนกัน ขณะที่อยู่กลางน้ำ
เค้านต์ ไม่มีอำนาจกระแสน้ำขยอก เกลาะแต่
มวลากลางคืนจึงจะเรียกหมอกพวย หรือ หมา
ป่าไ้ และดาเรอแล่ม น้ำอาหลยความเย็น
อยู่ของมันให้สูญหายไปไ้ ที่เกี่ยว

ตามที่เรารู้ว่ามีน้อยในน้ำ ดังนั้นเรา
จำเป็นต้องพิจารณาถึงสิ่งที่น่ากลัว
สิ่งแรกที่เรจะต้องคิด ก็คือต้องย้อนกลับ
ไปพิจารณาถึงการกระทำของมันที่ล่วงแล้ว
มาเสียก่อน

หนึ่ง— เราต้องคิดถึง การกระทำที่
เมืองอังกฤ

สอง— ต้อง พิจารณาถึง การกระทำ
ที่

ในข้อหนึ่ง เค้านต์คงไ้ตั้งใจไว้แล้วว่า
จะมาชนก ที่ กาลาคซ์ แล แกล้งส่งใบ
สำคัญไปท้าวหน้า เพื่อลวงให้เราหลงทาง
และไ้ทอดทิ้งไ้เสียทุก สิ่งที่เป็นหลักฐาน
ชี้ให้เห็นไ้ ในข้อนี้ ก็คือ คำสั่งที่ส่งไปถึง

อิมมานวลซินเคอเซ็มให้จัดการ รัยหียไปเสีย
ก่อนพระอาทิตย์ขึ้น

ตามที่มันไ้ จัดการมาจนถึงเพียงนี้ ความ
คิดของมันก็เป็น ผลสำเร็จทั้งที่ เราทราบอยู่
แล้ว เรือชาวีนาคีเคอวันไ้ลอยเข้ามาถึง
กาลาคซ์ โดยตัวกับคันไม้ไ้ทั้งไ้ แลการ
จับเตรียมต่างๆ ก็เรียบร้อย ซิลเคอเซ็มรัย
หียไปส่งให้กลินสก็ รัยต่อไป— ตรงนี้เราเห็น
ตามไม่พอรอบ นอกจากจะรู้ว่าหียกำลังเดิน
ทางอยู่ในที่น้ำแห่งใดแห่งหนึ่ง แลตาม
พวกศึกลการหรือตำรวจที่หลยหลีกเสียไ้

ตอนนี้เราจำต้องพิจารณาถึง การกระทำ
ของเค้านต์ ที่กาลาคซ์

หียนั้นไ้ยอมให้แก่กลินสก็ ก่อน พระอา
ทิตย์ขึ้น ตรงนี้คงมีเหตุผลตามว่าเหตุไ้
กลินสก็ จึง ถูกเลือก ให้เป็นผู้ ทำการ ช่วย
เหลือ? ในจดหมายวายวัน ของ สามีนัน
กล่าวถึงกลินสก็ว่า เป็นผู้ทำการค้าขายทาง
น้ำก็คคือกับพวกสโลว์ค แลชายคนนั้นถูก
ฆ่าตายตามซึ่งคนพื้นเมืองพูดว่า เป็นการ
กระทำของพวกสโลว์ค เช่นนั้นไ้เป็นข้อชี้
ให้เห็นอีกด้วยประการหนึ่ง เค้านต์ต้องการ
ความสันโดยเกี่ยว

ความเห็นของฉันทันนี้— หากลองถอน
เค้านต์ที่มีความตั้งใจ รัยไป คัสเซิลทาง

นำ ซึ่งเป็นทางลับแลปราศจากภัยดีกว่าทาง
อื่น เมื่อถึงทันพอหยาบขนบยก ในเวลาก่อน
พระอาทิตย์ขึ้น หรือ พระอาทิตย์ตกแล้ว
เก้านักก็จะได้ออกจากหีบมา พย สกีนสักให้
ตัวให้หายร้อนไป บรรทุกหีบไป ลงเรือ ที่ แม่น้ำ
ครั้นสำเร็จแล้วจึงคิดขอยกย้าย ดังนั้นจึง
ขนานายนำเสีย

ฉันได้ทรวางแผนทั้ง พยเจ้าแม่น้ำซึ่ง
พวกสโลว์มักชอบจะลงมาก็คือพริช หรือ
ชีเรช แลถามคำพูดของฉันในเวลาที่ถูก
สกกวางจิตร ซึ่งได้เคยบรรทุกไว้นั้นว่า ไก่
บินเสี่ยงวารีหรือ แลเลี้ยงน้ำไหลอยู่ข้างๆ
หูก ก็เสี่ยงไม่ล้นนั้นก็ชี้ให้เห็นว่า เค้านัก
อยู่ในหีบ แลหีบอยู่ในเรือเข็กๆ เรือนั้น
อาจแหวหรือถกกระเชียงไปตามลำธารซึ่งมีฝั่ง
อยู่ใกล้ๆ มี ล้น ก็คงไม่มีเสียง เช่นที่
วานนี้

จริงอยู่อย่างไรใช้แม่น้ำพริชหรือชีเรชก็ได้
ข้อนี้เราต้องตรวจตราพิจารณาต่อไป แต่
พูดในส่วน ๒ แม่น้ำแล้ว พริชเป็นลำน้ำที่
เดินเรือได้สะดวก แลชีเรชเป็นทางน้ำที่ใกล้
ศาลาเซดแลกรีกกล้าที่สุด

จดหมายเหตุรายวันของมินฮัลเคอร์

(ต่อ)

เมื่อฉันได้อ่านเรื่องราวที่บรรทุกไว้อย่างแล้ว

จนหาแทนยระครองคนลูกขึ้นพลางรวมพิศ ส่วน
คนอื่น ๆ ต่างก็ หือมล้อม เข้ามา ยิ้มอ้อ ด้วย
ความ ปลื้ม หมอแวนเซลซึ่ง เป็น ผู้เฒ่า
ฉันว่า—

“มาตามแม่น้ำเป็นอาวาระยเราอีกดังเช่นที่
เคย ดวงตาหล่อนเห็นได้ไกลกว่าเรา
ยักเราเกิน ลูกทาง อีกครั้งหนึ่งแล้ว แล
เชื่อว่าคราวนี้คงเป็นผลสำเร็จ ถ้าเราไปทัน
มันคงต้องอยู่ในกำมือเป็นแน่ เพราะถึงแม้
มันจะมีล้าที่ตัวไต่ลงน้ำไปก่อน แต่ก็
ไม่ทำอานภาพให้การเดินทางเร็วกว่าธรรมชาติ
ไปได้ ประการหนึ่งมันไม่กล้าที่จะออกจาก
หีบ เพราะกลัวผีที่พาไปนั้นจะสงสัย แล
จะโยนหีบลงน้ำเสีย ซึ่งเป็นความหายนะ
อย่างใหญ่หลวงสำหรับตัวมัน สิ่ง เหล่านี้
เค้านักรู้ก็คงไม่กระทำเป็นแน่ มันจะสุภาพ
บุรุษทั้งหลาย เราต้องกะวักการว่า ใคร
จะทำอย่างใด ๆ กันบ้าง”

“ผมจะ หาเรือไฟ เล็กได้ กวถ มันไป”
หลอกลโกตาลมึงเอ๋ยฉัน

“ส่วนผมจะหาไม้ไผ่ตามริมฝั่งเผื่อมันจะ
หนีขึ้นบก” มอริสกล่าว

“ก็เถียว!” ศาสตราจารย์เห็นด้วย
“ก็ทั้งสองทาง แต่ว่าอย่าไปคนเกี้ยว ขาง
ก็อาจต้องมีการผจญภัย แลพวกสโลว์ก็

เป็นคนแข็งแรงเทียมโลกเขากรอขย” พวก
ผู้ชายทุกคนยืม เพราะเขามีขึ้นติดตัวด้วย
กันทุกคนมีสเคอร์มอริสเป็นผู้บอกว่า

“ผมหอยบนวินเซสเคอร์มาด้วย เพราะ
คิดว่าในข้างมีสนักข่า”

หมอชีเว็ดพูดว่า— “ผมคิดว่า ผม
ควรไปด้วยกันกับคุณลี เราเคยเที่ยวล่า
สัตว์ด้วยกันมา คงจะเหมาะที่ อ้าว! แก
เองไม่ควรไปคนเดียว ข้างที่อาจถึงคราว
เข้าคืบขึ้นต้องสู้รบด้วยมือ กับข้าพวกสโลว์
คราวนี้เราต้องเตรียมตัวไม่ให้หืดหอย หน
กว่าจะไต่ คัดหัวอีกาเข้าคืบ”

พวกถึงตรงนั้น เขาหุยกมอญทหน้าธนา
แทน แล จอณาแทน กลับมามองคหน้าคิน
รหว่างที่อิงกันอยู่นี้ หมอ แวนเซลซึ่งจึง
กล่าวขึ้นว่า

“สหาย จอณาแทน ท่านเป็นหนุ่มแน่น
มีความกล้าหาญ แลอาจต่อสู้กับยักษ์ทราย
โคทักอย่าง ท่านจงไปกับตลอดโลกกาลมึง
ไม่ต้องวิตกห่วงใยมาตามมีน้ำ ฉันจะบ้อง
กันระวังรักษาเอง ฉันแก่เฒ่าแล้ว แข็งชา
ไม่อ่อนไว้งไม่ไคเร็ว ทั้งขี้มากไม่ไค โกล
เพราะฉันฉันจะทำงานที่อกอชันคหนึ่ง ซึ่ง
ถ้าความตายอาจมาเยี่ยมกราย ก็อาจปลง
ใจยอมทนที่ เช่นเดียวกับคนหนุ่ม รหว่าง

ที่ตลอดโลกกาลมึง กับ จอณาแทน ลงเรือเล็ก
แล่นติดตาม แลส่วนจอมกับคุณสตันมา
ติดตามไปริมฝั่ง ฉันจะพามาตามมีน้ำคิน
ทางตรงไปยังใจกลางเมืองข้าคัก— ไปตาม
ทางที่จอณาแทนเคยไป— ากบัสตริส ข้า
บอร์โก— ทางทางไป ยัง คาสเซลล์แตรกคล่า
ในทันเชื่อว่า การสกคกวจิต มาตามมีน้ำค
ให้ผลยัง แลเราคงหาทางไปจนพบ”

ตรงนั้นจอณาแทนพูดขึ้นเสียงเขี้ยวว่า—
“นี่ท่านคาสตราจารย์ทั้งใจระบอว่า ท่าน
จะพามีน้ำเข้าไปในปากเลือนั่นหรือ? ไม่
ไหวหละ! ผ่าเข้า!”

คาสตราจารย์ตอบด้วยเสียงอ่อนโยน แล
แจ่มใส่ว่า “สหายของฉัน ที่ทำคั่นนี้
เพื่อจะพามาตามมีน้ำนั้นะซี พระเจ้าทรง
ช่วยพรในการที่ฉันจะพาหล่อนไปในที่นั้น มี
การที่ต้องกระทำ—การ กระทำอัน ซึ่ง หล่อน
ไม่พึงยังควรจะพบเห็น จงจำไว้ว่าเราอยู่
ในทางอันแคบ ถ้าตาเค้านคั่นหรือคักคั่ว
นี้ มันคง จะไป แอบนอน พักเสีย สักร้อย
แล้วต่อไป มัน คงจะ พาสหาย ที่ รัก ของ เรา
ต่าง ๆ ไปอยู่ด้วย เช่นเดียวกับที่เคยเห็น
ด้วยคามแล้ว”

“จงทำตามที่ท่านเห็นคั” จอณาแทนพูด
ทั้งสตัน “เราอยู่ในพระที่คักของพระเจ้า”

ต่อมา—ฉันรู้สึกอึดใจที่ได้เห็นการกระทำของพวกผู้ชาย และถึงแม้ครั้งที่เขาว่าเงินทองเป็นแก้วสารพัดนึก ฉันรู้สึกชอบคุณตลอดไปตลอดกาลมั่ง กับมีสเตอร์มอร์ริสเป็นคนมีใจ ใช้เงินได้ตามใจ ไม่เช่นนั้นคงจะเป็นการลำบากมิใช่น้อยสำหรับวิธีการของเรา แลคงจะยังออกเงินทางไม่ได้ภายในชั่วโหม่งหนึ่ง เวลากลางคืนตลอดไปตลอดกาลมั่งกับจอห์นแอนนีอยู่ในเรือไฟเล็ก แล่นไปคามลำธารแล้ว หมอชั๊วกกับมีสเตอร์มอร์ริสมีมาที่ทุ่งหญ้าที่เตรียมไว้พร้อม ศาสตราจารย์แวนเฮลซึ่งกับฉัน จะออกเดินทางโดยรถไฟ ๓๑.๕๐ คนกันไปยังเวสต์ แล้วหาจดหมายโดยสานต่อไปยัง บอร์โกฟาส เราเตรียมเงินไปเหลือหลาย เพื่อไว้หาซื้อรถขี่ม้า ครั้นแล้วเราเตรียมไปเอง เพราะไม่อยากจะไปไหนใคร ศาสตราจารย์รู้ภาษาต่าง ๆ หลายภาษา เหตุฉะนั้นยอมไม่เป็นการยากลำบากอันใดในการที่จะทำการเรื่องประการหนึ่ง เราต้องกันตัวไว้พร้อม สำหรับตัวฉันเองก็มียานวอลเวอร์รี่กระบอกหนึ่ง

อากาศก็หนาวจัดเข้าทุกที มีหิมะตกปรอย ๆ เป็นเครื่องบอกเหตุล่วงหน้า

ต่อมา—ฉันต้อง คักอกคักใจ กล่าวคำอำลาสามที่รัก เราคงจะไม่ได้พบกันอีก

เป็นได้ เราไม่ควรจะร้องไห้หน้าตาเวลา— เว้นแต่พระผู้เป็นเจ้า จะทรงโปรดให้น้ำตาไหลลงมาจากความยินดี

จดหมายรายวันของจอห์นแอนนีแกล์เออร์ที่ ๓๐ ตุลาคม เวลากลางวัน— ฉันกำลังเขียนจดหมายเหตุนายวันนี้ ด้วยแสงสว่างของเตาไฟในเรือ ตลอดไปตลอดกาลมั่งเป็นผู้ใส่ไฟเอง การนี้เขาทำได้คล่องแคล่วแลมีความเข้าใจดี เพราะเคยมีเรือของตัวเอง พุดถึงธุระการแล้วตามความเห็นของมีน้ำดุกต้องดี คาเคาน์ต้องต้องเลือกทางหันทางน้ำ แลคงเป็นแม่น้ำเร็วแล้วแยกไปทางบิสทริชชา เราไม่กลัวที่เรือแล่นเร็วในเวลากลางวัน เพราะน้ำเต็มฝั่ง แลแม่น้ำกว้างขวางเกินสติวกล ตลอดไปตลอดกาลมั่งบอกให้ฉันนอนเอาแรงเสียก่อนครู่หนึ่ง เพราะจะต้องผลัดกันเฝ้ายามที่ละคน แต่ฉันนอนไม่หลับ— จะหลับอย่างไรได้ เมื่อฉันยังห้อมล้อมแม่เจ้าประคองที่รักของฉัน.....สิ่งที่ฉันหาทุกสิ่งได้อย่างเดียวคือ เหมือนว่าสุดแล้วแต่บุญแต่กรรมจะพาไป มีสเตอร์มอร์ริสกับหมอชั๊วก ออกเดินทาง ตามริมฝั่งก่อนหน้าเราแล้ว เพราะมีความปรารถนาจะเดินทางขึ้นไปยังเนินสูง ๆ เพื่อจะได้เห็นริมฝั่งแม่น้ำได้จนกว่ามันโผล่ แลคเคเคียว

ตรงไหน เขาก็เข้าไปคนละตัว ส่วนอีก ๔
ตัวให้คนสองคนขึ้น แลเร่งตามไป เพื่อไว้
ผลึกเปลี่ยนประการหนึ่ง, อีกประการหนึ่ง
เพื่อใช้สำหรับเวลาที่เราเข้ามาด้วยกัน มี
ตัวหนึ่งได้เตรียมยานผู้หญิงไว้ พร้อมสำหรับ
แม่มีน้ำ

การที่เดินทางเช่นนั้น ออกจะ เป็นการผจญ
ภัยอย่างน่าเบื่อ แต่เดินทางไปในจินตนาการ
ที่เราไม่เคยพบเห็น ทั้งมีคแล้งยิ่งยงยิ่ง

ที่ ๓๑ ตุลาคม— ยังกงเร่งร้อนติดตามเรอ
ไป รุ่งเช้าแล้วโลกกาลมึงยี่หกลยอยู่ ฉัน
เป็นผู้เล่าขาน อากาศเช้าค่อนข้างหนาวจัด
ได้ความร้อนที่เตาไฟเรอ ค่อยอบอุ่นน้อย
หนึ่ง อย่างไรก็ดีเราได้ผ่านเรอเปิด ๆ ๒-๓
ลำ แต่ไม่พบลำไหนที่มีหีบดังเช่นที่เราคิด
ตาม คนพวกนั้นดูเหมือนจะทำพิธีกันทุก
ครั้ง เมื่อเราฉายไฟฟ้าส่องดู เพราะเห็น
เขาคูกเขาลงสวคมมด

ที่ ๑ พฤศจิกายน เวลาเย็น— ไม่มีข่าว
อะไรทั้งวัน ไม่พบสิ่งที่น่าสนใจ เวลานั้นเรา
เข้าไปทางบึงสระแล้ว ถ้าหากความ
คาดหวังของเราผิดถนัด ก็คงหมดโอกาส
เรา เรียก เรอ หยุค ครอบงม ทุกลำไม่ว่าใหญ่
ว่าเล็ก

เมื่อเขานำคนเรอคนหนึ่ง เข้าใจว่าเรา

เป็นพวกรัฐบาล จึงอ่อนน้อมยินยอมโดยก
เกินคาด เราเห็นเป็นทางรายวันก็ ดังนั้น
ที่พบค เราจึงติดองรमानัยเสียที่ท้ายเรือ
ต่อไปเรอที่กล่าที่เราเรียกให้หยุด ยอมเชื่อ
ฟังโดยคุณสมบัติภาพ ไม่มีผู้ใดขัดขืน พวก
สโรวักยาคคนบอกเล่าให้ฟังว่า มีเรือใหญ่
ลำหนึ่ง แล่นผ่านไป รวดเร็ว กว่าธรรมดา
เพราะมีคนเรอสองเท่า ที่เขาพบกันก่อนจะ
มาถึงพบค เพราะฉะนั้นจึงยกไม้ไผ่ยาวเรอ
ลำนั้นจะแยกเข้าแม่น้ำบึงสระรีสา หรือเลย
ขึ้นไปที่พบค เราสืบไม่ได้ ถึงเรอเรือลำนั้น
อีก คาดว่าคงจะ ผ่านไปในเวลากลางคืน
ฉันรู้สึกว่องวนอ่อนทนน้อย ๆ ความหนาวยิ่งย
ให้ต้องการพัก โลกกาลมึงอ่อนนวนว่าเรา
จะเป็นผู้อยู่ยามก่อน ขอพระ ผู้เป็นเจ้า
ทรงอวยพรให้แก่เขา เพื่อความดีความชอบ
ที่มีแก่แม่มีน้ำแลคัตวิน !

ที่ ๒ พฤศจิกายน เวลาเช้า— สว่างแจ่ม
แล้ว ห่อสหายของฉันไม่ยักปลุก กลับซึ
แงงว่าเป็นยาบ ที่ระ ปลุกคน กำลังหลับสนิท
สหาย ฉันเองรู้สึกตัวใจกว้างว้าย เต็มที่
ทันอนเลี่ยนนานเช่นนั้น ปลอ่ยให้เขาอยู่ยาม
ตลอดคืน แต่ที่วังโลกกาลมึงก็ออกจะท
ลก เพราะฉันเองรู้สึกว่ามีในตัวของตัว สก
ขึ้นขึ้นขึ้นกว่าเก่ามาก แลขณะที่ยังปลอ่ยให้เขา

หลายเวลานั้นฉันทำงานการต่าง ๆ ไร้ที่ลาง
อย่าง กำลังวิชาแข็งแรงดี ฉันนึกพิศวง
ว่าบ้านฉันกับหมอยแวนเซลซึ่งจะอยู่ที่ไหน
ควรจะตรงเร็วเร็วดร้าวย้ายวันพรุ่งนี้ แต่คง
ต้องกินเวลานานอยู่ที่หะทรวอดหมา ปล่อยให้
เริ่มเดินทางอย่างรีบร้อน เวลาฉันก็คงอยู่ที่
ขอรโกพัสด ขอพระผู้เป็นเจ้าทรงยกยัก
รักษา คนทั้งสองนั้นเกิด! เราอยากกระเหิน
ทางให้เร็ว กว่านี้แต่เป็นไปไม่ได้ เพราะ
เครื่องจักรทำนาที่ของมันเป็นเต็มที่แล้ว บ้าน
หมอยแวนเซลก็มีสเคอร์มอร์ริสไปถึงไหน ฉัน
มีความหวังว่า ก่อนที่เราจะ สทรวอดหมา เรา
คงได้พบกัน แต่ฉันจะยังไม่ไปพบ
ตาเค้านะ! เราจะต้องพบกันเพื่อปลูกผัสดร้าว
ว่าจะทำอะไรต่อไปอีก

จดหมายเหตุรายวันของนายแพทย์แวนเซล

ที่ ๒ พฤศจิกายน- เดินทางบนรถสามวัน
เต็ม ๆ ไม่มีข่าว แต่ไม่มีเวลาจะเขียน
จดหมายเหตุรายวันเลย เพราะรถ ๆ นา ๆ
มีค่า เราได้พักเฉพาะแต่เพื่อจะให้มาพัก
นอนเท่านั้น แต่ส่วนตัวเราเองรู้สึกทันทาน
อย่างลึกซึ้ง เราต้องคอยม้าเร็วไป และ
รู้สึกเป็นสุขใจที่ได้ก็เมื่อได้เห็นเรือไฟ

ที่ ๓ พฤศจิกายน- ที่พื้นที่เราเสียใจกับความ
ว่า เรือไฟแล่นไปยังมีสทรวอดหมา ขอย้าย

ให้หวนวาทันทีเลย เพราะมีหิมะตกปรอย ๆ
ลงมายังแล้ว ถ้าหากหนัก เราก็คงเดินทาง
ไม่ได้ จะต้องหาเลื่อน เดินทาง อย่างพอ
วิธีเสีย

ที่ ๔ พฤศจิกายน- วันนี้เราได้ทราบว่าเรือ
ไฟต้องวิ่งรอกอยู่โดยอยู่ทิวเหตุ เพราะพยายาม
จะเร่งกำลังให้เกินศักยภาพแล้ว มีเรือพวก
สโลว์คเข้าไปด้วยเหลือ อีกทั้งโกศาลม
เป็นข้างกลอยู่ในตัว จึงจัดการแก้ไขได้
เรียบร้อย เรือเกินศักยภาพแล้วไปได้ โดย
สะดวก แต่ฉันเกรงว่าเรายังไม่ปรกติก็ตาม
เสียงข่าวลือว่าเมื่อมาถึงนาน ๆ แล่น
ไปครึ่งหนึ่งหยุด แก้ไขเกินไปอีกครึ่งหนึ่งก็
หยุดอีก ดังนั้นเราจำเป็นต้องเร่งม้าไป
เพราะอาจต้องการความช่วยเหลือบ้าง

จดหมายเหตุรายวันของมีนาอีกเกอร์

ที่ ๓๑ ตุลาคม- ถึงเร็วเร็วดร้าวย้าย ศาส
ตราจารย์เล่าให้ฟังว่า เมื่อเช้า สกคองจิต
ยากเต็มที่ แต่ได้ความเพียงว่า "มีคแล
เจียม" เวลาผ่านไปครึ่งชั่วโมงหาข่าวมาอีก
รณณมถกว่าต่อไป ต้องซื้อม้าเพิ่มเติมไว้
ผลิตเปลี่ยนอีก เพราะทางข้างหน้าจะต้อง
ไปไกลถึง ๘๐ ไมล์ ภูมิประเทศขรุขระมาก
ถ้าเราไม่พบหา ความสำคัญจะสูญไป
น้อยนักนั้น อนิจจา!

ต่อมา หมอแวนเซลซึ่ง กลับ มา แล้ว
ก็มารับมาพร้อม พวกเข้แล้วก็จะออก
เดินทาง ยายเจ้าของที่พักจึกเตรียมอาหาร
เดินทางไว้ ให้กระวากใหญ่ คล้ายกษะให้
ไปเลี้ยงกองทหาร ที่วังศาสตราภราชยัง
แกลเช่นนั้น เพราะกว่าเราจะหาอาหารได้ อีก
ก็ต้องให้วันล่วงแล้ว แกลได้ ไปซื้อเครื่อง
ขี้ยังกินหนาว มาไว้ก็มาก เพราะฉะนั้นเรา
ไม่ต้องหวาดท้อหน้กับความหนาว

ตอนที่ ๑๗

จดหมายเหตุนานวันของมีน้ำฮักเค่อรี

ที่ ๑ พุศิจิก- เรา เร่งร้อนเดินทาง
ตลอดทั้งวัน เต็ม ๆ มาก ก็ ไปให้เร็ว คงให้
หมอแวนเซลซึ่งพูดเก่งมาก แกลบอกชาวนา
คนหนึ่งว่าจะรีบไป ขสตร์ดี แกลให้เงินเขา
มาก ๆ เปลี่ยนนมม้าคนหนึ่ง ครั้นรีบประทาน
ซูบ แลซากานฟเสร็จแล้ว ก็ออกเดินทาง
ต่อไป ชาวเมืองน เป็นพวกที่ ถอลพืช เชื้อ
ต่างต่าง ๆ ในย่านแรกที่เราหยุด พอยาย
ผู้หญิงเจ้าของบ้าน เห็นแกลเป็นบน หน้าผาก
ฉนั้นแกลทำบุญเครื่องหมายไม่ก้างเขน แลยก
นิ้วมาทวงฉนั้น เพื่อบอกเข้ความชั่วร้ายให้
พ้นจากตัว ฉนั้นเชื่อว่าในกัยเข้ทุกเหมือนจะ
ไล่กระเทียมมากเกินเหตุ แลฉนั้นกนกลัน

กระเทียมไม้ใครได้ ทั้งแกลนั้นฉนั้นจึงไม้ใคร
ถอลหมวกหรือเล็กเล็กคลุมหน้าออก จึงค่อย
พ้นจากคนสงสัยไปหน่อยหนึ่ง เรา เดินทาง
อย่างเร่งร้อน จึงไม้ได้ ยินใครคำว่าจะอย่างไร
ข้างหลังข้าง ศาสตราภราชก็ไม้เห็นเห็นก
เหนื่อย ตลอดทั้งวันแกลไม้ได้ พักผ่อน ปล่อย
แต่ให้ฉนั้นนอน หลับ นาน ๆ เวลาใกล้ พระ
อาทิตย์ตกแกลสกดวงจิตฉนั้น แลเล่าให้ฟัง
ว่า ไม้ความเพียง ไม้มี มีเสียง น้ำไหล
กัยเสียงไม้ฉนั้น กั้นนั้น สัตว์ ของเรา คง ยัง
อยู่ในแม่น้ำ ฉนั้นเข้ฉนั้น เรากำลังอยู่ใน
บ้านชาวนาคนหนึ่ง เพื่อกอขให้ เขาเปลี่ยนนม
หมอแวนเซลซึ่งนอนหลับ หมุนกแกเหี้ยว
แกลลงไปมาก ฉนั้นต้องขยับลดเสียงข้าง แล
ปล่อยให้แกลพัก เพราะวันข้างหน้ายังอยู่
อีกมากจะหักโหมเกินไ้ยังไม้ได้ ทุก ๆ
สิ่งพร้อมแล้วเราจะออกเดินทางเดี๋ยวนั้น

ที่ ๒ พุศิจิก เวลาเช้า- เราฉนั้น
เปลี่ยนกั้นขยับลดตลอดกั้น เวลาฉนั้นสว่างแจ้ง
ค้แล้ว แลอากาศก็เลือก เป็น เวลาพลย
หมอแวนเซลซึ่งสกดวงจิตอีกก็ไม้ความเช่นเดิม
ที่ ๒ พุศิจิก เวลากลางคืน- ขยับลด
ตลอดทั้งวันเต็ม ๆ ภูมิประเทศเป็นป่าเข้
ทุกที่ไกลจากเสียงผู้คน เราทั้งสองใจคอ
ฉนั้น แล ต่าง คน ทำตัว ให้ วน เวียง หมอ

แวนเฮลซึ่งว่า รุ่งเช้าเราคง ถึง ขอร์ โกฟาส
แวนเฮลหาหม้ายขึ้นไต่ยักเต็มที นาน ๆ จึง
มีสักหลังหนึ่ง แลต่อไปมาก็จะหาเปลี่ยน
ไม่ได้ เวลาเราเตรียมหาสำรองไว้แล้ว
รวมแปด & ตัวด้วยกัน เราคงถึงฟาสใน
เวลากลางวัน ไม่จำเป็นจะต้องรีบร้อน ให้
เร็วกว่านั้น เพื่อเราจะไต่พักผ่อนให้สบาย

จดหมายบรรทัดไว้โดย อบราแฮม

แวนเฮลซึ่ง

ที่ ๔ พฤษจิก- ข้อความในจดหมาย
บรรทัดนั้น ถึงสหายที่สนิท จอนซีเว็ค เอ็ม.ค.
แห่ง เพอร์ฟัลค ลอนดอน เพื่อว่าฉันจะไม่
ได้พียงเขาคือ อากาศหนาวเยือกเย็นอย่างยิ่ง
ท้องฟ้าเต็มไปด้วยหิมะ ซึ่งทำให้แม่น้ำทุก
คุคก็ผลึกกว่าที่เคย เจ้าหล่อนหลับ หลับ
หลับเรื่อย ไม่ได้ทำการเขียนแลยตลอดทั้ง
วัน ทั้งอาหารก็ถอยลงมาก มีสิ่งหนึ่ง
กระซิบบอกฉันว่าทุกสิ่งไม่เป็นปกติ เมื่อ
พระอาทิตย์ตก ก็ลองพยายามสักกวงจิต
แต่ไม่ เป็น ผล สำเร็จ วันหนึ่ง ๆ รู้สึกว่า
อำนาจจิตใจอ่อนลงไปทุกที ต้องแล้ว แต่
ฟ้าคืนจะบรรเทา

เรามาถึงขอร์ โกฟาส วานเช้า ก่อนพระ
อาทิตย์ขึ้น เมื่อเห็นดวงอาทิตย์เริ่มขึ้นฉัน
จึงลงมือสักกวงจิตอีก เราอยากลงจาก

รถเพื่อหาความสงบ ฉันปลื้มจนคิดว่าให้
มากามมีน้ำนอนลงที่พื้นดิน การสักกวงจิต
ไม่ให้ผลอะไรมากนัก ทั้งกระทำได้ยากเสีย
ด้วย เสร็จแล้วเราออกเดินทางต่อไปถึงฟาส
ในไม่ช้า ขณะนั้นหล่อนครุ่นคิดกระแฉ่งขึ้น
ทันที ซึ่งไปทีนั้นสายหนึ่งบอกว่า
“นั่นแหละคือทางที่จะไป”

“แม่รู้ได้อย่างไร?” ฉันถาม

“รู้ซิคะ” หล่อนตอบ “อนาแทนเกิน
ทางไปไต่เขียนลงไว้”

แรกฉันออกนึกแปลกใจ แต่ครั้นแล้ว
ก็เห็นว่า มีถนนเช่นนี้อยู่สายเดียวกันนั้น
ทำไมหล่อนจึงจำไม่ได้

ดังนั้นเราจึงเดินทางไปตามถนนนั้น แล้ว
ต่อมาพบอีกทางหนึ่งซึ่งไม่แน่ใจว่าจะเป็นถนน
เพราะหิมะลงปกคลุมเสียหมด แต่เจ้ามี
รู้ดีพาไป ฉันซิกยังเขียน มันก็ไปโดยเวียน
วอย เราได้พบทุก ๆ สิ่ง ทั้งเช่นที่อนา
แทนจดลงไว้ในสมุด เราเดินทาง ค่อยไป
เป็นเวลาหลาย ๆ ชั่วโมง ที่แรกฉันบอก
ให้มากามมีน้ำนอน ซึ่ง หล่อน พยายาม
กระทำตามและก็หลับ ครั้นต่อไปหล่อน
หลับเรื่อย จน ฉัน นึกกระแฉ่ง สดุ้ง ขึ้น มา
ต้องพยายามปลุก แต่หล่อนหาตื่นไม่ ฉัน
ไม่กล้าจะรบกวนมากเกินไปเกรงว่าจะเป็นผล

ในอีกด้วย... มกคามมีน้ำคงนอนหลับเรื่อย ๆ
 ถึงฉันจะหิวแสนหิวก็ไม่กล้าที่จะปลุก กาวที่
 เป็นกันฉัน ออกนิกเกรงไปว่า คงเป็นด้วย
 ลานาห์อย่างที่อยู่ในโลหิตที่นอนเป็นแน่ ขณะ
 ที่เราเดินทางไปตามถนนอันขรุขระโบราณฉัน
 ต้องนั่งใจกลั้ว ๆ ตื่น ๆ ไปตามเรื่อง แต่
 มีน้ำคงยังหลับอยู่จนพลบค่ำ ปลุกหล่อนขึ้น
 จึงตน ฉันปลุกมาขึ้นแล้วฉันก็วิ่งลงมาจาก
 กิณาทาทำให้หล่อนนอน แล้วตึกไฟ เควียม
 อาหาร ชวนหล่อนรับประทานอาหาร หล่อนกลับ
 ปฏิเสธ บอกว่าไม่หิว ฉันไม่อยากจะขึ้น
 ใจหล่อน เพราะคงไม่ไถ่ผลคือไรฉัน จึง
 ลงมือบีบประทานคนเคี้ยว กับความจำเป็น
 ที่จะต้องบำรุงร่างกายให้แข็งแรงไว้ โดย
 ความหวาดกลัวต่อสิ่งอันจะพึงบังเกิดขึ้น ฉัน
 จึงทำวงให้มกคามนั่ง ล้อมรอบไว้ด้วยขี้ฉี่
 แลเครื่องวาง หล่อนนั่งอยู่ในวงนั้นสัหนึ่ง
 ชั่งก็สลกกลงไปทุกที ๆ จนเกือบเป็นสี่เคี้ยว
 กัยหิมา พอฉันเข้าไปใกล้ หล่อนคงเข้า
 มาจับไว้แน่น ตัวสั่นกึ่งลูกนก เมื่อเห็น
 ค่อยยังชั่วแล้วจึงพูดขึ้นทันทีว่า

“หล่อนไม่ออกมาถึงไฟหรือ?” ที่ถาม
 กันนั้นเพื่อเป็นการทกลองค... หล่อนลุก ขึ้น
 ความคำสั่ง... แต่พอจะก้าวออกมาก็หยุดชงก
 กันที่

“ทำไมไม่ออกมาเล่า?” ฉันถาม
 หล่อนสั้นครั้น... แล้วถอยกลับไปยังที่เดิม
 จึงถามแข็ง พูดสั้น ๆ ว่า-

“ไปไม่ได้!” แล้วฉันนั่งขยับ ฉันรู้สึก
 ยืนคิ... เพราะการที่หล่อนออกมาไม่ได้ฉันก็
 เพราะกลัวต่อสิ่ง ศักดิ์สิทธิ์ ซึ่ง จะ ชิง กัน
 วิญญาณหล่อนไว้ได้

ทันใดมาทำเสียงร้องดัง... แล้วฉันทำเล่น
 ฉันต้องไปลุยคลำมันจึงสงบ เป็นดังนี้หลาย
 ครั้งระหว่างคืนนั้น ฉัน ต้องไปลุย คลำ มัน
 ขยับ ๆ ความหนาวก็เย็นเยือกจนไฟก็ดับ ฉัน
 จึงเดินออกไปถึงโรงก่อไฟ ไฟลุกไหม้ แม้
 ว่าจะมีคอกเข็นนั้นก็คิ... แต่มีแสงสว่างอะไร
 อย่างหนึ่ง คล้าย กับ ทอประกายอยู่เหนือ
 หิมา... แลวง หมอก เหล่านั้น ดู เหมือน จะ
 กลายเป็นรูปผู้หญิงสวมเสื้อยาว ๆ ขณะ
 เงียบดังคิ... มีเสียงอะไร นอกจาก ม้า จะ ทำ
 เสียงเท่านั้น ฉันออกนกกกลัว กลัวจนขนลุก
 แต่ค่อยอุ่นใจว่าฉันอยู่ในวงที่ล้อมรอบด้วยขี้ฉี่
 ลึกครึ่ ภาพอน ซึ่ง มีลักษณะ คล้าย คลึง กัยที่
 วนาแทนเคี้ยวได้ ประสยมาแล้วนั้น ดู เหมือน
 ะมาหลอกดวงให้ เห็นเช่น เคี้ยวกัน... คือ
 หมอกที่เห็นนั้นเหมือนเคี้ยว ๆ เข้ามาใกล้ จน
 ในที่สุดกลืนกลาย เป็นรูปผู้หญิง ซึ่งพยายาม
 เข้ามาจะจับมือควาวที่วนาแทนมาครั้งก่อน

มายังกระทำกริยาพยศ หกหน้า หกหลังมาก
ขึ้น แล้วร้องกึกคล้ายกับถูกตีด้วยความเจ็บ
ปวด ฉันทวิคกถล้วยแต่ที่ตัวมากามมีน้ำ
เท่านั้น หันมากล้อนเห็นนั่งงีบหลับ แล
ยมนอย ๆ พอฉันท้าวระออกไปคิกไฟให้ลุก
หลอนยศตัวไว้นั้น กระซิบบอกว่-

“อย่า ชะ อย่า! อย่าออกไปข้าง นอก
อยู่ในนพณภัยดีกว่า!”

“แต่หล่อนเล่า?” ฉันทว่า “ฉันทวิคกถล้วย
เฉพาะตัวหล่อนเท่านั้น!” หล่อนกลัวยั่ววระ
หวัระหวั่น ๆ อย่าง ผิดธรรมดา พลัง
ตอบว่-

“อ วิคกถล้วยตัวกิดฉันท ทำไม? ใคร
ไม่พณภัยเท่าตัวกิดฉันท” ขณะที่กำลังนั่งปลาก
ในใจ ความหมายในถ้อยคำที่พณนั้น เพือน
ลมเข้าแรงทำให้ไฟคิกขึ้นอีก มองเห็นรูป
ผู้หญิง เหล่านั้น เข้า มาใกล้ ล้ม นอน กว
ยัญญ แล้วมกัยมากามมีน้ำ แลเห็นพณ
แหลม ๆ คงคาเป็นประกาย แล้วชิมอมา
ทหล่อน พก้วยเสียงแหลมเยือกเย็นราว
กับเคาะด้วยแก้วน้ำว่-

“มาเถละ น้องสาว จงมาหาเรา! มา
น! มาเถละ” ด้วยความกลัวฉันทเหลียว
ไปกมมากามมีน้ำ ในสายตาลหล่อนแสงคงให้
เห็นว่ายังมีหวังที่จะชองกันไว้ ไค่ สันทำ

ให้ฉันทถึงโลกด้วยความขยี้ จึงฉวยพณถอย
ใกล้ ๆ มาท่อนหนึ่ง เรายัญญีคที่ปลายพณ
นั้น แล้วยืนออกที่นางพรายเหล่านั้นคงรอง
ไฟ มันถอยหันพลงหัวเราะ ขณะนั้นม้ายก
ร้อง แล้วล้มลงยังพณกั้น หิมะตกทับถมลง
ย่นตัวจนขาวเต็มไปหมด

เราคงอยู่เช่นนั้น จนกระทั่ง แสง เงิน แสง
ทองขึ้น ฉันทรู้สีกว่เหว่แลมีความกลัวเป็น
อย่างยิ่ง แต่ แสง อาทิตย ทำใหรู้ สัก สก
ฉันทกำลังวังชาทันที พอพระอาทิตย์เริ่มขึ้น
รูป นางพราย เหล่านั้น ก็ กลาย เป็น หิมะ แล
หมอกหาย ไปทางทิศเชลลหมด

โดยที่รู้สีกว่เป็นเวลารุ่งเช้า ฉันทจึงหัน
มาทางมากามมีน้ำ ตั้งไว้ว่า ระสกกดวงจิต
หล่อน แต่เห็นหล้วย เสีย แล้ว ไค่ลอง
พยายาม สกก กู ทั้งยัง หล้วย ๆ เช่นนั้น แต่
หล่อนไม่ พก เลย จน คำ เคียว กระ ทังพระ
อาทิตย์ ขึ้นเต็มดวง ฉันทออกไปครวญคูม้า
พคายหมกทุกตัว จนรู้ สีกว่มีธุระมากที่
จะต้องทำ ฉันทจึงค้อยให้พระอาทิตย์ขึ้น
สูงแล้วจึงจะไปหาที่พักให้พณภัย

ฉันทจำต้องรับประทานอาหารเช้า เพื่อเอา
แรงไว้ ทำ การ ชัน เป็น ลาวะ อย่าง หักนั้น
มากามมีน้ำยังหล้วยอยู่เป็นปรกติ.....

จดหมายเหตุนายวันของ

จอณาแทนฮักเคอร์

ที่ ๕ พุศจิก เวลาเย็น- อุต^๑ทว^๒เหตุ
ที่^๓เกิด^๔ขึ้น^๕แก่^๖เรือ^๗ไฟ ทำให้^๘เรา^๙วุ่น^{๑๐}วาย^{๑๑}มิ^{๑๒}ใช่
น้อย ถ้า^{๑๓}ไม่^{๑๔}เกิด^{๑๕}เหตุ^{๑๖}นั้น^{๑๗}ขึ้น^{๑๘}บ้าน^{๑๙}คง^{๒๐}ทัน^{๒๑}เรือ
ที่^{๒๒}ตาม^{๒๓}นั้น^{๒๔}แล้ว^{๒๕}เป็น^{๒๖}แน่ เรา^{๒๗}หามา^{๒๘}ได้^{๒๙}ตกลง
คิด^{๓๐}ตาม^{๓๑}ไป^{๓๒}ริม^{๓๓}ฝั่ง^{๓๔}คลอง เรา^{๓๕}มี^{๓๖}เครื่อง^{๓๗}อาหาร
ข^{๓๘}อง^{๓๙}กัน^{๔๐}ตัว^{๔๑}ไว้^{๔๒}พร้อม^{๔๓}มูล^{๔๔}แล้ว เพราะ^{๔๕}คน^{๔๖}นั้น^{๔๗}ไม่
จำ^{๔๘}เป็น^{๔๙}จะ^{๕๐}ต้อง^{๕๑}กลัว^{๕๒}ว่า^{๕๓}พวก^{๕๔}ซก^{๕๕}กัน^{๕๖}จะ^{๕๗}มา^{๕๘}โจมตี^{๕๙}
ถ้า^{๖๐}มอ^{๖๑}รวิ^{๖๒}สกับ^{๖๓}ชี^{๖๔}เว^{๖๕}ดได้^{๖๖}มา^{๖๗}รวม^{๖๘}กัน^{๖๙}จะ^{๗๐}เป็น^{๗๑}ก^{๗๒}ำลัง^{๗๓}
มิ^{๗๔}ใช่^{๗๕}น้อย ถ้า^{๗๖}ฉัน^{๗๗}ไม่^{๗๘}ได้^{๗๙}เขียน^{๘๐}อีก ก็^{๘๑}แปล^{๘๒}ว่า
ลา^{๘๓}ก่อน แม้^{๘๔}มี^{๘๕}น้ำ! ขอ^{๘๖}พระ^{๘๗}ผู้^{๘๘}เป็น^{๘๙}เจ้า^{๙๐}ง^{๙๑}ทรง^{๙๒}
คุ้ม^{๙๓}เกร^{๙๔}ว^{๙๕}รักษา^{๙๖}หล^{๙๗}่อน^{๙๘}เกิด!

จดหมายเหตุนายวันของนายแพทย์ชีเวด

ที่ ๕ พุศจิก- เวลาเช้า เรา^๑เห็น^๒พวก
ส^๓ก^๔อัน^๕อยู่^๖ข้าง^๗หน้า ถ้า^๘ล^๙ัง^{๑๐}ค^{๑๑}ิม^{๑๒}เก^{๑๓}ว^{๑๔}ียน^{๑๕}ย^{๑๖}ก^{๑๗}ล^{๑๘}ง
มา^{๑๙}ตาม^{๒๐}ค^{๒๑}ิม^{๒๒}เม^{๒๓}น^{๒๔}น้ำ^{๒๕}ด้วย^{๒๖}ความ^{๒๗}ม^{๒๘}ิ^{๒๙}ว^{๓๐}ร^{๓๑}น พวก^{๓๒}มัน
ค^{๓๓}ว^{๓๔}ง^{๓๕}ล^{๓๖}อ^{๓๗}ม^{๓๘}ร^{๓๙}อย^{๔๐}เก^{๔๑}ว^{๔๒}ียน แล^{๔๓}เว^{๔๔}ง^{๔๕}ร^{๔๖}ิ^{๔๗}ย^{๔๘}ก^{๔๙}ระ^{๕๐}ท่า^{๕๑}คล้าย
ก^{๕๒}ิ^{๕๓}ย^{๕๔}ระ^{๕๕}ล^{๕๖}อ^{๕๗}ม^{๕๘}ร^{๕๙}ิ^{๖๐}ย^{๖๑}อะ^{๖๒}ไร เรา^{๖๓}รู้^{๖๔}ส^{๖๕}ัก^{๖๖}หน^{๖๗}ัก^{๖๘}ใจ^{๖๙}อย่าง^{๗๐}ไร
ช^{๗๑}อ^{๗๒}ย^{๗๓}ก^{๗๔}ล ห^{๗๕}้าง^{๗๖}โกล^{๗๗}ออก^{๗๘}ไป^{๗๙}ห^{๘๐}น^{๘๑}อ^{๘๒}ย^{๘๓}ห^{๘๔}ึง มี^{๘๕}เส^{๘๖}ียง
ส^{๘๗}น^{๘๘}ก^{๘๙}ิ^{๙๐}ย^{๙๑}้า^{๙๒}ห^{๙๓}อน^{๙๔}เ^{๙๕}้า เพราะ^{๙๖}ห^{๙๗}ิม^{๙๘}ะ^{๙๙}ค^{๑๐๐}ก^{๑๐๑}มา^{๑๐๒}ก^{๑๐๓}ำ^{๑๐๔}ให้
ม^{๑๐๕}ัน^{๑๐๖}ค^{๑๐๗}อง^{๑๐๘}ล^{๑๐๙}่า^{๑๑๐}ด^{๑๑๑}ย^{๑๑๒}ลง^{๑๑๓}มา^{๑๑๔}าก^{๑๑๕}เขา เพราะ^{๑๑๖}คน^{๑๑๗}นั้น
เว^{๑๑๘}ลา^{๑๑๙}น^{๑๒๐}ัน^{๑๒๑}ย^{๑๒๒}ี่^{๑๒๓}ว^{๑๒๔}า^{๑๒๕}เร^{๑๒๖}าม^{๑๒๗}ี^{๑๒๘}ส^{๑๒๙}ั^{๑๓๐}ค^{๑๓๑}ร^{๑๓๒}อ^{๑๓๓}ย^{๑๓๔}ร^{๑๓๕}อ^{๑๓๖}ย^{๑๓๗}ข้าง มา^{๑๓๘}เ^{๑๓๙}ว^{๑๔๐}ิ^{๑๔๑}ย^{๑๔๒}ม
เก^{๑๔๓}อ^{๑๔๔}ย^{๑๔๕}พ^{๑๔๖}ร^{๑๔๗}อ^{๑๔๘}ม^{๑๔๙}แล้ว ไม่^{๑๕๐}ใช่^{๑๕๑}า^{๑๕๒}เร^{๑๕๓}า^{๑๕๔}ะ^{๑๕๕}ค^{๑๕๖}อง^{๑๕๗}เก^{๑๕๘}ิน^{๑๕๙}ท^{๑๖๐}าง
ค^{๑๖๑}่อ^{๑๖๒}ไป^{๑๖๓}อ^{๑๖๔}ีก^{๑๖๕}น^{๑๖๖}ที่^{๑๖๗}ส^{๑๖๘}ก แล^{๑๖๙}ก^{๑๗๐}า^{๑๗๑}ระ^{๑๗๒}เป^{๑๗๓}น^{๑๗๔}อย่าง^{๑๗๕}โ^{๑๗๖}ก^{๑๗๗}ธ^{๑๗๘}

ไป^๑ค^๒อง^๓แล้ว^๔แต่^๕ข^๖ุ^๗ญ^๘ก^๙ุ^{๑๐}ศ^{๑๑}ล.....

จดหมายบรรทึกของนายแพทย์ใหญ่

แวนเฮลซิง

ที่ ๕ พุศจิก เวลาบ่าย ฉัน^๑รู้^๒ส^๓ัก^๔ว่า
อ^๕ย^๖่าง^๗น^๘อ^๙ย^{๑๐}ตัวเอง^{๑๑}เห็น^{๑๒}ระ^{๑๓}ว^{๑๔}ิ^{๑๕}ก^{๑๖}ล^{๑๗}จ^{๑๘}ริ^{๑๙}ด^{๒๐}ไป^{๒๑}ย^{๒๒}้าง ฉัน^{๒๓}
ท^{๒๔}ัง^{๒๕}ให้^{๒๖}มา^{๒๗}ค^{๒๘}า^{๒๙}ม^{๓๐}มี^{๓๑}น^{๓๒}าน^{๓๓}อน^{๓๔}ห^{๓๕}ล^{๓๖}ย^{๓๗}อยู่^{๓๘}ใน^{๓๙}ว^{๔๐}ง ส่วน
ค^{๔๑}ว^{๔๒}ฉัน^{๔๓}หา^{๔๔}ท^{๔๕}าง^{๔๖}ท^{๔๗}ว^{๔๘}งไป^{๔๙}ย^{๕๐}ัง^{๕๑}ค^{๕๒}า^{๕๓}ส^{๕๔}เ^{๕๕}ล^{๕๖} เจ^{๕๗}้า^{๕๘}ฉัน^{๕๙}
ห^{๖๐}ล^{๖๑}่^{๖๒}ก^{๖๓}ที่^{๖๔}ค^{๖๕}ิ^{๖๖}ค^{๖๗}า^{๖๘}จ^{๖๙}า^{๗๐}ก^{๗๑}เว^{๗๒}ร^{๗๓}ส^{๗๔}ที่^{๗๕}ำ^{๗๖}ค^{๗๗}ด^{๗๘}เ^{๗๙}ระ^{๘๐}โย^{๘๑}ชน^{๘๒}ให้^{๘๓}
มา^{๘๔}ก^{๘๕} เพราะ^{๘๖}ถึง^{๘๗}เม^{๘๘}เ^{๘๙}ระ^{๙๐}ค^{๙๑}ะ^{๙๒}เ^{๙๓}ย^{๙๔}ี^{๙๕}ก^{๙๖}ทั้ง^{๙๗}อยู่^{๙๘}ท^{๙๙}ก^{๑๐๐}ย^{๑๐๑}าน
ก^{๑๐๒}ั^{๑๐๓}ว^{๑๐๔}ง ฉัน^{๑๐๕}ย^{๑๐๖}ัง^{๑๐๗}ต^{๑๐๘}อ^{๑๐๙}ย^{๑๑๐}า^{๑๑๑}น^{๑๑๒}พ^{๑๑๓}ั^{๑๑๔}ย^{๑๑๕}แล^{๑๑๖}ส^{๑๑๗}า^{๑๑๘}ย^{๑๑๙}ข^{๑๒๐}อ^{๑๒๑}ก^{๑๒๒}ห^{๑๒๓}ม^{๑๒๔}ค^{๑๒๕}
ส^{๑๒๖}ัน เพราะ^{๑๒๗}เก^{๑๒๘}ร^{๑๒๙}ว^{๑๓๐}า^{๑๓๑}ะ^{๑๓๒}มี^{๑๓๓}ส^{๑๓๔}ั^{๑๓๕}ง^{๑๓๖}ห^{๑๓๗}ง^{๑๓๘}ส^{๑๓๙}ั^{๑๔๐}ง^{๑๔๑}ไ^{๑๔๒}ก^{๑๔๓}ย^{๑๔๔}เ^{๑๔๕}ย^{๑๔๖}
ภ^{๑๔๗}า^{๑๔๘}ย^{๑๔๙}ห^{๑๕๐}ง แล^{๑๕๑}จะ^{๑๕๒}ออก^{๑๕๓}ไม่^{๑๕๔}ได้ ความ^{๑๕๕}ล^{๑๕๖}ำ^{๑๕๗}ย^{๑๕๘}าก
ช^{๑๕๙}อง^{๑๖๐}จอ^{๑๖๑}น^{๑๖๒}า^{๑๖๓}เท^{๑๖๔}น^{๑๖๕}ใน^{๑๖๖}คว^{๑๖๗}า^{๑๖๘}ว^{๑๖๙}ก^{๑๗๐}่อน^{๑๗๑}ส^{๑๗๒}ั^{๑๗๓}ง^{๑๗๔}ส^{๑๗๕}อน^{๑๗๖}ให้^{๑๗๗}ว^{๑๗๘}ัง^{๑๗๙}ค^{๑๘๐}ว^{๑๘๑}
ท^{๑๘๒}ุ^{๑๘๓}ก^{๑๘๔}ั^{๑๘๕}ก^{๑๘๖}ว^{๑๘๗} โดย^{๑๘๘}ความ^{๑๘๙}ำ^{๑๙๐}จ^{๑๙๑}า^{๑๙๒}ก^{๑๙๓}สม^{๑๙๔}ค^{๑๙๕}ก^{๑๙๖}ห^{๑๙๗}มา^{๑๙๘}ย^{๑๙๙}
เห^{๒๐๐}ต^{๒๐๑}ร^{๒๐๒}า^{๒๐๓}ย^{๒๐๔}วัน^{๒๐๕}ของ^{๒๐๖}เขา ฉัน^{๒๐๗}หา^{๒๐๘}ท^{๒๐๙}าง^{๒๑๐}ไป^{๒๑๑}ย^{๒๑๒}ัง^{๒๑๓}ไ^{๒๑๔}ย^{๒๑๕}ส^{๒๑๖}ก^{๒๑๗}
ว^{๒๑๘}ัง^{๒๑๙}น^{๒๒๐}ัน ได้^{๒๒๑} อ^{๒๒๒}า^{๒๒๓}ก^{๒๒๔}ส^{๒๒๕}ย^{๒๒๖}ั^{๒๒๗}ท^{๒๒๘}อ^{๒๒๙}ย^{๒๓๐}เ^{๒๓๑}ก^{๒๓๒}เ^{๒๓๓}ม^{๒๓๔}ที่^{๒๓๕} มี^{๒๓๖}ก^{๒๓๗}ล^{๒๓๘}ัน
ค^{๒๓๙}ล^{๒๔๐}าย^{๒๔๑} ก^{๒๔๒}ำ^{๒๔๓}ม^{๒๔๔}ัน^{๒๔๕}อยู่^{๒๔๖}ใน^{๒๔๗}ที่^{๒๔๘}น^{๒๔๙}ัน จ^{๒๕๐}น^{๒๕๑}ทำ^{๒๕๒}ให้^{๒๕๓}ฉัน^{๒๕๔}เว^{๒๕๕}ียน
ค^{๒๕๖}ิ^{๒๕๗}ระ มี^{๒๕๘}เส^{๒๕๙}ียง^{๒๖๐}ส^{๒๖๑}ุน^{๒๖๒}ก^{๒๖๓}ิ^{๒๖๔}ย^{๒๖๕}า^{๒๖๖}เ^{๒๖๗}้า^{๒๖๘}ห^{๒๖๙}อน^{๒๗๐}อยู่^{๒๗๑}โกล
ทำ^{๒๗๒}ให้^{๒๗๓}ฉัน^{๒๗๔}ห^{๒๗๕}ว^{๒๗๖}น^{๒๗๗}ไป^{๒๗๘}เ^{๒๗๙}น^{๒๘๐}ห^{๒๘๑}ว^{๒๘๒}ง^{๒๘๓}มา^{๒๘๔}ค^{๒๘๕}า^{๒๘๖}ม^{๒๘๗}มี^{๒๘๘}น้ำ^{๒๘๙}ซ^{๒๙๐}ึง^{๒๙๑}ท^{๒๙๒}ัง^{๒๙๓}
ไว้ ฉัน^{๒๙๔}ไม่^{๒๙๕}เ^{๒๙๖}ล^{๒๙๗}่า^{๒๙๘}ที่^{๒๙๙}ะ^{๓๐๐}พ^{๓๐๑}า^{๓๐๒}ท^{๓๐๓}ล^{๓๐๔}่อน^{๓๐๕}มา^{๓๐๖}ใน^{๓๐๗}ที่^{๓๐๘}น^{๓๐๙} เพราะ^{๓๑๐}
อยู่^{๓๑๑}ใน^{๓๑๒}ว^{๓๑๓}ง^{๓๑๔}เ^{๓๑๕}ร^{๓๑๖}ะ^{๓๑๗}ย^{๓๑๘}ก^{๓๑๙}ิ^{๓๒๐}ก^{๓๒๑}ิ^{๓๒๒}ส^{๓๒๓}ท^{๓๒๔}อ^{๓๒๕}พ^{๓๒๖}น^{๓๒๗}จ^{๓๒๘}า^{๓๒๙}ก^{๓๓๐}ย^{๓๓๑}เ^{๓๓๒}ห^{๓๓๓}ล^{๓๓๔}เ^{๓๓๕}ย^{๓๓๖}
ได้^{๓๓๗}ด^{๓๓๘}ีก^{๓๓๙}ว^{๓๔๐}ว่า^{๓๔๑}เ^{๓๔๒}ก^{๓๔๓}ว^{๓๔๔}่า^{๓๔๕}ไม่^{๓๔๖}พ^{๓๔๗}ัน^{๓๔๘}จ^{๓๔๙}า^{๓๕๐}ส^{๓๕๑}ุน^{๓๕๒}ก^{๓๕๓}ิ^{๓๕๔}ย^{๓๕๕}า^{๓๕๖} ความ^{๓๕๗}
ค^{๓๕๘}ิ^{๓๕๙}ค^{๓๖๐}ัน^{๓๖๑}เ^{๓๖๒}น^{๓๖๓}เ^{๓๖๔}ร^{๓๖๕}ะ^{๓๖๖}ย^{๓๖๗}น^{๓๖๘}ก^{๓๖๙}ั^{๓๗๐}ก^{๓๗๑}ห^{๓๗๒}ว^{๓๗๓}ง^{๓๗๔}ใจ^{๓๗๕}เ^{๓๗๖}น^{๓๗๗}ย^{๓๗๘}ัง
ใน^{๓๗๙}ที่^{๓๘๐}ส^{๓๘๑}ก^{๓๘๒}ค^{๓๘๓}อง^{๓๘๔}เส^{๓๘๕}ียง^{๓๘๖}ค^{๓๘๗}า^{๓๘๘}ม^{๓๘๙}ข^{๓๙๐}ุ^{๓๙๑}ญ^{๓๙๒}แล^{๓๙๓}ก^{๓๙๔}ร^{๓๙๕}ร^{๓๙๖}ม^{๓๙๗} ว่า^{๓๙๘}ท^{๓๙๙}ัง^{๔๐๐}ไว้
ที่^{๔๐๑}ใน^{๔๐๒}ว^{๔๐๓}ง^{๔๐๔}น^{๔๐๕}ัน ถ้า^{๔๐๖}ส^{๔๐๗}ุน^{๔๐๘}ก^{๔๐๙}ิ^{๔๑๐}ย^{๔๑๑}ะ^{๔๑๒}มา^{๔๑๓}ก^{๔๑๔}ิ^{๔๑๕}ก^{๔๑๖}ิ^{๔๑๗}น^{๔๑๘}ห^{๔๑๙}ล^{๔๒๐}่อน^{๔๒๑}เส^{๔๒๒}ย^{๔๒๓}

ก็ยังไม่ตาย เป็นศษ กว่า ที่ จะ ตายไป เป็น
ฉิบหาย ! ดังนั้นฉันจึงลงมือทำการต่อไป

ฉันคาดล่วง หน้าไว้แล้วว่าอย่างน้อย คง
จะต้องมีสัก ๓ ศพที่จะค้นพบ เพราะฉัน
จึงเที่ยวค้นหาโดยไม่ทอดทิ้ง ไม่ช้าก็พบ
ใบหนึ่งเป็นนางพรายสาว รูปร่างสละสลวย
หยาบคายที่เปรียบมิได้ จนกระทั่งทำให้ฉัน
ตัวสั่น รวาก็ว่า จะมา กระทำ การ ซาธุกรรม
ข้อ ! เป็นทั้งนี้เอง พวกคนครึ่งโพรานจึงไม่
มีใครกล้าขยว พวกฉิบหายให้สูญสิ้นไป ผู้
ชายเราเมื่อประสบกับความงามทำให้ใจอ่อน
จึงรอไว้, รอไว้ จนกระทั่งเวลากลางวัน
ผู้ขยวนอนหลับสิ้นไป แต่ในเวลากลางวัน
เมื่อไม่ย ำ อั้น ทวน คำ ของ เจ้า หล่อน เป็น
เครื่องล่อ เขาก็ยอมให้ หล่อนขยว ค่อยไปชาย
คนนั้นก็กลายเป็นคนอ่อนแอ

ฉันพยายามทำให้ให้กลัวตาย แลทำ
การที่ทั้งใจนั้นสำเร็จ ค้นพบ ที่ส่ง ศพ อีก
แห่งหนึ่งข้างบนซึ่งเป็นของน้องสาวนางพราย
คนนั้น คนนี้รูปร่างค่อนข้างคว่ำค้ำ ฉัน
ไม่กล้า ที่จะ พิจารณา ชม ความงาม ของเจ้า
หล่อน เช่นคนก่อน เพราะเกรงว่าจะทำให้
ใจทอดทิ้ง ค่อยไปค้นพบอีกแห่งหนึ่ง คือ
แม้พรายสาวสละสลวยที่ไปหาเมื่อคืนนี้ ความ
สวยงามของหล่อนเป็นอย่างยิ่งยวด แต่มีเสียง

หนึ่งคล้ายเสียงมาตามมีน้ำวังคังก้องอยู่ใน
หูฉันซึ่งทำให้ฉัน มีความ มานะกลัวตายที่จะ
ทำพิธีเหล่านั้นสำเร็จได้ ในโยสถวังนั้นคง
ค้นพบศพ ๓ ศพเท่านั้น ยังมีที่ส่งศพใหญ่
อีกแห่งหนึ่ง รวาก็ว่า ค่าเคี้ยวว่า

แดร์กคล่า

นั่นแหละเป็นที่ส่งศพ ของราชา จิราช แห่ง
ฉิบหาย แต่การที่วางเปล้าอยู่นั้นเป็นทศให้
เห็นอยู่แล้วตามที่เรารู้ ก่อนที่จะได้ ทำพิธี
ปล่อยวิญญาณพวกนางพราย ๓ คนนั้น ฉัน
ได้เอา ฉลุ เข้าไปใน ที่ ส่งศพ แดร์กคล่า
แผ่นหนึ่ง เพื่อ บังขึ้นไม่ให้ มัน กลับ มาได้
พิธีพิธีอีก

ครั้นแล้วก็ลงมือ ทำพิธีนี้ นำ หวดเล็ก
แก่ศพนางพรายทั้งสาม หากว่าถ้าทำเพียง
ศพเดียว การนี้จะไม่สิ้นนึกใจเพียงใดนัก
แต่ถึงสาม ! ทำเสร็จแล้วต้องฆ่าอีก เมื่อ
ครั้งมีสลูซึ่สึกหาวคล้ายอย่างใด ครั้น
ก็รู้สึกเช่นเดียวกับนั้น

อา ! สหายอน, การกระทำเช่นนั้นไม่
ผิดอะไรกับแจ่มชัด ถ้าไม่คิดถึงผู้ที่อยู่
ข้างหลังแล้ว คงไม่มีทำได้เป็นแน่ คิว
ฉันสั่นรวาก็มิสิ่ง เสน่ประสาทแทบทนทาน
ไม่ไหว แต่ ขอขอบคุณ พระผู้เป็นใหญ่ใน

สกลโลก ที่การล่ำเร่แล้ว! วิญญาณของ
เจ้าหล่อนคงไปสู่ที่สงบ แลร่างกายกลายเป็น
ผุยผง

ก่อนออกจากคัสเซิล ไก่เฮาญบียัก
ไว้ที่ประตูทางเข้าเพื่อไม่ให้ตาเดานต์เข้าไป
อีกได้ พอ กลับมา ถึงวง ซึ่งแม่ ม่านอน
หล่อนก้น แลพอเห็นฉันท้องกึ่งคล้ายกับ
มีความเจ็บปวดว่า—

“ไปเถอะ! ไปให้พ้น จากที่ขมรณกัน!
ไปหาสามี่ ที่ฉันทเอะ เธอ กำลัง เดิน ทาง
ตรงมาหาเราอยู่ที่เคียว” ผิวพรรณหล่อน
ดูซีดสอมแลอ่อนเพลียลงไปมาก แต่ใน
แววตาแสดงความบริสุทธิ์ผ่องใส อาการ
ที่เป็นกันนั้นพอใจมาก ที่กว่าที่ จะ เห็น
หล่อนหลับในอาการของผีนาง

เหตุ ฉันทเอะ ด้วย ความไว้ใจ แล
ความหวัง แม้จะหวาดกลัวก็ที่เราจึงเดิน
ทางไปทางบูรพทิศ เพื่อพบกษัตริย์ชายของเรา

จดหมายเหตุรายวันของมีน้าฮักเคอร์
ที่ ๖ พฤษจิก- เป็นเวลาบ่ายมากแล้ว
ขณะเมื่อศาสตราจารย์กับ ฉันทพากัน ออก เดิน
ทางเพื่อไปพบกษัตริย์นาแทน ซึ่งฉันทรู้ว่าเธอ
กำลังมา เราไม่ได้เร่งร้อนไป เพราะต้อง
แยก เข้า ของ พรุงพรัง เช่น เสือ แลฉันทมีชน
สัตว์ระทั้งสิบหรือที่มิ กล้า ทน ต่อ หิมะ หรือ

ความหนาวได้ อีกทั้งเราต้องขนอาหารไป
ด้วยเกรงว่าข้างหน้าคงหาหม้อต้มไม่ได้ แล
จะอดตาย เมื่อเดินทางไปได้ ราวไมล์หนึ่ง
ฉันทเห็นคเณอียเมื่อยล้าเต็มที่ จำต้องหยุด
นั่งพัก ส่วนหมอแวนเซลซึ่งเที่ยวเดินค้นหา
อะไรอยู่ใกล้ ๆ ที่นั่น

สักครู่หนึ่งศาสตราจารย์กับฉันทเรียกให้
ฉันทไปหา ซีให้ดูโพรงหินซึ่งมีทางเข้าคล้าย
ประตู แก ฉันทมีฉันทพาเข้าไปข้างในนั้น
พลางพูดว่า—

“ดูซี! ที่นั่นแหละ จะเป็นที่ ให้ หล่อน พัก
ถ้ายัง แลถ้าสุนัขขี้นามาฉันทก็จะต่อสู้กับมัน
ทีละตัว ๆ ไปได้” แกเอาฉันทขึ้นสควัวเข้า
ในโพรง นั้น ทำที่ให้ ฉันท พักนอน แล้ว ฉันท
เครื่องอาหารขึ้นมายังกับให้กิน แต่ ฉันท
พยายามรีบประทานเท่าไร เพื่อ ให้ ถูกใจ
แก มันก็กลืนไม่เข้า แกมองดูฉันทอย่าง
เลียดใจ แลไม่ว่ากล่าวอย่างใด ล้วงกลอง
สองออกมาจากกระเป๋ายื่นขึ้นบนก้อนหิน
ตรวจดูรอย ๆ ที่บนโคแตร้องถึงขึ้นว่า—

“ดูซี! มาความมีน้า ดู! ดู!” ฉันท
รีบกระโดดขึ้นไปยืนบนก้อนหินข้างแก ๆ สอง
กลองแลฉันทให้ดู ถึงแม้หิมะจะตกลงมาเป็น
เมฆปกคลุม แต่เราก็ก็นั่งสังเกตเห็นได้ ว่าใกล้
ออกไปตรงหน้าเรา มีผู้ชายหมู่หนึ่งกำลัง

ควมนำทรงมา แลในท่ามกลางพวกเขามิ
เกวียนยาวหลังหนึ่ง สังกศจากเสื้อผ้า
ของคนที่เหล่านั้นกว่า คงเป็นพวก ชาว แถว
นั้นหรือพวกยิปซีอะไรชนิดหนึ่ง

บน เกวียน มี หีบใหญ่ ขรทุก มาโย หนึ่ง
พอเห็นโฉมคนเด่น รู้สึกว่าโอกาสที่สุกมา
ถึงแล้ว เวลานี้พลบค่ำใกล้ เข้ามามากแล้ว
เพราะฉะนั้นฉันเกรงไปว่า ถ้ากำลัง สิ่งที่อยู่
ในหีบนั้นอาจหาทางหนีไปเสีย โดยความ
กลัวฉันเหลียวหาท่านศาสตราจารย์ ไม่พบ
แถมยังอยู่ใกล้ๆ สักครู่หนึ่งจึงมุ่งไปพบแ
ถมอยู่ข้างหลัง กำลังทำวงเช่นเดียวกับที่ให้
ฉัน ฟัง เมื่อ คืน ก่อน เสร็จ แล้ว แถมยังขึ้น
บอกว่า

“อย่างนี้ขอ แม่ อยู่ใน นี่เป็นพัน ภัยยาก
มัน!” แถมยังกลิ้งล้อไปจากฉัน แลล้อ
คู่กลางพูดว่า “กูกำลังควมม้ามาแข่งกับ
แสงอาทิตย์ที่เกี่ยว เราอาจเข้าเินไปเสีย
ก็ได้!” สักครู่หนึ่ง แถม ยังทั้ง ขึ้นว่า
“กูแน่! กู! มีชายสองคนควมม้าตามมา
เร็ว คงเป็นควนสักยอนเป็นแน่ เค้าล่อง
ล้อซี!” ฉันรับมากู เห็นจริงทั้งที่แถม
แต่ในสองคนนั้นไม่ใช่รอนาแทน ฉันรู้ว่า
รอนาแทนเองก็กำลังเินทางมาเหมือนกัน
เพราะฉะนั้นเมื่อเหลียวดู รอบ ๆ พย จาก ทาง

ทิศเหนือมีชายอีก ๒ คน กำลัง เร่งม้าตาม
มาเช่นเดียวกัน คนหนึ่งนั้นคือรอนาแทน
แลอีกคนหนึ่ง ก็คงต้อง เป็นหลอกโกศกาล มึง
ฉัน ขอบให้ ศาสตราจารย์ ทราบ แก่ คำใน
กระไร ทำกริยา คืบคืบ ค้าง คล้าย เค็ก ๆ
แล้วยกขึ้นขึ้นเช็ดเต๋อขึ้นประทัยย่า เติ๋ม
พร้อมในทำยง ฉันเองก็ควมขึ้นพกออกมา
ถือไว้ เพราะระหว่างนั้นมิเสียงสุนัขบ้า
เห่าแลคังใกล้เข้ามาทุกที

ขณะที่เรากำลังอยู่รู้สึกว่ทุก ๆ นาทีข้า
นานราวกับหนึ่งพายุที่พัดแรงจัง เราเคย
ชำนาญต่อการสังเกตุ เวลาแห่ง ความอาทิตย์
ขึ้นแลตกได้แน่นอนก็ แลเวลานี้เราก็อ้อม
ทวายเป็นอยู่ว่า ไม่ชำนาญพระอาทิตย์ก็ระดกลัย
คง เราเคยอยู่ราวสักชั่วโมงหนึ่ง ก็เห็น
พวกที่เห็นแลได้ ไ้ทุกตัวคน มีชื่อแปลก
ปลาออกอยู่อย่างหนึ่งที่ คนหนึ่งดูเหมือนจะไม่
รู้สึกว่ามีคนไล่ตาม หรือมีฉนั้นก็ไม่ทกใจ
นอกจากระขมมีไปเสีย ๆ เพราะเห็นว่าเวลา
ใกล้ คำนแล้ว

พวกนั้นเข้ามาใกล้เข้า ๆ ทุกที ศาสตราจารย์
กับฉัน หลบ คิว ลง ขังอยู่ หลังก้อนหิน
เติ๋มม ชาวอูไว้พร้อมใน มีชื่อ ยัง คืบ
ไม่ให้ผ่านไป พวกเหล่านั้น ทั้ง หมกไม่ มี
ใครล่วงรู้ว่าเราแถมอยู่ที่นี่

ในยักคด มีเสียงร้องมอกร่วมกันว่า จอนาแทนอยู่ในระหว่างภัยเช่นนั้น แต่ความ
 “หยก!” เสียงหนึ่งนั้นเป็นเสียงรอนาแทน ร้อนใจในเรื่อง อริ ของเรา ทำให้ฉัน หมก
 ซึ่งคงแหลมกว่าเพื่อน เจ้าพวกบิขชฺ อาก ล้ว แล้วสักขีพาทะทำอะไรอย่างโหม่หิต
 ไม่เข้าใจภาษาแต่ว่าควรรู้ ถึงแม้จะเป็น ไก่ ครั้นเห็น กิริยา อันว่องไวของพวกเรา
 ภาษาใด ๆ ก็กั มันกลับควมมาหัน ทนโค หัวหน้าพวกบิขชฺซึ่งออกคำสั่ง พวกลูกน้อง
 หลอกโกศาลมึงกับรอนาแทนก็ รุกเข้าไปซิด ค้างก็แบ่งกันห้อมล้อมเกวียนไว้
 กันหนึ่ง อีกกันหนึ่งหมอสี่เวทกับมิคเคอร์ ในหม่พวกฉัน ฉันเห็น จอนาแทน อยู่ข้าง
 มอริส หัวหน้าพวกบิขชฺ ซึ่งเป็นคนมูบย หนึ่ง ขึ้นสู่ข้างหนึ่ง กำลังพยายาม
 ร่วงหน้าตาดีกว่าเพื่อน โยกมือให้ดอยพลาง ะคนคนทั้งลอม นั้น หา เข้าไป ยัง เกวียน
 ร้องสั่งให้พวกของควเคินทางต่อไป แต่คน เพราะความ ปรารถนาที่จะไ้ ทำพิธีของเราให้
 ทั้ง ๔ ยกบนวินเซ็สเคอร์ขึ้นประทัยยังคัย เล้ร้งันเสียก่อนพระอาทิตย์ตก ไม่มีสิ่งใด
 ให้หยก ในเวลาเดียวกันหมอสี่แวนเฮลซึ่ง ที่จะซิดขวางเขาได้ แม้พวกบิขชฺจะ ยก มีก
 กับฉัน ก็ก้าวออกมาจากกั้นหินยกขึ้นเองไว้ ชาว ๆ ขึ้นโยกไล่ช้องกัน แล่สุนัขขีพจะเหว
 เมื่อเห็นว่าลูกลอมรอบเช่นนั้น พวกบิขชฺก็ หอนอยู่ข้างหลังก็กั ไม่กระทำให้ ไ้เรา
 รังมาให้หยกแล้วลงจากหลังม้า หัวหน้า หก หุ่ ทอ ดอย ลง แม้แต่เล็กน้อย ความ
 ออกคำสั่งอะไรอย่างหนึ่ง ซึ่งพวกลูกแคว พยายามกั้นในที่สุดก็ให้ผล พวกมันต้อง
 ทุกคน ซัก อากู มีคพล แล่บน โกลอกเคว้มม ดอยหนีปล่อยให้เข้าไป ใน ทันทีนั้น รอนา
 พร้อมในท่าประจันขาล การสู้รบก็เริ่มกัน แทนกระโดดขึ้นไปบนเกวียน ออกไม่ทราวย่าง
 ทันทีที่เรา “โอ! โอ! โอ!” เขากำลังวิ่งเข้ามาจากไหน ยกที่ยืนนั้นโยนลง
 เจ้าคน หัวหน้า กวัย กิริยา ว่องไว ซัก มายังพันกันไ้กันเดียว ระหว่างนั้นมีลเคอร์
 มาออกมาข้างหน้า ซิมไป ที่ กวง อาทิตย มอริส ก็พยายามลงกำลังกันฝ่าพวกกระดาน
 แล้วไปที่คัสเซิล พลาญพุดอะไรซึ่งเรา เข้าไปเช่นเดียวกัน เราใช้ มีคพลเล่นใหญ่
 ไม่เข้าใจ แทนคำตอบ พวกเราทั้ง ๔ คน พ้นฝ่าสู้รบกับพวกนั้นเข้าไป แล่เมื่อไปถึงตัว
 กระโดดแผลว ลงจากม้า วิ่งตรง เข้าไป ที่ จอนาแทน ฉันคิดว่าคงไม่มีโอกาสอย่าง
 เกวียน ฉัน ควร จะรู้ สักใจหายใจกว่า ที่เห็น ไก่เป็นแน่ แต่ไ้ไหนเห็นมือซ้ายกุมลี้ข้าง

อยู่ แล้ว มีโลหิตไหล ปรี เปรอะ เบื่อน้ำ มีอ เพราะไม่ได้คาดเลยว่า การจะ ที่สุด ลง ละ ท
แม้จะเจ็บปวดเช่นนั้น เขาก็มิได้ รว้อถอลอย ตรงนั้น
รีบเข้าไปช่วย เพราะเวลานั้นจอณาแทนกำลัง ยืน ศาส์เซิลแลกรีกคล่า คงยืน เป็น สง่า
ยกมือคุกริขึ้นจับฝ่ามือ โดยกำลังแห่งคน สลัวอยู่เทียบมเมณทั้งนั้น แต่ฝ่ายพวกยิบซ
ทั้งสอง ไม่ช้าฝ่าหีบก็แง้ม ทะยั่วกรวอ เมื่อเห็น การเปลี่ยนแปลง แห่ง ศพ นั้น แล้ว
ฝ่าหีบข้างบนก็ผลัดว้อออกไ้ ต่างก็หัน กลับขึ้น มาพา กันไป โดยไม่ปรี

ระหว่างเวลานั้นพวกยิบซ เมื่อรู้สึกได้ว่า ปากพคะไว้นคำเคี้ยว พร้อมทั้งลากเกยีน
ถูกดึงอยู่ด้วยขนวนเซิลเคอร์ ก็ไม่กล้าที่จะ คำนั่นกลับไปด้วย เขาสูนถึชปากหันกระเพิก
ทำการชักขวางต่อไปอีก พระอาทิตย์จวน หายไป ปลดปล่อยพวกเราไว้แต่ลำพัง
ลับเหลี่ยมเขาอยู่วามระอแล้ว ฉันทมองไป มีสเคอร์มอริส ผู้ ซึ่ง ล้ม ลงยังพื้นดิน
พบคาเคาน์คนอนอยู่ในหีบ มีสหน้าชขาว เมื่อขณะสลมนั้นค่อย ๆ เอา ข้อศอก ขึ้นตัว
คล้ายกับรูปของ ในยคา แดงเป็นแสงไฟ ชื่น มือหนักมสัสข้างแน่น มีโลหิตไหลปรี
แลสดมภ์ในยคาจริง ๆ เห็นพระอาทิตย์ ใกล้ ท่วมนวมือ ฉันทรีบวิ่งเข้าไปหา พร้อมกัย
จะตก แวดตาซึ่งแสดงความเกลียดชังก็ หมอทั้งสอง ส่วนจอณาแทน ตกเข้าลงยก
เปลี่ยนเป็นแสดงว่ามีไชย ศรัทธาคนเจ็บขึ้นพึงใจได้ เขาเอื้อมมาจับมือ

แต่ ในยกับกลนั้น จอณาแทนยกมือเล็ม ฉันทไปกำไว้ และ เมื่อเห็น สีสหน้าฉันทแสดง
ให้อยู่ขึ้น ฉันทต้องหลยคาเมื่อเห็นเธอจ้วง ความทุกข์ โทมันดี เขายิ้มพลาญพกว่า
แทงลงไปตรงคอ แลส่วนมือของมีสเคอร์ “ฉันทรู้สึกเป็นสุขใจอย่างยิ่งที่ได้ ทำหน้าที่
มอริสก็แทงลงไปตรงหัวใจคาเคาน์ สำเร้ง! ออ! พระผู้เป็นเจ้า!” เขาร้องถึง

การนี้ คล้ายกับ การทำการอิศริวรยะไร พยายามจะลากขึ้นนั่ง “เป็นการ ประเสริฐ
อย่างหนึ่ง ก่อนที่เราจะทันกระพริบตาหรือ อย่างยิ่งที่ได้ ตายในเวลานี้ ท! ท!”
หายใจครั้งหนึ่ง ร่างของคาเคาน์ร่วงเป็น ดวงอาทิตย์ค่อยลับเหลี่ยมโลกลงไปแล้ว
ลงไปหมกกลัน มีแต่แสงแดง ทอ ตก ต้อง หน้าฉันท แลใน

ถ้าฉันทมีชีวิตอยู่นานเพียงใด จะรู้สึกเป็น ทนใจพวกผู้ชายตก คน ตกเข้าลง พร้อม กัน
สุขใจ อยู่ เสมอ ตลอดชั่ว เวลา ที่มี ชีวิตอยู่ แลคาจิบซอยู่ทวนมอของผู้ที่ตาย ซึ่งชดแล

พูดเสียงแผ่วว่า—

“ขอขอบคุณพระเจ้า! คุณ! หน้าผาก
หล่อนกับสีหิมะบริสุทธิ์เช่นเดียวกัน! คำสาป
พ้นไปแล้ว!”

พอขาดคำวิญญานของผู้ กล่าวหาญ ของ
เราก็ตายวียออกจากร่างซึ่งกระทำให้พวกเรา
ต่างมีความเศร้าโศกเป็นอย่างยิ่ง

ข้อความเพิ่มเติม

เก็บต่อมา ความทุกข์โศกของเร
ก็เล็ดมลายหมดสิ้น ขอเพิ่มความบันทึกแก่
みな ที่หล่อนได้ช่วยชายคนหนึ่งตรงกัวัน
ที่ควนล้อมอร์ วิสถึงแก่กรรม เราจึงตั้งชื่อว่า
ควนลัส

จน เมื่อ รุอรัน เราได้เดิน ทางไปเที่ยว

ทรานซิลวาเนีย แลได้ ไป ยัง ที่ เติมนั้น
เกือบไม่เชื่อว่าการที่ล่วงแล้วมาเป็นความจริง
คัสเซิล ยัง คงตั้งอยู่ เช่น เติมนั้น ท่ามกลาง
แห่งป่าช้า

ครั้นเรากลับมายังบ้าน เราจึงต้อง พุดถึง
เรื่องนั้นจนออก-ซึ่งความไม่ทำให้ใครๆ ใครก็
มากนักน้อย เพราะโกทาลมึงกับ หมอซันวิทได้
แต่งงานแล้วทั้งสองคน กระตาค เรือง รว
ทางๆ เหล่านี้ ก็คง ตกอยู่ใต้ขี้ เพราะ แวน
เซลซึ่งบอกเรา เราไม่อยากจะไปขอให้ใคร
เชื่อนั่น นอกจากจะไว้ ให้บุตรของเราซึ่งเคย
โตขึ้นจะได้รู้ ว่ามารดาของเขาเป็นผู้มีความ
กล้าหาญเพียงไร แลต่อให้เรารู้เข้าใจว่าทำ
ไมพวกผู้ชายจึงยอมกระทำเพื่อเห็นแก่หล่อน
จนเอาแทนข้าก็เคอร์

งานปริวรรต

๖๓. คนยังอยู่สูงซึ่งเห็นไกล อย่าประมาทคนที่มิภูมิรู้สูง เพราะอาจเห็นไกล
ไม่รู้สิ้นสุด แต่ถ้าเขานำคัมภีร์ ไปเคล้ากับสิ่งลามกแล้ว เขามิภูมิรู้ก็
เหมือนคนตาบอด.

วิธีทำเนิร์ช

“จ. จันทรอุทัย”

รวบรวม

ขัดตำบ่มีดง

ตำบ่มีดงเก่ามีสีทางหรือมีว
หมอง, จึงเอาน้ำมะนาวกับเกลือ
เช็ดถู

ทำลายมอดขึ้นกินผ้า

กระดากซบ, หรือสิ่งทีอาทูกิน
ให้ชุ่มไว้, ชุบน้ำมันเทอร์เพนไธน์
วางทิ้งลงบนผ้า, อาทิตแล้วทิ้งกัน
ตัวมอดไม่ให้มีเลย.

รักษาร่างกายให้สะอาด

การรักษาร่างกาย, คอหรือขี้หวะให้
ขาวสะอาด, จึงเอาน้ำมะนาวเล็กน้อย
ผสมกับน้ำ แลหาผ้าบาง ๆ ทึบสก
จุ่มเช็ดถูให้ทั่ว.

ป้องกันเข็มน้ำสนิม

วิธีป้องกันไม่ให้เข็มเย็บผ้าหรือ
เข็มปักผสมเป็นสนิม, จึงเอายกไว้
บนนมเล็ก ๆ ซึ่งบรรจุด้วยกีนผง
กาแฟแห้ง.

วิธีป้องกันไม่ให้มีเปลวไฟ

กองไฟไม่ให้มีเปลว รงผสมด้วย
ถ่านผงกับถ่านหินส่วนเท่า ๆ กัน.

รักษาท่อน้ำ

น้ำโสโครกเมื่อเทให้ไหลลงใ
จากท่อแล้ว ควรเอาน้ำเย็นลากล้าง
ทุก ๆ คราวเสมอ จะทำให้สะอาด.

ป้องกันตัวสัตว์ขึ้นท่อน

เอาผงการบุนโรยบนทุกท่อน
หรือทศผาขึ้นท่อน อาทิตขึ้นไม่ให้
มีมอดหรือตัวสัตว์เล็ก ๆ เกิดมีได้.

วิธีขัดแก้วเจียรนัย

แก้ว กระเจียรนัย ควรใช้น้ำอุ่น
น้อย ๆ ผสม กับ สบู่, แอมมูเนีย แล
โซดาสำหรับล้าง.

รักษาเครื่องเหล็ก

วิธีรักษาภาชนะที่ทำด้วยเหล็กไม่ให้
ให้เป็นสนิม, ให้นำน้ำส้มอย่างคึกขี้
น้ำเคียวเข้าให้ เป็นก้อนเหลว, เอา
ผ้าหนา ๆ จุ่มทาขีตขี้ไ่ว่ ที่ภาชนะนั้น,
แล้วหาแปรงขนอ่อน ๆ มาแปรงให้ทั่ว

วิธีขัดถูเท้ารองเท้า

วิธีขัดถูเท้าแพรว หรือ รองเท้าผ้า
ให้หมกสั้ตคึกเขื่อน ึ่งทำวิธีดังนี้ คือ
ยิบเอาน้ำมะนาวแท้พอควร ผสม กับน้ำ

สบู่อื่น ๆ ใช้สำหรับขัดฟอกถูแพรว
ได้ก็ แต่ ส่วนรองเท้า ควรขัดด้วย
น้ำมะนาว ผสมกับน้ำอุ่น ที่สะอาด เป็นที่
ที่สุด.

ขัดภาชนะที่เปราะเปื้อน

วิธีขัดล้างสิ่งสกปรกเปื้อนตาม
มือ, ถาดหรือภาชนะใด ๆ ก็ตาม ึ่ง
คึกขี้ขี้เป็นชั้น ๆ เอาหนักเพียง ึ่งป้อนค
ใส่ในหม้อขนาดเขื่องสักใบหนึ่ง, เท
น้ำสุกใส่ลงไป ๑ คิวคต, แลผงฟิวไมซ
(Pumice) ๔ ออนส์ เกล็ดผสมกัน
เข้า แลทิ้งไว้ ให้เย็น เอาเศษผ้าขน
แกะ จุ่ม ทา ขัด สิ่ง ที่ คึก สกปรก ตาม
ภาชนะเหล่านั้น จะออกหายหมด.

“ท่านที่กระหายอยากอ่านเรื่องพระนาง ร็อกซานา ซึ่งจะนำลงในเสนาศึกษา
แล้วบังเอิญมีเหตุขัดข้อง เจ้าของได้ออกกินเอามาเสียขึ้น เชิญอ่านในหนังสือพิมพ์
สารนคร”

ภรรยา
ชายผู้หนึ่ง
คำเจีย ส
มีเชิญหม
มา รักษ
หมอนแ

นำให้เอาขันธ์ใส่ถ้วยแก้วเล็ก ๆ ล้างตา
เสมอ ๆ ต่อมา ๒-๓ อาทิตย์ หมอพบชาย
ผู้เป็นสามีถามว่า “ภรรยาของท่านทำอะไร
ผมแนะนำหรือเปล่าครับ?”

สามี “เขาได้พยายาม รักษ ควบคุม
สามารถแล้วครับ ทำหมอน แต่เขาไม่อา
ยกับถ้วยแก้วใส เหล้าให้สูงเหนือปากของเขา
ไปได้เลย”

นักเลงขิงนักผู้หนึ่ง จึงขมวดตัวเข้าไป
ระยิงนก “ยัง” ขนลุก ไม่ถูกนก แต่ถูก
หมวกของชายอีกคนหนึ่งพล

“อ้าว, แล้วกัน ยิ่งกันทำไม”

ผู้ยิงนก “เปล่าครับ ผมไม่เคยยิง
ถูกสิ่งที้งใยิงเลย”

เจ้าผพบภักดี จะทวงก็เกรงใจ เลยพูดว่า

“เมื่อก่อน ผมสอนว่า ผมขอเงินคุณ”

ลูกดี “ขอประทานโทษ เมื่อก่อน
ผมไม่ได้ ยินจริง ๆ”

เกาะลอย

พ่อเอี่ยม กับ พ่อขุนเจ้ามากรุงเทพฯ ไป
ซื้อคันจ่าป่าเดินมาทางสี่กั๊กพระยาศรี เป็น
ด้วย ความ เชื่อ ชุ่มช้ำม หรือ อย่างไร ก็ ตาม
พ่อเอี่ยมสกกหินคว่ำลงเหยียบ หินก้อนที่ถนน
ปากไซกกับพจนอย่างจัง พ่อขุนจึงถามว่า
“เอี่ยม กับสวนต้นไม้ของเราใครจะกว้างยาว
กว่ากันนะ?”

พ่อเอี่ยม “ไม่ใช่-กินเว็-กินปนน้ำมัน
-ข้าสองครวค อยากรจะเอาไป ทำบุญปลูกคัน
ไม้ ลองลิ้ม คุนิกเกี้ยว -ผ่าวะ- แฉ้ง ยัง
กาหิน”

สุภาพบุรุษ “ประทานโทษ เหม่มีบุตร หรือ
เปล่าหรือ?”

สุภาพสตรี “มีคนหนึ่งคะ”
สุภาพบุรุษ “เขา ชอบ สูด
บุหรหรือไมหรือ?”

สุภาพสตรี “เขาไม่เคยสูดเลย ตั้งแต่ เกิด
มา”

สุภาพบุรุษ “ก็ที่เกี้ยว เพราะ บุหรให้ โทษ
แก่ร่างกายไค้อย่างหนึ่ง อ้อ!

เขาเป็น
นักเลง
คัมสุรา
และสมา
ชิกของ

สุภาพสตรี “สโมสโรยบ้างหรือเปล่า?”
 “สุราก็ไม่เคยดื่ม และ
 อารมณ์คงไฉนไม่เคຍอย่าง
 เค้าเข้าไปในสโมสโรยเลย”

สุภาพบุรุษ “แหมคิริง แต่เขาเคย
 ไปไหน ผิดเวลาบ้าง หรือ
 เปล่า?”

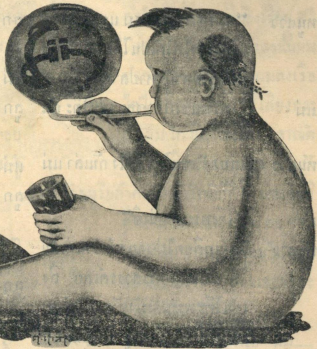
สุภาพสตรี “เปล่า
 เลยค่ะ
 พอเขา
 รัยประ
 ทานเข้า
 เย็นแล้วก็เข้านอนทุกวันก็เลย”

สุภาพบุรุษ (สงสัย) “โอ้ เขาเห็นจะไม่ใคร
 สบายกระมัง?”

สุภาพสตรี “มิไ้ค่ะ เขาชินทวนแข็ง
 แรงก็”

สุภาพบุรุษ “ถ้าจะเป็นคนไม่ชอบการสมา
 คมนักกระ
 มัง?”

สุภาพสตรี “นั่นก็เคย
 ะ เพราะ
 เขา พัง มี อายู ไ้ ๕ เกือบเท่า
 นั้น”

ทวย “นั่นชอยตาแกเป็นอะไร?”

อุก “อ้าย
 เขยกันมัน
 ทำกันมัน
 ทว่ากัน
 เป็นคู่กับ
 เมียมัน

กันขี้เสออย่างโรมันก็ไม่พัง”

ทวย “แล้วยังไรละ?”

อุก “แล้ว ชอย ตา กัน ก็ ขวม เบ่ง อย่าง น
 นะ”

นายขวัญ วุฒาพิชัย

หนูแหว “แม่จำคาแซกเซม แกทำไมจึง
 เลียใจว่าไมไ่ไ่เนไ่ไ่เสเา ถึง
 กัไ่ไมไ่ไปหาทั้งทาลาเนะ” ลูก “แม่ ถ้าหนูมีน้องอีก แม่ จะคังชื่อ
 อะไร?”

แม่ “เพราะแซกเซาซอเย เปเนไ่ไ่ กัเน
 เนะ” ลูก “ถ้าหนูมีน้อง อีกคนหนึ่งละ จะชื่อ
 อะไร?”

หนูแหว (สงสัย) “เปเนไ่ไ่ ยังไ่ กัเนเลา แม่
 จำ” แม่ “ชื่อแดง”

แม่ “ไ่ไ่พระแซกเนะ” ลูก “ถ้าหนูมีน้อง ต่อไป อีก คนหนึ่งละ
 จะให้ชื่ออะไร?”

หนูแหว “หนูเกลียกไม่ซอเย ฮยว่าแต่เปเน
 ไ่ไ่พระแซก พระสวรค์เลเย ถึง
 เปเนไ่ไ่ พระผังมั้งข้าหนูกัไม่เอา
 เกึกชาดีไ่ขอให้หนูเกึกเปเนคนกั
 แลวักเน”

แม่ (โกรธ) “ชื่อฮายเข็วเนะ” ลูก “มิไปซำกัซอพ่อเจ้าหรือแม่”

ส. ชินทัย

เซโมเย “ขอไ่ไ่กรุณา ปลอเย ทวีผมิไป
 เลียซอเยไ่ไ่เทเา ฮยาส่งทวีไป
 โรงพักเลเย ควรวนาครวาหลัง
 ผมิ สายาล ว่า จะไม่ มา รยกวเน
 ยันไ่ไ่เทเาอีกเลเย”

เจ้าของบ้านลำคณียลปลอเยทวีไป พอ
 มัณวิ้งไป จวนสัคสายทา กั ควักธนบัตรไ่ ๑๐๐๐ บาท ๓ ไ่ ฐให้ เจ้า ของ บ้าน กู พลา
 ตะโกนร้องมาว่า “ผมิ จะไม่มา - ให้เห็น
 อีก - ซอเยพระเคาพระคณมาก”

เจ้าของบ้าน (ยิ้ม) “ไ่ไ่ระหัด กั มีนลัค แ่
 แ่งกัปลอมททำไว้ ไป”

กัคเมเา ยันคุยขรม ฮย กัค เปเน คนทง
 ซำงวิมถนเรไ่ญกรง “ให้ตายชี่ เมอ
 ไฟไหม้ ตกแถวเรไ่ญกรงคัเนเนะ กัเนฟาค
 เลียหลายอย่าง ฮากั สรวัยคอเยเย แหวเน
 เพ็ชรเยเย และอะไรค่ออะไรอีก”

เพื่อน ซง ยนพง เหลือเยเห็นคำรวจ มายัน
 แอเยพงอยังพคแก้ทวีไปว่า “ฟัดะโกทก
 เก่งนัค คัเนไม่เชอเลเย”

กัคเมเา “ให้ลันตายชี่ จะไปโกทกเขา
 แก้วอะไร”

ทันไ่คัเนน แก เหลือเยเห็นคำรวจ เข้ายำง
 แก จังพคแก้ทวีว่า “แต่ กัเนไ่ไ่มอย ของ
 เหลลันเทเาพคกังงานไปสร้งแลวคัเนนเอง”

บุครุชชาย “คุณพ่อครับ ลูกอยากไปทำ
งาน น้ำที่ ทนง น้ำ ที่ โด ใน กระ
ทรวงที่ คุณพ่อทำอยู่บ้าง เพราะ
คึกคักอะไรจะได้อ่าน”

บิดา “ลูกเอ๋ย แต่ตัวพ่อเอง ยัง คอย
น้ำที่ แหก คึกคักอยู่ วัง อยู่ ไม่ รั้ว
สักก็เคอนึงก็เข้าทำ”

ครู “เมื่อครั้งประชุม ลูกเลือน นาน ๆ
ซาคทกรงโคเปนเซเกินประเทศ
เคนมารักกันนี้ ลูกเลือนไทยได้
เข้าประชุมด้วย --- และ ---”

นักเรียน เล็ก คนหนึ่ง รู้สึก ปลอดภัย ใจ ใจ ยินชุน
ถามว่า “ก็ตัวอาบเลือนไทยเอง
มันอยู่ที่นั่น ไม่ใช่หรือครับ ทำไม
ลูกมัน จึงไปอยู่ โด เคนมารัก
ละครับ ?”

ครู “มายช่วย ! ลูกเลือน สยาม
ของเราต่างหาก”

ทักคุย

ครูผู้หนึ่ง มี นักเรียนในชั้น ของตน ทัก
และทักอย่างละคน เข้าวันหนึ่ง เผอิญ
เด็กทั้งสอง พ้นเข้าห้องเรียนสาย จึงถูกเรียก
เข้ามาถาม

ครู “เธอคงได้ยินกระดิ่ง ไม่ใช่หรือ

ทำไมถึงพามาเข้าห้องเรียน ?”
เด็กที่ครูทัก “งั้น ได้ยินครับ เวลานั้นผม
กำลังหลับ และฝันว่าผมลงเรือ
ไฟไปเที่ยวปากน้ำ เลี้ยงกระ
กิ้ง ผม ได้ยิน เป็น เสียง ฮาดติ
สัญญาเรือจะออก ผม ๆ ---”

ครู คึกคักทักความเข้าใจทันที และยินดี
ที่ จะให้ อภัย แก่ คน ที่ ตน ชอบ
แล้วหันมาถามคนที่ตนไม่ชอบ
อย่างเขาะว่า “ส่วนเธอล่ะ จะ
ว่าอย่างไร ?”

เด็กที่ครูทัก “ขอได้โปรดเถละครับ ผม ---
ผม --- งั้น กำลังไปส่งพ่อคน
เขาลงเรือครับ”

ชะโมย ชัน สูง ผู้หนึ่ง (พวกปล้น) ก็
ชะโมย ชัน คำผู้หนึ่ง (ชะโมยเล็ก ชะโมย
น้อย) ถูกนำไปซึ่งที่หรือการพิจารณาในที่
แห่งเดียวกัน ชะโมย ชันสูงรู้สึกถึงภัย
จึงพูดว่า

“แกออกไปให้ห่าง ๆ หน่อยเถละ”

พลางมองด้วยสายตาอันดุจด

“ทำไมละ” ชะโมยชันคำตอบ “ฉัน
มีสิทธิที่จะอยู่ในที่เท่ากันกระนายเหมือนกัน”

แล้วชักเอภาะ

วิธีเขียน สระแพทย

ภาค ๑๒

๐ร๑๐ ๐ร๐ง ๐ระ๐๐ต ๐พ๐๑ ๑๑๐๑ ๐า๐า ๐า๐ ๐ ๑๐๐ก ๐๑๐

ค, ง, ต, น, บิ, ม, ม่, ย, ร, วิ, ต, อ, ๑, ๑

ให้เติมช่องว่างหมาย ๐ ใน ๑๐ คำ ด้วยอักษรและสระข้างบนนี้ ตัวละครึ่งเก็บ
หรือครึ่งก็ตามจนเป็นคำได้ความเฉพาะคำ แล้วนำอักษรตัวต้นของคำหนึ่ง ๆ รวมกันเข้า
ตามลำดับนี้ ละไถ่ตามเมือง ๆ หนึ่งของประเทศสยาม

โคลงสนธิ์ลงกฎ

๐

ทวาทศภาคเออน

ออกขยาบ

ขยาบออก บอกนิบาบ

เงอนเกล้า

เกล้าเงอน ไปเงอนหาบ

ลับเกล้า

เล่ห์ลับ เหมื่อนกลับเร็ว

เร่งให้สนุกสนุก

ไขปริศนาภาค ๑๑

น	ว	น
๑	๒	๓
๔	๕	๖
๗	๘	๙

รางวัลที่ ๑

ขอ

ร.ช.ท. พลชัย พรปรีชา

สุรางคณา

๑๒๔ ขอคอยปริศนา มุ่งจิตรึกคึกมา กว้างใจเจาะจง ระวังรางวัล
แข่งขันทอง มิได้พวง อย่างอื่นอีกเลย

๑๒๕ นั่งนอนนิ่งๆ แค่ว่าเห็นคึก ล้าลึกลึกเอ๋ย มิสยบ้นหา
ปัญญาไม่เผย ยากจริงไม่เคย อีกอันคึกใจ

๑๒๖ คึกไปคึกมา วงเวียนเพียรหา ปัญญาส่องใส ว่าไฉนง่ายจริง
มัวนั่งเซอะไย รีบเขียนเร็วไว จักได้ทันกาล

๑๒๗ หนึ่ง“น”จักไว้ สอง“ว”เร็วไว สาม“น”อย่านาน สี่ห้าหก“ค”
อย่ารอชมชาน เพราะเคยชำนาญ แค่นี้ไหนมา

๑๒๘ ที่เจ้าคึก“ว” และที่แยกค้อ จัก“ค”อีกนา ครบถ้วนแปดตัว
อย่ามัวลังกา ถูกกติกากัน ทั้งสิ้นยินดี

ลำนำขาน

๐๐ คายน^๕กระขอ^๕
ซึ่งเลขเป็นพิ^๕

๐ หนึ่ง^๕แจกสาม, (สาม) แจกหนึ่ง^๕
ตรงบรรทัดหนึ่งยล

๐ คือ^๕“นวน”ลือดี^๕
ชวนพิศกิติกัน^๕ตา

๐ หก^๕ฮาแปก, (แปก) ฮาหก^๕
บรรทัดสองพอ^๕

๐ คือ^๕“ทาค”แปล^๕“ลาก, ปล่อย”
สยใจใคร่ระชน

๐ หก^๕สองแปก (แปก) สองหก^๕
ตรงบรรทัดสามอ่าน

๐ คือ^๕“ทวค”การพนัน^๕
ไทเสียประเทียวเกี้ยว

๐๐ แม่^๕อ่านทวนประมวลใหม่^๕
สู่^๕แปก, เฉลียง^๕เขี้ยว^๕วิถี

๐๐ อีกทาง^๕สาม, ฮา, หก, วิถี^๕
คือ^๕“นาค”แปลว่า^๕“เขื่อง, กว้าง”ได้^๕

๐ อีก^๕แปก, ฮา, หนึ่ง^๕, พง^๕หมาย^๕
เหมือน^๕หก, ฮา, สาม, ตาม^๕ยล

๐ คือ^๕“กาน”วาน^๕อย่าง^๕จวด
แปลว่า^๕“ค้อน^๕แข็ง”พึง^๕จำ

แดง^๕ซ้อ^๕ใน^๕วิถี

เลข^๕ขัญญ^๕ชัก^๕ทัก^๕ตน

ขอ^๕อย่า^๕พม^๕ลง^๕น

ทั้ง^๕จาก^๕ซ้าย^๕และ^๕ขวา^๕มา

คำ^๕แปล^๕คือ^๕“ผ่อง”พา

เลข^๕นวน^๕หน้า^๕ของ^๕นารี

ขอ^๕อย่า^๕กล^๕ลง^๕น

ทั้ง^๕จาก^๕ซ้าย^๕และ^๕ขวา^๕ยล

ถูก^๕ทั้ง^๕คู่^๕กล^๕ลง^๕น

เชิด^๕เคียว^๕สู่^๕ชั้น^๕วิมาน

ใช้^๕ระ^๕ตก^๕ประ^๕หม่า^๕มาน

ทั้ง^๕จาก^๕ซ้าย^๕และ^๕ขวา^๕เทียว

ขึ้น^๕เล่น^๕มัน^๕มัก^๕ใจ^๕เสีย

ทั้ง^๕พัน^๕หมื่น^๕ภาค^๕กณ^๕มี

ทาง^๕หนึ่ง^๕, ฮา, ไป

จัก^๕สย^๕พิ^๕ลิต

ใช้^๕ยัก^๕มามาก^๕มาย

ตาม^๕ซ้อ^๕น^๕สน^๕ี

๑. อีกสอง,อา,ห้า พานา
เพาะโคนพิเช้นก้น

เท็ก,อา,สี่,ห้า

๑. คือ "วาก" วัฏจักรคติธรรม
ใช้ยากหากจะแปลความ

เขียน "เขียนรูป" นั้น

๑. อีก ห้า,อา,สอง, ท้องตาม
เงือนพ้องทั้งสองพิ

สี่,อา,เท็ก,งาม

๑. คือ "กา" รุ่งโรจน์โชติ
กาลเมื่อนั้นแสงสุริยัน

แสงรับวาทะ

๑. อีกแนวแถวกลางขบขัน
ขันสู่เขยเบนทันที

อ่านล่างหรือขึ้น

๑. คือ "วาว" พรพวแสงสัน
คือว่า "สว่าง" สมทางเขย

แปลตามกฎ

(ปริศนาจาก ๑๑ คอยดูด้วยเถิดว่านั่น)

อัมมาตา

ไทยเชมม ประจํา เกื่อนัน เป็น คนที่ ๑๒
ของบัท ๑ ซึ่งนับได้ว่าไทยเชมมได้ยั้บเข้ามา
ในบรรณโลกบรรพ ๑ บัพทกั และถ้าจะคิด
ตาม เกณฑ์ ของ หนังสือ พิมพ์ ราย เกื่อน ทั้ง
หลายด้วยกันแล้ว ไทยเชมมก็ยั้บเป็นเด็ก
อ่อนนึ่งสุดท้อง ได้กำเนิดมาโดยปราศจาก
อุปคัก ทั้งปวง ทั้งนี้ ก็ เนื่องจาก ความ
อนุเคราะห์ ของท่านนักประพันธ์ที่ได้ ส่งเรื่อง
มาอุคหนุน และท่านสมาชิกที่สละทรัพย์
มาบำรุงเลี้ยง คณะไทยเชมมรู้สึกขอบพระ
คุณท่านทกกล่าวมาข้างต้นนึ่งอย่างทสุดก.

ในโอกาสที่ไทยเชมมได้ มีอายุครบ ๑ ขวบ
แล้ว คณะขออภัยท่านสมาชิก ที่ยังมีได้
ชำระค่าบำรุง เพื่อเดือนให้จิกส่งค่าบำรุง
ที่ค้างอีกวาระหนึ่ง ส่วนท่านที่ได้ส่งค่าบำรุง
ไปครบบริบูรณ์แล้ว ขอท่านได้จิกส่งค่าบำรุง
สำหรับพ.ศ. ๒๔๖๘ ต่อไป ในเมื่อ ท่านยัง
ประสงค์จะอุคหนุนไทยเชมม แต่ถ้าหาก
ท่านผู้ใดไม่มี ความประสงค์จะรับไทยเชมม
ต่อไปแล้ว ขอได้ โปรดแจ้งไปยังสำนักงาน
ภายในวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน พ.ศ. นี้ ถ้าคณะ

ไม่ได้ รับแจ้งความของท่านสมาชิกผู้ใดภายใน
ในกำหนดข้างบนนี้ คณะจะถือว่าท่านยังคง
เป็นสมาชิกของไทยเชมมต่อไป และจะ
ได้จิกส่งหนังสือไปให้ตามเคย.

ไทยเชมมประจําวิสาขมาส พ.ศ. นี้ คือ
เล่มประจําเดือนพฤศจิกายน คณะจะได้จิก
ให้เป็น ฉลยพิเศษ ขึ้นอีก วาระหนึ่ง โดย
ชาครือเทศ ๒ ประการ คือ ๑ ประจวบกับ
โอกาสวิสาขบูชา ซึ่งเป็นโอกาสอันยอค
เยี่ยมของพุทธศาสนิกชนทั่วไป ๒ เป็นกิติ
ฤกษ์แห่งไทยเชมมซึ่งอายุได้ย่างชนบท ๒.

ฉลยพิเศษ ประจํา วิสาขมาสนี้ คณะ
ได้จิก พิมพ์ ปกขึ้นใหม่ เพื่อให้ สมกับโอกาส
และเรื่องที่จะได้บรรจลงในเล่มนั้น เป็นเรื่อง
ที่เกี่ยวข้องพุทธศาสนาโดยมาก แต่เพื่อกัน
ความเข้าใจผิด ของท่านที่พอใจในเรื่อง รัก,
ใครก, ขยขัน, กล้าหาญ, จึงขอเรียนแถลง
ต่อไปว่า เรื่อง ที่จะบรรจในเล่มนั้น มีเรื่อง
เกี่ยวข้องความรัก, ความใครก, ความขย
ขัน, ความกล้าหาญ, บริบูรณ์ แต่เนื้อเรื่อง
ประกอบ เจือ สม อยู่ ใน กิจการ ของ พระพุทธ

ศาสนาด้วย เพื่อให้สัมพันธ์สมัยวิชาขึ้นมา
และเรื่องทกๆ เรื่องในเล่มนั้นจะนำลงให้รับ
โดยไม่มีข้อเลย ส่วนเรื่องเก่าที่ค้างอยู่
ได้นำลงในฉบับมีฉันทานต่อไป.

ส่วนท่านเจ้าของเรื่องที่จะนำลงในฉบับ
วิชาใหม่นั้น คณะขอรับรองว่าเป็นนักประ
พันธ์ที่เคยมีชื่อเสียงและเกียรติยศ ซึ่งมีท
ชนนิยมอยู่ทั่วไป คณะจะขอเรียนให้ท่าน
ทราบเป็นเลาๆ คือ ท่านครูเทพ, อ.น.ก.
ศิริวิธานนท์, ทองปล่อม, อาชีพโฆษ,
พ. พรปรีชา, ชนสุนทรภานิก, สมุท หอม
ก.ส. และอื่นๆ.

ในโอกาสพิเศษนี้ ท่านอาชีพโฆษ จะนำ
เรื่อง เทวรูปศักดิ์สิทธิ์ มาเล่าสู่ท่านฟัง
เจ้าของรับรองว่า มีรสชาติดีกว่าสร้อยสมัน
ตกวิ หรือคายศักดิ์สิทธิ์มาก จึงขอ
เรียนให้ท่านเตรียมอ่านไว้.

นับแต่คณะได้จัดทำวารวิธ แก่ผู้คอย
ปรีศินาวงเวียนขึ้น สัมผัสผู้ใฝ่ใจในทาง
นี้ได้เลียบซา และระการคายเป็นอัน

มาก คณะได้ลองได้ส่วนดั่งทรงทราบความ
ว่า ท่านเหล่านั้นไม่พอใจในกาที่จัดทำมี
รางวัลขึ้น เพราะท่านหวัง คือ ความสนุก
เป็นส่วนใหญ่ เพื่อให้เป็นที่พอใจแก่ผู้ใฝ่ใจ
ทางนี้ คณะจึงขอทรงรางวัลของปรีศินาภา
๓๒ นี้เป็นต้นไป.

ขอบใจ

ด้วยท่านเจ้าของหนังสือได้ส่งหนังสือเรื่อง
ต่างๆ ไปข้างห้อง สมุทไทยเขมม ดัง
ปรากฏนามคือไปน คือ นักเรียนทำการนาย
ร้อยพระเสวีสุทธะวัฒน์ ให้เสภาพระราชพง
ษาว่าคารของ สุนทรภ ๑ เล่ม นายบุญชู
เอี่ยมกระดินข ให้มาเงินนายเรือโทเล่ม ๑-๒-๓
รวม ๓ เล่ม กรมของเจ้าพลอนเล่ม ๑-๒
รวม ๒ เล่ม และสละความรักฉิมพิมพ
ครั้งที่ ๒ หนังสือเล่ม เสวกโทพระพิพัฒน์อินท
โหรธรรมปริยาย ๔ เรื่อง ๑ เล่ม กถาสุม
มณชิรี ๑ เล่ม พระมหาเฉลิมให้พุทธคุณา
นภาพ ๒ เล่ม และเจ้าของเรื่องนางวินละกา
ให้หนังสือนางวินละกาเล่ม ๑ หนังสือเล่ม ทั้งนี้
บรรณาธิการได้รับไว้แล้วด้วยความขอบใจ.

สยามภาพยนตร์

บริษัท

รับเป็นนายหน้าจัดการมหรศตต่าง ๆ โทรศัพท ๒๓๒

มีโรงภาพยนตร์ ซึ่ง ทำการ ฉาย ภาพยนตร์ อยู่ใน พระนคร คือ โรงหนัง พัฒนาการ, ชองกง, สาร, สิงคโปร์, พัฒนาการ, นางเลิ้ง, บางลำภู, ยันิง, บางกระบือ, นอก จากนี้ยังได้แยกสาขาเที่ยวฉายหนังตามจังหวัดต่าง ๆ อีกหลายตำบล รับให้ลูกค้าไปฉาย ตามจังหวัดใด ๆ ได้ ทั้งมีเครื่องยนตร์, เครื่องฉาย รับจ้างไปฉายในการมหรศตต่าง ๆ ก็มีเรื่องหนังหลายพันเรื่อง ทั้งหนังเรื่องและหนังเช็กเคล็ดรวมหลายพันม้วนสำหรับให้ เข้าโดยวาคาย่อมเยาที่สุด รับจ้างฉายกระเจกประกาศแจ้งความตามโรงหนังทั่วไป.

หนังซึ่งรับฉายประจำเคอนั้น คือ. เล็บนกอินทรี มี ๓๕ ตอน ยาว ๓๐ ม้วน แสดงโดย เฟรคทอมสัน กับนางสาว แอนลิตเตล ฉายประจำโรง สิงคโปร์-สาร-บางลำภู- พัฒนาการ-นางเลิ้ง.

นอกจากนี้ยังมีหนังเฟเจอร์ ขนาดตั้งแต่ ๕-๖-๗ ม้วน ฉายควบอีกทุกโปรแกรม. ท่านมีความประสงค์อย่างไร ก็พร้อมที่จะเกี่ยวข้องกันบริษัสนี้ เชิญตกลงกับข้าพเจ้า ณที่ทำการ ข้างโรงหนังพัฒนาการ ตำบลสามแยก จังหวัดพระนคร.

นายชองอ้วน สุนชูเรื่อง ผู้จัดการ

